

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHAYLA BLACK

WICKED AND
FOREVER

TREES & LAILA: PART TWO

A WICKED & DEVOTED NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

WICKED AND FOREVER

TREES & LAILA: PART TWO
WICKED DEVOTED

SHAYLA BLACK

Steamy. Emotional. Forever.

İÇİNDEKİLER

Wicked and Forever Hakkında

Yazarın Notu

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Sonsöz

Sırlar Kadar Kötü

Günahlar Kadar

Kötü

Wicked & Devoted

World Shayla Black

Hakkında

Shayla Black Yazarının Diğer Kitapları

KÖTÜ VE SONSUZA DEK
Shayla Black tarafından yazıldı

Bu kitap Shayla Black'in özgün bir yayınıdır. Telif Hakkı

2022 Shelley Bradley LLC

Kapak Tasarımı: Rachel Connolly
Fotoğrafçı: Wander Pedro Aguiar, WANDER AGUIAR :: FOTOĞRAFÇILIK
Düzenleyen Blue Otter'dan Amy Knupp
Düzeltilen: Fedora Chen

Wick ed as Sin'den alıntı © 2020 Shelley Bradley LLC

ISBN: 978-1-936596-93-5

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- açık yazılı izin olmaksızın elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

e-Kitaplar devredilemez. Satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez, çünkü bu yasadışıdır ve bu çalışmanın telif hakkını ihlal eder.

Tüm hakları saklıdır.

KÖTÜ VE SONSUZ HAKKINDA

Onu baştan çıkarmak zorunda kalsa bile...

Forest "Trees" Scott, sevdiği kadın kaçırılınca onu düşmandan kurtarma görevini bırakır. En kötüsünden korkarak onu bulmak için her şeyi göze alır; ta ki Laila Torres'in onu altı yıl boyunca kullanan adam için kendi özgür iradesiyle terk ettiğini fark edene kadar. Sersemlemiş ve yıkılmıştır. Kadın onunla oynamıştır ve o da buna kanmıştır. Yapmadığı tek şey? Vazgeçmek. Onu bulacak ve bunu ona ödetecektir... kendi yatağında.

İşkencecisinin dönüşüyle yıkılan Laila, aptalca aşık olduğu korumasını tehdit ettiğinde, Trees'i korumak için hayatı da dahil olmak üzere her şeyi riske atar. Bir kartelin fraksiyonları tarafından oynanan ölümcül bir oyunda sadece bir piyon olarak, onları bir şekilde yok edemediği sürece Trees'in ve kendisinin bir geleceği yoktur. Ama Trees'in onu avlayacağını, ruhunu çırılçıplak soyacağını ve olabilecek en seksi şekilde ona ait olduğunu ve hep öyle kalacağını söyleyeceğini hesaba katmaz.

Ancak tehlike her köşede beklemektedir ve sırlar çoktur. Trees ve Laila gelecekleri için savaşırken, düşmanları da onlara yaklaşmaktadır. Çok geç olmadan acılarını bırakıp aşklarına güvenilebilecekler mi?

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Eğer Wicked as Seduction'ı okumadıysanız, lütfen DURUN.

Kötü ve Sonsuz, teknoloji uzmanı Forest "Trees" Scott ve cesur Laila Torres'i konu alan Kötü ve Sadık serisindeki düetin ikinci yarısıdır. Bu kitabı tam olarak anlamak ve tadını çıkarmak için, önce bu düetin birinci bölümü olan Baştan Çıkarma Kadar Kötü'yü okumalısınız.

Çok sevdiğim bu iki karakterin destanını beğeneceğinizi içtenlikle umuyorum, bu yüzden tüm hikayelerini anlatmak için iki tam uzunlukta kitap gerekiyordu.

İyi okumalar!
Shayla

CHAPTER One

4 Şubat Lafayette,
Louisiana

F

ya da Laila Torres, gün sıkıntılı başladı. Cehennemde bitti.

Şafak sökerken, koruması ve sevgilisi Forest "Trees" Scott, EM Güvenlik'in geri kalanıyla birlikte tek bir amaç için göreve çıkmaya hazırlanıyordu: Patronunun alıkonulan kız kardeşini kurtarmak

Geraldo Montilla tarafından esir alınmıştı. Kapıya yöneldiğinde, Trees onu uzun boylu, sert kaslı vücutuna doğru kaldırdı ve yakınında tuttu. Refleks olarak kollarını onun boynuna doladı, kalbi hızla atıyordu.

Dün gece kavga etmişlerdi. Trees'in patronları, narkotik kralını saklandığı yerden çıkarıp tuzağa çekmek için yem olmasını önermişlerdi. O da kabul etmişti. Ne de olsa kız kardeşi ve yeğeni - sahip olduğu tek aile - Montilla gidene kadar asla güvende olmayacaklardı. Trees onu bırakmayı reddedince kaçmaya çalışmıştı. Trees onu hemen yakalamış ve evine sürüklemişti. Sonra uykuyu atlamışlar ve gecenin geri kalanını elektronik olarak düşmanlarını avlayarak geçirmişlerdi. Topladığı bilgilerle Trees, kendisi ve diğer ajanları için, Montilla'nın yakalanmasına dahil olmasını gerektirmeyen bir plan hazırlamıştı.

Şimdi, onun güvende olması için kendini tehlikeye atmaya giderken, dokunuşundaki çaresizliği hissetti.

Ona sarılırken kendi sesiyle eşleşti. "Ne yapıyorsun?" "Seni sevdiğimi söylüyorum, Laila."

Dondu kaldı. Bu mümkün olmamalıydı. Yine de... ona yardım etmek, onu yatıştırmak ve kurtarmak için ne kadar çok şey yapmıştı? Ağaçlar her zaman adil ve sabırlı, nazik ama huysuz ama son derece korumacı olmuştu. Onun için *bir* anlamı olmasaydı bu kadar uğraşır mıydı?

Laila emin değildi ve ne diyeceğini bilemiyordu... ama ilk tepkisi yankılanan bir sevinç oldu. Kalbi onunla doldu ve taşmakla tehdit etti.

Ama kelimeleri ona geri verebilir miydi? Duygularından emin olmak için ruhunu yeterince araştırmış mıydı?

"Tek taraflı olduğunu biliyorum. Senden bir şey söylemeni beklemiyorum. Ben sadece-" Başını salladı, bir küfür savurdu, sonra da dudaklarını sert bir baskıyla kavradı, sanki onun üzerinde iz bırakmaya kararlıydı. Ve onun nefesini çaldı.

Birdenbire onu bıraktı, ayağa kaldırdı ve kapıya çarpıp çıktı; ağzı açık kalmıştı ve söylemediği şeyler için şimdiden pişmanlık duyuyordu.

Oturma odasının penceresinden ona son bir kez baktıktan sonra telefonunda birkaç tuşa bastı. Evin alarmlarının devreye girdiğini duydu - onun olmayacağı on iki saat boyunca onu güvende tutmanın bir yolu.

O gittikten sonra Laila onun evinde kayıtsızca dolaştı. Karvancıyı karıştırdı. Bir telenovela açtı...

sonra o aptal şeyi kapattı. Trees'in bu görevi sağ salim bitirmesi için dua ederek volta attı. Duş aldı, rahatlatıcı suyun Trees'e ne söyleyeceğine karar vermesine yardımcı olacağını umuyordu.

geri döndü.

Aşk neydi? Gerçekten biliyor muydu? Ona karşı bir şeyler hissediyordu, aslında çok şey. Ama aşk?

Eğer hissettiğiniz bu değilse, neden bu kadar endişelisiniz?

Bu adil bir soruydu. Trees'in ona verdiği türden bir aşkı verebilecek kapasitede miydi? Yoksa onu hak ettiği şekilde sevemeyecek kadar çok şeye mi katlanmıştı? Ne de olsa, kalbine başka bir insanın dövmesinin yapılmasına izin verirse, işkencecisi Victor Ramos'a, ailesine yaptığı gibi ona karşı kullanabileceği bir silah daha vermiş olacaktı.

Pembe atletini ve kısa şortunu giydikten sonra -ve yüzüncü kez Florida'dan kaçarken yanına daha sıcak bir şeyler almış olmayı diledikten sonra- buklelerini havluyla kuruladı ve düşünceleri değişti.

Ta ki elektronik bir ses sessizliği bozana

kadar. Çevre alarmı.

Dondu kaldı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Mülkte biri mi vardı? Evde mi? Günler

önce Trees'e güvenliğin bir yanılsama olduğunu söylemişti. Ne yazık ki haklıydı.

Laila nemli havlusunu lavaboya attı, ardından koridordan aşağıya, Trees'in güvenlik kameralarını taramak için ev ofisine koştu. Plakası okunamayan şık siyah bir kamyonun yola doğru hızla ilerlediğini görünce kalbi duracak gibi oldu. Bu Trees değildi. Arkadaşı Zy de değildi. Üç patronlarından biri de değildi. Trees'in arazisine davetsizce giren kişinin kim olduğundan emin değildi ama bir fincan şeker ödünç almaya ya da merhaba demeye gelmiyordu.

Yine mi keşfedilmişti? Tierra Caliente karteli tarafından mı yoksa Victor Ramos'un kendisi tarafından mı?

Her iki olasılık da panik içinde yanmasına neden oldu. Yatak odasından telefonunun çaldığını duydu. Ağaçlar. Birinin güvenliği aştığını çoktan öğrenmiş olmalıydı. Cihazı almak için geri koşmaya cesaret edebilir miydi?

Oturma odasının penceresinden evin önüne doğru baktı. Siyah kamyon evin önünde durmak üzereydi. Telefonunu almak için zamanı yoktu.

Şimdi saklanmak zorundaydı.

Çınlama durdu ama sonra tekrar başladı. Trees paniğe kapılmıştı. Düğmelere basarken, kameralarına bakarken, uzaktan durumu değerlendirmeye ve muhtemelen yüzlerce mil uzaktayken onu nasıl kurtaracağını bulmaya çalışırken endişelendiğini hissedebiliyordu. Onu endişelendirmekten nefret ediyordu ama hayatta kalmak için pişmanlığı bir kenara itmek zorundaydı.

Mutfağa doğru hızla ilerlerken davetsiz misafiri gördü; kar maskeli bir adam elinde silahıyla kapıya doğru ilerliyordu. Dehşet damarlarını dondurdu. Korktuğu gibi, bu adam mücevher ya da çalabileceği havalı elektronik eşyalar arayan basit bir hırsız değildi. Silahlı ve öfkeliydi.

Laila, adam onu görmeden önce yere çöelmeyi başardı ama aniden patlayan silah sesi ve ardından kırılan camlar yüzünden istemsizce çığlık attı ve sabah ışığında bulabildiği gölgelere tutunmaya çalıştı.

Adam ardına kadar açık pencereden içeri adımını attığında, Laila fark edilmemek için dua ederek Trees'in yatak odasına koştu ve kapıyı arkasından hafifçe kapattı. Artık zarar görmemek için tek bir umudu vardı.

Tepeden tırnağa titreyerek Trees'in dolabına girip kıyafetlerini bir kenara iterken nefesini tutabilmek için mücadele etti. Panik odasının ve zindanın tuş takımı yarı karanlıkta parlıyordu. Şifre. Onu şifreyi girerken görmüştü. Ve her ihtimale karşı hafızasına kaydetmişti.

Louis'de kız kardeşi ve yeğeniyle paylaştığı güvenli eve aylar önce girildiğinden beri gittiği her yerde kaçış rotaları çiziyordu. Bakkal. Alışveriş merkezi. Sinemaya. Ve özellikle de uyuduğu her yerde.

Ama Trees'in yanında kendini çok güvende hissetmişti. Vücudunun bir şeyleri arzulamasını sağlayabildiği için onu dehşete düşürmüştü.

Onu huzursuz eden ve kalbini sızlatan şeyler. Ama ona neredeyse on yıldır sahip olmadığı bir güvenlik hissi vermişti. Aklına gelebilecek her türlü güvenlik önleminin alındığı bir arazide, Louisiana'da, Hiçbir Yer'in ortasında kimsenin onu aramayı akıl edemeyeceğini düşünmüştü. Bu yüzden kayıtsız kalmıştı. Bir kaçış rotası planlamamıştı. Laila buna ihtiyacı olacağını düşünmemişti.

Yanıldığını fark etmek için ne korkunç bir zaman.

Tuş takımına baktı, düşünceleri hızla ilerlerken kulaklarına çok gürültülü gelen kesik kesik nefesler aldı. Lanet olası kodu biliyordu. Neden hatırlayamıyordu?

Bir dakika -ve risk alarak- Laila gözlerini kapattı, solunumunu yavaşlatmaya zorladı ve Trees'in panelinin önünde, yeraltındaki inine giden numaraları tuşlarken hayal etti.

Bir başka silah sesi, bu seferki evin içinden geliyordu ve havayı rahatsız ediyordu. Çığlığını bastırmak için dudağını ısırды. Sonra içeriden gelen ayak seslerini duydu. Davetsiz misafir onu bulmadan önce panik odasına ulaşmalıydı.

Sonunda numaraları hatırladı ve parmaklarını düğmelere doğru kaldırdı ama elektronik cihazlardan gelen vınlama sesi, sinsi avcının elektriği kestiğini gösteriyordu.

Oh, Tanrım. Kapıyı açmak için ihtiyaç duyduğu panel ölmüşken panik odasına nasıl girecekti?

Evin her yerindeki elektronik cihazlar tekrar tıkırdamaya ve zil çalmaya başladığında endişesi aklından bile geçmemişti. Önündeki panel bir kez daha aydınlandı ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Elbette Trees'in bir jeneratörü olacaktı. Adam gizli odasında yılların dondurulmuş ve konserve yiyeceklerini saklıyordu. Elektrik kesintisi de dahil olmak üzere her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olduğu anlaşıyordu.

Davetsiz misafirin ayak sesleri yatak odasına yaklaşırken, titreyen parmaklarıyla hızlıca şifreyi tuşladı. Alçak bir uğultu, ilk beceriksiz denemesinin yanlış olduğu konusunda onu uyardı. Paniği artmıştı. Neredeyse hiperventilasyona başlayacaktı. Kendini sakin olmaya zorladı ve tekrar denedi.

Parmağı son numaraya bastığında Trees'in yatak odasının kapısının gıcırtyla açıldığını duydu. Ayak sesleri içeride durakladı. Panik odasına açılan kapı bir fısıltıyla belirdi. Laila aralıktan içeri girip Trees'in kıyafetlerini paneli tekrar örtecek şekilde hareket ettirirken ve kapıyı hafifçe kapatırken - tam da dolap kapısı sarsılarak açılırken - rahatlamıştı.

Çekiç gibi çarpan kalbi, kaçan düşünceleri kadar hızlı atıyordu. Ya davetsiz misafir onu duyduysa? Ya da Trees'in askılarında sallanan kıyafetlerini görseydi... ya da evde yalnız olmadığını söyleyebilecek yüzlerce şeyden herhangi birini düşünseydi?

Saniyeler geçip gitti. Elini tıkırdayan göğsüne bastırarak öylece donakaldı, merdivenlerden aşağı inmeye bile cesaret edemiyordu. Işığı yakma riskini göze alamadığı için gözlerini kapattı ve boğucu karanlıkta nefes almaya çalıştı.

Sonunda bir kapının çarpıldığını ve adamın ayak seslerinin mutfığa doğru geri çekildiğini, orada dolaplara vurduğunu ve camları kırdığını duydu. Laila her seste bu adamın öfkesini hissediyor ve Trees için kendini çok kötü hissediyordu. Evini savunmak için burada değildi. Muhtemelen suçtan ve insanlardan uzak durmak, mahremiyet ve huzur için şehirden taşınmıştı.

Şimdi bunların hepsi onun yüzünden kirletiliyor ve tahrif ediliyordu.

Sesler evin içinden geçiyor, o uzaklaştıkça azalıyor ama şiddeti azalmıyordu. Sonra daha fazla silah sesi duydu; birden fazla patlama. Üstündeki her kimse belli ki bir amacı vardı. Trees'in evini yok etmek onun için yeterli değildi. Kan istiyordu.

Onu almasına izin veremezdi.

Laila sığınığın ışığını yaktı ve merdivenlerin dibine doğru süzüldü. Trees'in zindan teçhizatına baktı; anlamadığı bu teçhizat onu hem korku hem de endişeyle doldurmuştu.

Onları ilk kez gördüğünde korkmuştu. Bugün, yardım çağırmanın bir yolunu bulmak için etrafına bakındı. Ama telefonunu evin diğer ucunda bırakmak zorunda kalmıştı ve Trees de iPad'ini almıştı, yani dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolu varsa bile bunu bilmiyordu.

Derin nefesler. Bununla başa çıkabilirdi. Şimdilik tek yapması gereken saklanmaktı. Dışarıdaki her kimse işini bitirip gittiğinde ortaya çıkacak, Trees'i arayacak, sonra da evini düzeltmesine yardım etmek için orada kalacaktı. Ona en azından bunu borçluydu.

Daha fazlasını yapabilmeyi diledi.

"Neredesin, seni orospu çocuğu?"

Laila nefes almayı, düşünmeyi, yaşamayı bıraktı. Korku boğazını sıktı. O ses... Başka birinin sesiyle karıştıramazdı.

Victor Ramos.

Ve onun için gelmemişti. Trees için gelmişti, intikam almak için. Göze göz bir tür.

"Bir korkak gibi saklanıyor musun? Bu beni kardeşimin intikamını almaktan alıkoymayacak. Ortaya çık ve bir erkek gibi öl." Victor sessizlikte durakladı, sonra kesik bir kahkaha attı. "Bir korkak gibi saklanmana şaşırmadım. Kardeşimi öldürmek için karşısına bile çıkamadın. Onu arkadan vurdun. Ve tetiği Laila için çektin. Seni duydum. O *putayı* nereye sakladın?"

Çenesi düştü. Laila, Victor'un ona fahişe demesine şaşırmamıştı ama Trees'in Hector'u onun için öldürdüğünü söylediğini nereden duymuştu? Eğer orada olsaydı, kardeşini kurtarırdı.

Sadece Hector'un evinde gözetleme olması mantıklıydı.

Bu gerçeğin farkına varır varmaz, arkasından başka bir gerçek geldi. Victor onun burada olduğunu bilmiyordu.

"Benimle yüzleşmekten çok mu korkuyorsun, *cabrón*? O zaman evini yakarım ve sen de arkana bakmaya başlasan iyi edersin, çünkü seni bulup sırtına da bir kurşun sıkacağım."

Laila'nın kalbi durdu. Victor hakkında bildiği bir şey mi vardı? İşini takip etme becerisinde bir sorun yoktu. Söylediklerinde ciddiye.

Onu durdurmak zorundaydı, şimdi. Bir şekilde. Valeria ve Jorge'nin yerini gizli tutarken Trees'i ve evini korumanın bir yolunu bulmalıydı. Bu onu da güvende tutacaksa, daha da iyiydi. Ama bu önemli değildi. Victor'dan bir kez kurtulmuştu. Sevdği insanlar için bunu tekrar yapabilirdi.

Laila dondu kaldı. Bu, Trees'e aşık olup olmadığını ikinci kez merak ediyordu. Mantık bunun çok erken olduğunu söylüyordu. Ona hayranlık duyuyordu. Ona saygı duyuyordu. Ona güvenmeye başlamıştı. Ona başka hiçbir erkeğin veremediği zevkleri verdiğinde ona karşı erimişti. Victor'un uğruna çalıştığı her şeyi yok etmesine izin vererek onun iyiliğinin karşılığını ödeyemezdi. Ama bu aşk değildi.

Yoksa öyle miydi?

Şu anda bunu düşünecek zamanı yoktu. Saniyeler azalıyordu ve Trees'in evini kundaklamaya kararlı olan manyağı durdurmak zorundaydı. Trees pek çok kez onu ilk sıraya koymuştu. Aynı şeyi onun için de yapmalıydı. Laila bunun nasıl yapılacağını biliyordu. Sadece doğru kelimeleri ve cesareti bulması gerekiyordu.

Bacakları titreyerek odayı geçti ve duvardan bir yarı otomatik aldı, sonra da her ihtimale karşı eşini indirdi. Yakındaki bazı çekmeceleri karıştırdı ve şarjörlerle bir kutu dokuz milimetrelik mühimmat buldu. Elbette Trees hazırlıklıydı.

Tanrı'ya şükür.

Sonra silahları doldurdu - kayınbiraderinin kartelinin tutsağı olduğu yıllar boyunca dikkat ettiği için şükretti - derin bir nefes aldı ve ışıkların kapalı olduğundan ve kapının arkasından kapandığından emin olarak kendini Trees'in panik odasından dışarı bıraktı. Tuş takımını yine onun kıyafetleriyle

örttükten sonra titreyen ellerini sabitlemek için elinden geleni yaptı ve Victor'u aramaya koyuldu.
Çok uzağa gitmesine gerek yoktu. Trees'in yatak odasının köşesini döner dönmez

Victor elinde benzin bidonuyla ön kapıdan içeri girdi. Diğer elinde bir çakmak tutuyordu.

Kalbi boğazına doğru fırladı ama kendini sabit kalmaya zorladı. Victor'u durduracaktı... ya da denerken ölecekti. Trees'e en azından bu kadarını borçluydu.

Onu fark ettiğinde maskesini çıkardı ve ona geniş bir gülümseme fırlattı. "*Chiquita*, işte buradasın. Silahları bırak ve beni sana öğrettiğim şekilde selamla."

Dizlerinin üstünde. Bunu yapamazdı. Trees'e bu şekilde ihanet edemezdi. Ve dikkatinin dağılması sadece değer verdiği her şeyin kaçınılmaz yıkımını geciktirecekti. Victor'u öylece vuramazdı. Her ne kadar çok istese de, bu durumdan en iyi şekilde yararlanmanın bir yolu vardı, sadece tecavüzcüsünün sonunu getirmeyecek bir yol. Ailesini Tierra Caliente kartelindeki herkesten koruyacak ve böylece Valeria ve Jorge'nin nihayet yaşayabilmesini sağlayacak bir yol.

Victor'u farklı bir düşünce tarzına yönlendirmenin zamanı geldi.

"Hayatta gerçekten istediğin bu mu?" diye meydan okudu. "Tek istediğin? Bir oral seks mi?"

"Haklısın. Ben bu piçin evini ateşe verene kadar bekleyecek. Ben yanışını izlerken sen de bana sakso çekebilirsin."

Asla. "Victor, o geçilecek bir adam değil."

Ramos elindeki benzin bidonunu bıraktı ve yüzünde şimşekler çakararak ona doğru hışımlla yürüdü. "Ben de değilim. O benim kardeşimi öldürdü ve bunun bedelini ödeyecek."

Bir adım geriye sıçrayan Laila, tetik parmağı kaşınarak silahları ona doğru kaldırdı. "Bana söyledi. Ama dur. Ne yaptığını bir düşün."

"Hector'un katili seni burada mı tutuyordu?"

Bu soru tehlikeli cevaplara yol açtı. "Senin için gerçekten önemli mi? Öyle mi?"

Victor ona delirmiş gibi baktı. "Elbette. Onun yüzünden kardeşim öldü." "Kardeşin aptalca davrandığı ve tembellik ettiği için öldü. "Çünkü aptalca davrandı ve tembelleşti.

Tierra Caliente kartelini ele geçirmek için gerçekten istediği şeyi benimsemek yerine korkak ve önemsiz saçmalıklar yaptı. Emilo'ya asla karşı gelmemesine saygı duyuyorum ama şimdi..." Laila omuz silkti, sonra derin bir nefes aldı ve kırmaya gitti. "Her zaman senin onun tuzağına düşmeyecek kadar akıllı olduğunu düşünmüşümdür. Yanılıyor muydum? İkinizin de peşinde koştuğu hedef, ikinizin de göz diktiği güç tam önünüzdeyken önemsiz bir intikamla daha mı çok ilgileniyorsunuz? Geraldo Montilla'yı devirip kral olabilir, onun tahtına oturabilir ve çoğu hükümetten daha zengin bir imparatorluğu yönetebilirsin - eğer odaklanırsan."

Victor alay etti. "Montilla etrafını bir orduyla çevirdi ve Emilo'nun kalan adamları çok az. Moralleri bozuldu. Para artık akmadığı için çok fazla kişi ayrıldı."

"Mazeretler. Bunu düzeltin ve kardeşinizin adına rüyayı gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapın. Onun anısını yaşat. Yoksa korkuyor musun?" diyerek onu kışkırttı.

Yüzü bağıırıyordu ama sesi sessiz bir tıslamaydı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum." "Güzel. O zaman önemli olanı yap."

"Montilla'yı alaşağı edip imparatorluğunu yönetmem neden umurunda olsun ki?" Victor'un gözleri, kızın çenesini kavrayıp bakışlarını kendi gözlerine dikmeye zorlama cüretini gösterdiğinde kısıldı. "Benden nefret ediyorsun."

"Seviyorum." Eğer bu konuda yalan söylerse, adam onu asla dinlemeyecekti. Ve bir daha onun tekliflerini kabul etmeyi ya da sineye çekmeyi reddetti. "Ama Geraldo Montilla'yı alaşağı etmene yardım edebilirim."

Kara gözlerini kısmıştı. "Yalan söylüyorsun, *puta*."

"Bu doğru. Düşmanın çatısı altında uyuduğumdan beri size yardımcı olacak şeyler öğrendim." Çok fazla değil ama mecbur kalırsa bir şeyler uyuyordu. Victor'un dikkatini Ağaçlar'dan

uzaklaştırmak ve ailesini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardı. "Bilmen mümkün olmayan şeyler. Durumu tersine çevirecek şeyler. Ama hayallerinin peşinden gidemeyecek kadar güçsüzsensin..." "Hiçbir şey için çok zayıfım," diye tükürdü, çenesini daha sert kavrayarak. "Ben hükmedebilirim. *Hükmedeceğim.*" Gözleri

kararlılıkla yanıyordu. "Ve sen de bana yardım edeceksin." "Bana ihtiyacın olacak."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Evet. Dizlerinin üstünde başla."

Gözlerini devirdi. "Ne çabuk döndün, küçük zevkler için hedeflerinden vazgeçiyorsun. Görünüşe göre kartelin bir sonraki lideri olmaya hazır değilsin."

"Öyleyim. Bunu biliyorsun, yoksa asla benim devralmamı önermezdin."

Bunu önermişti çünkü Geraldo Montilla'yı zayıflatmak için onu manipüle edebilirdi, hatta belki de ailesinin güvenliğini sağlayacak olan Kingpin'i bile alaşağı edebilirdi. Ama bu muhtemelen Victor'un da ölümü anlamına gelecekti.

Mükemmel son.

"Doğru," diye gülümseyerek yalan söyledi. "Ama imparatorluğu istiyorsan ve tahtı ele geçirmek için benim yardımımı istiyorsan, bazı değişiklikler yapmalısın."

Gözleri kısıldı. "Ne gibi?"

"Önce ellerini üzerimden çek." Çenesini adamın elinden çekip aldı. "Ben senin ortağınım, fahişen değil. Kum torban değilim. Bana bir daha asla dokunma. Anlaşıldı mı? Eğer bunu başaramazsan, sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Umursadığımı mı sanıyorsun? Senin kukun tatlı olsa da tek değil. Sen gittiğinden beri yakınlardaki bir köyde kızlarla rahatlıyorum. Şehvetimi dindirmekten mutlu oluyorlar."

Laila, Victor'un kızlar derken bunu gerçekten kastettiğine dair her şeyine bahse girerdi. Onları genç seviyordu...

Hoşnutsuzluğunu bastırarak ona bir gülümseme gönderdi. Adam onun kiminle seviştiğini umursamasını bekliyorsa fena halde yanılıyordu. "Yani kabul ediyor musun? Bana dokunmayacaksın."

"Elbette." Küçümseyici bir el salladı. "Senin yerin doldurulamaz."

O zaman neden daha geçen hafta onu Orlando'nun bir ucundan diğer ucuna kovalamış, yatağını tekrar ısıtabilmesi için onu yeniden ele geçirmeye niyetlenmişti? Ama Laila buna işaret etmedi. Sadece adamın kibir ve hırsının ona olan arzusundan daha ağır bastığı için Tanrı'ya şükretti.

"O zaman anlaştık demektir. Tek bir amacı olan ortaklarız. Bana dokunmayacaksın. Eğer anlaşmamızı unutursan, tetiği çekerim."

"Beni tehdit etme, *chiquita*."

Adam tekrar yüzünü tutmaya çalıştığında, kadın silahı adamın alnına dayadı. "*Beni tehdit etme Victor*."

Alay etti. "O silahı senden alamayacağımı mı sanıyorsun? Hâlâ o kadar saf mısın?"

"Yapabilirsin," diye kabul etti. "Ama o zaman benim bildiklerimi asla bilemeyeceksin. Asla kral olamazsın. Ve kardeşine hak ettiği övgüyü asla veremeyeceksin."

Victor tereddüt etti, sonra homurdanarak geri çekildi. "Pekâlâ. Silahlarınız sizde kalsın. Umurumda değil. Şimdi bana her şeyi anlatın."

"O kadar çabuk değil. Daha fazla talebim var. Sadece bana dokunmayacaksın, kız kardeşimi ve Jorge'yi rahat bırakacaksın."

Başını iki yana salladı. "Yaşlı adam onları istiyor. Onları önce ben ele geçirirsem, pazarlık kozum olur-" "Onlara ihtiyacın olmayacak. Başka bir tane var, daha iyisi," diye ısrar etti, bir şeyler uydururken gitti.

Ama sonra bunun doğru olmadığını fark etti. Edgington'ların kız kardeşi Kimber'ı kendi

yararına kullanabilirdi; hem de kadının özgürlüğünü kazanmasına yardım ederken. Victor'ı doğru şekilde yönlendirirse, işe yarayabilirdi.

"Yalan söylüyorsun."

"İstemiyorum. Ama size daha fazlasını anlatmadan önce, ailemin yasak bölge olduğunu kabul etmelisiniz."

"Eğer bana yalan söylemiyorsan, daha etkili bir koz biliyorsan, o zaman kabul ediyorum. Emilo'nun şirretine ya da sümüklü oğluna ihtiyacım yok."

Laila sersemliğini bastırmaya çalıştı. Victor'u neredeyse istediği yere getirmişti. Çok ama çok yaklaşmıştı... Sadece bir şartı daha kabul etmesi gerekiyordu. "Mükemmel. Ayrıca beni burada tutan adama karşı bu anlamsız intikamdan da vazgeçmelisin. O sadece işini yapan ücretli bir ajan."

Victor kaşlarını kaldırdı. "Anlamsız mı? O benim kardeşimi öldürdü. Ama merak ediyorum, *chiquita*. Bu adama ne olacağını neden umursuyorsun? Senin için öldürdüğü için mi? Senin için bir şey ifade ettiği için mi?"

Kalbi çarpmaya başladığında ve kıpırdanma dürtüsüne direnmek zorunda kaldığında, onun içini görebileceğinden endişelendi. "O hiçbir şey ifade etmiyor. Ben sadece senin aptalca bir hata yapmanı engelliyorum. Sana onun geçilecek bir adam olmadığını söylemiştim. Geraldo Montilla'yı görevden almak gibi çok daha önemli bir iş yaparken onunla savaşmak istemiyorsan, bu adamı unut."

"Seni becerdi."

Bundan çok daha fazlasını yaptı.

Laila'nın yüzüne bir sıcaklık yayıldı ve Victor'un bunu fark etmemesini umdu. "Tabii ki fark etti. O bir adam, hem de çok büyük bir adam. İstedikini almasını engellemenin hiçbir yolu yoktu."

Geçen sefer kendini ona vermek için yanıp tutuştuğunu boş verin.

Sanki başka birinin ona tecavüz etmiş olması ihtimali onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti. "Geraldo Montilla'nın tahtını ele geçirip geçirmemem seni neden ilgilendiriyor? Para mı umursun?"

Masum kanı nehirlerine batırılmış? "Hayır. Ben barış istiyorum. Karteli sen yönetirsen, aileme yönelik tehdit ortadan kalkar. Sen hayallerinin ötesinde zengin ve güçlü olursun, Valeria, Jorge ve ben de sonunda özgür kalırız. Yollarımız bir daha kesişmeyecek. Amerikalıların dediği gibi, bunun bir kazan-kazan olduğuna inanıyorum. Sen de aynı fikirde değil misin?"

Victor o kadar uzun süre baktı ki kız kendini parçalara ayrılmış hissetti. Onun içini, yarı gerçeklerini ve yalanlarını görebiliyor muydu? İçinden kıvrınma isteği geldi ama Laila bunu bastırdı ve beklemeye başladı, ihtiyaç duyabileceği argümanları hazırladı.

"Haklısın," diye kabul etti Victor.

Her nasılsa, devasa rahatlama iç çekişini içinde tuttu. "Ayrılır ayrılmaz, ihtiyacınız olan ilk bilgi parçasıyla birlikte sizi arayacağım. Birkaç günde bir, daha fazlasını ileteceğim ta ki-"

"Siz kendi şartlarınızı müzakere ettiniz. Şimdi ben kendi şartlarımı müzakere edeceğim. Sadece bir tane var." Gülümseme şekli Laila'ya bundan nefret edeceğini söylüyordu. "Benimle geliyorsun."

Dehşet onu nefes alamaz hale gelene kadar kavradı. "Hayır. İmkansız. Bu adam-"

"Forest Scott?" Şaşırmış gibi görünüyor olmalıydı çünkü adam ona üstünlük taslayan bir bakış fırlattı. "Onu öldürmeye gelmeden önce düşmanım hakkında bilgi edinmeyeceğimi mi sandın?"

Tabii ki yapardı. Victor tembel değildi, sadece yarım akıllıydı. "O çok tehlikeli. Benim için gelecek."

"Onun için bir şey ifade ettiğin için mi?" Victor yaklaştı, bakışları spekülâtifti.

Seni seviyorum, Laila.

Trees'in tatlı sözlerinin hatırası kalbini sızlattı. Onları bir daha duyabilecek miydi?

Muhtemelen hayır ve bu konudaki ıstırabının kararını etkilemesine izin veremezdi. Survival onun duygularını umursamıyordu. Ya da onunkileri. Ailesini, Kimber Trenton'ı ve Trees'i kurtarmak daha önemliydi. Bir gün Trees hayatına devam edecekti. İyi bir adam olduğu için, aşkına layık birini

bulacaktı. Kalbi bir kayıp olacaktı ama onun güvenliği ve geleceği için bu küçük bir fedakârlıktı.

"Dikkatinizi verin. Beni burada tutmak için para aldığını söyledim ama işine değer veriyor. O bir profesyonel. Yenilgiyi kabul etmeyecektir."

"Öyleyse onu biz yapacağız."

"Dinliyor musun? Montilla'yı alaşağı etmeye konsantre olman gerekirken, o senin için ihtiyacın olmayan bir diken olacak."

"Eğer Bay Scott bir sorun teşkil ediyorsa, onu hemen gönderirim." Victor ona spekülâtif bir bakış attı. "Tabii onu uzak tutmanın başka bir yolunu bulamazsanız? Sizin de belirttiğiniz gibi, bu benim odaklanmam için daha iyi olur. Onun sağlığı için de daha iyi olacağını biliyorum."

Laila'nın içini bir ürperti kapladı. Trees'in kaçınılmaz olarak yapacağı şeyi yapmasını ve onu kurtarmasını nasıl engelleyebilirdi?

"Beni burada bırakmanız için bir başka neden daha, böylece kimse planımızdan haberdar olmaz. Ondan kendi yararınıza kullanabileceğiniz daha fazla bilgi almaya devam edebilirim ve-"

"Benimle gelmen pazarlığa açık olmayan bir şart. Eğer verdiğin bilgiler etkisiz kalırsa seni sorumlu tutabilmemin tek yolu bu. Eğer reddedersen, sen içerideyken bu evi ateşe veririm, yeğenini rehin tutarken tüm dikkatimi kız kardeşini öldürmeye veririm. Tabii ki Bay Scott'ın icabına baktıktan sonra."

Düşünceleri hızla ilerleyen ve paniği artan Laila, Victor'un talebini geri çevirmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Ama bir yol yoktu. Her ne kadar bu konuda ağlamak istese de, bunun ona bir faydası olmayacaktı. Kendinden çok Trees'i korumayı tercih ederdi. "Seninle gelirim, daha fazla değerli bilgiye kulak misafiri olamayacağımı anlıyorsun."

Bu son bir çabaydı. Başarılı olması için dua etti. Bir kez daha dünya ona karşıydı.

"Sen beceriklisin, Laila. Kız kardeşinden çok daha zekisin. Daha fazla bilgiye ihtiyacım olursa, bir yolunu bulursun - belki de Bay Scott için bacaklarını tekrar açarsın - onu elde etmek için. Ama şimdilik benimle geleceksin."

Laila içini kaplayan delice ve zararlı hıçkırma isteğine engel oldu. Muhtemelen Trees'i bir daha göremeyecekti, hele ona karşı bir şeyler hissettiğini söyleme şansı hiç olmayacaktı. Belki de en iyisi buydu.

Kararlılığı dışında her şeyi geri yuttu. "Pekâlâ. Ben de seninle geleceğim."

Alarmin Trees'i birinin mülküne sızdığı konusunda uyarmasından bu yana geçen iki saat, hayatının en kötü zamanlarından biriydi. Laila'yı yüzlerce kez aramaya çalışmıştı. Hiçbir şey yapamadı. Ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Davetsiz misafir evin içindeki tüm güvenlik kameralarını devre dışı bırakmıştı. Yani Trees'in tek bildiği? Kar maskesi takmış bir pislik oturma odasının camını kırmış, sonra da açılan delikten içeri girmişti. Yirmi dakika sonra, yanında Laila'yla birlikte dışarı çıkmıştı; ne boğuşma, ne silah, ne de zorlama gerekmişti. Laila sadece piçin gizli plakalı siyah kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmanmıştı. Sonra araç gıcırdayarak uzaklaşmış, Laila'yı ve onun kalbini de beraberinde götürmüştü.

Onu kim kaçırmıştı? Onu itaate nasıl zorlamıştı? Şimdi neye katlanıyordu?

Davetsiz misafir tanıdığı biri olmalıydı. Trees buna ikna olmuştu.

İki gece önce Hunter Edgington'la gizli bir buluşma için kaçmaya çalıştığından beri, adamın kız kardeşini ve kendi kız kardeşini kurtarmaya yardım etmek için, Trees patronundan şüphelenirdi. Ama Hunter da dahil olmak üzere çalıştığı tüm dangalaklar, Laila kaçırıldığında onunla birlikte otuz bin fit yükseklikteydi.

Yani onu esir alan her kimse dost canlısı değildi, bu da zorlanmadan gittiği gerçeğini daha da şaşırtıcı hale getiriyordu. Daha da kötüsü, bunun Geraldo Montilla'nın ya da Victor Ramos'un yörüngesinden biri olduğundan şüpheleniyordu.

Kesin olarak bildiği bir şey mi vardı? Laila sadece kendi güvenliğini sağlamak için asla itaat etmezdi. Ama Valeria'nın için? Jorge için? Bunlar onun zayıflığıydı. Onu kaçıran her kimse muhtemelen bunu biliyordu.

Sikeyim.

"Bir şey var mı dostum?" Zy arka kapıdan içeri daldı, geçitte kısa bir süre durdu ve her yerdeki cam parçalarına baktı.

Ağaçlar yıkımı anlayamadı. Laila mutfakta kavga etmiş ama ön kapıya sürüklenene kadar pes etmiş miydi? "Hiçbir şey yok. Ne olduğunu ve onu kimin kaçırdığını anlamak için evin her yerinde ipucu aradım."

Laila tek bir eşyasını bile almamıştı. Ne kıyafetlerini ne de telefonunu. Bir gece lambası bile. Ama yeraltındaki panik odasının duvarında, bir kutu mermiyle birlikte iki SIG kayıptı. Bu onu çok korkutmuştu.

"Laila'nın kendi özgür iradesiyle çıkıp gittiğinden emin misiniz?"

"Öyle görünüyor amına koyayım." Trees hem telaşını hem de sabırsızlığını bastırmaya çalışarak Zy'ye telefonunu fırlattı, ekran ön verandadaki kameradan gelen görüntüye açıldı. "Al. İzle. Elimdeki tek şey bu."

Zy'nin yaptığı gibi Trees de Laila'nın odasına doğru yürüdü. Bir şeyleri parçalamak ve bir orospu çocuğunu öldürmek istemeden videoyu tekrar izleyemezdi.

Odasında çok daha az mücadele izi buldu. Aslında, yatağı buruşuk bile değildi. Onun burada olduğuna dair tek ipucu neydi? Banyo lavabosundaki havlu, sanki aceleyle oraya atmış gibiydi. Ortası hâlâ nemliydi.

Havlu bezi kaldırdı ve içine çekti. Laila gibi kokuyordu. Onun kokusu burnuna dolduğunda, kendini kaybetmemeye ya da onu bulmak için dünyayı yıkmaya başlamamaya çalıştı.

Her nasılsa, biri gelip onu elinden almıştı. Onu geri alacaktı.

-Ne olursa olsun.

"Anlamıyorum." Zy, Laila'nın banyosunun kapısından kaşlarını çattı. "Ama kendini tutmalısın dostum."

Trees isteksizce havluyu bıraktı. "Biri Tessa'yı kaçırmış olsaydı şu anda ne yapıyor olurdun?"

"Ben de parçalanmakla bir orospu çocuğunu parçalara ayırmak istemek arasında bir yerde olurdum. Anlaşıldı. Peki buradan nereye gideceğiz? Onun kimin elinde olduğuna dair bir teorin var mı?"

"En iyi tahminim? Victor Ramos, çünkü Geraldo Montilla klasik araba yarışı için Florida'da olmalıydı."

"Tabii bu bir oyun değilse."

Bu mümkündü ama Trees'in içgüdüleri hayır diyordu. "Eğer bunu Montilla yapmış olsaydı, Laila'yı kaçırmak için birden fazla kişi gönderirdi. Öte yandan Victor... Kardeşini öldürdüğüme göre belki de yalnızdır? Beni nasıl bulduğundan emin değilim. Ve bu orospu çocuğu her kimse,

Barney bağışsaklarını deşmeden avlunun on metre ötesine nasıl geçebildi?" Trees koca kışkı Rottweiler'ından bahsetti. "Şerefsiz hazırlıklı geldi. Senin dört ayaklı beleşçinin önüne çiğ bir biftek attı.

Barney'i bir süreliğine dışarıda bıraktığından şüphelendim. Biftek kemiği ve kaçık bir köpek buldum." Bu Trees'i kızdırdı. "Barney'i mi?"

"Evet. Ayağa kalktı ve yürüyor. Biraz yan duruyor ama yürüyor."

En azından bir endişe azalmıştı. "Belki de patronları aramalıyım."

Ancak Kimber'i eve getirmeye çalışırken tüm kaynakları tükendiğinde ne yapabilirlerdi?

"Laila'nın çoktan gittiğini doğrulamak için mi? Sanırım biliyorlar, dostum. Ama onlara tavsiyede bulunacağım. Neden bilgisayarını alıp izini bulmaya çalışmıyorsun?"

Muhtemelen en iyi hareket tarzı buydu ama yapmak istediği en son şey, biri kadınının üzerinde pis ellerini gezdirirken kışının üstüne oturmaktı. Çığlık mı atıyordu? Ağlıyor muydu? Dehşete mi kapılmıştı? Yalvarıyor muydu? Zorlanıyor muydu? Şiddet mi görüyordu? İşkence mi? Artık hayatta mıydı?

Tanrım, bilmemeye dayanamıyordu.

Zy aniden bir elini onun omzuna attı. "Yapıcı bir şeyler yapmalısın. Dişlerini gıcırdatmak ve onu kaçıranın ölmesini dilemek bu değil."

Trees, ayaklı lavaboyu kavradığını ve aciz bir öfkeyle duvardan çektiğini fark edene kadar arkadaşının ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir küfür savurarak lavaboyu serbest bıraktı ve Zy'nin yanından hızla geçerek evindeki ofisine doğru yürüdü. Orada bir bilgisayar kaptı, mutfığa doğru yürüdü ve masadaki tüm kırık cam eşyaları ve porselenleri bir kol hareketiyle itti. Sandalyeyi kaldırdı ve koltuğundaki kırıkları boşalttı, sonra yere çöktü ve makineyi açmaya koyuldu.

Nereden başlamalıydı? Onu Laila'ya götürebilecek hangi taramayı yapabilirdi?

Yanıp sönen imlecin bulunduğu boş ekrana bakarken endişesi içini kemiriyordu. Trafik kameraları. Polis iletişimi. Belki bunlar bir şeyler bulabilirdi. Ya da belki geriye doğru çalışmalı, önsezisini takip etmeli ve Geraldo Montilla ile Victor Ramos'un bilinen son yerlerini izleyip izleyemeyeceğini görmeliydi.

Trees birçok arama yaptıktan sonra arkadaşının yüzüne bile bakmadan Zy ile konuştu. "Albayı benim için ara. Lafayette Polisi'nde Laila için arama bülteni çıkarabilecek birini tanıyıp tanımadığını sor. Ya da daha iyisi, kaçırıldığını bildirsin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Birincisi, çekip gitmiş gibi görüldüğü için sizi ciddiye alacaklarından emin değilim. İkincisi ve daha önemlisi, o Tierra Caliente kartelinin ele geçirmek isteyeceği biri. Yani Geraldo Montilla onu ele geçirmediyse bile yakında geçirecektir."

Trees en iyi arkadaşına öfkeli bir bakış fırlattı. "Onu istediği için değil. Sadece Valeria ve Jorge ile doğrudan bağlantısı olduğu için."

"Biliyorum, ama tüm yanlış türden dikkatleri çekmek istiyorsanız, devam edin ve Laila'nın rüzgarda çırpındığının reklamını yapın. Bunun ona yardımcı olacağını sanmıyorum."

Zy haklıydı.

Trees masaya bir yumruk indirdi. "Allah kahretsin!"

"Biliyorum. Berbat bir şey. Berbat bir şey. Ama ne yapmamız gerektiğini konuşalım. Nasıl yardımcı olabilirim?" Bilgisayarının kapanmasını beklerken kendini kaybetmemeye çalışarak başını Zy'ye salladı.

Kahretsin, Trees Laila'nın yerini bulmaya nasıl yardım edeceğini bile bilmiyordu. Arkadaşına hangi yararlı görevi yerine getirmesini söyleyebilirdi ki? Zy bir yıkım adamıydı. Havaya uçuracak bir şey yoktu.

Trees'in kalbi bunu zaten kendi başına yapıyordu.

"Bilmiyorum. Ben..." Paniğe kapılmamaya çalıştı. "Bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Tamam."

Zy'nin ses tonu yatıştırıcıydı ve bu Trees'i kızdırmıştı. İçten içe bunu biliyordu. Kızması gereken kişi Zy değildi. "Sadece... herhangi bir şey yap."

"Patronlarla görüştükten sonra Valeria ile bir konuşma yapacağım. Victor'un nerede saklanacağı ya da Laila'yı nereye götüreceği konusunda bir fikri olabilir."

Aslında bu harika bir fikirdi ve Trees bunu düşünmediği için kendini tekmeliyordu. "Evet. Güzel. Teşekkürler."

"Geri döneceğim. Bir şey bulursanız beni arayın. Bu arada kendini toparla. Onu bulacağız."

Trees kesinlikle öyle umuyordu. Laila'yla bir haftadan kısa bir süre geçirdikten sonra, bir daha onsuz nasıl yaşayabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Evet, o kadar aşıktı ki boku yemişti.

Uzaktan Zy'nin arabasıyla uzaklaştığını duydu. Trees umuda sarıldı - dostunun Valeria'ya yardımcı olacak bir şeyler söylemesini, taramalarından birinin samanlıkta bir iğne bulmasını, onları Laila'ya götürecek herhangi bir şeyi ortaya çıkarmalarını umuyordu.

Altı saat sonra hâlâ hiçbir şeyi yoktu çünkü Valeria'nın bildiği buydu. Taramaları bunu gösteriyordu. Laila'yı kaçıran kişiden aldığı mesajlar buydu. Bu kadar umudu kalmıştı.

CHAPTER Two

Florida

"Laila, planın işe yaramayacak," diye hırladı Victor, ertesi gün şafaktan kısa bir süre önce yarış pistinin eteklerindeki garaja yaklaşırlarken.

Kalbi durdu. Victor onun kendisiyle oynadığını çoktan anlamış mıydı? "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Öfkelendi. "Geraldo Montilla'nın Ferrari'sini almak için yapılan bu dolandırıcılık... Eğer onu görevden almak istiyorsam, arabasını çalmak onu kızdırmaktan başka bir işe yaramaz."

Victor'un planını fark etmemiş olmasından dolayı sessiz bir oh çekti. "Planım, onun sana gelmesini sağlarken istediğin her şeyi elde edecek -eğer bunu yanlış yönetmezsen. Ama Montilla'yı alt etmek için önce ona -ve herkese- hesaba katılması gereken bir güç olduğunuzun sinyalini göndermelisiniz. En değerli malını çalmak bunu yapacaktır. Ne de olsa bunun için elli milyon dolar ödedi."

"Lanet olası delilik." Victor başını salladı, sanki o kadar parayı sadece bir araba için harcamayı aklına sığdıramıyormuş gibiydi.

"Bu oyuncakların parası yakında senin olacak." *Montilla önce seni öldürmezse.* "Sadece onu alacak *cesareti* bulmalısın."

"Taşaklarımın ne kadar büyük olduğunu zaten biliyorsun." Ona doğru ters ters baktı. "Ama ayıyı dürtmek Montilla'yı daha da kızdıracak ve devrilmesini daha da zorlaştıracak."

Uzun süre acı çekmiş gibi yaptı ama Victor'un mantığı ilk kez tamamen yanlış değildi. Trees'in evinden ayrıldıklarından ve Florida'daki yarış pistine varmadan önce bütün gece otoyolda yol aldıklarından beri söylediği çok az şey vardı. En azından sözünü tutmuş ve ellerini kendine saklamıştı. Muhtemelen bunun için sürekli elinin altında tuttuğu silahlara teşekkür edebilirdi.

"Montilla çok geç olana kadar tehdidin farkına varmayacaktır. Değerli arabasının kaybına odaklanacaktır. Kaynaklarını onu kurtarmaya adayacak. Onun dikkati dağılmışken siz de karteğe hakim olmak için yeni hamlelerinizi yapacaksınız."

"Sürekli bahsettiğin pazarlık kozunu mu kullanıyorsun?"

"Aynen öyle." Ya Victor Kimber'ı kurtarıken Montilla'yı öldürecekti ya da Edgingtonlar onu takip edip ikisini de halledeceklerdi. Her iki durumda da ailesi daha güvende olacaktı.

Victor ikna olmamış gibi sadece homurdandı. "Bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Arabayı çaldıktan sonra. Bahsettiğim pazarlık kozu Montilla'nın dikkati başka yöne çekilene kadar hiçbir işe yaramayacak. O zaman... Şey, sen daha acımasızsın." Bu doğru olabilir. "Ve daha akıllı." Ama bu değildi. "Başaracaksın."

Victor'un Tierra Caliente'yi ele geçirmesi için sözde bir plan uydurmaya çalışırken, Montilla'nın dünkü klasik araba yarışı için tuttuğu sürücünün starttan saatler önce düşüp kolunu kırıldığını internette okumuştı. Montilla 1962 model Ferrari 250 GTO'sunu dünkü yarıştan çekmek zorunda kalmıştı. Uyuşturucu baronunun gülünç derecede pahalı arabasını taşıyıp

Bugün Meksika'ya dönecekti, yani Victor'la sadece bu küçük fırsat pencereleri vardı.

Değerli aracın bulunduğu garaja doğru parmak uçlarında ilerlediler. Victor deponun köşesinden bakınca hızla geri çekildi ve kendini binanın yan tarafına yapıştırdı. "Lanet olsun. Dışarıda iki silahlı koruma var. Bunu planlamamıştık."

Öngöremediği bir sorun... ve muhtemelen öngörmesi gerekirdi. "Onlar erkek mi?" "Evet. Ve büyükler. Onları öldürmek zorundayım." Silahına uzandı.

Bu Laila'yı dehşete düşürdü. İsteddiği son şey bir başkasının daha zarar görmesiydi.

Victor'un kolunu tuttu ve onu geri çekti. "Cesetleri bırakamayız. Bu yerel yetkilileri alarma geçirir ve ihtiyacımız olmayan dikkatleri üzerimize çeker. Bırak onları ben halledeyim. Dikkatleri dağıldıktan sonra arabayı al ve U-Haul'a götür. Sonra senin olacak."

Kaşlarını çattı. "İkisinin de dikkatini mi dağıtacaksın? Aynı anda mı?"

"Seni ve Hector'u kaç kez birlikte idare ettim?" diye tersledi, sonra dilini tutmuş olmayı diledi. Ona, kendisini taciz ettiği onca zamanı hatırlatmak istemiyordu. Ayrıca ona ölmüş kardeşini de hatırlatmak istemiyordu. Dikkatli ve stratejik olmak çok önemliydi.

Ona doğru baktı. "Çok. Sen bizim en sevdiğimiz oyuncağımızdın."

"Artık senin partnerinim," diye hatırlattı ona, sütyenini açmak için atletinin altına uzandı. Biraz kurcaladıktan sonra iç çamaşırını yanlardan çekip çıkardı ve Victor'a doğru itti. "Bunu tut ve fırsatını kolla."

Derin bir nefes alarak şortunu kalça kemiklerine kadar indirdi ve bacaklarını kukusuna kadar katladı. Göbeğinin büyük kısmı çıplaktı ve serin esinti göğüs uçlarını sertleştirmişti. Umarım iki nöbetçinin dikkatini dağıtmak için bundan daha fazla tenini göstermesi gerekmezdi. İkisiyle de gerçekten soyunmak istemiyordu... ama geçmişte daha kötüsünü yapacak kadar çaresiz kalmıştı.

Bu düşünceyi bir kenara iterek binanın yan tarafına doğru sallandı. Tetikte bekleyen iki adam da bakışlarını ona doğru çevirdi. Yukarıdan gelen güvenlik ışıkları yüzlerini aydınlatıyordu. Otuz yaşın altındaydılar ve iriyarılardı. Sol tarafta, dağınık sakallı sarışın adam silahını çekmiş, onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Sağda, kolları eşofmanından taşan siyah bir adam da onu takip etti.

"*Hola*, beyler. Ateş etmeyin. Ben kayboldum. Bu saatte yol soracak başka kimseyi bulamadım." Garaja yaklaşırken göğüs uçlarına dikkat çekmek için bir elini göğsüne bastırdı. "Ama belki siz bana yardım edebilirsiniz? Miami'ye gidiyorum. GPS'im yok ve otoyolu bulamıyorum. Bana yardım edersiniz, değil mi?"

Sarışın adam yutkundu ve başını salladı, bakışları kadının göğüslerine yapışmıştı.

Diğeri, kızın kıyafetlerini çıkarmasına tamamen yardım etmeye niyetliymiş gibi gülümsedi. Sonra silahını kılıfına soktu ve bir kolunu kızın ortasına doladı. "Elbette, bebeğim. Köşede bir nöbetçi kulübesi var ve-"

"Ama arkadaşın. Onu yalnız bırakamayız." Sarışın adama dönüp baktığında onu kıcına bakarken buldu. "Daha yakına gel. Üşüyorum. Beni sıcak tutmaya yardım eder misin?"

Hemen silahını bir kenara bırakıp Laila'nın yanına gitti ve kendini onun vücuduna yapıştırdı. Laila bir ürpertiye bastırdı ve neden bu kadar çok erkeğin bu tür taktiklere kanacak kadar aptal olduğunu merak etti. Şeffaftılar. Apaçıktı. Gülünçtü.

Çünkü çok fazla erkek beyinleriyle değil, *biberleriyle* düşünüyordu.

"Bu daha iyi." İkisine de davetkâr gülümsemeler gönderdi. "Neyi koruyorsunuz? Eğer onu korumakla görevlendirildiyse, eminim çok önemlidir."

"Bu bir araba," diye cevap verdi sakallı adam. "Bu yarış için şimdiye kadar kaydedilmiş en pahalı araba." "Öyle mi? Senin mi?"

Siyah adam homurdandı. "Diliyor."

"Evet. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey." Onu tekrar aşağı yukarı süzdü. "Sen hariç." Laila kızarmış ve flört ediyormuş gibi yaptı. "Bana gösterebilir misin?"

Sarışın adam başını salladı. "Kapıların kilitli kalması gerekiyordu."

"Elbette. Sizler de sorumluluk sahibi insanlarsınız. Ama ben sadece yalnız ve şu anda çok meraklı olan kayıp bir kadını. Göz atmamın bir zararı olmayacağı kesin. Ve bu... nasıl denir? Görmek beni heyecanlandırır."

İki adam karşılıklı bakiştılar. Sonra birbirlerine sırtttılar. "Pekâlâ, bebeğim. Sadece bir göz atacağız. Bunun için bizi ödüllendirecek misin?"

Onlara doğru gülümsedi. "Tabii ki."

Esmer adam tuş takımına rakamları girerek ısı kontrollü ünitenin kilidini açtı. Diğer adam kapıyı itmesine yardım etti. Işıklar yandı. Ve orada Geraldo Montilla'nın değerli eşyası, parlak, bozulmamış ve elma şekeri kırmızısı duruyordu.

Laila nefesini tuttu ve tekrar göğsüne dokundu. "*Que carro más lindo.*" "Ha?" Sarışın adam kaşlarını çatı.

"Ne güzel bir araba," diye ekledi yaklaşırken. "Ona baktıkça daha çok ıslanıyorum" -dudaklarını yaladı, sonra daha fazla saklayamayacağı bir sır saklıyormuş gibi alttakini ısırdı- "ıslak. Bu konuda bana kim yardım edecek?"

Sakallı adam bir saniye sonra "Yapacağım," diye gönüllü oldu.

Büyük adam ona dirsek attı. "Senin kız arkadaşın yok mu? Ayrıca, o senin için fazla kadın. Onu ben kaptım."

Boğucu bir gülümsemeyle parmaklarını adamın kahverengi göğsüne koydu. Adam önünü iliklemeye başladığında, o da aynısını sarışın adama yaptı. "Kendimi... maceracı hissediyorum. Etrafta dolaşmak için yeterince varım."

Mavi gözlü adam sertçe yutkundu. "İkimizi de alabileceğini mi sanıyorsun?"

"Denemek istiyorum." Elini şık kırmızı arabanın kenarında gezdirdi ve aracın gerçekten ne kadar çarpıcı olduğuna sessizce hayret etti. Sonra kaputun üzerine eğildi ve kışını havaya kaldırdı. "Sanırım hoşuma gider."

Eğer onun etrafında toplanırlarsa, ikisinin de dikkati dağılırdı. Ayrıca arkaları Victor'a dönük olacaktı, Victor'un da artık içeri sızıp onları bayıltmak için açık bir yolu vardı. Bu iyi olurdu.

"Hmm, bebeğim." İri olan kalçalarını kavradı ve ereksiyonunu Laila'nın arka tarafına dayadı. Laila tiksintiyle titreyerek kendini tuttu. Trees'in elleri dışında kimsenin ellerini üzerinde görmek istemiyordu. "Burada olmaz, ahbap." Diğer adam solgun başını garajın köşesine doğru salladı.

El hareketini takip etti ve irkilmemeye çalıştı. Kameralar. *Carajo!* Umarım Montilla bu görüntüleri gördüğünde onu tanımazdı. Ne de olsa en son karşılaştıklarında daha çocuk denecek yaşıydı ve Tanrı'ya şükür Montilla ona önemsiz biriymiş gibi davranmıştı.

İri adam geri çekildi ve onun kolunu tuttu. "O haklı. Lanet olsun."

Laila dönüp yüzünü adamın boynuna gömdü ve onu içine çekiyormuş gibi yaptı. Adam ter ve testosteron gibi kokuyordu. Sonra aynı hareketi, o da sigara kokan sakallı adamla tekrarladı.

Boğulmamaya çalıştı. "O zaman nöbetçi kulübesine gidelim. Sabırsızlanıyorum."

"İyi karar. Beni takip edin." İri olan onu garajdan dışarı sürükledi, köşeyi döndü, sonra karanlık bekçi kulübesi görünmeden önce dar bir sokağa girdi.

"Bekle!" diye itiraz etti sarışın adam, geride kalarak. "Garajı açık bırakmamamız gerekiyor."

Herhangi biri gelip arabayı çalabilir."

Bay Wifebeater gözlerini devirdi. "Bunu yapmak için etrafta kim var sanıyorsun? Saat beş bile değil

Sabahleyin. Partililer birkaç saat önce ayrıldı ve iş dünyasının önde gelenleri güneş doğana kadar burada olmayacak. Birkaç dakika için iyi olacak."

"Ama-"

"Kız ıslak," diye hatırlattı dişlerini sıkarak. "Bu boktan geçici iş için iyi bir amdan vazgeçmeyeceğim. Ama kalmakta özgürsün."

"İkinize de ihtiyacım var," diye sızlandı. "Lütfen."

Sarışın adam uzun bir iç çekişle başını salladı ve homurdandı. "Muhtemelen cehenneme gideceğim, ama siktir et

o."

Sonra da peşlerinden gitti.

Victor elini çabuk tutsa iyi ederdi, çünkü Laila bu ikisini uzun süre oyalayabileceğinden şüpheliydi ve

soyunmayı ve bacaklarını açmayı reddetti.

Nöbetçi kulübesine vardıklarında kendini tuttu, dudaklarını büzdü ve kirpiklerini kırıştırdı.

"Önce ışıkları açın. Karanlıktan korkuyorum."

En azından bu kadarı doğruyd.

İri adam aceleyle içeri girdi ve düğmeyi bulmak için etrafı yokladı.

Sarışın adam şok olmuş görünüyordu. "Biz seni sikerken ışıkların açık olmasını ister misin?"

Bir parmağını göğsünün kıvrımında gezdirdi. "Her şeyimi görmek istemiyor musun? Ben seni görmek istiyorum."

Bu yalanı söylerken neredeyse boğulacak gibi olmasına rağmen, gözlerini kaçırarak başını salladı ve ortağının hemen arkasından nöbetçi kulübesine koştu.

Onlara bir gülümseme verdikten sonra kapıyı çarptı ve yakındaki tutucusundan buranın on ikinci sektör güvenlik istasyonu olduğunu ilan eden bayrağı kapı. Titreyen elleriyle koca direği uzun çekme kolu ile kapının arasına sokup sıkıca sıkıştırdı. Bu bir ya da iki dakikadan fazla dayanmazdı.

Laila bunun yeterli olacağını umuyordu.

Hemen kapıya vurmaya başladılar, bir yandan da pencereden ona bakıyorlardı. "Ne oluyor lan?"

"Çıkar bizi, kaltak!"

Cevap vermek için zaman kaybetmedi, sadece aceleyle uzaklaştı. Camı kırıp ateş etmeye başladıklarında paniğini bastırmaya çalıştı ve kurşunlardan kaçmak için zikzaklar çizdi.

Pingler yanından vızıldayarak geçti. Laila'nın nefesi kesildi, kalbi korkuyla çarpıyordu. İri adam küfretti. Geriye dönüp baktığında metal direği yerinden çıkarmak için açık pencereden uzandığını gördü. Direkt kurtulmalarının ne kadar sürdüğünü görmek için orada kalmadı. Victor'u bulması gerekiyordu.

Neyse ki köşeyi döndüğünde klasik arabanın motorunun mırıltısını duydu. Sonra araç çift kapıdan içeri girdi, direksiyonda Victor vardı.

Gösterge panelini okşayarak ona muzaffer bir bakış attı. "Atla. Montilla bu arabayı çok özleyecek. O lanet piç için çok kötü."

Evet, beş dakikadan kısa bir süre içinde uyuşturucu baronu arabasının çalındığını ve kim tarafından çalındığını öğrenecekti.

-Tam da planladığı gibi. Ama Montilla'nın dikkatini daha fazla kendi üzerine çekemezdi. Patronun onu sadece iyi vakit geçirmek ya da para kazanmak için güvenliğini saptıran bir fahişe olarak görmesini ummak zorundaydı.

Birden bağırışlar ve ayak sesleri duydu. Muhafızlar silahlarıyla birlikte- serbest kalmışlardı.

"Git! Beş dakika içinde kiralık kamyonun yanında buluşuruz." Korumalar şüphesiz arabayı takip edeceğinden, yaya olarak ortadan kaybolma şansı daha yüksekti.

Laila yan binalardan oluşan labirentin içine daldı ve onları gözden kaybedene kadar gölgelerin arasında gizlendi. Sonra girdiği kırık çiti buldu ve yarış pistinden uzaklaşarak kiralık kamyonu bıraktıkları yakındaki ara sokağa doğru koşmaya başladı.

Peki ya Victor ona ihtiyacı olmadığına karar verip onu geride bırakırsa? Onun gidişinin yasını pek tutmazdı. Onun aklına hırs tohumlarını çoktan ekmişti. İkisinden biri ya da ikisi de ölene kadar Montilla'nın peşinden gidecekti.

Ama U-Haul'a ulaştığında Victor oradaydı ve çılgınca arka kapağı açıyordu. "Rampayı getir."

Yerine sabitlemesine yardım etmek için acele etti, sonra Ferrari'yi kargo konteynerine sürdü. Kalbi kaburgalarına çarparak omuzlarının üzerinden korumaları aradı. Neyse ki henüz onlardan bir iz yoktu.

Laila rampayı atlattı, Victor motoru durdurup caddeye atladığı ve kapıyı indirdiği sırada yakınlarla yerleştirdiği bir kasketi aldı. Sürücü tarafına doğru ilerledi ve saçlarını kasketin altına sıkıştırdı. Direksiyonun arkasına geçip Victor da yolcu koltuğuna yerleştikten sonra rahat bir nefes alarak kaldırımından uzaklaştı.

Başardılar. Hâlâ yaprak gibi titriyordu ve adrenalinin etkisiyle muhtemelen yakında kusacaktı ama başarmışlardı. Victor artık Montilla'nın radarındaydı. Kingpin kaynaklarını kesinlikle pahalı oyuncağını bulmaya yönlendirecekti. Umarım öfkeli ve dikkatsiz olur. İşte o zaman Laila bir sonraki hamlesini yapacaktı.

"Nereye gidiyorum ben?" Otoyola doğru ilerlerken omzunun üzerinden baktı ve geri dönüp doğruca Ağaçlar'a gitmeyi her şeyden çok diledi.

Victor anahtarları cebine koydu. "Meksika. Ben harekete geçmeye hazır olana kadar bu şeyi nerede saklayabileceğimizi biliyorum."

Lafayette

Trees, Laila'yı son görüşünden ancak yirmi dört saat sonra, Lafayette'in doğu yakasında, daha iyi yıllar görmüş bir hafif sanayi binasının önüne park etmişti. Şafak sökmeden yirmi dakika önce, son kalan sade kahvesini de yudumladı ve kapıyı arkasından çarparak Hummer'ından çıktı.

Kafein ve huzursuz enerjinin etkisiyle, terk edilmiş gibi görünen mekâna yaklaştı ve kapıdan içeri doğru ilerledi. İçeride, meşgul alanı taradı. Duvardan duvara savaşçılarla dolu bir savaş odası olarak tanımlanabilirdi. Dışarıdan farklı olarak, bu alan son moda, süslü ve yüksek teknolojili görünüyordu. Başka bir gün olsa, içeri girip her şeyi kontrol etmeye hevesli olurdu. Bugün Laila için çok endişeleniyordu.

"Ağaçlar." Hunter Edgington ayağa kalktı ve yaklaştı, belli ki bitkin ve gergindi.

Patronuna doğru yöneldi, birkaç tanıdık yüzün yanı sıra daha önce hiç görmediği bazılarının da yanından geçti. "Hey, mesajını aldım. Neler oluyor?"

Hunter açıklama yapacak sabrı varmış gibi görünmüyordu ya da belki de ondan yayılan endişe babasını endişelendirmişti çünkü yaşlı adam ayağa kalktı. Ekibin eski lideri Caleb onu odanın ortasında durdurdu. Mümkünse daha da acımasız görünüyordu. "Seni hızlandırmama izin ver. Sonra yardımına ihtiyacımız olacak."

Albay hem OG hem de en iyisi olduğu için Trees başıyla onayladı. "Elimden geleni yapacağım, efendim."

"Teşekkür ederim." Yaşlı adam masanın başını işaret etti. "Bu Jack Cole, damadımın

iş ortağı."

"Hoş geldiniz," dedi sert görünümlü ve belalı bir üne sahip olan Cajun, dikkatini tekrar bilgisayar ekranına çevirmeden önce.

"Deke'i hatırlıyor musun?" Albay sarışın, iri yarı bir adamı işaret etti. Kırmızı çerçeveli gözleri ve çökmüş yanaklarına kadar her şey onun pençesinde diken olan meşhur aslan gibi olduğunu söylüyordu. Karısı kayıp olduğu için yaralı olabilirdi ama Kimber'ı kurtarmak için yoluna çıkan her orospu çocuğunu kesinlikle öldürürdü.

Ağaçlar bu duyguyu anlıyordu. Laila dışarıdaydı... bir yerlerde. Zeki ve inatçıydı ama acımasız uyuşturucu baronları ve onların şiddet düşkünü haydutlarıyla boy ölçüşemezdi. En kötü senaryolar beynini bombalayıp duruyordu ve patronlarına istediklerini vermek için nasıl sabır göstereceğini bilmiyordu. Tek düşünebildiği onu bulmaktı.

Trees, Kimber'ın kocasına "Evet. Hey," dedi.

Adam onu tanımadı, sadece Caleb'a döndü. "Bilgisayar dehası bu mu? NBA'e daha uygun görünüyor."

"Ben basketbolla ilgilenmiyorum." Albay'a döndü. "Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin."

"Hallediyorum." Yaşlı adam, birden fazla kez kırılmış olduğu anlaşılan burnu dışında film yıldızı gibi görünen iri yarı sarışın bir başka adama ayak uydurdu. "Bu Tyler Murphy, eski LAPD cinayet masası dedektifiyken özel dedektif oldu."

"Nam-ı diğer Cockzilla," diye espri yaptı odanın diğer ucunda sıcak yemek tepsilerini hazırlayan uzun, mürekkep gibi saçlı bir adam.

Vay anasını. Bu ünlü TV şefi Luc Traverson'dı. Albay bu adamları nereden tanıyordu?

"Benimle uğraşmayı bırak," diye homurdandı Tyler.

"Taşaklarına bir şey yapmayacağım. Tabii onları kızartmamı istemiyorsan." Luc'ün ses tonu tamamen alaycıydı... ama Trees burada bir geçmiş olduğunu sezmişti.

"Pas," dedi Tyler ve Trees'e uzattığı elini uzattı. "Hey, yeni çocuk."

"Adı Forest Scott," diye ekledi Caleb. "Birlikte çalıştığım en iyi teknisyenlerden biri.

Onu kendim tuttum."

Tyler ile el sıkıştı. "Bana Trees de."

"Bana Cockzilla demediğin sürece olur." Traverson'a kaşlarını kaldırdı. "Aklımdan bile geçmez," diye söz verdi Trees.

"Bahse girerim Delaney sana hâlâ öyle diyordur," dedi Logan Tyler'a doğru atılarak. "Yoksa nasıl bu kadar çabuk üç oğlun olabilir ve bir bebeğin daha yolda olabilir?"

Tyler güldü. "Kuşlar ve arılar hakkında bir derse ihtiyacın var mı, ufaklık?" "Siktir git," diye homurdandı Logan.

"İşinizin başına dönün. Kaybedecek bir dakikamız bile yok," diye homurdandı Albay, sonra uzun masaya doğru ilerledi ve rahat giyimli olmasına rağmen para saçan bir adamın yanında durdu. Trees'e doğru döndüğünde bakışları çok kurnaz görünüyordu. "Sean Mackenzie, eski FBI ajanı. Neyse ki hâlâ pek çok tanıdığı var."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye ekledi Sean. "Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı."

Kimber'ın kaçırılmasından mı? Evet, berbattı. Ama burada bu tanıtımlar için harcadığı her dakika, Laila'yı bulamadığı bir dakika daha demekti. Ya da onu kurtaramadığı... Tabii kurtarılması gerekiyorsa.

"Aynı."

"Bu da Stone Sutter. Oracle'daki meslektaşınız," dedi Caleb, Jack ve Deke'in ortak sahibi olduğu güvenlik şirketine atıfta bulunarak. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Trees bu adamı duymuştu. Eski mahkûm düz döndü. Dövmeli operatör tehlikeli görünüyordu.

Bir bilgisayar ineğinden çok bir haydut gibiydi ama gülümsemesi dostçaydı. "Adını duymuştum. Sonunda bir isimle bir yüzü bir araya getirmek güzel."

"Elbette." Sohbet havasında olmadığı için Albay'a döndü. "Stone ile bir konuda çalışmamı ister misin?"

Caleb iç çekti. "Seni Kimber'in kurtarma ekibine süresiz olarak aldığımız için herkesle tanıştırmak istedim."

Sözler yaşlı adamın ağzından ancak çıkmıştı ki Trees kendi ağzını açarak karşı çıktı. "Tüm saygımla-"

"Konuşmanızı bitirmeden önce ilk işiniz Laila'yı geri almak olacak. Montilla'nın nerede olduğu hakkında bir şeyler bildiğini düşünüyoruz. Ya da bilen biri."

Sanki boşa kürek çekiyorlarmış gibi geliyordu. Trees kaşlarını çattı. "Size bunu düşündüren nedir, efendim?" "Beni takip edin."

Caleb onu gruptan uzaklaştıramadan ön kapı tekrar açıldı. Her ikisi de ajanlardan çok seksi Latin mankenlere benzeyen bir çift takım elbiseli adam -kardeşler- içeri girdi. Büyük olanın kucağında tüylü soluk saçları, şok edici ela gözleri ve fırfırlı pembe bir elbisesi olan bir kız bebek vardı.

Kimdi onlar?

"Daha erken gelmemiz gerekiyordu," dedi genç olan, kravatını düzelterek. "Kusura bakmayın. Kızımız bu sabah biraz huysuzdu."

Büyük olan homurdandı. "Daha çok seni yataktan kaldırıp karımızdan uzaklaştırdığım için huysuzlanmış gibiydin."

Karısı mı?

Sean Mackenzie güldü. "Nasıl olduğunu bilirsin Javier. Her zaman azgın bir koca vardır. Ne zaman bir şeye geç kalsak genellikle Thorpe'u suçlarım, çünkü genellikle onun hatasıdır. Ama bu sabah, hepsi benim suçumdu. Bebek Asher gece boyunca uyuduğu için, iyi dinlenmiş bir Callie'den faydalandım."

Sean'ın da mı karısı vardı? Görünüşe göre öyleydi ve herkesin önünde bu derin kişisel sohbeti yapmaları ona bunun herkesçe bilindiğini söylüyordu.

Ağabey inledi. "Xander da London'a aynısını yaptı."

"Neden olmasın? Dulce her üç saatte bir uyanmadığı için artık daha iyi uyuyor. Ayrıca, karımızın nefes nefese kalması ve çığlık atması bana ekstra ilgiden gayet memnun olduğunu söyledi." Xander taşıyıcıyı alırken sırıttı.

Javier kardeşine sinsi bir gülümseme verdi. "Seni dün öğleden sonraki o son dakika toplantısına neden gönderdiğimi sanıyorsun?"

"Pislik herif," diye homurdandı Xander.

Logan ayağa kalktı ve kaşlarını çattı. "Siz salaklar savaş odasına bir bebek mi getirdiniz?"

Xander omuz silkti. "Eğer babaları gibi büyürse, zaten her şeye karışmak isteyecektir."

"O kalmıyor. Dulce'nin Lacey ile oyun randevusu var. Morgan bugün kızlara bakmayı kabul etti," diye bilgi veren Javier, Jack Cole'un karısı ve kızından bahsederken gülümsemesi üzerine başını salladı. Sonra Javier odanın öbür ucundaki ikram düzenine baktı. "Ah, yemeklerin gelmesine sevindim. Xander günlerdir hiçbirinizin iyi bir yemek yemediğini söyledi."

"Herkesle ilgileneceğim," diye söz verdi Luc. "Kuzen Deke beni arasaydı bunu daha önce yapardım..."

Kimber'in kocası aklındaki son şey yemekmiş gibi kaşlarını çatınca albay boşluğu doldurdu. "Bizi beslediğiniz için teşekkürler." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ağaçlar, bu yüksek stresli kalabalık tarafından ne kadarının yenileceğini merak ediyordu.

"Bir şey değil. Dulce'yi bıraktıktan ve Genelkurmay'la eğlence dolu bir toplantı yaptıktan sonra başka nasıl yardımcı olabileceğimizi görmek için geri döneceğiz. Bir askeri müteahhidin işi asla bitmez," diye şakalaştı Xander. "Bu arada uçak teklifiniz hâlâ geçerli. İhtiyacınız olursa jetimizi ödünç vermekten mutluluk duyarız."

Bununla birlikte, Trees bu ikisinin tam olarak kim olduğunu anladı.

Caleb kardeşlere doğru başını salladı. "Sizi bu konuda ikna etmemiz gerekebilir."

Bu, kısa süre içinde Laila'yı bulmak için yola çıkacağı anlamına mı geliyordu? Trees öyle umuyordu ama albay ayrıntı vermedi.

Kardeşler el sallayıp kapıdan çıktıktan sonra Caleb ona döndü. "Arayan Javier ve Xander'dı-"

"Santiago. S.I. Industries, değil mi?" "Evet."

Trees askeri müteahhitleri biliyordu. Bu iş kolundaki neredeyse herkes biliyordu. Son zamanlarda kurumsal yollarında yaşadıkları bazı aksaklıklardan sonra sorunlarını düzeltmişlerdi ve şimdi en iyisi olma yolunda ilerliyorlardı. Ve çok da zengindiler. "Onları nereden tanıyorsun?"

"Logan ve Xander ezelden beri arkadaşlar."

Bu, patronlarının güvenlik şirketlerinin genellikle alamadığı bazı harika oyuncakları nasıl ele geçirdiklerini açıklıyordu. Yüksek mevkilerde arkadaşlarının olması işe yarıyordu. Ama Trees'in ilk endişesi bu değildi. "Laila'yı bulmak için onların jetiyle bir yolculuğa mı çıkacağım?"

"Muhtemelen. Beni takip edin."

Trees albayı bir koridor boyunca takip ettikten sonra eski demir bir masa ve bir ton gözetleme ekipmanıyla dolu tek ofise girdi. Joaquin odanın tek sandalyesinde oturmuş, öfkeyle bir ekranı tarıyordu. İzlediği her neyse sona ermişti. Adam içini çekip bir çift kulaklık çıkardı, arkasına yaslandı ve dikkatini ikisine verdi.

"Hiçbirimiz bilmiyorsak, o neden bilsin ki?" Muñoz başparmağıyla onu işaret etti. "Laila'yla herkesten daha çok konuştu. Belki ona bir şey söylemiştir..."

Joaquin omuz silkti ve ayağa kalktı. "Pek olası değil ama denemeye değer. Onu bu yüzden mi buraya getirdin?" "Evet. Şarjörü tekrar kur," diye ısrar etti Caleb üvey oğluna ve sonra ona döndü. "Otur."

Trees ofis koltuğuna yerleşip bakışlarını boş bilgisayar ekranına sabitlediğinde, ofisin kapısı aniden açıldı. EM'nin ofisinde gördüğü bir adam, One-Mile Walker'ın arkadaşı Matt Montgomery içeri daldı. "Bütün bunlarla ilgili yeni bir gelişme var. Aslında birkaç tane. Gelip görmek istersen..."

Joaquin hemen dışarı fırladı. Albay kararsız görünüyordu, sonra nihayet iç çekti. "Bu görüntüler elimize yeni geçti. İki saatten az bir süre önce olmuş. Matt'in elinde yeni bir gelişme olmadığı sürece tüm bildiklerimiz bunlar. Belki bazı boşlukları doldurabilirsin, en çok da nedenini."

Bu her neyse kulağa iyi gelmiyordu. Trees'i endişe kapladı. Laila'ya bir şey mi olmuştu? Albay o soramadan gitmişti ve Trees böylesinin daha iyi olacağını düşündü. Bu videoda her ne varsa -ki sevdiği kadınla ilgili bir şey olmalıydı- onu yalnız görmek istiyordu.

Kulaklıklar sanki bir yılanmış gibi dikkatle onlara uzandı, nefesini üfledi ve kendini destekledi. Zarar görmüş olması mümkündü. İşkence ya da tecavüze uğramış olabilirdi. Kaşlarını çatarak kulaklıkları kulaklarına soktu, videoyu başlattı ve vücudundaki tüm kaslar gergin bir şekilde bilgisayarı kavradı.

Montilla'nın garaja park edilmiş elli milyon dolarlık klasik Ferrari'si hemen ekranı doldurdu. Eğer Laila'nın bu araçla bir ilgisi varsa, bu uyuşturucu baronunun onu kaçırdığı anlamına mı geliyordu? Gerçi

Trees bunun mümkün olduğunu biliyordu, ama yine de içini bir yığın *oh, kahretsin* duygusuyla dolduruyordu. Ama kendini ya da umudunu kaybetmeyi reddetti. Ne pahasına olursa olsun Laila'yı kurtaracaktı. Çünkü son yirmi dört saat içinde tek bir sonuca varmıştı: Laila evinden kavga etmeden çıkmış olabilirdi ama bu onun gerçekten istekli olduğu anlamına gelmiyordu. Eğer öyleyse, neden onun silahlarından bir çift almıştı? Ailesi için her şeyi yapardı ve bunu neredeyse herkes biliyordu.

On saniye daha çekim yapıldıktan sonra garaj kapısı açılarak geceyi gösterdi. Garajın içindeki ışık yandı. Bir çift silahlı adam içeri girdi; biri kirli sarı saçlı ve çene küpü sakallı pasaklı bir serseri, diğeri ise eşofmanlı, kaslı, siyah bir adamdı. Kaşlarını çatı. Kimdi bunlar?

Bir an sonra Laila arkalarından garaja girdi. Hayır, sallanıyor, her nasılsa daha da kısa görünen o lanet olası kısa kot şortunun içinde kalçalarını sallıyordu. Atleti hatırladığından daha az teni örtüyordu ve lanet olası bir sütyen giymemişti. Ne yapıyordu peki? Kıcıyla flört ediyordu.

Ne oluyor lan?

"*Que carro más lindo,*" dedi, ama dikkatleri üzerlerine çekmek için göğüslerini eliyle yokladı. Kirli sarışın adam kesinlikle oraya baktı ve kaybolmuş gibi görünüyordu. "Ha?"

"Ne güzel bir araba," diye tercüme etti ona yaklaşırken. "Ona baktıkça daha çok ıslanıyorum" - dudaklarını yaladı, sonra alttakini kışkırtıcı bir şekilde ısırdı- "ıslanıyorum. Bu konuda bana kim yardım edecek?"

Onları kendisine dokunmaya mı *davet* ediyordu? Onu becermeleri için mi? Neden?

Ama cevabı biliyordu. Onları manipüle ediyordu. Bir keresinde ağzını sikine dolayarak onu uyandırmasının nedeni de buydu. Hayatı tehlikede olduğu için mi? Tehdit edildiği için mi? Yoksa burada başka bir şeyler mi dönüyordu?

"Yapacağım." Hımbıl suçlu utanç verici derecede hevesliydi.

Büyük adam ona dirsek attı. "Senin kız arkadaşın yok mu? Ayrıca, o senin için fazla kadın. Onu ben kaptım."

Laila parmaklarını adamın eşofmanının üzerine koydu ve ona davetkâr bir gülümseme fırlattı. Sonra aynı şeyi sarışın adama yaptı. "Kendimi... maceracı hissediyorum. Etrafta dolaşmak için yeterince varım."

Ciddi olamazdı. Vücudunu onların önünde sallandırmasının ve şehvetle gözlerini kör etmesinin bir nedeni vardı, değil mi?

Aynısını sana yapmasının sebebi ne?

Serserinin gözleri faltaşı gibi açıldı. "İkimizi de alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Denemek istiyorum." Zarif parmaklarını Montilla'nın arabasının kenarında gezdirdi, bir aşık gibi okşadı. Sonra kaputun üzerine eğildi ve kıcını havaya kaldırarak müstehcen bir şekilde kıvrıldı. "Sanırım hoşuma gider."

"Hmm, bebeğim." İri olan arkasına yanaştı, kalçalarını kavradı ve arka tarafını kuru bir şekilde becermeye başladı.

Sonra Trees onu gördü. Laila yüzünü buruşturdu ve ifadesini değiştirdi.

"Burada olmaz, dostum." Sarışın adam solgun başını garajın köşesine doğru salladı.

Bakışları el hareketini takip etti ve kameraları görünce yüzü kızardı. Evet, endişeliydi. Hayır, korkmuştu. Ne haltlar dönüyordu?

Karısının kazağını giyen adam geri çekildi ve onun kolunu tuttu. "O haklı. Lanet olsun."

Laila yüzünü adamın boynuna gömmek için döndü. Sonra bu hareketi cılız aptalla tekrarladı. Numara olsun ya da olmasın, her şeyini ortaya döküyordu ve bunu izlemek çok zordu. "O zaman nöbetçi kulübesine gideyim," diye

mırıldandı. "Sabırsızlanıyorum."

Bu iki eziğin peşine takılmak için mi? Onlar öyle düşünüyor gibiydi ama Trees buna inanmıyordu. Ya da belki de inanmak istemiyordu. Ama onun tutkulu yüzünü görmüştü. Bunların hepsi saçmalıktı.

Ne için?

"İyi karar. Beni takip edin." Büyük olan Laila'yı garajdan dışarı sürükledi.

İkisi ortadan kaybolduğunda, cılız olan bir beyin geliştirmeye çalıştı. "Bekle! Garajı açık bırakmamamız gerekiyor. Biri gelip arabayı çalabilir."

Diğer adam kamera dışında "Sence bunu yapmak için etrafta kim var?" diye sordu.

İleri geri biraz tartıştıktan sonra sarışın adam sonunda pes etti ve garaj kapısını açık bırakarak peşlerinden gitti.

Otuz saniye sonra garajdaki ışık söndü. Hareket sensörü olmalı, diye düşündü belli belirsiz. Ama onu asıl endişelendiren Laila'ydı. Bu süre zarfında bekçi kulübesinde ne yapıyordu?

Neden?

On saniye geçmeden başka bir adam gizlice garaja girdi. Işık tekrar yandı ve gölgelerin arasında gizlenmeye çalıştı ama kar maskesine kadar Laila'yı kaçırın pislikle aynı kıyafetleri giyiyordu.

Trees adamın garajda sinsice dolaşmasını, arkadaki kancada asılı duran arabanın anahtarlarını bulmasını ve klasik otomobile binmesini izlerken kalp atışları hızlandı. Motor bir mırıltıyla çalıştı ve birisinin arabayı geri geri getirdiği belli olduğundan, kar maskeli yabancının arabayı yavaşça dışarı çıkarması gerekti.

Zamanlama, Laila'nın "baştan çıkarılmasının" önceden planlanmış olamayacağı kadar tesadüfiydi. Montilla'nın gözde arabasını çalmak için onu evinden alan adamla işbirliği yapmıştı. Para için mi? İntikam için mi? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Adam aniden kar maskesini çıkardı. Trees arkadan sadece adamın omuzlarını ve karanlık kafasını gördü. Kimdi bu herif? Neden Laila'yı kaçırmış ve onu bu karmaşanın içine sürüklemişti?

Sürücü tam garajdan çıkarken aniden durdu ve gösterge panelini okşadı. "Atla. Montilla bu arabayı çok özleyecek. O piç kurusu için çok kötü."

"Git!" Arayan Laila'ydı. Sesi paniklemiş gibiydi. "Beş dakika içinde kiralık kamyonun yanında buluşalım."

Adam sadece başını salladı ve hiçbir itirazda bulunmadı. *Ne oluyor lan?* Kız onun esiri miydi yoksa suç ortağı mı?

Çılgınca ayak sesleri uzaklaşırken, direksiyonun arkasındaki adam dönüp onun gidişini izledi. Trees piçin profilini gördü. Kanı dondu.

Victor Ramos. Bu her

şeyi değiştirdi.

Piç kurusu gözden kayboldu ve klip sona erdi.

Ağaçlar kulaklarındaki tomurcukları söktü. Ailesi güvende olduğuna göre, eşek sıpası Laila'nın kafasında bir şeyler tutuyor olmalıydı.

Ağaçlar ayağa kalktı, ona ulaşmaya kararlıydı. Laila birkaç saat önce Florida'daydı. Orası başlamak için bir yerdi. Patronlarının rızası olsun ya da olmasın, gidecekti.

Koridorun yarısında Matt onunla karGılaGtı ve her zaman taktığı kovboy Çapkasını düzeltti. "Videoyu izlemeyi bitirdin mi?"

"Evet." Adamın yanından geçip albaya ulaşmaya çalıştı.

Matt yine onun yoluna çıktı. "Kimber'in nerede olduğuna dair baGka açılar üzerinde çalışmakla meGguller, bu yüzden sen ve ben o videodaki ipuçlarını takip edeceğiz. Ne düşünüyorsun?"

"Florida'ya gitmemiz gerektiğini ve kendimi açıklamak için harcadığım her saniyenin, bu piçin Laila'ya zarar vermeden önce onu kullanması gereken bir saniye daha olduğunu-"

"Kız ona yardım etmişken neden böyle bir şey yapsın ki? Belli ki o da işin içinde." "Laila o pisliğe asla gönüllü olarak yardım etmez."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Bu Matt'i açıkça şaşırtmıştı. "Victor Ramos."

"Onun Emilo Montilla'nın bir 'ortağı' olduğunu anladık, tıpkı Laila ile kayınbiraderinin yerleşkesinde tanıştıklarını tahmin ettiğimiz gibi. Anlayamadığımız şey ise Geraldo Montilla'nın arabasını neden çaldıklarıydı."

Geçerli bir soru ama Trees'in en çok cevaplanmasını istediği soru değil.

"Hemen yola çıkmam gerekiyor. Ne düşündüğümü duymak istiyorsan, ben yürürken beni takip et, ama Laila tehlikedeyken burada durup bu konuda çene çalmayacağım." Koridorda sinsice ilerledi.

"Anlamıyor musun?" Matt, Trees'in durumu kavrayamayacak kadar yavaş olduğunu düşünmüş gibi küçük kelimelerle sordu. "Laila o hırsızlığın suç ortağıydı ve-"

"Anlamıyor musun?" Trees döndü ve hırladı. "Ramos altı yıl boyunca Laila'nın tecavüzcüsüydü. Yani hayır. Eğer o pisliğe 'yardım' ettiyse, Ramos onu zorladığı içindir. Nasıl olduğunu bulmalı ve onu kurtarmalıyım."

"Ben de seninle geliyorum." "Siktir git."

Matt'in yüzü sertleşti. "Bu Edgington'lara sökmez."

Ağaçlar volkanik öfkesini bastırdı. Önce patronları onun köstebek olduğunu düşünmüştü, şimdi de bir bebek bakıcısına ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorlardı? Evet ve Kimber'ı bulması için Matt'i gönderdiklerine göre, Laila'yı kurtarmak öncelik listelerinde daha da alt sıralardaydı. "Bu saçmalık."

Matt'in cevap vermesini beklemeden savaş odasına daldı. Herkes bir tabak kapmış, bilgisayarlarının başına oturmuş, taze kahvelerini yudumlarken yemeklerini yiyorlardı. Luc köşede durmuş, sessizce telefonla konuşuyordu. O içeri girince hepsi başını kaldırdı.

"Eee?" diye sordu albay.

"Laila'ya ulaşana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğim."

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Matt size en son gelişmeler hakkında bilgi verecek."

Logan, "Onu yanına al ve ilk önceliğinin kız kardeşimin nerede olduğunu bulmak olduğunu unutma," diye hatırlattı. "Eğer onu sağ salim geri getirme şansınız olursa-"

Hunter, "O biliyor," diye araya girdi.

"Evet," dedi Trees çünkü Kimber, Edgington'ların hayatını bir arada tutan tutkaldı. Ama kalbinin paramparça olmasını engellemek için Laila'nın geri dönmesine ihtiyacı vardı. "Laila senin müşterin. Onu geri getirmenin de oldukça önemli olması gerekmez mi?"

Edgington kardeşler birbirlerine baktılar, sonra Hunter içini çekti. "Evet, Valeria da endişeden kendini kaybetmiş durumda. Eğer Laila'yı geri getirebilecekseniz, getirin. Ama Montilla onun peşindeyse ve bizi ona götürebilirse..."

Laila'yı yem olarak kullanmalı. Hunter'ın önerdiği de buydu. Odadaki başka kimse onu yalanlamıyordu.

Orospu çocuğu.

Trees başıyla onayladı çünkü bir şey söylerse fikrini söyleyecek ve işinden olacaktı. Son zamanlarda işlerin gidişatına bakılırsa, bu o kadar da kötü olmayabilirdi... ama bu Laila'yı bulmak için eline geçen en iyi fırsattı. Bu ekip onun nerede olduğu hakkında daha çok şey biliyordu, bu yüzden tereddüt etmeyi göze alamazdı.

"Anladım." Kapıya doğru ilerlediğinde Hunter yolunu kesti. "Gitmeden önce bir şey daha var. Zy

geçenlerde patron olarak Logan, Joaquin ve benim tam bir pislik olduğumuzu söyledi."

Trees lafını esirgemeyecekti. "Yaptın."

Hunter'ın gergin gülümsemesi sessiz *bir* zrd. "Zy'den, onu ve Tessa'yı tuttuğumuz için özür diledik.

ayrı. Daha iyisini yapmaya çalışıyoruz. Köstebeğimiz olduğunuzu varsaydığımız için size de bir özür borçluyuz."

"Varsayımınız mantıklıydı ama berbattı. Belki bir dahaki sefere, etrafta suçlamalara başlamadan önce daha fazla araştırır ve daha az varsayımında bulunursun?"

"Evet. Senden en çok şüphelendiğimiz anda bizimle kalman ve harika bir iş çıkarman..." Hunter elini uzattı. "Teşekkürler. Bir daha olmayacak."

"Olmasa iyi olur."

Hunter bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi durakladı. "Zy, Laila'ya karşı hislerin olduğunu söylüyor."

"Ben ona aşığım ve siz bana bir müşteriye aşık olmamakla ilgili bir konuşma yapmadan önce-"

"Kime aşık olacağınızı bilemezsiniz. Dürüst olmak gerekirse, bu çok rahatsız edici. Valeria çok kızgın ve bir müşteriye baştan çıkardığın duyulursa bu bizim itibarımız için iyi olmaz-"

"Siktir git. Ona karşı bir şeyler hissetmek istediğimden değil-"

"Ama"-Hunter tiradını durdurmak için ellerini kaldırdı-"olur böyle şeyler. Laila için endişelendiğinizi anlıyoruz. Onu bulmak ve güvenli bir yere götürmek için motive oldunuz."

"Evet. Ve onu yem olarak kullanmanın hem yanlış hem de pervasızca olduğunu düşündüğümün kayıtlara geçmesini istiyorum. Ama kız kardeşin için endişelendiğini biliyorum."

"On gün oldu. Çaresiz durumdayız." Hunter'ın sesi boğuk

çıkiyordu. "Onu bulmak için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler." Logan yaklaştı ve elini uzattı. "Her şey için özür dileriz." Trees elini sıkı ve başını salladı.

Joaquin el hareketini tekrarladı, sonra başını kapıya doğru salladı. "Devam edin. Laila'nın peşine düşmek için sabırsızlandığını biliyorum. Santiago'ların özel jetinin yerini sana mesajla bildireceğim. Ne kadar sürede bir çanta alıp buradan gidebilirsin?"

"Hummer'ımda bir tane var."

"Tabii ki hazırlıklı olan hazırlıklı olur." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen ve Matt, Oracle'ın operatörlerinden biri olan Trevor Forsythe ile Florida'ya uçacaksınız. Kendisi eski bir FBI ajanı ve harika bir dedektiftir. Ayrıca Jack Cole'un bir arkadaşı da size katılacak. Hayalet lakabıyla tanınıyor. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum."

"Gerek yok," diye seslendi Jack odanın öbür ucundan. "Ama onunla uğraşmamalısın. Benim tavsiyem bu."

Trees bu adamların hiçbirisiyle uğraşmak istemiyordu. "Anlaşıldı."

"Sık sık rapor verin, güvende kalın ve elinizden gelenin en iyisini yapın."

Trees daha fazla bebek bakıcısı istemiyordu. Tek başına çalışmayı seviyordu, özellikle de genellikle başkalarının teknolojisine girdiği için, ama şirket sponsorluğundaki babaları hakkında tartışarak zaman kaybetmeyi daha az istiyordu. "Herhangi bir parametre var mı?"

Üç patron birbirlerine baktı ve sonra başlarını salladı. "Sadece yapılması gerekeni yapın."

CHAPTER Three

"I "Yere inmeden önce bir plan yapmalıyız," diye önerdi Matt yanındaki koltukta otururken, kovboy şapkası dizinin üzerine tünemişti.

Ağaçlar aynı fikirde değildi ama yere indiklerinde ne bulacaklarını bilmeden plan yapmak çok zordu. "Doğruca yarış pistine gidip o ikisiyle konuşacağım" -*horny assholes*
-"Laila'yı en son gören güvenlik görevlileri."

Matt başını salladı. "Kameradan çıktıklarında onlara ne söylemiş olabileceğini bilmiyoruz. Ben seninle geliyorum. Diğer ikisi bir araba alıp Victor Ramos'un rahmetli ağabeyinin adına kiraladığı kamyoneti takip etmeye başlayabilir."

Kovboy yolundan çekilirse... "Bana uyar."

Trevor dürüst bir adama benziyordu. Tesadüfe bakın ki, o ve One-Mile Walker liseye birlikte gitmişlerdi. İkisi de diğerinin büyük hayranı değildi. Trevor Walker'a Seri Katil lakabını takmıştı, bu da Forsythe'in iyi içgüdüleri olduğunu kanıtlıyordu. Öte yandan Jack Cole'un arkadaşı Hayalet? Trees aralarındaki mesafeyi korumakta sakınca görmüyordu. Biri kafasına silah dayayıp adamı tek bir satırla tarif etmeye zorlasa, dövme, antisosyal belalı orospu çocuğu demek doğru olurdu. Görünüşe göre adı Grayson'dı. Trees bunun ilk mi son mu olduğunu bilmiyordu ve sormak da istemiyordu çünkü Ghost'un kalbini bir tornavidayla oymaya çalışmadan önce o ölü, gümüşü gözlerle ona bakacağından emindi.

Montgomery'nin telefonu çaldı. "Az önce savaş odasındaki Stone'dan bir güncelleme aldım. Görünüşe göre U-Haul hâlâ kuzeye doğru ilerliyor, Tallahassee'ye yaklaşıyor."

"Orada durmayacaklar."

"Nereden biliyorsun?"

Trees Matt'e kaşlarını çatı. "O Ferrari'yi Victor'un satabileceği ya da saklayabileceği bir yere götürüyorlar. Arabayı para için aldığını sanmadığımdan, ikincisine bahse giriyorum. Ve Tallahassee bu kadar gösterişli bir şeyi saklamak için iyi bir yer değil. Ayrıca Victor akıllıysa olay yerinden uzaklaşmak isteyecektir."

İri yarı sarışın kovboy da aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Doğru. Polislerin ne zaman peşlerine düşeceğini bilmiyorlar."

"Ya da Geraldo Montilla." Ama Victor Ramos'un en büyük sorunu ikisi de değildi. Trees o pislği Laila'dan ayırmakla görevliydi. Onu incitmek ve zorlamak için her ne yaptıysa, şiddetli ve çok nihai bir sona yaklaşıyordu.

"Eğer onları yakalarsa, eminim Ramos polislerle yalvaracaktır. Sence Laila'yı nereye götürüyor?"

Bu soru Trees'in kafasını kurcalıyordu. "Bilmiyorum. Eğer arabayı nakit para için boşaltmayacaklarsa, o zaman... en iyi tahminim, Montilla'nın kafasında bir şey tutmak için onu koz olarak kullanıyorlar."

"Gibi mi?"

"Belki ailesinin güvenliği için." Ne de olsa Victor'un tehdit ettiği şey de muhtemelen buydu. Ama Ramos'un bundan çıkarı neydi? Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Laila zor bir durumda, daha önce ona zarar vermiş acımasız biriyle kapana kısılmış durumda. Ama anladığım kadarıyla sert bir kadın. Zeki. O-"

"İyi olacak mısın?" Kovboya kaşlarını kaldırdı. Orosu çocuğu bu sözlerin ağzından çıkmasına izin vermese iyi ederdi.

"Hayatta kal. En azından onu bulana kadar. Bazen umabileceğimiz tek şey budur." Matt'in sesi tecrübeyle konuşuyormuş gibi geliyordu ve Trees bunun ne anlama geldiğini merak etti. Ama kovboy konuşmayı bitirdi ve kasvetli bir bakışla pencereden dışarı baktı.

Trees pelüş kabine bir göz attı. Trevor ve Ghost devasa deri koltuklarına gömülmüşlerdi. Trevor bürokrata benziyordu; sıradan bir saç kesimi, özel dikim takım elbisesi ve kibar tavırları vardı. Ama gözlerini kapatıp rahatlamış gibi görüldüğünde bile adamda acımasızca kurnaz ve farkında bir şeyler vardı. Ghost uyuma numarası yapmaya zahmet etmedi. Gözlerini kırpmadan önüne odakladı, Trees'e adamın iş başında ölümcül bir profesyonel olacağını söyleyen türden bir durgunluk ve sabır gösterdi.

Trees arkasına yaslanıp dalmaya çalıştı ama Laila'nın görüntüleri beynine hücum etti. Neyle karşı karşıya olduğunu ve ne planlıyor olabileceğini anlaması gerekiyordu. Onu bulduğunda ona yardım etmek için tamamen hazırlıklı olmak istiyordu.

Uçak yolculuğunun geri kalanı sessiz geçti. Sorunsuz bir inişin ardından, her biri çantalarını aldı ve haberleri kontrol edeceklerine söz verdi. Sonra koşarak yere indiler ve ayakları yere basar basmaz ayrıldılar.

Orlando'nun güneyindeki yarış pistine gitmek hem sinir bozucu bir trafik karmaşası hem de tam bir zaman kaybıydı. Karısının kazağını giymiş iri koruma kötü tavırları ve hafıza kaybından başka bir şeyle gelmedi çünkü hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyordu. Birkaç yüz dolar dilini çözdü ama yeni bir ışık yakmasına yardımcı olmadı. Ona göre, Laila onu ve gelmeyen meslektaşını nöbetçi kulübesine kadar takip ettiği anda, onları içeride kısıtıp kaçmıştı.

Görüşme on dakikadan az sürdü.

Matt arabasını yarış pistinden uzaklaştırdı ve kaşlarını çatarak bir dönüş şeridine girdi. "Ne düşünüyorsun?"

Walker'ın kankası gibi bir belayla uğraşmak zorunda kalacaksa, onu bir danışma kurulu olarak da kullanabilirdi. "Daha önce düşündüğümünden çok daha fazlası değil. Laila'nın Ramos'a yardım etmesinin bir nedeni var. İlk başta bunun onu tehdit ettiği için olduğunu düşünmüştüm."

"Bu hâlâ mümkün."

"Muhtemelen, hatta. Ama bana söylediği şeyleri tekrarlayıp duruyorum... Ailesinin avlanmasından bıkmış. Kız kardeşinin mutlu olmasını ve yeğeninin normal bir çocukluk geçirmesini istiyor."

"Kendisi için ne istiyor?"

Trees başını salladı. "Laila bunu düşünmez. Aklından bile geçtiğinden şüpheliyim. Ama bir şeylerin değişeceğini düşündüğü için Ramos'la işbirliği yapıyor olma ihtimali var."

"Gibi mi?"

Dirseğini arabanın kapısına dayayarak başparmağını alttaki sert plastiğe vurdu. "Sanki Ramos'a yardım etmek Montilla'yı -ve hatta belki Ramos'u da- bir şekilde işin içinden çıkaracakmış gibi."

Matt homurdandı. "Gkisini de ortadan kaldırmak cesurca olurdu ama belki de bir Geyler bulmuştur. Montilla'nın Ramos'un peşine düşeceğini ve klasik Ferrari'sini çaldığı için onu bir böcek gibi ezeceğini düşünmek çok da zor değil. Sonuçta, hırsızlık görüntülerini birkaç saat içinde elimize geçirirsek, çalınan aracın sahibinin bunu görmemiş olma ihtimali nedir?"

Ağaçlar bunu düşünmüştü. "Bizden çok önce düşünmüş. Ayrıca Ramos'un kim olduğunu

klipten anlayabildiyssek, Montilla da anlayabilirdi - tabii zaten tahmin etmediyse."

"Montilla'nın bulunduğu yere bir bok bilmeden gelemesiniz."

"Öyle değil. Montilla'nın bulunduğu yere diğer yanağını çevirerek ya da demir yumruktan daha azıyla hükmederek de gelemesin. Ramos'un peşine düşecektir, hem de çok sert bir şekilde."

"Gelinciğı bulabilirse. Nerede saklanabileceğini biliyor musun?"

"EM Güvenlik Emilo Montilla'nın Meksika'daki yerleşkesini bastığından ve One-Mile o piçi öldürdüğünden beri mi?" Trees başını salladı. "Ama daha önce onunla bir tur atmıştım. Eğer onu bulabilirsem, yakalayabilirim."

"Ramos'un yerinde olsaydınız, Amerika'da kalır mıydınız?"

"Geraldo Montilla'nın beni her iki ülkeye de götürebilecek kadar uzun bir menzile sahip olduğunu biliyor muydunuz? Nerede ev sahibi avantajım varsa oraya giderdim. Rakibimden daha iyi tanıdığım ve yerel halkın beni para için satmayacağına güvenebileceğim bir yere."

"Aynı." Matt arabayı otoyola çekti. "Bu herifin nereli olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Trees bilgisayarının başına geçip bu orospu çocuğunun hayatını araştırabileceğı bir yer olmasını isterdi ama telefonuyla idare edebilirdi. Birkaç arama, çapraz kontrol ve birkaç gizli kaynağa ulaştıktan sonra aradığını buldu. "Meksika'nın Körfez kıyısında, Tamaulipas eyaletinde. Küçük bir balıkçı köyü. La Pesca. Sanırım oraya gideceğiz."

Matt tereddüt etti. "Trevor ve Ghost'u kontrol et. Ramos'un hâlâ U-Haul'la aynı yöne gidip gitmediğine bakın."

Trees, Trevor'a mesaj attı ve anında cevap aldı. "Kamyonun en son bir trafik kamerası tarafından görüldüğü düşünülürse, evet. Ama Victor ve Laila'nın üç saat gerisindeler. Yetişmeye çalışıyorlar ama..."

"Trevor ve Ghost'un onları görmesi biraz zaman alacak. Yine de bence haklısın. Ramos'un bölgesine uçalım, dikkat çekmeyelim ve bir ya da iki gün bekleyelim. Bakalım ortaya çıkacak mı?"

"Ve eğer yaparsa" -Trees dişleri ve kötü niyetiyle dolu bir gülümseme yaydı- "bekliyor olacağım."

Meksika

Victor'un hafif okyanus esintisi üzerindeki yüksek sesli talepleri Laila'yı ertesi öğleden sonra uykusundan uyandırdı. Ayağa fırladı ve buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalışarak tanımadığı yatak odasına boş gözlerle baktı.

Bütün gece ve dünün yarısında yol aldıktan sonra Victor nihayet kamyonunu Körfez'in turkuaz suları ile güneşli sarı renkteki benzer bir ünite arasına sıkışmış parlak yeşil bir villanın yanına çekmişti. Yemek ve tuvalet molaları dışında tek durakları ABD'den ayrılmadan hemen önce Brownsville olmuştu. Orada Ferrari'yi U-Haul'dan alıp bazı yandaşlarının getirdiğı bir kamyonu yüklemişlerdi. Kiralık aracı bir perakende satış mağazasının otoparkında bırakmışlar ve Laila'nın reddettiğı arabaya servis kahvaltıdan sonra Meksika'ya doğru yola çıkmışlardı. Victor'a hiçbir şey için borçlu kalmayı kabul etmemişti.

Öğle saatlerinde, ancak köy denebilecek kadar küçük bir kasabadan geçmişlerdi. On dakika sonra burada durdular. Laila, adam ona tatil evi gibi görünen bir yeri gösterdiğinde soru sormamıştı. Sadece kapıyı kilitlemiş, kapı kolunun altına bir sandalye koymuş, silahlarının dolu ve ulaşabileceğı bir yerde olduğundan emin olduktan sonra duş almış ve kabarık beyaz yatağı yığılmıştı. Uyku yavaş yavaş gelmişti. Bir o yana bir bu yana dönüp dururken Ağaçları kaçırmamaya çalışmıştı.

Yorgunluğuna rağmen onun gl kollarını, odunsu kokusunu, anlayışını ve öpücüğünü özlüyordu.
Ne düşünüyor olmalıydı? Hissediyor muydu?

Bildiği bir sonraki şey, Victor'un kapısının önünden yükselen sesi onu uyandırdı. Nefes nefese doğruldu ve pencereden dışarı baktı. Öğleden sonra güneşi ufka doğru alçalıyordu. Laila iç çekerek yataktan kalktı, tesisin verdiği bornozu üzerine geçirdi ve kaşlarını çatarak kapıyı açtı. "Neden bağıırıyorsun?"

Aramayı bir küfürle sonlandırdı ve telefonunu mutfak masasının üzerine bıraktı. "Beceriksiz aptallarla uğraşmaktan bıktım. Miguel'e Montilla'nın beni aramaya başladığını duyar duymaz beni aramasını söyledim."

"Ve?" Laila onun cihazına baktı, keşke onu alıp kız kardeşinin güvende olduğuna dair güvence verebilseydi... en azından şimdilik. Ve Trees'in sesini duymayı çok isterdi. Ama Victor'la birlikte kendi özgür iradesiyle evinden çıkıp gittiğini biliyor olmalıydı. Güvenine ihanet ettikten sonra onu neden bir daha istesin ki?

"*Taksici* bana bir şey söylemek için neredeyse yirmi dört saat bekledi."

Laila şaşırmadı. Miguel her zaman işe yaramaktan çok sert görünmekle ilgilenmişti. Hem kartelin ürünlerinden hem de fahişelerden her gün mutlulukla tadına bakardı. "Montilla arabayı senin aldığını biliyor, değil mi?"

"Tabii ki. *Katillerini* üzerime saldılar."

Tetikçiler. Laila şaşırmamıştı. Şüphesiz Victor da şaşırmamıştır. "Bu iyi. *El Jefe*'nin dikkatini çektiniz. Saldırmak için mükemmel bir zaman. Seni öldürmek için kimi gönderdiklerini biliyor musun?"

Laila'nın aklına Montilla'nın çalıştırdığı birden fazla katil geliyordu. Çoğu iyi para almıyordu - uyuşturucu hariç. Kimse onların uzun yaşamasını beklemiyordu, bu yüzden karteller onları harcanabilir olarak görüyordu. Ama Montilla'nın Victor'un işini bitirmek için kimi görevlendirdiğini bilmek, uyuşturucu baronunun tepkisi hakkında ona çok şey söyleyecekti.

Victor acımasız görünüyordu. "Hepsini o gönderdi. Beni ona ilk getiren -tercihen canlı- ödüllendirilecek."

Laila'nın kanı dondu. Montilla tahmin ettiğinden daha da öfkeliydi. En kötü türden bir intikam talep edecekti. Victor'la arasına mesafe koyması, başka bir yerde gizlenmesi gerekiyordu. Ve buradan ayrılmak için iyi bir neden bulmalıydı. Bunu yapmazsa... Montilla'nın tetikçileri geldiğinde o da bir kayıp olacaktı. Ya da daha kötüsü, ölmek için yalvarıncaya kadar defalarca işkence gören bir mahkûm.

"Hızlı hareket etmeliyiz ve-"

"Ve ne? Senin bu lanet planın muhtemelen beni öldürtecek." Yaklaşırken gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Başından beri planın bu muydu?"

Laila'nın kalp atışları hızlandı. Uykusundan uyandığından beri silahlarını komodinin üzerinde unutmuştu. Rahatça yatak odasına geri döndü ve silahlara baktı ama onlara ulaşmak için hâlâ çok uzaktaydı. "Hayır. Ben sadece ailemi korumak istiyorum. Ve gerçekten o *pendejo* için çalışmak istiyor musun? İnsanlara kendisinden aşağılarmış gibi davranıyor, özellikle de senin arkadaşın olan Emilo'ya..."

Victor'un insani ödüller kazanacağından değil. Ama başkalarında nefret ettiği kusurların kendisinde yansımaları görmeyecek kadar egoistti.

"Geraldo'nun parmağı altında olamam. Ve işi daha iyi yönetirim. Benim liderliğim altında Tierra Caliente her zamankinden daha güçlü olacaktır."

Laila onun büyük hayalleriyle alay etmemeye çalıştı. "Aynen öyle. Yani izlemen gereken yol bu. Miguel Montilla'yı nerede bulacağını biliyor mu?"

"Hayır, ama bir bağlantısı var, içinden biri. Kim olduğunu söylemiyor ama bu kişi Montilla'nın

örgütü yönetme şeklinden memnun olmadığını iddia ediyor. Eğer ona iyi bir ödeme yaparsak, bildiklerini bize anlatacaktır."

Muhtemelen öyleydi, ama Laila'nın deneyimine göre, satın alınması gereken bilgiler genellikle en iyi ihtimalle yarı gerçeklerle doluydu.

"Montilla'nın nerede saklandığını öğrendiğimizde Miguel'e söyle, arabanın iadesi için şartlarımızı iletmesini istesin. Sana bahsettiğim pazarlık kozu burada devreye giriyor. Şimdi açıklarsam, bir anlam ifade etmeyecektir. Ama bilgi güçtür ve tilkinin saklandığı deliği öğrendiğinizde-"

"Hayır." Yine ona doğru hücum etti. "Oyunlarından bıktım. Bu pazarlık kozunu şimdi açıkla."

Laila geri çekildi, komodinden silahları aldı ve ona nişan aldı. Victor'u uzun süre oyalayamayacağını biliyordu. Zamanı tükenmek üzereydi. "Düşün Victor. Seni gerçekten yanıltabilir miyim?"

Ona doğru gelmeyi bıraktı. "Merak etmeye başlıyorum."

"Merak etseydim ne yapardın?"

"Kız kardeşini avlardım ve ona merhamet göstermezdim."

"Kesinlikle." Yani ona inanmayı bırakırsa onu öldürmek zorunda kalacaktı. "Bunu asla istemeyeceğimi biliyorsun. Bu yüzden planımın seni Montilla'nın tahtına oturtacağından eminim."

Victor homurdandı. "Bana bilgi vereceğine söz vermiştin."

"Montilla'nın nerede olduğunu öğrenir öğrenmez onu alacaksın. Bu arada ben de köye kadar yürüyüp içeri karışacağım ve adamlarından seni aramaya gelen olup olmadığına bakacağım."

Victor bakışlarıyla onun niyetini anlamaya çalıştı. "Peki sonra ne olacak?"

"Eğer burası güvenli değilse, buradan ayrılır ve arabayı da yanımıza alırız. Ama arabayı kamyonda, göz önünde tutmanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Tatilciler arasında yersiz görünür ve ihtiyacınız olmayan dikkati çeker."

İsteksiz bir homurtu ona bunu düşünmediğini söyledi, ama aynı fikirde değildi. "Kasabaya vardığında Gustavo Pastrana'yı görmeye git. O bir tamirci. Ona bir iyiliğe ihtiyacım olduğunu ve deposunda bana yer açmasını söyle."

Laila her ne kadar Victor adına başkalarıyla ilişki kurmak istemese de, onun müttefiki gibi görünmek zorundaydı ve bu ona Victor'la arasına kilometreler koymak için bir bahane veriyordu. "Pekâlâ."

"Hazır şehre gelmişken marketten yiyecek al. Açlıktan ölüyorum."

Laila ona ortağı olduğunu, kölesi olmadığını hatırlatmak istedi. Ama bu argüman onun gözünde kaybolacaktı. Bunun yerine silahlarını indirdi ve onun anlayacağı bir taktik seçti. "Buraya dönersem kasabadaki gözünüz kulağınız olamam."

Bunu bir süre düşündükten sonra cebinden birkaç banknot çıkardı. "Doğru. Ayrıca, bir zamanlar Emilo'ya sadık olan başkaları da yakında gelecek. Sen gidip biraz kıyafet al. Bir de şapka. Kılık değiştir. Kalacak bir yer bul. Yerlilerin arasına karış ve onları dinle. Kimse seni bir tehdit olarak görmeyecek."

Montilla'nın tetikçileri, Victor'un arabayı çalabilmesi için güvenlik görevlilerinin dikkatini dağıtan kadının o olduğunu bir bakışta anlayamadıkları sürece güvende olmalıydı. *Tetikçiler* onu asla bir tehdit olarak görmeyecekleri gibi, kasaba halkından biri gibi görüldüğünde ona iki kez bile bakmayacaklardı. "Bu en iyisi olacak. Bu parayla bir de telefon alacağım, böylece önemli bir şey duyarsam seni arayabilirim."

Victor onu uyarırcasına ters ters baktı. "Unutma... Eğer bana ihanet edersen, kız kardeşin bunun bedelini ağır öder. Acı çektirmekte usta olduğumu biliyorsun."

Aşağılanma, küçük düşürülme ve dehşetin yanında o da vardı. "Valeria'yı kurtarmak için her şeyi yaparım." Victor'un yüzüne yayılan gülümseme üstünlükten başka bir şey değildi.

"Git."

Laila ona fikrini değiştirmesi için zaman tanımadı. Güneşin batmasına iki saatten az bir süre kalmasına rağmen, Orlando'ya giderken bir parkta terk edilmiş halde bulduğu kıyafetlerini ve parmak arası terliklerini aramaya koyuldu, sonra da aceleyle kapıdan ıktı.

Şubat öğleden sonrası ılımandı, Louisiana'dan çok daha sıcaktı. Meksika'nın sıcaklığını ve Trees'in yaşadığı tropikal bitki örtüsünü özlemişti.

Ama güneş ve insan arasında bir seçim yapmak zorunda olsaydınız, hangisini seçerdiniz?

Ağaçlar, her zaman.

Küçük, uykulu köye ulaştığında güneş alçalmaya başlamıştı. Laila, köhne bir binanın kenarına yaslanmış bir masada giysi satan bir kadın buldu. Her ikisi de beyaz olan dökümlü, dantel süslemeli bir etek ve ona uygun bir bluz satın almak için pazarlık yaptı. Bir sonraki sokaktan daha fazla iç çamaşırı, banyo malzemeleri, sarkık bir şapka, güneş gözlüğü ve kullan-at bir telefon aldı. Mağazanın tuvaletinde yeni eşyalarını giydikten sonra, tadı cennet gibi olan bir sokak taco'suna biraz daha para harcadı ve paranın geri kalanını cebine attı. Victor'dan bir şey almak onu rahatsız ediyordu ama onun için bir iş yapıyordu - kışını kollamak. Bu iyi para kazandırmalıydı. Ona kalırsa, ödeşmişlerdi.

Yemek yerken Laila telefonu kurdu, sonra plastik cihaza özlemle baktı, ama çalınan arabanın yerini belirleyene ve geceyi geçirecek bir yer bulana kadar kız kardeşine ulaşmaya cesaret edemedi. Valeria'ya nereye gittiğini söyleyemezdi. Kız kardeşi ne kadar az şey bilirse, o kadar az tehlikede olacaktı.

Peki ya Trees? Onu da sonra arayacak mısın?

Ne kadar canı yansa da, hayır. Ne diyecekti ki? Nasıl özür dileyebilirdi? Ya da kefaretinin? Güneşin son ışıklarıyla birlikte yemeğini bitirdi ve kasabanın dar sokaklarından birine girerek hem Gustavo Pastrana'yı hem de kalacak bir yer aradı. Tamirciyi bulmak kolaydı. Boynundan parmak uçlarına kadar her yerini kaplayan dövmeleriyle onun yaşına yakın görünüyordu. Victor'un adını söyleyene kadar onu rahatsız eden bariz bir takdirle ona baktı. Sonra adam aniden tüm iş.

"Şehirde mi?" Gustavo sordu.

Laila, Victor'un bu tamirciye ne kadar güvendiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Mürekkebi geçmişte bir ya da iki kartelev bulamış olduğunu gösteriyordu. Onu Emilo'nun yerleşkesinden hatırlamıyordu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Merhum kayınbiraderi kendi bölgesinin her yerinde adam çalıştırmıştı. Ve eğer Victor rakibinin elli milyon dolarlık arabasını bu adamın saklamasına izin verdiyse, bu Gustavo'ya bir şekilde güvendiğini göstermez miydi?

"Yakında," diyerek her ihtimale karşı kendini korudu ve yanlarından geçip kendisine şüpheyle bakan yaşlı bir adama gülümsedi.

"Baba, içeriyi temizlemeyi bitir. Ben dışarıdaki her şeyle ilgileneceğim," dedi Gustavo babasına hızlı bir İspanyolca ile.

Yaşlı adam kaşlarını çatı ve içeride kaybolmadan önce başını salladı.

Laila pencereden yaşlı adamın tezgahı silmesini ve Gustavo devam ederken çalan telefona uzanmasını izledi. "Ona aldırmayın. Yaşlandıkça huysuzlaşıyor. Victor'un neye ihtiyacı var?"

"Deponuzda bir arabayı saklamak için yeriniz var mı?"

Gustavo bir sigara yaktı ve uzun bir nefes çekti. "Araç hakkında bana ne söyleyebilirsin?" Neden bilmek istiyordu ki? "Hiçbir şey. Sadece yeriniz olup olmadığını sormam için beni gönderdi."

Tamirci onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sanırım seni beceriyor. Ne de olsa güzel, lezzetli bir ikramsın."

Laila'nın içindeki her şey onu geri adım atmaya zorluyordu. Hatta dönüp gitmesini. Ama bir zamanlar Victor'un elinde olduğu için onun beklentilerini biliyordu. Büyük olasılıkla bu adam da öyle. Arkadaşlarından herhangi birinden korkmak ona sadece alay ve ceza kazandırır, hatta bu

adamın vücuduna erişmesine izin verirdi. Birlikte oynaması daha iyi olurdu.

"Doğal olarak. Ona yardım edebilir misin?"

Sigarasından bir nefes çekti ve dumanını üfledi. "Evet, ona arabayı getirmesini söyle." Arabanın burada güvende olacağını umarak başını salladı. "Ona haber veririm."

Laila ona teşekkür etti ve hemen Victor'u arayıp haberi verdi.

"Güzel. Kamyonu getireceğim," dedi ona. "Montilla'nın haydutları kasabada beni mi arıyor?"

"Henüz bir şey duymadım." Gerçi tam olarak sormamıştı ve muhtemelen her yerde gözleri ve kulakları vardı. "Ama hâlâ bilgi topluyorum."

Victor homurdandı, sonra telefonu kapattı.

Bunun bittiğine şükrederek caddede yerel bir otele benzeyen bir yere doğru yürüdü. Pastel renkli bina, tembelce sallanan palmyelerle çevrili, parlak, iki katlı bir yapıydı. Dışarıdaki bir dizi tiki kulübesi de tatil köyü havasına katkıda bulunuyordu. Havuzun yanındaki bar olarak ikiye ayrılmış gibiydi. Hemen yanındaki diğer kulübe ise dinlenmek ve oyun oynamak için ayrılmıştı.

Onları atladi ve ofisi aramaya koyuldu. Umarım burada kalmak çok pahalı olmazdı, çünkü şehre en yakın otel burasıydı. Diğerleri sahile yakındı.

Duvarından yüksek sesli klima uğultusu gelen küçük ofise yaklaşırken bir tentenin altından geçti. Göz ucuyla odalardan birinden bir çift adamın çıktığını gördü. Biri kafasına şapkasını yerleştirirken yapılı ve atletik görünüyordu. Ama dikkatini çeken diğeri idi; geniş, şaşırtıcı derecede uzun ve son derece tanıdıktı.

Ağaçlar.

Şok, ciğerlerindeki havayı emdi. O burada mıydı? Onu nasıl bulmuştu? Ve tek yapmak istediği onun kollarına koşmakken, yürüyüp gidecek gücü nasıl toplayacaktı?

Onun iyiliği için, yapmak zorundaydı.

Sanki ona uyum sağlamış gibi, Trees aniden döndü. Bakışları ona odaklandı ve bir bakışta onu bütünüyle yuttu.

Kalbi, nefesleri, düşünceleri durdu. Sanki adam onun kılık değiştirmiş halini görmüş gibi, olduğu yere mihlanmış gibi hissetti.

Hayır, bu onun paranoyasıydı. Trees onun olduğunu bilemezdi. Farklı kıyafetler ve ayakkabılar giymişti. Güneş gözlüğü ve şapka takmıştı. En fazla, kendisine benzeyen bir yabancı olduğunu düşünebilirdi. Ama bakışlarına karşılık verdikçe daha da şüphelenecekti. Akşam yürüyüşüne çıkmış bir yerli gibi davranması gerekiyordu.

Titreyen bacaklarının üzerinde dönerek Gustavo'nun garajına doğru ilerledi. Güneş gözlüklerini burnuna doğru kaldırıp esintide şapkasını düzeltirken kalbi kulaklarında uğulduyor, göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Umurunda değilmiş gibi görünmek için dua etti, çünkü endişesinden nefes almakta zorlanıyordu.

Ağaçlar bu köyde kalamazdı. Çirkin şeyler olurdu. Sonuçları çok korkunç olurdu.

Sonra Victor'un bu tarafa doğru geldiğini hatırladı. Ve eğer Trees'i görürse... Victor'un birkaç gün önce kardeşinin kafasını uçuran adamı unutmasına imkân yoktu.

Dios mío.

Titreyen Laila omzunun üzerinden baktı, Trees'in onu görmemiş olmasını umuyordu. Ama o gülünç uzunluktaki bacaklarının üzerinde doğruca ona doğru ilerliyordu.

Panik onu vurdu. Eğer ona geri dönerse, o olduğunu anlayacaktı. İlerlemeye devam ederse, onu tehlikeye atacaktı. Sokağın her iki tarafında da öğle *uykusu* için kapatılmış evlerden başka bir şey görmüyordu.

Gidecek hiçbir yeri yoktu ve hızlı hareket etmek zorundaydı.

Ama gerçekten bir seçenek var mıydı? Ağaçlar önce gelmeliydi.

Victor'un kasabaya doğru giderken onu fark etmesini ve intikam almak için harika bir zaman olduğuna karar vermesini engellemeye kararlı bir şekilde arkasını döndü. Trees çoktan onun peşine düşmüştü. Nefes nefese onun göğsüne çarptı.

"Laila." Rüzgâr şapkasını uçururken güneş gözlüklerini yüzünden çekip aldı.

Onun yakınlığına itiraz edemeyecek kadar kapılmıştı.

Hatırladığından daha yoğun ve daha erkeksi görünüyordu. Ve daha çok seviliyordu. Omuzlarını kavradı, bakışlarını ona sabitledi, yeşil gözleri çok keskin ve endişe doluydu. Laila dondu kaldı. Bütün sinirleri diken diken olmuştu. Ona dokunduğu her yerde sıcaklık cızırdadı. Onu itiraf etmek istediğinden çok daha fazla özlemişti ve kendini ona doğru bastırmak, kollarına atılmak ve kendini tamamen ona vermek için yanıp tutuşuyordu.

Ama bu onun duygularının konuşmasıydı. Duygularının onu yönetmesine izin veremezdi. Onlar gerçek değildi. Yaklaşan tehlike gerçektir. "Burada olmamalısın. Git buradan. Lütfen git. Louisiana'ya dön. Beni bir daha arama."

"Sensiz gitmiyorum. Bana neler olduğunu anlat. Neden kaçtın? Panik odasında kalıp güvende olabilirdin."

Victor'un evini yakmakla tehdit ettiğini açıklayarak zaman kaybedemezdi. Onu bu kasabayı, bu ülkeyi ve kendisini geride bırakmaya ikna etmek daha önemliydi.

"Güvende olmak istemedim. Özgür olmak istedim. Bırakın gideyim."

"Burada her ne yapıyorsan, çekip gitmenin sebebi her ne olursa olsun, bunun aileni güvende tutmakla ilgili olduğunu biliyorum. Bunu sağlamak senin işin değil; benim işim. Senin, kız kardeşinin ve yeğeninin korunduğundan emin olacağım. Tek yapman gereken bana neler olduğunu anlatmak."

Bu adama aşık olmasına şaşmamalı. Asil ve dikkatli biriydi. Nazik ve kahramandı. Ve çok geç olana kadar ona inanmamıştı.

Elinden gidene kadar neye sahip olduğunu asla bilemezsin.

Ve bir aptal gibi, onunla geçirdiği zamanın çoğunu kaçma planları yaparak geçirmişti. Sadece karanlıkta, gizlice, Hector'u öldürdükten sonra onunla seviştiği birkaç dakika için ona inanmasına izin vermişti. O tek gece için gözlerini kapatmış, şiddet dolu bir geçmiş olmayan bir kadın gibi davranmış ve kendini tamamen Trees'e vermişti.

Laila başını salladı. "Anlatacak bir şey yok. Seni burada istemiyorum. Git ve beni rahat bırak." "Ağaçlar mı?" diye seslendi kovboy şapkalı diğer adam başını sallayarak sokağa doğru.

Gustavo köşede durmuş, onların her hareketini izliyordu.

Laila paniğe kapılmamaya çalıştı ama tamirci muhtemelen çoktan yola çıkmış olan Victor'u arayacaktı. Şiddet olacaktı ve pek çok erkek Trees kadar uzun olmadığından, Victor kasabaya kimin ve neden geldiğini hemen anlayacaktı.

Kız kıpırdanmaya fırsat bulamadan Trees onu yerden kaldırdı. Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi, Gustavo'nun görüş alanından çıkana kadar çırpınışlarına aldırmandan onu en yakındaki iki evin arasına taşıdı.

Onu duvara doğru itti, avuç içlerini başının yanına koyarak onu hapsetti. "Seni asla terk etmeyeceğim. Senin için gelmekten asla vazgeçmeyeceğim. Bana neden Victor'la gittiğini söyle, bunu düzeltmeme izin ver, sonra seni eve götüreceğim, Laila. Ve seni hayatımın sonuna kadar seveceğim."

Sözleri kalbini parçaladı. Kendini ona atmaktan, kollarını ve bacaklarını ona sımsıkı sarmaktan,

kendini onun içinde kaybetmekten ve tehlike yokmuş gibi davranmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

İmkansız.

Gözlerinden yaşlar süzöldü. Onları göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Biri

yanağından aşağı yuvarlandı, hıçkırığını tutmak için dudağını ısırды ve adam onun zayıflığını görmeden uzaklaşmaya çalıştı.

Çok geç.

"Laila." Sert sesi onu okşadı. Başını iri ellerinin arasına aldı, parmaklarını saçlarının arasına soktu. "Küçüğüm..."

Adam ileri atılıp onu iri bedeniyle kapladığında ve duvara yapıştırdığında onu durduracak gücü kalmamıştı. Dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı ve çaresizce ona açılıp ağzının baskısını ve dilinin hareketini memnuniyetle karşılarken iniltisini yuttu. Kadın ona yapıştı. Onun öpücüğünde boğulurken, daha da yakınlaşmak için kıvranırken tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi ve sessizce daha fazlası için yalvardı. Bencilce bir an için her şeyi görmezden geldi ve bu anın hayatının geri kalanı boyunca ona yeteceğinden korktu.

Adam daha derine daldığında ağaçlar inledi. Ses vücudunda yankılandı. Zaman durdu. Ona dokunduğu her yeri yaktı. Ve kadın bunu memnuniyetle karşıladı. Meksika'da güneş daha sıcak olsa bile, Trees'in iki buçuk gün önce görev için ayrılmasından bu yana ilk kez sıcak hissetmişti. Laila onun tadını çıkardı, onunla birlikte nefes aldı, onun kavurucu sıcaklığını memnuniyetle karşıladı.

Eğer daha önce Trees hakkında ne hissettiğinden emin değilse bile, şimdi çok açıktı. Onu seviyordu. Kabul etmek gerekir ki, bu duyguları karşılaştırabileceği hiçbir şey yoktu. Baharda sabah esintilerini, taze pişmiş kurabiyelerdeki vanilyayı ve kumdaki deniz köpüğünü hep sevmişti. Ama bu çok daha güçlüydü. Onu Valeria'yı ya da Jorge'yi sevdiği kadar seviyordu ama bu aşk bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir tutkuyla birlikte geliyordu. Bunu tarif edecek kelimeleri yoktu ama bunu hissettiğinde, kabul ettiğinde, asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Birlikte nefes nefese kaldılar ve birbirlerine sarıldılar. Trees ellerini kızın sırtından aşağıya doğru sürükledi, ta ki kızın arka tarafını kavrayıp onu kaldırına kadar. Bacaklarını açıp onu arasına almaktan, kollarını ona daha sıkı sarmaktan ve kelimeleri asla yüksek sesle söyleyemediği için Trees'e öpücüğüyle onu sevdiğini söylemekten kendini alıkoyamadı.

Kendini geri çekip gözlerinin içine baktı, sert nefesler alıyordu. "Benimle geri gel."

Laila çok baştan çıkarılmıştı. Bir yanı kartelleri durdurmanın kendi sorumluluğu olmadığını, Tierra Caliente'nin ellerinde zaten acı çektiğini söylemek istiyordu. Neden şimdi kalbini söküp kahramanı oynamak zorundaydı? Bu adil değildi. Ne yazık ki hayat adil değildi. Ailesi için güvenlik ve adalet istiyorsa, bunun bir bedeli vardı. Valeria ve Jorge'yi korumanın bedeli kalbi olacaktı.

"Yapamam." Kadın onu itti. "Gitmek zorundasın." "Lanet

olsun, Laila. Bana neler olduğunu anlat. Ben-"

"Dostum, bir kamyon geliyor. Trevor ve Ghost'un sınırdan kaybolmadan önce gördüklerini söyledikleri kamyonu benziyor," dedi kovboy, onlardan bir düzineden daha az bir mesafede durarak sokaktaki herkesin görüşünü engelliyordu.

Dehşet Laila'nın damarlarını dondurdu. Victor buradaydı. Gustavo onu bilgilendirecekti. O zaman kıyamet kopacaktı. "Git. Lütfen. Hemen. Victor'un seni görmesine izin verme."

"Nerede bu orospu çocuğu?" Trees bir yandan başını çevirip sokağı tararken bir yandan da vücuduyla onu sarmaladı.

Daha fazla zamanları olsaydı ve Trees'in onu kurtarmak için kendini tehlikeye atacağına ikna olmasaydı, ona her şeyi anlatırdı - neden gittiğini, planlarının ne olduğunu, bu kâbusun nasıl sona ereceğini gördüğünü. Ayrıca onun hayatına, kollarına ve yatağına dönmek için sözler de verebilirdi. Ama bunlardan herhangi birini söylerse, sadece kendini riske atmakla kalmayacak, kartel onu yerin dibine sokana kadar hiçbir şey saklamadan tam gaz devam edecekti. Victor onu öldürecek zekayı ya da cesareti bulamazsa

Ağaçlar, Montilla yapardı. Emilo'nun acımasız babası kesinlikle bunu yapacak kaynaklara ve *cesarete* sahipti.

"Bunu yapmayın. Lütfen. Rahat bırakın."

Trees kaşlarını çatarak ona döndü. Yalvarmasına ve kovboyun ona tehlikenin yaklaştığını söylemesine rağmen gitmesine izin vermeyecekti. "Cehennem gibi. Ramos'un Montilla'nın Ferrari'sini çalmasına neden yardım ettin?"

Gitmek istemesini sağlamak zorundaydı.

Laila derin bir nefes aldı ve kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Çünkü o istedi ve ben de onu sürerken seksi görüneceğini düşündüm."

"Seksi mi?"

Kendini ona yalan söylemeye zorlarken içindeki bir şey öldü. "Bir kadının sana anlattığı her üzücü hikâyeye inanır mısın? Uzun zamandır Victor'la birlikteyim. Ona bağlıyım. Benim için geldiğinde, eve dönme ve hayatıma devam etme şansını gördüm. Tabii ki kabul ettim."

Trees şaşkınlıkla ona baktı. "Onunla birlikte olmak mı istiyorsun?" "Elbette. Her zaman istedim."

Kaşlarını çatı. "Saçmalık. Seni o otelin kadınlar tuvaletinde köşeye sıkıştırdığı gece ona karşı hissettiğin dehşeti taklit edemezsin. Çaresizce kaçmaya çalıştın. Yardım için çılgılık attın - ta ki seni boğmaya çalışana kadar. Tekmelediniz, tırmaladınız ve kaçmaya çalıştınız."

"Bu bizim keyif aldığımız bir oyun. Bu bizim ön sevişmemiz. Sert seksten hoşlanırım." Bu yalan midesini bulandırdı ama Trees'in hayatını kurtarmak için hiç çekinmeden söyledi.

"Sana inanmıyorum."

"Öyle yapmalısın. Buraya beni bulmaya geldiysen, vaktini boşa harcadın." Kadın adamın elinden kurtuldu. "Git buradan. Ait olduğun yere geri dön."

"Hayır." Tekrar kolunu tuttu. "Madem seni sikmesinden bu kadar hoşlanıyorsun, neden beni tüm kalbinle öptün?"

"Yeteneksiz olduğunu söylemedim. Çarşafklar arasındaki yeteneklerin oldukça iyi ve sana söylediğim her şeye mutlu bir şekilde inanmanı sağladı." Omuz silkti. "Ama Victor beni daha iyi yapıyor."

"Bu bir yalan."

"Eğer kendine söylemen gereken buysa..." Tekrar çekerek serbest bıraktı. "Ama gerçek senin için daha iyi olur. Ben gidiyorum. Sen de aynısını yapmalısın. Beni takip etme."

Sonra Laila evlerin arasındaki dar patikadan kovboyun yanından geçerek sokağa daldı ve Victor'un elinde silahıyla ona doğru hızla geldiğini gördü. Bir korku dalgası onu altına çekmekle tehdit ediyordu ama güçlü kalmak zorundaydı.

Victor'a doğru yöneldi, onu durdurmak için ellerini kaldırdı ve Trees'ten uzak tutmak için elinden geleni yaptı. "Victor
_."

"Nerede bu piç? Onu öldüreceğim."

"Onu gönderdim. Dikkatiniz dağılmasın. Yapacak daha önemli işlerimiz var. Araba meselesini hallettin mi?" "Gustavo şu anda onunla ilgileniyor, bu yüzden o orospu çocuğunun gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak için zamanım var.

Hector'u öldürmek." Onu yolundan itti. "Hangi cehennemdesin Scott?"

Tanrı Trees'in yardımcısı olsun, eğer şimdi bir dövüş arayacak kadar aptalsa. Bu onun ölümü olurdu. Victor'un ne kadar kirli dövüşüğünü bilmiyordu. Bu kasabada kimsenin ona yardım etmeyeceğini anlamayabilirdi.

Victor'u dirseğinden yakaladı. "Odaklanmalısın."

Bir hırıltıyla omuz silkti. "İntikam peşindeyim. Yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek."

"Hector pervasızdı. O ve karısı bir bebeği kaçırdılar ve onun küçük hayatına son vermeyi planladılar."

Victor dönüp ona sanki yarım akıllıymış gibi baktı. "Biliyorum. Onlara yardım ettim. Kimin umurunda

bir bebek hakkında? Zavallı masum çocuğu kurtardığı için Scott'ın asil olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Bu onu senin gözünde kahraman yapıyor. Ama yine de seni zorla yatağına attı, değil mi?"

Laila yalanın devam etmesine izin verdi. Victor'a gerçeği söylerse, Trees'in peşine daha sert düşecekti.

"Şu anda Montilla ile savaşın ki karteli ele geçirebilesin. O beş para etmez paralı askerle olan ufak tefek çekişmelerini görmezden gel. Tierra Caliente'nin lideri olduğunuzda sizi durdurmak için hiçbir şey yapamaz. Dokunulmaz olacaksın. Ama dikkatinin dağılmasına izin verirsen başarısız olursun."

Victor durdu ve sanki hiçbir şey ve hiç kimse görmemiş gibi sokağa baktı. "Montilla'yı hiçbir yerde göremiyorum. Kardeşimi öldüren o pisliğin işini bitirmek için bolca vaktim var." Onun kolunu kavradı. "Benim olana dokunmaya cüret eden."

Laila'nın yüzü kızardı. Normalde Victor'u kışkırtma riskine girmezdi ama onun dikkatini üzerinde tutmalıydı, tavsiyesine uyup kaçmış olması için dua ettiği Trees'in değil. Onun ve kovboyun Victor'la yüzleşmeye gelmemiş olması iyiye işaretti.

Dirseğini adamın elinden çekip aldı. "Yeni dedikodularım var. Montilla'nın adamları kasabada, seni izliyorlar. Eğer onların dikkatini çekecek bir şey yaparsan..."

"Emin misin?" Gözleri kısıldı.

"Evet."

Laneti ona, yalana tam olarak inanmasa da en azından bunun mümkün olduğuna inandığını söylüyordu. Umarım bu şimdilik yeterli olur. "Villama kadar yürüyün. Arabayı alıp seninle orada buluşacağım. Onu alıp daha güvenli bir yer bulacağız, Montilla'nın ve o acayip uzun piçin bizi asla bulamayacağı bir yer."

Bu asla işe yaramazdı. Eğer Trees yakınlarda bir yerdeyse, onu yolda tek başına yürürken bulacaktı. Onu takip edecekti. Ve onu alacaktı. "Bırak seninle kalayım." Kendini onun elini tutmaya ve sıkmaya zorladı. "Senin gözün ve kulağın olayım. Başka kime güvenilebilirsin?"

Victor ona doğru baktı, sonra birleşmiş ellerine baktı. "Sana güvenilebileceğime ikna olmadım, *chiquita*."

"Ölmeni isteseydim sana Montilla'nın adamlarının geldiğini ve biz tartıştıkça onların daha da yaklaştığını söylemezdim." Onu garaja doğru çekti. "Gustavo kamyonu kilitlemeden önce geri alalım ve yola koyulalım. Ya da saklanmak yerine planımızı uygulayalım ve arabayı Montilla'nın pazarlık kozuyla takas edelim."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şehir dışına çıktığımızda açıklayacağım. Her şeyi." Trees'i ararken gergin bir şekilde yutkundu. O ne yapıyordu? Düşünüyor muydu? Yoksa gitmiş miydi?

Birden adamın gözlerini üzerinde hissetti. Hâlâ yakındaydı. Dehşet onu kavradı.

"Bana hep daha sonra söz veriyorsun," diye hırladı. "Beklemekten bıktım. Bana şimdi söyle yoksa uzun boylu kahramanını bulup vururum."

Yapacaktı. Laila'nın hiç şüphesi yoktu. Kalbi tekledi. Planını açıkladığında Victor'a karşı elinde çok az koz kalacaktı. Artık onu bir ortak olarak değil, sadece harcanabilir bir baş belası olarak görecekti. Ama onun kötü muamelesi ya da kurşunu, Trees'in ölümünü izlemekten daha iyiydi.

"Montilla'nın elinde bir mahkum var. EM Güvenlik'in sahibi Edgingtonlar mı? Geraldo kız kardeşleri Kimber'ı kaçırdı ve onu esir tutuyor. Bunu ona karşı kullanabiliriz."

"Bu kadar mı?" diye gürledi. "Pazarlık kozun bu mu? Onun elinde olduğunu zaten biliyorum. Bu işe yaramaz."

Laila gözlerini kırptırdı. Onun Kimber'ın kaçırıldığını bildiği ihtimalini hiç düşünmemişti.

Ama mantıklı gelmişti. Eğer içeride bir casusu varsa, çoktan haberdar edilmiş olması mümkündü. *Carajo!* Hızlı düşünmek zorundaydı. Her zaman en çok işe yarayan taktik Victor'un egosunu okşamaktı.

"Elbette tutsaktan haberdarsınız. Ben sadece onu bir koz olarak kullanmanızı öneriyorum, böylece Montilla'nın EM Güvenlik'i kız kardeşimin yerini vermeye zorlamak için kullanacağı bir pazarlık kozu olmaktan çıkıp onları zayıflatabilecek, hatta belki de çöküşlerini kanıtlayabilecek bir sorumluluk haline gelecek. Eğer başarılı olursanız, karteli yönetme hakkınıza karşı çıkacak çok az kişi olacaktır."

Victor sanki onun içini görebiliyormuş gibi ona baktı. Aniden bir elini kadının ensesine doladı. Diğer çenesine kenetlendi. Öfkeli yüzü kızının sadece bir santim üzerinde durana kadar onu vücuduna doğru yaklaştırdı. Tehdidi açıktı ama yine de yüksek sesle konuştu. "Eğer saçmalıyorsan, benimle oyun oynuyorsan... Seni öldürürüm, Laila. Ve kafana kibar bir çift vuruş yapmayacağım. Sana tecavüz ederim. Seni aç bırakırım. Sana işkence edeceğim. Sonu için yalvarmanı sağlayacağım ve bunu sana vermeyeceğim. Seni sapkın eğlencem için daha ne kadar hayatta tutmayı planladığımı merak etmene izin vereceğim. Cevabım, çektiğin acılardan sıkılana kadar olacak. Ve bu hiçbir zaman olmayabilir."

Victor'dan korkmak istemiyordu ama o asla boş tehditlerde bulunmazdı. Planı geri teptiğinde ve onu Montilla'ya yem etmek niyetiyle kendi çıkarları için kullandığını anladığında, tam olarak uyardığı şeyi yapacaktı.

Birdenbire Trees iki evin arasından çıktı, silahını çekmiş, yer yutan adımlarla onlara doğru geliyordu. "Çekin ellerinizi onun üzerinden. Hemen!"

Trees, Laila ve Victor Ramos'un karşılıklı konuşmalarını izledi. Ne konuştuklarını duyamıyordu ama kavga ediyor gibiydiler. Ve öfkeli orospu çocuğunun ona bakışı hiç hoşuna gitmemişti.

Ama iki evin arasından atlayıp araya girmeye çalıştığı anda Matt onu geri çekti, bir eli koluna dolanmış, diğer eli gömleğinin arkasını sıkıyordu. Sert nefes alıyordu. "Yapma bunu."

"Bırakın beni," diye homurdandı Trees.

"İntihar edebilesin diye mi? Hayır. Tek parça halinde geri dönmeni sağlamam gerekiyor." Matt'in elini tekrar çekiştirdi. "Laila'yı da geri getirmemiz gerekiyor."

"Onu duydun. Seninle geri dönmek istemiyor. Bırak gitsin."

"Yalan söylüyor. Ailesini korumaya çalışıyor." Sonra Laila'nın dakikalar önce kendini Victor'un yoluna attığını ve bunun Valeria'yı kurtarmakla hiçbir ilgisi olmadığını fark etti. "Ve beni. Beni korumak istiyor. Bir planı var..."

Matt onun kulağına, "Ağzından çıkanı kulağın duysun, dostum," diye hırladı. "Onun iyi ve asil olduğuna inanmak istediğini biliyorum, ama kartelle geçirdiği yıllardan sonra çarpıtılmış, istediğini elde etmiş ve seninle oynamış olabilir."

Kelimeler Trees'in kulaklarına girdi... ve hemen geri çıktı. "Onu tanımıyorsun."

"Belki de senin de gerçekten bilmediğini düşünmenin zamanı gelmiştir. Onunla birkaç gün geçirdin. Ve sen...ne? Onunla birkaç gece de geçirdin sanırım. Bunların hiçbiri seni bir uzman yapmaz."

"Bu durumu anında çözmeye çalışman da seni bir uzman yapmaz. Neden ikimize de bir iyilik yapmıyorsun? Kapa çeneni ve bırak bu işi ben halledeyim."

"Hayır. Çok derindesin. Düzgün düşünemiyorsun." "Beni tanımıyorsun."

"İfşa olmanın neye benzediğini biliyorum. Ona bakıyorum."

Victor aniden bir eliyle kızın boynunu, diğ er eliyle çenesini kavradı ve onu kendine doğru çekti, çok öfkeli görünüyordu. Sonra da kızın yüzüne öyle bir hırladı ki, kız titremeye başladı.

Ağaçların işi bitmişti. Matt ve tedbiri siktirip gidebilirdi.

Diğer operatöre dirsek attı, sonra tutuşundan kurtuldu ve onu geri itti. "Benim kararlarımı sen veremezsin. Eğer korkuyorsan, bu işe karışma."

Sonra silahını çekmiş bir halde sokağa çıktı. "Çek o lanet ellerini kızın üzerinden. Hemen!"

Victor ona iğrenç bir gülümseme gönderdi, sanki çok hoşuna gidecek korkunç bir şey planlamış gibiydi. Aniden Laila'yı etrafında döndürdü ve onu canlı bir kalkan olarak kullanmak için sırtını göğsüne yasladı. Sonra da silahını şakağına doğrulttu. "Yoksa ne olur Scott? Her ne planlıyorsan, onu vuracağım ve ölümü senin ellerinde olacak."

Trees risk alarak ona bir bakış attı. Vücudu gerginleşti. Bir an için dehşete düşmüş gibi göründü. Sonra nefes aldı ve yüzündeki ifade kayboldu.

Artık ondan korkmuyormuş gibi mi? Ya da tehlikenin kalbini hızlandırmasından zevk alıyormuş gibi mi? Laila gerçekten de adrenalın patlamasından cinsel bir heyecan duyuyor muydu?

Bunu şimdi ele alamazdı. Önce bu çatışmayı etkisiz hale getirmeli, o orospu çocuğunun ona zarar vermediğinden emin olmalıydı.

"Laila umurumda değil, sadece onu geri getirmek için tutuldum. Onu bana teslim et, ben de yaşamana izin vereyim," dedi Trees Victor'a.

Haydut alay etti, sonra da küçümseyici bir kahkaha attı - tam da silahı Laila'nın şakağından çekip doğrudan ona doğrultmadan önce. "Siktir git ve öl."

Sonra tetiği çekti.

CHAPTER Four

TRees sanki ölümcül bir darbe almış gibi geri çekildi. Laila çılgılık attı ve adamın sağ tarafından fışkıran kanı çaresizce izledi. Sonra yanağına ılık bir ıslaklık sıçradı. Kırmızı bir sıçrama, tertemiz beyaz bluzunu lekeledi. Adam tökezleyerek geri çekildi. Adamın ayağı takılıp düşerken içini bir korku kapladı.

kocaman ayaklarıyla geriye doğru devrildi, düştü, düştü... baltayla devrilmiş dev bir kızılâğaç gibi.

Yere düştüğünde, kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle asfalta çarptı. Gözleri kayarak kapandı. Vücudu gevşedi. Silahı gevşek tutuşundan düştü.

Hareket etmedi.

"Ağaçlar!" diye bağırarak Victor'a çılgınca dirsek attı.

Laila kurtulur kurtulmaz dizlerinin üzerine çöktü ve aralarındaki kalan mesafeyi sürünerek geçti. Kalbi hızla çarpıyordu. Titredi, adamın vücuduna doğru ilerlerken gözleri yaşardı. Adamın sağ tarafında sıcak ve ıslak bir şeyle karşılaştı. Elini kaldırdığında parmaklarını kan kapladı. Panik içindeydi. "Ağaçlar!"

Cevap vermedi. Kıpırdamadı bile.

Bu Laila'yı daha da dehşete düşürdü. Göğsü her nefeste hareket ediyordu ve nabızı da sabit görünüyordu. Bunun için minnettardı. Ama başka hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu.

Başı, bunun olmaması için dua ederken bile onu kurtarması için bağıırıyordu. Ama oluyordu ve harekete geçmesi gerekiyordu.

Koşuşturan düşünceleri karmakarışık ve her düşüncesi acı verici bir şekilde yavaş görünüyordu. İçgüdüsel olarak yarasına doğrudan baskı uyguladı ve daha önce beyaz olan eteğini onun yanına bastırdı, tam o sırada sokağın yukarısında bir hareket gördü. Matt, Trees'in dakikalar önce onu öptüğü iki evin arasındaki gölgelerde geziniyordu. *Tanrım*, keşke geri dönüp onun orada güvenle kalmasını sağlayabilseydim, diye düşündü. Ama artık çok geçti ve yaralarının boyutunu bilmiyordu. Ya sadece kanaması yoksa? Ya kafasına aldığı darbe travmaya neden olduysa ya da kurşun iç hasarı tetiklediye? Ya da Victor işini bitirmeden önce işkence etmek için onu esir aldıysa?

Bunun olmasına izin veremezdi.

Ona yardım et, diye Matt'e bağırdı.

Ama şapkalı yabancı bulanıklaştı. Laila ağladığını bile fark etmemişti. Bunun bir faydası olmadı. Hiçbir şeyi çözmeyecekti. Durmalı ve daha üretken bir şeyler yapmalıydı. Ama gözlerinden akan ıslaklığı kırıştırarak uzaklaştırdığında Matt gitmiş, gölgelerin arasında erimişti, görünüşe bakılırsa Trees'in köhne bir Meksika yolunun ortasında rezilce ölmesine izin vermeye hazırdı.

Onu sadece o kurtarabilirdi.

Eteğini Trees'in yan tarafına daha sıkı bastıran Laila kanamayı durdurmaya çalıştı, ancak kırmızı yaradan sızmaya ve beyaz pamuğa yayılmaya devam etti. Her yerdeydi, bol miktarda ve dehşet vericiydi. Panik başlamıştı. Trees'in hemen tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Ama bunu burada yapamazdı. Bu küçük köyde hastane yoktu.

Yine de Laila pes etmeyi reddetti. Eteğini yaraya bastırmaya devam etti ve uzun zaman önce

onu terk ettiğinden emin olduğu Tanrı'ya hayatını bağışlaması için sessizce yalvarmaya başladı.
"Lütfen! Ağaçlar, hayır.

Yapma..." *Ölmek*. O kelimeyi söylemeye dili varmadı. "Benimle kal."

Birden Victor'un acımasız parmakları saçlarını kavradı ve onu kafa derisinden çekti. "Ayağa kalk. Hemen şimdi!"

Seni becerdiğimde ellerinin ve dizlerinin üzerine çökeceğin tek erkek benim."

Laila itiraz etmek için ağzını açtı ama adam öyle sert çekti ki Laila sendeleyerek ayağa kalktı.

"Ona olan hislerin hakkında bana yalan söyledin," diye tersledi. "Bu yüzden burada kalacak ve sokakta çürüyecek. Son nefesini verirken onu kanlar içinde ve evinden uzakta hatırlayabilirsin. Şimdi gidiyoruz... Montilla'nın adamlarının yakınlarında olduğu iddian da yalan değilse tabii?"

İçindeki her şey Trees'i terk etmeye direniyordu. Trees gözlerini açıp dünyayı yeniden koruyabilecek hale gelene kadar burada kalıp ona yardım etmek için yanıp tutuşuyordu. Ama bunu yaparsa, Victor ona sadece bir kurşun daha sıkacaktı.

Bu onu ne kadar öldürse de, Victor'u uzaklara götürerek onu daha güvende tutabilirdi. Umarım Matt ya da iyi bir yardımsever, o ve Victor gittikten sonra Ağaçlara yardım ederdi.

"Yalan değildi." O acımasız parmaklara karşı koymayı bıraktı. "Yemin ederim."

"Artık ateş edildiğine göre, burası artık güvenli değil." Kızın saçlarını daha da sıktı. "Ve bu gece sana neden senin dar, kirli amına sikini sokan ilk erkek olduğumu ve neden sonuncu olacağımı hatırlatacağım."

Laila yıllar önce o karanlık, rutubetli yatakta bekâretini zorla alan kişinin Victor olmasına şaşırılmamıştı, tıpkı bir sonraki tecavüzü daha da sert ve acı verici yapacağından şüphe etmediği gibi.

Onunla oynayabileceğine inanmakla aptallık etmişti. Silahlarıyla, kabadayılığıyla ve planıyla içeri girmiş, onu kartelle nasıl oyun oynanacağını bildiğine ikna etmek için elinden geleni yapmıştı. Bunun yerine onu alt etmiş, ortağı gibi davranmış ve artık onun bedenine sahip olmayı umursamadığını söylemişti. Sadece sahip olduğuna yemin ettiği pazarlık kozu için onu yatıştırmıştı. Ağzını açıp bir amatör olduğunu kanıtladığında, durumun ve onun kontrolünü ele geçirmişti. İkisini de tatmin etmek için kullanacaktı.

Yatağını yapmıştı; şimdi içinde yatması gerekiyordu. Ama Trees.

Sokakta yığılmış yatıyordu, vücudunun etrafında bir kan birikintisi oluşmuştu. Matt'ten hiçbir iz görememişti. Birkaç kasaba sakini dikkatli gözlerle etrafta durmuş, onun kıpırtısız bedenine bakıyor ama yardım etmeye cesaret edemiyordu.

Gustavo Pastrana aniden ofisten çıktı ve kendini beğenmiş bir edayla gözlemci kümesine doğru yürüdü. Ona yol açmak için ayrıldılar. Her birinin yanından geçti, Ağaçlara bir amaçla yaklaştı.

Sonra bir kaynak makinesini havaya kaldırdı ve sırtışı şeytana dönüştü.

Laila sevdiği adama iyi kalpli birinin yardım edeceğini umarak çığlık atmaya çalıştı ama Victor terli avucunu Laila'nın ağzına kapattı ve tam da tamirci cihazının alevini yaktığı sırada onu deponun içine sürükledi.

Topuklarını sıkmaya çalıştı ama fark etmedi. Victor onu sıcak ve küf kokan içeriden kamyonu doğru itti. Victor, Laila'yı sürücü tarafındaki kapıdan kaldırıp kabine sokacak kadar uzun süre tuttu. Laila koltuğun üzerinden atlayarak yolcu kapısına uzandı, böylece kaçıp Trees'e yardım edebilecekti.

Victor sadece saçlarını tekrar tuttu, yumruğu ensesindeydi ve onu koltuğuna çekti. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Kemerini bağla. Sakın başka bir şey yapmaya kalkma yoksa bunun bir bedeli olur."

Her zaman vardı. Ama belki de onun açgözlülüğünü Trees'in yararına kullanabilirdi.

"Ona tıbbi yardım bulmama ve onu güvenli bir yere götürmeme izin verirsen, istediğin sürece tek bir itirazda bulunmadan her parçamı sana veririm."

Bluz.

Victor ona kötü bir bakış attı. "Gustavo şu anda onunla ilgileniyor, yani artık çok geç. Ayrıca, ne olursa olsun istediğim sürece bana her şeyini vereceksin. Şimdi kapa çeneni."

Keder gözyaşlarının birikmesine ve yüzünden aşağı akmasına neden oldu. Hiç şüphesiz sırada yatağı ve yiyeceği için bedenini takas etmek vardı. Silahlarını kasabaya götürmemiştir ve adam yakında telefonuna el koyacaktı, böylece yine çaresiz kalacaktı. Ama artık ona ne olduğu umurunda değildi. Trees'in ölümü onun suçuydu. Eğer pervasızca Victor'u alt edebileceğine inanmasaydı, hâlâ onunla birlikte olabilirdi. Şimdi sevdiği adam bunu hayatıyla ödemiştir.

Victor motoru çalıştırdı, sonra elini camdan dışarı uzatarak depoda çalışan bir çocuğu işaret etti. Çocuk kapıyı açtı ve Victor kamyonu çalıştırarak devasa, harap binadan sağa döndü. Laila arka camdan bakıp Ağaçlar'ı görmeye çalıştı -her şeye rağmen birilerinin onu kurtarmış olmasını umuyordu- ama sadece iyi silahlanmış bir grup adamın caddede yarıştığını, yönlerini işaret ettiklerini, sonra da külüstür bir sedana atladıklarını, peşlerinden motorlarını çalıştırdıklarını ve pencerelerinden makineli tüfeklere benzeyen silahlar doğrulttuklarını gördü.

Şok onun nefesini kesti. Bunlar Montilla'nın katilleri miydi?

"Victor!" diye uyardı onu. "Arkamızda."

Gaza basıp dikiz aynasına baktı. "Montilla peşimde. En azından bu konuda yalan söylemiyordun, *puta*. Telefonun nerede?"

Eteğinin cebini yokladı. Boştu. "Kargaşa sırasında cebimden düşmüş olmalı."

Bir küfür savurarak cebini karıştırdı ve telefonunu ona doğru itti. "Estevan'ı ara. Ona hemen yeni bir kamyonu ve bizi koruyacak adamlara ihtiyacımız olduğunu söyle. Bizimle şurada buluşmasını söyle..." Kaşlarını çatı, belli ki düşünüyordu. "Siktir, bilmiyorum. Ona kuzeye doğru sürmeye başlamasını söyle. Güneye doğru gideriz ve yol boyunca buluşuruz."

Bu asla işe yaramazdı. Suikastçılar onları çok çabuk yakalarlardı. Ama Victor'u düzeltmedi, endişesini ve üzüntüsünü geri iterken telefonu ondan itaatkâr bir şekilde aldı. "Şifre?"

Victor kaşlarını çatı.

"Bu olmadan kimseyi arayamam."

Altı haneli bir sayı söyledi, üstten ağır aracı devrilmeden virajlı toprak yollarda gümbürdetmeye odaklandı. Arkalarında, küçük mavi sedan yaklaşıyordu.

Dördüncü çalıştan sonra sesli mesaj açıldı. Victor'un mesajını ilettiler ve telefonu kapattı. "Başka birini deneyeyim mi?"

"Kardeşim arkamı kollardı." Çılgınca bir hızla keskin bir virajı daha döndü ve kamyon iki teker üzerinde sallanmaya başladı. Alnından aşağı terler akıyordu.

Montilla'nın adamları onu öldürmezse, Victor'un şoförü muhtemelen öldürecekti. Trees gittiğinden beri neredeyse umursamıyordu.

Mucize diye bir şey yoktu. Ama eğer varsa ve Trees hayatta kaldıysa, onu Victor'dan koruyabilmek için hayatta kalmalıydı.

Dünya Trees ile daha iyi bir yerdi. Onu özleyecek ve yasını tutacak arkadaşları ve sevdikleri vardı. Herkes onu harcanabilir biri olarak görse de o bunu reddetmişti. Valeria dışında, onun ölümünü gerçekten önemseyecek tek kişi oydu.

"Siktir!" Victor homurdanarak dönüşten çıkarken direksiyonunu düzeltti.

Neyse ki kamyon tekrar dört tekerleğinin üzerine oturdu.

"Başka bir numara deneyeyim mi?"

"Miguel'i ara. Çok uzakta olmamalı ve geçen sefer işi batırdığı için bana borçlu. Eğer beni becerirse

"Şimdi dilini keseceğim." Döndü ve ona karanlık bir bakış fırlattı. "Bana bir daha yalan söylersen bunu sana yaparım. Anladın mı?"

Başını salladı, kendini yolcu kapısına doğru olabildiğince küçültmeye çalıştı.

Laila bu eski kalıplara girmekten nefret ediyordu. EM Güvenlik Yönetimi geçen Eylül ayında onu kayınbiraderinin yerleşkesinden çıkardığında, bir daha asla Victor'un kölesi olmayacağına yemin etmişti. Ama işte buradaydı, tekrar onun pençelerindeydi, acı çekmek üzereydi... ne? Onunla günler, haftalar, aylar, yıllar mı?

Hayır. Savaşacaktı. Dışarı çıkacaktı. Trees'in intikamını alacaktı. Asla pes etmeyecekti.

Victor'un rehberinde gezinirken Miguel'i aradı, Victor toprak yolda son anda direksiyonu kırmış, tozu dumana katmıştı. Ama kamyon beyazdı ve saklanamayacak kadar büyüktü. Sedan kolayca takip etti, şimdi neredeyse tam arkalarındaydı.

Ateş açılar.

Laila istemsizce çığlık attı, sonra kendini daha aktif bir şey yapmaya zorladı. "Silahını bana ver."

"Ne?" diye karşılık verdi sanki kadının talebi saçmaymış gibi. "Onlara ateşle karşılık vereceğim."

Victor tereddüt etti, sonra silahı kılıfından çıkarıp kızın avucuna tutuşturmadan hemen önce hırladı. "Dikkatli nişan al. Elimdeki tüm cephane bu. Geri kalanı villada."

Sahip olduğu diğer kıyafetler ve Trees'in yarı otomatik silahlarıyla birlikte.

Victor'a telefonunu verdi, emniyeti açtı, derin bir nefes aldı, sonra pencereden dışarı eğilip Geraldo Montilla'nın adamlarının yüzlerine baktı. Tetiği çektiğinde o da onların düşmanı olacaktı. Onu acımasızca avlayacaklardı. O ölene kadar durmayacaklardı.

Victor'a silah doğrultmak, onun iğrenç varlığına ve çektiği eziyete son vermek, sonra da Ağaçlar'a geri dönüp tecavüzcüsünün varlığını unutmak istiyordu. Ama mutluluğu için ailesini feda etmiş olacaktı çünkü Geraldo Montilla hâlâ dışarıda bir yerlerde kız kardeşini öldürmek ve yeğenini kaçırmak istiyor olacaktı.

Her ne kadar nefret etse de, Laila'nın Victor'un narkotik kralına karşı kalkını olmasına ihtiyacı vardı. Hâlâ onun piyonu olabilir, Montilla'yı zayıflatırken onu alt etmek için nafile bir çaba harcayabilirdi. Elbette Montilla onu öldürecekti. Victor böylesine güçlü bir uyuşturucu lordu için sadece bir sivrisinekti. Ama Kimber'in yerini öğrenebilirse, EM Security zavallı kadını kurtarabilir ve Montilla'nın işini bitirebilirdi. Ancak o zaman kendisi ve sevdiklerinin bir gelecek umudu olabilirdi.

Yanında Victor'un Miguel'e havladığını duydu. Döndüğünde, telefonu omzuyla kulağı arasına sıkışmış, iki eliyle virajlı yolda ilerleyen adamın alnından daha fazla ter damladığını gördü.

Laila yutkundu, gizlice emniyeti tekrar devreye soktu, sonra silahla mücadele ediyormuş gibi yaptı.

Victor aramayı sonlandırdı ve kaşlarını çatarak ona doğru baktı. "Ne yapıyorsun lan sen?" "Silahı ateşleyemiyorum. Nedenini bilmiyorum."

Etkili olması için ofladı.

"Çünkü sen aptal bir fahişesin. Ver şunu bana." Silahı kadının elinden çekip aldı ve emniyetini kapattı. "Direksiyonu tut."

Deli miydi bu adam? Saatte yüz milden fazla hızla gidiyorlardı, gerçek bir yoldan çok kıvrımlı toprak bir patıkaya benzeyen bir yerde acı içinde zıplıyorlardı ve o tek eliyle direksiyonu kullanmasını mı istiyordu?

Yine de başka ne seçeneği vardı ki?

"Pekâlâ." Direksiyonu kavradı, hayatının burada ve böyle sona ermemesini umuyordu.

Victor camdan dışarı eğildi ve ateş etmeye başladı. Dikiz aynasına baktığında hiçbir şey vurmadığını gördü. Çirkin bir küfür savurdu.

İleride, en az birkaç metre derinliğinde görünen bir nehir gördü. "Victor, bir fikrim var." "Ne istiyorsun lan?" diye bağırdı tetikçilere bir sonraki atışını yaparken.

"Ya o nehirden geçerse? Kamyon, sedandan çok daha uzun. Belki de başarırız?"

Sürücü koltuğuna geri döndü, silahı aralarına fırlattı ve ileriye tararken direksiyonu kadının elinden çekip aldı. "Ve sıkışıp kalacaklar. İşe yarayabilir. Belki de bu gece bir şeyler yersin. Bir şeylere tutun."

Laila öyle yaptı, bir eliyle kapıya, diğer eliyle de ön panele tutunarak, yolda gürleyerek nehre doğru ilerlerken dişlerini sıktı. Bir kurşun kapıya birkaç santim öteden çarptı. Çığlığını bastırmak için dudağını ısırıldı.

Sonunda suya ulaştılar ve ön camı ısıtatan büyük bir sıçrama yaratarak suya daldılar. Victor'un kapatmayı ihmal ettiği camdan içeri su doldu ve Victor bir kez daha sinirli bir küfür savurdu. Aralarındaki silah zıpladı ve koltuğun üzerinde kaydı. Kadın onu yakaladı.

Elinden çekip aldı. "Akıllı olma. Orada otur ve onları kaybedene kadar hareket etme."

Adamın dediklerini yapacaktı - ta ki üstünlüğü nasıl ele geçireceğini ya da boğazını nasıl keseceğini bulana kadar.

Yanlarında su kamyonun kenarları boyunca yükseldi, önce jantları, sonra lastikleri kapladı, sonra da gelgit kapılara kadar ulaştı. Montilla'nın kurşunlarından kaçarken kıyıya yüzüp elli milyon dolarlık arabayı terk mi edeceklerdi? Motor pek de iç açıcı olmayan sesler çıkarıyor, lastikler hırıldayarak çamurun içinde dönüyordu.

Eğer koşullar onları Ferrari'yi bırakıp yüzmeye zorlarsa, Victor'un cezası hızlı ve şiddetli olacaktı.

Paniğe kapılan Laila, iki şeyi fark ettiğinde bu karmaşadan başka çıkış yolları aramaya başladı. Birincisi, onlar ilerledikçe su seviyesi çekilmeye başlamıştı. İkincisi, sedan nehrin diğer tarafında aciz bir şekilde duruyordu, profili karşıya geçmek için çok alçaktı. Neyse ki görünürde bir köprü yoktu.

Sonunda kıyıya ulaştılar, bitki örtüsüyle kaplı toprak bir patikada ilerlediler ve sonunda eski bir yolun kalıntılarını buldular.

Artık özgürlerdi.

"Bu çok yakındı." Victor terleyen alnını sıvazladı. Laila bu fırsatı değerlendirdi. "Sana Montilla'nın adamlarının kasabada olduğunu söylemiştim." "Ama duyguların hakkında bana yalan söyledin."

"Ellerimde kimsenin ölmesini istemiyorum." Onu başından savmaya çalıştı. "Ayrıca, onları daha önce hiç önemsemedin. Ve sen de kendininki hakkında bana yalan söyledin."

"Ne demek istiyorsun?" diye tersledi ve kamyonu ileri doğru salladı.

Hâlâ ona takıntılıydı ve bu konuda dürüst olmadığını ona hatırlatmak aptallık olurdu. "Her şeyin kontrolün altında olduğunu ve memleketinde kimsenin sana ihanet etmeyeceğini söylemiştin. Belli ki biri ihanet etmiş."

"Gustavo babasının bütün öğleden sonra tuhaf davrandığı konusunda beni uyardı. Bunun için onu öldürteceğim."

Yaşam ve ölüm konusundaki kibirli tavrı onu artık dehşete düşürmemeliydi ama düşürüyordu. "Gustavo mu yoksa babası mı?"

"İkisi de. İkisi de artık işime yaramıyor. Şimdi kapa çeneni. Düşünmem gerek."

Laila saatlerce hiçbir şey söylemedi, başka bir kasabaya gittiklerinde, sonunda Miguel'le başka bir kamyonda buluştuklarında, arabayı transfer ettiklerinde, sonra da Miguel'in ucuz bir motel odası bulduğu başka bir köye gittiklerinde. Torpido gözünden bir fermuarlı kravat çıkardı. Sonra silahını aldı ve akşam yemeğini atlayıp onun yerine bir şişe tekila aldı.

Adrenalin patlaması ve kaos sona erdiğine göre artık tek düşünebildiği Trees'ti. Matt'in ya da bir görgü tanığının ona yardım etmiş olma ihtimali var mıydı? Yoksa hepsi de kan kaybından ölürken Gustavo'nun kaynak makinesiyle işkence görmesine izin mi vermişlerdi?

Nereden bilebilirdi ki? Belki de korkunç detayları öğrenmek istemiyordu. Onun işkence gördüğü ve öldürüldüğü düşüncesi içini boş, sızlayan bir boşlukla dolduruyordu. Laila bu korkunç keder kuyusunu nasıl kapatacağını bilmiyordu.

Çamaşırvaneden bozma motelin içinde Victor, kızın bileklerinden birini duvara bağlı yatak başlığına fermuarla bağladı. Sonra televizyonu açtı. "Ben duş alırken senin de izleyebileceğin bir şeyler var. Sonra sen de kendininkini alırsın." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ve şu kıyafetleri çıkar."

"Giyecek başka bir şeyim yok."

Sinsi gülümsemesi bunun tamamen kasıtlı olduğunu gösteriyordu. "Oh, pekala."

Adam banyoya girip gözden kaybolunca ürperdi. Sonra yakındaki masanın üzerinde telefonunu gördü.

Biraz uzundu ama ulaşabilirdi.

Laila, Victor'un telefonuna ulaşmak için elinin derisinin yarısını kazıdı ama başardı. Neyse ki kaçışları sırasında Victor'un şifresini aklına not etmişti. Kız kardeşinin numarasını ezbere bilmesine rağmen, Laila onu aramaya cesaret edemedi. Victor biliyordu. Ve ona ulaşmak için doğrudan bir hattı olacaktı. Bu çok tehlikeliydi. Bunun yerine, bir zamanlar Emilo'nun yerleşkesinden kaçmak için kullandığı yöntemle ona ulaştı.

Valeria'nın oynamayı çok sevdiği oyunu başlattı ve bağlanma özelliğini buldu. Parmakları titreyerek ve gözyaşları akarak bir mesaj yazdı.

Hermana, Meksika'da, La Pesca'nın güneyinde, kıyıdan içeride bir motelde Victor'la birlikteyim. Trees'i öldürdü. EM Güvenlik'e üzgün olduğumu söyle. Müsait olduğumda tekrar temasa geçeceğim. Kaçmaya çalıştığımı bil. Benim için endişelenme. Kendini ve Jorge'yi koru. Seni seviyorum.

Gönder tuşuna bastı ve mesaj dizisine baktı. Valeria'nın şimdi cevap vereceğini ummak aptallıktı.

Belki yarın. Belki gelecek hafta. Kız kardeşi bu oyunu her gün oynamıyordu ve saat geç olmuştu.

Şok olmuştu, kız kardeşinin ekran adının yanında içinde üç nokta olan bir baloncuk belirdi. Laila gözyaşlarını sildi, beklerken kalbi hızla çarpıyordu.

Duştaki su kesildi. Victor kabinden dışarı çıktı.

Daha hızlı yaz, diye sessizce kız kardeşinden talep etti.

Adam banyodan çıkmadan önce belki bir dakikası vardı -daha fazla değil-. Bu mesaja neredeyse nefes almaktan daha fazla ihtiyacı vardı. Hayatının geri kalanında Trees'in yasını tutacaktı. İntikamını alacaktı elbette. Victor'a bir kurşun sıkıp ülkeden sağ salim çıkar çıkmaz bunu yapacaktı. Ama şu anda ailesinin güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Hayatta olduğun için çok rahatladım ama Victor'a tekrar acı çektirmene izin vermeyeceğim. Yerini tespit ettiğinde bana söyle.

Trees'e haber vereceğim. O ölmedi. Hâlâ Meksika'da ve bu gece seni kurtarmayı planlıyor.

Laila'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ağaçlar yaşıyor muydu? Şok damarlarında dolaştı ve ağzı açık kaldı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ona kim yardım etmişti? Önemli değildi; o yaşıyordu!

Yeni gözyaşları -mutlu olanlar- kirpiklerinde titredi. Ama mantığı heyecanını yatıştırdı. Ağaçlar yaralanmış olmalıydı; neredeyse ölüyordu. Şimdi onu kurtarmaya çalışmamalıydı. Ona izin veremezdi. Son seferinde neredeyse ölüyordu. Bu sefer Victor hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktı.

Trees'i durdurmak zorundaydı.

Victor kapı kolunu salladı. Kız kardeşinin mesajını tekrar okuyacak zamanı olmasını diledi.

-Gerçekten de doğru mu okumuştun? Ama adam kapıyı açtığında kapı gıcırdadı.

Nefesini tutarak uygulamayı kapattı, telefonu kararttı ve ardından cihazı masanın üzerine yerleştirdi.

Victor'un şüphelerini yatıştıracaklarını umarak onu ulaşamayacağı bir yere doğru itti.

Kadın tekrar yatağa oturduğunda, adam köşeden çıktı ve kısılmış gözlerle kadınla telefonu arasında gidip geldi. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey." Kıpırdandı. "Rahatlamaya çalışıyorum."

Sanki onun iyiliğini düşünmek canını sıkmış gibi omuz silkti ve bir bıçak çıkardı. Kadının korkusu artınca irkildi ama adam sadece fermuarı kesmekle yetindi ve ona banyoya gitmesini işaret etti. "Şimdi duş al. Sonra bacaklarını açıp sırt üstü yatarak rahatlayabilirsin. O amcığı istiyorum."

Şimdilik üstünlük onda olduğu için, adam tekila şişesini açıp yatağın üzerine oturarak onu sinsi sinsi izlerken Laila uysalca başını salladı. Onu kızdırmamak en iyisiydi. İntikamını alıp kaçabilmek için bir gün daha yaşamak daha önemliydi.

Trees'in onun için hayatını bir daha riske atmayacağından emin olduktan sonra.

Banyoda giysilerini çıkardı ve küçük küçük kabine tırmandı. Victor'un burada seks talep etmemesine şaşmamalıydı. Bu küçük küçük alanda onu taciz etmek neredeyse imkânsızdı. Ama zevkini uzun süre inkâr edemezdi. Laila onun dokunuşuna dayanabileceğini sanmıyordu. Onun görüntüsüne, kokusuna bile zar zor dayanabiliyordu. Onun düşüncesi bile midesini bulandırıyor.

Bununla da başa çıkması gerekecekti. Trees'in onu kurtarmak için kendini riske atmasını engellemek ilk sırada geliyordu. Onu arayamayacağı ya da oyun uygulaması aracılığıyla onunla iletişime geçemeyeceği için zekice davranması gerekiyordu. Ama onu uyurabilse bile, onu dikkate alma şansı neydi?

Seni asla terk etmeyeceğim. Senin için gelmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Ciddiydi. Onu kurtarmak için Louisiana'dan buraya kadar gelmişti bile. İki saatten daha az bir mesafedeyken neden duracaktı ki, özellikle de Matt ona Victor'un onu zorla kendisinden aldığını söyledikten sonra?

Laila içini çekti. Kendisini kurtarmaya kararlı, ona aşık olduğunu düşünen bir adamı kendisini tekrar tehlikeye atmaktan nasıl vazgeçirebilirdi?

Yapamazdı... Ona kendisini artık sevmemesi için bir sebep vermedikçe.

Vücudundaki kan ve kiri temizlerken, Laila kafasındaki fikirleri evirip çevirdi. Aklına hiçbir şey gelmiyordu... Ta ki korkunç bir şey gelene kadar.

Hayır. Yapamazdı. Trees'e cehennemini yaşatmayacak başka bir yol olmalı.

Ne gibi?

Başka hiçbir şeyi yoktu ve zaman tükeniyordu. Bu fikir... *Tanrım*, bunu gerçekleştirecek cesareti gerçekten bulabilir miydi? O halde başka ne seçeneği vardı ki? Bu onun son çaresiydi. En kötüsü de, Trees'i kurtarmak için her şeyi riske attıktan sonra, onunla bir daha asla konuşmayacak olmasıydı.

Laila duvarı tuttu ve başını eğdi, sanki biri göğsünü açmış ve saklamak için çok uğraştığı tüm duyguları dışarı dökülüyormuş gibi hıçkırıklar onu sarıyordu. Kendini kederin açtığı yaraya bıraktı ve yas tuttu -kalbinin kırılması için, Trees'le asla paylaşamayacakları mutluluk için, ona iyi ve nazik

davranan tek adama vereceği zarar için. Yakında ona nefretle bakacağını bildiği için.

İstediği ya da değeri verdiği her şey parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Önce özgürlüğü.
Sonra,

Annesi. Ve şimdi de Trees. Tanrım, kaybetmeyi hiç bırakmayacak mıydı?

Laila kesik kesik nefes aldı ve kendine acımayı bırakması için kendini zorladı. Ağaçlar kalp kırıklığından daha önemliydi. Acı ve aşağılanmadan daha önemliydi. Hatta kendi varlığından bile daha önemliydi. Bu plan ikisini de ne kadar yıkıma uğratmış olursa olsun, en azından adamın ona sırtını dönmek için hayatta olacağını bilerek kendini teselli etti.

Sonunda gözyaşlarını kuruladı. Sonra kendini ağlamayı bırakmaya ve yapılması gerekeni kabullenmeye zorladı. Ayrıca Victor'a şiş gözler ve kırmızı bir burunla gidemezdi. Victor onun planının kokusunu alabilirdi. Her zaman olduğu gibi, gözyaşları göze alamayacağı bir lükstü.

İlk önceliği Victor'un çok fazla tekila tüketmesini ve sekse odaklanmasını sağlamaktı. Gerisini o halledecekti.

"Dostum, uzanman gerek." Matt onu doktorun arka odasındaki derme çatma yatağa geri itti.

Trees ayağa kalkmaya çalışarak direndi. "Cehennem gibi. Laila dışarda, Victor'un parmağı altında ve ben -"

"Onu seviyorum. Ve onun için endişeleniyorsun. Biliyorum." Matt onu yatağa geri itti, sanki Adam her ayağa kalktığı anda başının döndüğünü ve midesinin bulandığını biliyordu. "Ama önce iyileşmezsen ona yardım edemezsin." Trees vücudunun sınırlarına lanet okudu. "Victor onu öldürürse ben de ona yardım edemem."

"Gördüklerime bakılırsa, yapmayacak."

Trees öyle olmamasını umuyordu ama bu pislik Laila'ya keşke olsaydı dedirtebilirdi. Onu en çok endişelendiren de buydu. "Daha ne kadar bok gibi hissedeceğim?"

"Doktor değilim ve İspanyolcam berbat ama yirmi dört saat dediğine eminim. Daha çok altı saat oldu. En azından sabaha kadar beklemeniz gerekecek."

Hayır. Kesinlikle hayır. Matt'e göre Victor onu saçlarından tutup yüzüstü yattığı yerden sürüklemişti ve Trees o canavarın bir gecede ona yapabileceği korkunç şeyleri ancak hayal edebilirdi. "Yapamaz. O şarlatanı buraya getir ve şu lanet baş ağrısı için bana bir şey vermesini sağla ki gidip-"

"Beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Dinlenmeniz gerekiyor. Eğer 'şarlatanı' buraya geri getirirsem, vücudunun iyileşmesi için sana sakinleştirici verecektir. Tanrım..." Kovboy şapkasını tekrar kafasına geçirerek iç çekti.

Trees Stetson'ı fırlatıp atmak ve o piçi yumruklamak istedi ama Matt onun hayatını kurtarmıştı. Ve muhtemelen haksız da sayılmazdı. Yine de... "Onun için endişelenmekten aklımı kaçırıyorum."

"Onun Victor'la boy ölçüşemeyecek kadar küçük bir şey olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Ama onunla altı yıl geçirdi.

Eğer onun ölmesini isteseydi, ölmüş olurdu."

"Sadece ona tecavüz etmek istemesi daha mı iyi?"

"Hayır. Şu anda iyi bir cevabım yok. Ama savaşılmaya hazır olmadığın halde onu kurtarmaya koşarsan, Victor seni öldürür... ve kız sonsuza dek onun parmağı altında kalabilir."

Trees hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Matt'in mantığını duymuştu. Aynı fikirde bile değildi. Eğer Laila için bu kadar endişelenmeseydi katılmazdı. Lanet olsun. "Ondan haber alan var mı?"

"Kontrol edeyim."

Matt telefonuyla birlikte koridorda gözden kayboldu ve Trees'i yastığına yaslanmış, nemli ve halsiz hissederken bıraktı. Sararmış endüstriyel tavana baktı ve kurşunun sıyırdığı kaburgalarındaki dikişlerin ve başının üzerine düştüğü tepesindeki diğer dikişlerin kaşınmasından yakındı

Cehennem gibi. En azından Matt kendisine doğru gelen orospu çocuğunu gözlerinin ortasından kaynak makinesiyle vurmuş, sonra da onu güvenli bir yere sürüklemiştir. Trees bunun için minnettardı. Laila'yı bulmak için yola çıkmış olsaydı çok daha az tedirgin olurdu.

Her ne kadar ayağa fırlayıp onu takip etmek istese de, şu anda başı zonklamadan ve midesi zonklamadan düş bile alamazdı.

Ne yazık ki, saatlerce burada yatmak ona, kızın acı çektiği tüm yolları hayal etmekten başka yapacak daha iyi bir şey vermiyordu.

Matt birkaç dakika sonra elinde telefonuyla döndü. "Haberler iyi. Laila bir oyun uygulaması aracılığıyla Valeria'ya ulaştı."

Victor'un telefonunu ele geçirmiş olmalı. Laila küçük bir şey olabilir ama kurnazdı. Hayatta kalanlardan biriydi. Umut onu canlandırdı.

"Ve?" "Tek parça halinde."

"Valeria nerede olduğunu biliyor mu?" Eğer çok uzak değilse, belki de kiraladıkları arabaya atlayıp onun peşinden gidecek enerjiyi toplayabilirdi. Ne de olsa, eğer doğru oynarsa, işin çoğunu silahı halledecekti. Dünya, özellikle de Laila, Victor'u özleyecek değildi ya.

"Hayır."

Ve işte umudu da gitti.

"Laila bile nerede olduğunu bilmiyor, La Pesca'nın güneybatısındaki bir motel dışında." Matt omuz silkti. "Üzgünüm."

En azından başlangıç için bir ipucu vardı. Trees telefonunu kaptı ve harita uygulamasını açtı. Matt cihazı onun elinden çekip aldı. "Şimdilik elektronik eşya yok, unuttun mu?"

Gücünün çoğunu harcadı ama Trees ayağa fırladı ve onu geri kaptı. "Bu lanet olası bir zorunluluk. Ölüm kalım meselesi. Başım iyileşecek. Peşinden gitmezsek Laila için de aynı şey söylenebilir mi bilmiyorum."

"Ben seni ararım." Parmaklarını ekranda bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve sonunda bir bölgede karar kıldı. "İçinde olabileceği birkaç köy var. Seçenekleri daraltmak için daha fazla araştırma yapmam gerekecek. Bu zaman alacaktır."

"Acele edin. Bu köylerin çoğu o kadar küçük olacak ki bir motelleri bile olmayacak, bu yüzden onları eleyebiliriz."

"Elbette. Sabaha bir şeyler hazırlarım. Ne yemek istersin?"

"Yemeğin canı cehenneme. Sen de siktir git. Nerede olduğunu bulalım. Hayatımın geri kalanında yemek yiyeceğim." "Deponu doldurmalısın."

Trees ofladı çünkü Matt'in onu dinlemediği belliydi. "Onu yakında bulamazsam umurumda olmayacak."

Diğer adam içini çekti ve kovboy şapkasını çıkardı. "Sana hiç inatçı bir orospu çocuğu olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Zy her zaman bundan bahseder." Annesi de ona bunu söylerdi. Babasına çok benzediğini söylerdi. Bir keresinde bu onu gülümsetmişti.

Trees bu düşünceyi bir kenara itti. Laila'nın durumu belirsizliğini korurken bu anılar şeridinde gezintiyi göze alamazdı.

"Şok olmadım. Ben bununla ilgilenip biraz yiyecek bulacağım. Yemek yemezsen kurtarma girişiminde fazla ilerleyemezsin."

Bir sandviç yemek Matt'in sonunda çenesini kapatmasını sağlayacak mıydı? "Peki."

"Güzel." Matt'in telefonu çaldı ve o da cihaza baktı. "Valeria az önce yine Laila'dan haber aldı."

Senden e-posta adresini istedi. Bunu neden istesin ki?"

Trees emin değildi. Belki de ona bulunduğu yerin haritasını göndermenin bir yolunu bulmuştu.

Her neyse, onu bulmak için her türlü yardımı kabul ederdi.

"Ona bu adresi ver." Telefonuna indirdiği adresi bir çırpıda okudu. Her ne gönderdiyse, mümkün olan en kısa sürede görmesi gerekiyordu.

"Anlaşıldı." Adresi mesajla gönderdi. "Bir şey duyana kadar yemeğe odaklanalım."

Trees'in duyduğu ses, bilginin Laila'ya ulaşmak için ilk ayağında olduğunu söylüyordu. Beklenti onu sardı.

Bir saat geçti. Sonra iki. Yemekler geldi ve gitti. Sohbetlerini La Pesca'nın güneybatısındaki köylere odakladılar. Çok fazla köy yoktu, hatta pansiyonu olan daha da azdı. Matt içeri çekip yakındaki masadan kalktığı anda iki farklı pansiyonun değerini tartışıyorlardı. "Bunların doğru olduğunu nereden bileceğiz? Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu."

Matt haksız değildi ama... "Vazgeçmiyorum."

"Bunu açıkça belirttin, dostum." Matt'in sesi bitkin geliyordu.

Evet, adam hayatını kurtarmıştı ama Trees şimdi ne vazgeçebilir ne de durabilirdi. "Hiç aşık oldun mu?"

"Bana, eğer bir kadına gerçekten tüm kalbimi vermiş olsaydım, neden şimdi onun peşinden gitmeye bu kadar kararlı ve umutsuz olduğunu anlayacağıma dair bir konuşma yapacak mısın?"

Trees bu sert cevabın onu caydırmasına izin vermedi. "Evet. Çünkü daha önce aşık olmuş olsaydın, tüm bu saçmalıkların doğru olduğunu bilirdin."

"Elbette, ama mantıklı olsaydınız, onu kurtarmak için yarım yamalak atlamamanın intihar olacağını anlayacağınızı da biliyorum."

Yine bir çıkmazdaydılar ve sorun şuydu ki ikisi de haksız değildi.

"Bak, neden tekrar düş almayı denemiyorsun? Belki bu seni daha iyi hissettirir." Matt pencereden dışarı, neredeyse siyah gökyüzüne baktı. "Çünkü bu gece Laila'yı bulacağımızdan şüpheliyim."

Trees e-postalarını tekrar kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Bu sessizlik onu tedirgin etmişti. Victor'un telefonunu ele geçirme fırsatının çok az olacağını çok iyi biliyordu. Saat geç oluyordu ve o çoktan uyumuş olabilirdi.

Ve o da acı çekiyor olabilirdi. Ya da ölmüş, diye uyardı kafasının içindeki kışkırtıcı ses.

Bundan ne kadar nefret etse de, ne kadar canını sıkırsa da, bu gece herhangi bir çözüm bulabileceğinden şüpheliydi. Temizlenip birkaç saat uyuduktan sonra tekrar aramaya başlamak daha akıllıca olurdu. Ama bu lanet ülkeyi onsuz terk etmeyecekti.

"Denerim."

"İyi karar." Matt ona elini uzattı.

Bir inilti ve bir başka baş dönmesi dalgasıyla Trees ayağa fırladı. Mide bulantısıyla savaşmak için derin bir nefes aldı ve yol boyunca duvara tutunarak küçük banyoya doğru ilerledi. Kahretsin, hâlâ nemli ve halsiz hissediyordu ama o kadar da kötü değildi. Küçük bir zafer kazanmıştı.

Soyunmak olması gerekenden daha fazla zaman ve enerji gerektiriyordu. Pantolonu hariç her şeyini çıkarmak için oturması gerekti. Ama sonunda soyundu ve spreyin altına girdi, ılık su dikişlerine değdiğinde tısladı. Bulabildiği tek Gey bir kalıp antiseptik sabundu, ama onu da her yerine sürdü ve bağı döndüğünde duvara yaslandı. Matt'in haklı olduğunu kabul etmek berbattı ama Laila'yı kurtarmaya bu şekilde gitmiş olsaydı, muhtemelen yardımdan çok köstek olurdu.

Geceyi sağ salım atlatması ve gecikme için onu affetmesi için deli gibi dua ederek sabah onu kurtarmaya yemin etti. Ve eğer Victor ona herhangi bir şekilde zarar verdiyse -hatta onu ağlattıysa bile- o orospu çocuğunu öldürecekti. Ve sadece basit bir iki kurşunla da değil. Evet, ekibin teknik elemanı olabilirdi ama o ve Zy gerçekten boktan bir kara operasyon eğitiminden geçmişlerdi. Aynı

programdaki daha düşük seviyedeki adamları öldürecek şeylere katlanmışlardı. Sıradan bir insanın ruhunu ve midesini bulandıracak şeyler öğrenmişlerdi. Gördüğü her şeye ve savaş bölgelerine rağmen

savaşmış olsa da, bu bilgilerden herhangi birini bir düşman savaşıya aktarmayı asla düşünmemişti.

Trees, Victor için yüzde yüz bir istisna yapardı.

Sonunda temizlendiğinde, yorgunluk içinde içini çekti ve gözleri kapalı bir şekilde el yordamıyla havluyu bulmaya çalışarak kabinden çıktı. Gönülsüzce kurulandı. Odanın ve midesinin dönmesi durduktan sonra havluyu kendi etrafına sardı. Yakındaki leğene bakınca Matt'in temiz giysilerini ve diğ fırçasını yakına yerleştirdiğini gördü.

Yani Walker'ın kankası aslında arkadaşı gibi alev alev yanan bir pislik değilmiş.

Tamam, muhtemelen takım arkadaşına karşı sert davranıyordu. One-Mile, Brea Bell'le nişanlandığından beri çok daha hoş biri olmuştu. Normalde bunun sebebinin adamın düzenli olarak kadınlarla birlikte olması olduğunu düşünürdü ki bu da çoğu canavarı hırçınlaştırırdı. Ama keskin nişancının nişanlısıyla tanışmıştı. Daha tatlı bir kızla nadiren karşılaşmıştı, bu yüzden Brea'nın Walker'ı dengelediğini umuyordu. Dügünleri de çok yakındı. Ne mutlu onlara. Ve eğer One-Mile gibi kötü huylu biri kendisini sevecek bir kadın bulabiliyorsa, Trees onun için de umut olduğunu düşündü.

Bu da onu Laila'ya geri getirdi. Bir keresinde onu evlenmekle tehdit etmişti. Ona inanmamıştı ama adam son derece ciddiydi. Eğer evet derse yarın onunla evlenecekti. Ve onu tekrar bulduğunda, soracaktı. Meydan okuyarak değil. Alay ederek değil. Gerçekten, güllerle, bir yüzükle ve hayatının geri kalanında onu onurlandırıp koruyacağına dair bir sözle.

Onu bulur bulmaz kurtardı ve eve getirdi.

Banyonun kapısını açtığında, dışarıya bir buhar bulutu yayıldı. Karyolaya döndüğünde kendini yüz yaşında hissediyordu. Bu lanet şey için neredeyse bir ayak uzunluğunda olması da yardımcı olmamıştı.

Matt ayağa kalktı. Yüzünde Trees'in hoşuna gitmeyen bir şey vardı. "Ne oldu?"

"İyi misin?"

Matt soruya soruyla karşılık verince, adamın oyalandığı anlaşıldı. "Peki. Neler oluyor?"

İçini endişe kapladı. Laila hakkında bir gelişme var mıydı? Kız kardeşine yine kötü haberlerle mi ulaşmıştı? Yoksa Victor Ramos onu öldürmüş müydü?

"Neden oturmuyorsun? Cehennemden daha solgun görünüyorsun-"

"Ne oluyor lan?" Kaşlarını çatması tüm sabrını yitirdiğini göstermediyse de ses tonu göstermeliydi.

Matt içinden küfrederek odanın diğer tarafına doğru yürüdü, konuğmaya isteksiz görünüyordu. "Çıkar ağızındaki baklayı," diye bağırdı.

"Güzel. Telefonunu e-postaların açıkken bıraktın ve sen gittikten hemen sonra Laila sana bir şey gönderdi. Acil olabileceğini ve sana söyleyeceğimi düşünerek açtım-"

"Gizlice mi baktın?"

Matt, sanki Trees sözünü kesmemiğ gibi, "Mesajı her neyse," diye devam etti.

Kuşkusuz kovboyun fikri kötü değildi ama belli ki korkunç bir şey bulmuştu. "Ve?"

"Dostum, bunu görmek isteyeceğini

sanmıyorum." Trees Matt'e ters ters baktı.

"Tabii ki istemiyorum."

Matt masanın köşesinde duran telefona baktı. Trees ona doğru hamle yapınca, Matt onunla cihazın arasına girdi. "Ben ciddiyim. Bu sadece kafanı daha çok karıştırarak."

Ağaçların umurunda değildi. Ve tartışması bitmişti.

Bu, gerçekten uzun kol ve bacaklara sahip olmanın iŖe yaradığı bir baŖka andı. Ağaçlar itti

kovboyu bir tarafa çekti ve telefonu çalacak kadar yaklaştı.

Matt bunun üzerine kavga etmeyi bıraktı ve sadece içini çekti. "Peki. Aptal bir piç ol. Ben sadece seni kalbinin sökülmesinden kurtarmaya çalışıyordum."

Neden bahsediyordu bu?

Trees e-postalarını açtı ve en üstte Laila'dan gelen e-postayı buldu. Konu satırında şöyle yazıyordu: Belki bu seni ikna eder...

Bu ne anlama geliyor?

E-postanın içinde şöyle yazıyordu:

Sana Victor'la mutlu olduğumu söylemeye çalıştım ama bana inanmadın. Bunu kafana sok, Yanqui.

La Pesca'da yaptıkları konuşma kafasının içinde çınlıyordu.

"Onunla birlikte olmak mı istiyorsun?" "Elbette. Her zaman istedim."

Bu anıyı hatırlayınca, soğuk derisinin altına süzüldü.

Ama dahası da vardı, bir video. Sadece fotoğraf karesi bile onu şok etmişti. Çıplak bir Laila, elinde tuttuğu belli olan kameraya gülümsüyordu. Gözleri yarı kapalı ve başı geriye atılmıştı. Victor Ramos onun üzerindeydi, bir yumruğu saçlarını kavramış ve yüzü boynuna gömülmüştü.

Birden, yapmak istediği son Gey videoyu oynatmak oldu.

Matt, "Yapma bunu," diye uyardı.

Ama yapmak zorunda değil miydi? Bunun gerçek olduğundan emin olmalıydı. Victor'un bunu onu geri adım attırmak için sahnelemiş olması mümkündü. Ama kendini güçsüz hisseden biri böyle yapardı ve Trees'in içgüdüleri ona bunun Ramos olmadığını söylüyordu. O pislik herif ön pencereye ateş etmiş, evine girmiş ve içeri girmişti; kan davası güden bir adamın yapacağı bir şeydi bu. İntikam için mi Laila'ya zarar veriyordu? Belki... ama bu da mantıklı gelmiyordu. Laila kamerayı tutuyordu ve hiç de üzgün görünmüyordu.

Muhtemelen aptalın tekiydi ama Matt'i görmezden geldi ve oynat düğmesine bastı.

Hemen Laila'nın nefes nefese kaldığını duydu. Kamera kararsızdı. Çarşafların hışırtısını ve ardından kadınsı bir inilti duydu, sonra Laila başını kaldırdı ve telefonu onların üzerinde sabitledi.

"*Chiquita*," diye hırladı. "O amcığı istiyorum."

"O senin için burada. Tıpkı benim gibi," diye nefes aldı ve Victor'a boynunu sunmak için başını yana çevirdi. "Hmm...evet." Altı yıl boyunca kendisini defalarca taciz ettiğini iddia ettiği adam tepesinde zıpladı

ondan. "İyi küçük puta."

"Senin için mi? Her zaman."

Trees bütün gece midesinin bulandığını hissetmişti. Şimdi ise düpedüz hasta hissediyordu. "Ne oluyor lan?" "Artık izlemeyi bırak. Daha iyi olmayacak," dedi Matt.

Ağaçlar yapamadı. "Hayır."

Ama saniyeler sonra keşke dinleseydim dedi. Victor kızın saçlarını haince çekiştirdi ve dişlerini kızın çıplak omzuna iz bırakacak kadar sert geçirdi.

Laila haykırdı. "Evet!"

"Benim."

Laila kameraya doğru ağır gözlerle bir kez daha baktı. "Senin."

Video sona erdi.

Trees karyolaya uzandı ve gözlerini kırpmadan telefonuna baktı. Sessizlik sağır ediciydi. Aklına La Pesca'dan unutmayı dilediği bir başka konuşma geldi.

"Tekmeledin, tırmaladın ve kaçmaya çalıştın."

"Bu bizim keyif aldığımız bir oyun. Bu bizim ön sevişmemiz. Sert seksten hoşlanırım."

Matt sonunda, "Özür dilerim," dedi.

Trees telefonu yavaşça yere bıraktı. Az önce gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken midesi bulandı. Ama her şey apaçık ortadaydı, değil mi? Onu cezbetmek için vücudunu kullanmıştı. Adam ona aşık olmuştu... ve kadın da onunla oynamıştı.

Acı göğsüne bir balta gibi saplandı ve onu ikiye böldü.

"Orospu çocuğu."

"Teselli olacaksa, onu birkaç saat önce gördüğümüzde seni önemseydiğine yemin edebilirdim, muhtemelen birazdan da fazla. Ama o videoyu gördükten sonra..."

"Beni umursamasına imkan yok."

Trees kendini kandırıyordu. O çok zarar görmüştü. Çok ileri gitmişti. Bedenini canilere ve suçlulara vermeye o kadar alışmıştı ki, bırakın sevgi ve bağlılık duyabilecek bir kalbe sahip olmayı, artık bir kalbi bile yoktu. O sadece onu kurtarmak isteyen bir enayiydi.

Matt ona acıyarak omzuna vurdu. "Öyle görünüyor."

"Tanrım, ben aptal bir orospu çocuğuyum." Ve bu video kafasında tekrar tekrar oynamadan, aptallığıyla alay etmeden bu gece gözlerini nasıl kapatacaktı?

Yine de neden şaşırırsın ki? Onu doğuran insanlar onu pek anlamlı ya da unutulmaz bulmamışlardı. Temel eğitim sırasında birkaç kez eve mektup yazmıştı ama onlar hiç cevap yazmamıştı. Onları mezuniyetine davet etmişti. Cevap vermemişlerdi. Ondan sonraki yıllarda bir ya da iki Noel kartı göndermişti. Hiçbir şey yoktu. Belki de birinin onu gerçekten sevebileceği konusunda kendini kandırıyordu.

"Hayır, sen sadece yanlış kişiye güvendin. Bunu hepimiz yaptık." Matt içini çekti. "Ne yapmak istiyorsun? Bu köyü aramaya devam mı edelim, yoksa..."

"İyi bir uyku çekelim. Bize Laila'yı bulup geri getirme görevi verildi. Sabah olduğunda bunu yapacağız. Ne istediği umurumda değil."

"Sonra ne olacak?"

Laila onunla oynayabileceğini mi düşündü? Onun karanlık tarafını görmemişti. Soğuk bir şekilde gülümsedi. "O benimle ilgilenecek."

CHAPTER

Five

W Gözleri yaşla dolan Laila, Victor'un boynuna yapışan ağzından kurtulup el yordamıyla boş tekila şişesine uzandı. Bardak kalın olduğu için Tanrı'ya şükrederek adamın kafasına vurdu.

Ona yeterince sert vurmamıştı. Bayılmak yerine kaskatı kesildi, başını kaldırdı ve gözleri öfkeyle kısılmış bir şekilde dik dik baktı.

Telefonu komodinin üzerine bırakıp hayatı için savaşmaya hazırlanırken Laila'nın içinde korku alevlendi. Evet, Victor'un numaralarını biliyordu. Daha çevik ve zeki olmasının da yardımı olmuştu. Ama bu kadar sarhoş olduğunda genellikle bayılırdı. Bu sefer neden bayılmamıştı?

Panik onu yakaladı. Onu kurtarmak için Trees'i incitmek ve kendini kalbinden bıçaklamak gibi acı verici bir seçim yapmıştı bile. Hâlâ kız kardeşini ve yeğenini güvende tutmak zorundaydı. Bu ne pahasına olursa olsun - entrika çevirmesi, yalan söylemesi, hile yapması, çalması ya da öldürmesi gerekse bile - ne Victor'un ne de Montilla'nın sevdiklerini bir daha tehdit etmemesi için bunu yapacaktı.

Önce Victor'u üzerinden atması gerekiyordu.

Onun başka fikirleri vardı. Bir hırıltıyla parmaklarını kızın boynuna doladıktan sonra havasını kesene kadar sıktı. "Sert mi oynamak istiyorsun, kaltak?"

Boğuldu, cevap veremedi - konuşsa da umurunda olmazdı. Onu sık sık tehdit etmişti ama son birkaç yıldır onu gerçekten öldüreceğine inanmayı bırakmıştı. Şimdi onu boğma şekli fikrini değiştirmesine neden olmuştu. Dehşet damarlarını ıslatmıştı. Ellerini pençeledi ve özgürlüğü için tekmeledi. Victor kımıldamadı.

Görüşünde siyah noktalar dans ediyordu. Ciğerleri yanıyordu. Ama kıpırdamadan yatıp merhamet bulmasını umamazdı. Onda merhamet yoktu.

Başı dönerken, kırılmaması için dua ederek şişeyi kafasına daha sert vurdu. Bu kez, artık ölü bir ağırlık olan kadının üzerine yığıldı.

Adamın elleri boğazından çekilince, Laila adamın kıpırtısız bedeninin altında sıkışıp kalmasına rağmen öksürdü ve nefes nefese kaldı.

Tanrım, onu öldürmüş müydü? Bir parçası bu fikri kutluyordu ama bu onun bencil arzusuydu. Victor'un ölümü piyonunu kaybetmesi anlamına gelirdi. Bu sevdiklerini güvende tutmazdı.

Victor'un şahdamarına hızlı bir dokunuş, siyah kalbinin attığını kanıtladı.

Laila tiksintiyle ürpererek onu üzerinden itti. Adam kıpırdamadan yatağın üzerinde yüzüstü uzanmış, solgun poposu havaya kalkmış ve boxer'ı dizlerinin yarısına kadar inmişti.

"*Cabrón.*" Tükürdü, sonra geri çekildi, aşırı nefes almamaya çalıştı. "Senden nefret ediyorum. Bana bir daha asla dokunamayacaksın. Asla!"

Kendini düşünmeye zorladı. Sırada ne vardı? Videoyu Trees'e mi gönderecekti?

Evet, ama kolayca kaçıp sevdiği adama dönebilecekken buna ihtiyacı var mıydı?

Titreyen elleriyle telefona uzanıp kaydı durdurduktan sonra cihazın şifresini devre dışı bırakırken bu düşünce Laila'yı rahatlatmıştı. Mutluluk vücudunun her köşesine yayılıyordu - ta ki Victor'un sadece onun peşinden geleceğini ve işe onun adına Victor'u öldürmeye çalışacak olan

Trees'i avlayarak başlayacağını fark edene kadar. Aldığı yaralardan sonra, Trees'in Victor'ı kaybetme riskini göze alamazdı.

o kavgayı. Ayrıca düşünmesi gereken bir de ailesi vardı. Montilla yaşadığı sürece asla güvende olamayacaklardı ve Laila onu tek başına öldürmeyi asla umamayacağına göre, en azından onu zayıflatmak için Victor'a ihtiyacı vardı.

Yani bu cehennem çukurundan ve Victor'dan kaçmak mümkün değildi.

Öte yandan, eğer kalırsa, Victor onu gerçekten öldürebilirdi. O zaman ailesine hiç yardım edemezdi.

Panik tekrar bastırdı. Laila nefes almaya ve bir çözüm düşünmeye çalıştı. Dalgınca el yordamıyla kıyafet aradı ama beyaz eteği ve bluzu mahvolmuş, sertleşmiş ve Trees'in kanıyla lekelenmişti. Victor'dan ayrılabilse bile, bu giysiler çok fazla dikkat çekecekti. Ona ait bir şeyle idare etmek zorunda kalacaktı.

Yüzünü buruşturarak adamın boxer'ını çekip çıkardı ve giydi. Sonra yakındaki sandalyeden, adamın atılmış giysilerini attığı gömleğini aldı. Misk kokuyordu ve onun gibi kokuyordu. Koku kuma isteği uyandırdı ama geri çekilmekle vakit kaybedemezdi. Düşüncelerindeki karmaşayı çözmesi ve ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

Laila gömleği giyerken düşünceleri tekrar Trees'e kaydı. Victor'la olan "tutkusunun" korkunç videosunu ona göndermek istemiyordu ama iyileşmesi gerekirken onu kurtarmaya gelmesi ve bu tehlikeli kan davasının içine dalması riskini de göze alamazdı. Eninde sonunda, Madison gibi kabus dolu bir geçmişi ve yükü olmayan hoş bir kız bulacaktı. O kız onu mutlu edecekti.

Bu gerçek Laila'yı ağlattı.

Gözyaşlarını öfkeyle silip Victor'un telefonunu aldı, sonra da kendini zorlayarak Valeria'dan Trees'in e-posta adresini istedi. Bilgiyi beklerken, sahneyi kurguladığını kanıtlayacak tüm görüntüleri çıkarmak için videoyu düzenledi. Bu versiyonu kaydederken, kız kardeşi Trees'in e-posta adresini gönderdi.

Derin bir nefes alan Laila, sevdiği adama iç burkan bir yalan söyledi. Her kelimeyi kalbinden geçirirken hıçkırı hıçkırı ağladı. Trees kuşkusuz adresi güvenerek vermişti, bir şekilde onu kurtarmasına yardımcı olacağını umuyordu. Elbette, kadının bunu onları ayırmak için kullanacağını hayal etmemiştir.

Yazmayı bitirdiğinde, gözyaşları akararak tekrar okudu. Göndermek için parmağını düğmenin üzerine kaldırdı... ama tereddüt etti. GÖNDER tuşuna basmamak için her şeyini verebilirdi. Bu affedilemezdi. Ona karşı hissettiği her şeyi öldürecek. Evet, yapması gereken tüm nedenleri aşmıştı. Ama... belki de Trees'in onu kurtarmaya gelmesini engellemenin başka bir yolu vardı.

Ne?

Birden Victor'a bilgi veren muhbiri hatırladı. Ya onunla birlikte çalışıp Montilla'yı alaşağı etmenin başka bir yolunu bulsaydı? Belki de ailesini güvende tutarken Victor'dan kaçabilir ve ona hiç zarar vermeden Trees'e dönebilirdi.

Laila heyecanla telefonu bir kenara bıraktı ve Victor'un pantolonunun cebinden kamyonetin anahtarlarını çıkardı. Anahtarların yanında kocaman bir tomar para avucunun içine düştü. Hayatında hiç görmediği kadar çok paraydı bu. Şüphesiz uyuşturucu parasıydı. Sıkıcı, "stresli" hayatlarının monotonluğundan kaçmak isteyen *gringolara* zehirli kimyasallar satmak için aldığı ödeme.

Kayınbiraderinin yerleşkesinde ona düzenli olarak uyuşturucu teklif etmişlerdi. Bir keresinde, ilk tecavüzden kısa bir süre sonra, kabul etmişti. Ama uyuşturucular onu hasta hissettirmiş ve kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu. Kafasının güzel olmasından nefret ediyordu. Ayrıca Emilo'nun çalıştırdığı acımasız adamlar için onu daha fazla hedef haline getirmişti. Bir daha asla.

Victor'un kirli parasını çalmak onu rahatsız ediyordu ama hayatta kalmak onun duygularını ya da vicdanını umursamıyordu. Trees'e zarar vermemek için ruhuyla birlikte bunlardan da seve seve

vazgeçerdi. Sevdiği herkesi kurtarmak için her türlü bedeli ödeyebilirdi.

Aceleyle parmak arası terliklerini giydi, sonra Victor'un telefonunu tekrar aldı ve onun telefonunu aradı

Metinler. Uyuşturucu anlaşmalarıyla ilgili mesajlar, bir zamanlar Emilo'ya sadık olan yandaşlarından gelen bilgiler, hatta rahmetli kardeşiyle yaptığı konuşmalar. Sonunda, Victor ile Montilla'nın yakın çevresindeki muhbiri arasındaki etkileşimi buldu. Dizinin tamamını okudu. Çifte ajanın Victor'la oynadığı, ona bilgi vaat ettiği ve duymak istediklerini söylediği açıktı. Elbette Victor bunu göremeyecek kadar kibirliydi.

Kalbi hızla çarparak Montilla'nın sözde casusunu yazdı. Kahraman olmak ister misin?

Hemen bir cevap beklemiyordu ama bir cevap aldı. Çok cesursun, Geraldo'nun Ferrari'sini çaldıktan sonra benimle iletişime geçti. Anlaşmamız böyle değildi.

Bu Victor değil. Onun sararmış çarşafıya yayılmış bir fotoğrafını çekti, Tekila şişesi yakınlarında. Ama kahraman olmak istersen sana Ferrari'nin yerini söyleyebilirim. Sanırım patronun onu istiyor. Eğer onu geri alırsan seni nasıl ödüllendireceğini bir düşün.

Fiyatınız nedir?

Oynamak istiyor muydu? Laila tekrar Victor'a baktı. Hâlâ kıpırdamıyordu, o yüzden heyecanla başka bir yanıt verdi. Çok yüksek ve pazarlık edecek sabrım yok. Ayrıca patronunuzun Victor Ramos'u nerede bulacağını bilmek isteyeceğini varsayıyorum çünkü o kiralık katilleri gönderdi.

Arabayı ve fareyi nerede bulacağımı söylerseniz, çok cömert davranacağım.

Ve Montilla Victor'u ele geçirdiğinde, o piçi öldürecek. Ağaçlar güvende olacaktı.

Laila cevap yazarken umut yeşerdi. Montilla'nın elinde bir rehine var, Kimber adında Amerikalı bir kadın. Yerini ve nerede tutulduğunu öğrenmek istiyorum.

Bilgileri EM Güvenlik'e iletecekti. Kimber'ı kurtardıklarında, muhtemelen Montilla'yı alaşağı etmek. O zaman ailesinin de sonunda bir geleceği olacaktı, tıpkı onun Trees'le olabileceği gibi.

Muhbirin cevabı gecikmedi. Böyle bir sadakatsizlik için beni öldürecek bir adama ihanet etmemi istiyorsunuz.

Ama ona hem değerli arabasının yerini hem de en büyük düşmanını verdiğinizde lehinize olacaktır. Eğer akıllıysanız, ki öyle olmalısınız, ona ihanet ettiğinizden şüphelenmeyecektir, diye savundu.

Kimsin sen?

Bilmeniz gereken kimse yok. Cevabın nedir?

Laila'nın kalbi, uzun bir süre onun cevabını beklerken çarptı. Neden güveneyim ki Sen mi?

Buna nasıl cevap vereceğini düşünmek zorundaydı. Eğer sana arabayı nerede bulacağımı söylersen, Kimber'ı nerede bulacağımı söyle. Bu bilgiyi doğruladıktan sonra, sana Victor'un yerini vereceğim.

Cevap uzun zamandır gelmiyordu. Laila bir tırnağını ısırды ve Victor'un hareketsiz halini iki kez kontrol etti.

Sonunda yeni bir mesaj belirdi. Bu kabul edilebilir. Ferrari'nin yeri?

Laila telefona sarıldı, zihni hızla çalışıyordu. Sonunda, küçük bir marketin adını sayıklamaya başladı.

yolun otuz dakika yukarısında olduğunu hatırladı. Muhbirinin oraya varması en az o kadar sürerdi, değil mi? Kimber nerede?

O kadar çabuk değil. Arabayı aldığımda sana yerini söyleyeceğim.

Victor'un telefonunu yanına almayı düşünmediği için tartışmak istedi ama başka seçeneği yoktu. Derhal sadece konum servislerini değil hücresel veriyi de kapattı, böylece ne Victor ne de Trees cihaza ping atabilecekti.

Tamam. Araba orada olacak. Victor'un yerini istiyorsan, Kimber'inkine ihtiyacım olacak.

Cevap alamayınca Victor'un telefonunu cebine koydu ve ona dönüp baktı. başka bir fermuarlı bağ ya da onu sabitlemenin bir yolu. Ama yoktu ve bir tane aramakla vakit kaybetmeye cesaret edemedi. Arabayı teslim noktasına götürmek zorundaydı.

Laila arkasına bile bakmadan motel odasından çıktı ve otoyolun hemen dışındaki küçük aile marketine varana kadar arabayı kuzeye sürdü.

Gece yarısı olduğu için mekân kapalıydı. Laila kimseyi görmedi. Klasik spor arabasını kamyonundan indirip binanın arkasına park ederek trafiğe görünmemesini sağlarken rahat bir nefes aldı. Sonra anahtarları sakladı ve tekrar kamyona atlayıp marketin arkasındaki toprak yola girdi. Birkaç ağacın arasına, çalılıkların arkasına park etti ve yorgun bedeninin uyku taleplerine karşı koyarak karanlıkta bekledi.

Frenleri gıcırdayan bir araba Ferrari'nin yanında durduğunda neredeyse kendinden geçmişti. Bir adam yolcu kapısından çıkıp kapıyı çarparak kapatırken sedanın iç ışığı yandı. Rölantide çalışan arabanın direksiyonunda başka bir adam duruyordu.

Çabucak bir mesaj attı. Anahtarlar sürücü tarafındaki paspasın altında. Klasik arabanın etrafında dönen adamın telefonuna bakması birkaç dakika sürdü, sonra da anahtarları almak için eğildi. Bu ona Ferrari'yi almak için gönderilen adamlardan hiçbirinin muhbir olmadığını gösteriyordu. Bu ona aynı zamanda adamın kendi adamları olduğu için örgütte bir gücü ve konumu olduğunu da gösteriyordu.

Uşak spor arabayı çalıştırdı, sonra da birisine mesaj attı. Üç dakika sonra Victor'un telefonunda Kimber'in yeri ve Edgington'ların yaklaşık iki haftadır umutsuzca aradıkları yerleşkenin şeması belirdi. Yine de tedbirli olmak zorundaydı.

Bir soru yazdı. Kimber'in gerçekten söylediğin yerde olduğunu nereden bileceğim?

Birkaç dakika sonra, kadının kendi resmi, keçeleşmiş kumral saçları ve iri, dehşet dolu gözleri Ekran. Laila Kimber'la hiç tanışmamıştı ama kalbi aniden rahatından, ailesinden ve hayatından koparılan bu eş ve anneye doldu. Kimber'in elinde adamın ona söylediği yeri gösteren bir harita vardı.

Önlem olarak yarın ya da ertesi gün taşınacak. Montilla bunu sık sık yapar. Bu benim kontrolüm dışında.

Laila, Kimber'in o zamandan önce kurtarılmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Victor Ramos nerede? diye sordu diğer uçtaki adam.

İhtiyacı olan bilgiye sahip olduğu için Laila da aynı şekilde cevap verdi. Çıkarken not aldığı motelin adını daktiloyla yazdı. İşimiz artık sona erdi. Bir daha cevap vermeyeceğim.

Evet, olacaksın, Laila. Senin de belirttiğin gibi, kahraman olmak güzel bir şey. Montilla, Ramos'un arabayı çalmasına yardım ettiğin videoyu gördü. Kan istiyor. Seni ona götürürsem patronum kesinlikle kahraman olduğumu düşünür.

Laila'nın kanı dondu. Cevap vermeye cesaret edemeyerek donakaldı. Onu almaya gelen adamlar

Ferrari her ikisi de ellerinde silahlarla ona doğru gelmeye başlayınca kamyoneti çalıştırdı ve onlarla arasına mümkün olduğunca mesafe koyarak gaza bastı.

Körü körüne karanlık yollardan aşağı uçtu, nereye gittiğini umursamıyordu, sadece takip edemeyecekleri kadar hızlı olduğu için rahatlamıştı. Ama Montilla onu hareket ettirmeden önce bu kamyondan kurtulması, güvenli bir yer bulması ve EM Güvenlik'e Kimber'ı nerede bulacağını söylemesi gerekiyordu. La Pesca'nın dışındaki villaya dönüp Trees'in silahlarını ve kıyafetlerini geri almaya çalışmalıydı. Ve her ne kadar onu öldürse de, Trees'e kalbini kırmak için o e-postayı göndermek ve ondan, onu kurtarmak istemeyecek kadar nefret etmesini ummak zorundaydı.

Birkaç saat sonra Trees kendini kiralık bir minibüste Logan'ın yanında oturmuş, gergin bir sessizlik içinde San Luis Potosí'nin kuzeydoğusundaki bir uçak pistinden uzaklaşırken buldu. Patronlar, Laila'nın arkadan bıçaklayan videosunu göndermesinden on beş dakika sonra aramış ve onu bulma görevinin askıya alındığını söylemişlerdi. Kimber'ı kurtarmak için bu gece herkese ihtiyaçları vardı.

Sikeyim.

Elbette patronlar kardeşlerini kurtarmak istiyordu. Ama zamanlama can sıkıcıydı. Laila dışarıdaydı, ona ve EM Güvenlik'e ihanet ediyordu. Hunter, Logan ve Joaquin bunun olmasına izin verenin kendisi olduğunu bilmeliydi. Bu yüzden onu durduracak kişi o olmalıydı. Ama Trees onun peşine düşmek, onu bağlamak ve bazı cevaplar almak için yanıp tutuşuyordu. Ona bir daha güvenmek gibi aptalca bir hata yapmaması için onunla ne zaman ve nasıl oynamaya karar verdiğini itiraf ettikten sonra, onu aptal, paramparça kalbinden kovmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Matt onları Logan'la buluşmak üzere doktorun muayenehanesinden 250 mil uzağa götürürken, Trees gözlerini kapatmaya çalışmıştı. Ama Laila'nın Victor Ramos tarafından dokunulduğu görüntüsü ve aldığı bariz zevk

-Beyninde sonsuz, yıkıcı bir döngü halinde tekrarlandı. Öfke kanını kaynatıyor ve ruh halini yükseltiyordu. Uyku bir türlü gelmiyordu. Tek tesellisi neydi? Eğer şimdi Laila'dan etinin karşılığını alamazsa, en azından uyuşturucu iten pislikleri becerecekti.

Bu düşünce, Logan'ı uçak pistinde karşılamak için ayağa kalkana kadar onu ayakta tutmuştu. Sonra her yere kustu.

"Hâlâ yeşil görünüyorsun," dedi Logan bir saat sonra, gece üçe doğru boş bir otoyolda ilerlerken direksiyonu sabitleyerek. Matt şimdi minibüsün arkasında yatıyordu.

"Eğer biriyle yatmak istiyorsan, dalkavukluk işe yaramaz."

"Ha ha." Logan ona asitli bir bakış fırlattı. "Matt beyin sarsıntısı geçirdiğini söylüyor. Muhtemelen bir silahla serbest bırakılmamalısın."

"Matt çenesini kapalı tutmalı. Ben iyiyim." Yeterince iyi.

Laila'yı düşünmediği sürece... ki bu imkânsız görünüyordu. Onu nasıl bu kadar kötü kandırmıştı? Nasıl yalan söylemiş ve onu acıklı hikâyesine nasıl bu kadar inandırmıştı? Onunla ilgili her şeyin acı verecek kadar dürüst olduğuna yemin edebilirdi ama belki de bir kartelle yaşadığı hayat, hayatta kalma ihtiyacını -vicdanının canı cehennem- zihnine kazımişti. Belki de onun gibi ahmakları vücuduyla büyüleyerek daha kolay hayatta kalabileceğine karar vermişti. Belki de Victor dışında içine giren hiçbir erkeğe karşı bir şey hissetmemişti. Belki de ona ilk öpücüğünü ve ilk orgazmını yaşattığı zamanki şaşkınlığı, kendisini özel hissetmesi için tasarlanmış bir saçmalıktı. Ve belki de istediği için buna inanmıştı.

Bağışlayıcı bir adam olsaydı, kızın zarar görmüş olduğu gerçeğini kabullenir ve gitmesine izin verirdi. Onun için çok kötüydü. Laila onun iyi bir adam olduğunu öğrenmek üzereydi... Ta ki öyle

olmadığını anlayana kadar.

"Tam bir pislisin. Cidden yine kusmaya hazır görünüyorsun."

Trees başını salladı ve dişlerinin arasından yalan söyledi. "Hayır.

Ben sağlamım." "Minibüste kal ve gözcümüz ol."

Yani ne yapabiliirdi? Laila'ya borcunu nasıl ödeyeceğine odaklansın ve birkaç orospu çocuğunu öldürme şansını kaçırsın diye mi? "Bu bir emir mi?"

Logan iç çekti. "Peki. Sen büyük bir çocuksun ve alabileceğimiz tüm silahlara ihtiyacımız var. Ama beni kandırmasan iyi edersin. Kimseyi bir çam kutusunda geri götürmek istemiyorum."

"Eğer yaparsan, bu ben olmayacağım." Ödeşmesi gereken

bir hesap varken olmaz. "Hunter beni öldürecek."

Ağaçların umurunda değildi. "Plan nedir?"

EM Security'nin çoğu, Deke Trenton ve Caleb Edgington, Oracle ajanı Trevor Forsythe ve Ghost birlikte uçtukları için, uçakta havada sohbet etmişlerdi. Herkes indikten sonra Matt patronlarını Trees'in sakatlığı konusunda uyarmıştı, bu yüzden kimse ona ipucu verme gereği duymamıştı.

Şimdi bu saçmalığı değiştirecekti.

"İyi. İstihbaratımıza göre, Kimber Montilla'nın çiftliklerinden birinde tutuluyor. Uzak bir yer, dağların tepesinde. Oraya çıkmak çok zor olacak. Deke, babam ve Hunter Ghost'u alıp keşif yapmaya gittiler. Döndüklerinde Joaquin, Matt, Trevor, Zy, Walker ve ikimize katılacaklar. İki takıma ayrılacağız."

Trees, Kane'in Valeria ve Jorge'yi korumak için geride kaldığını tahmin etti. "Anlaşıldı. Sonra ne olacak?"

"Ön plana göre ekiplerden biri güneyden, ahırların yakınından girecek. Diğerisi ise batıdan, bazı depo binalarının arasından girecek. Söylenene göre, arazinin o taraflarında güvenlik daha gevşek. Ön taraftan tamamen kaçınacağız. Elimizde arazinin bir şeması var, bu yüzden eğer güvenlik modeli tutarsa doğru yaklaşımı bulacağımıza eminim. Ama..."

Patronlar titiz stratejistlerdi. Oropsu çocuğu olabilirlerdi ama zekiydiler. Hiçbirinin sesinin kendinden daha az emin çıktığı bir zamanı hatırlamıyordu. "Bunda ne var?"

"Buraya olabildiğince hızlı geldik ama bilgi zaten birkaç saatlik." "Bu yüzden mi keşif üzerine keşif yapıyoruz?"

"Evet. Montilla'nın önlem olarak Kimber'ı sık sık hareket ettirdiği konusunda uyarıldık. Ama bu da bir tuzak olabilir. Yüzde yüz iyi değilsen bunu yapmak istediğinden emin misin? Zor olacak."

O zaman ruh haline uyacaktı ama onu geride bırakmıyorlardı. "Başka bir silah başarı ile başarısızlık arasındaki farkı yaratabilecekken herkesi terk mi edelim? Hayır. Bilgi ne kadar güvenilir?"

Logan tereddüt etti. "Gerçekten hiçbir fikrimiz yok. Laila ihbar etti." Trees kaşlarını çatı. "Bu gece mi?"

"Yaklaşık dört saat önce."

Aynı sıralarda Victor'un onu becerdiği videoyu da almıştı. "O zaman hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum ama muhtemelen saçmalık. Gerçekten iyi bir yalancı olduğunu kanıtladı."

"Matt bize neler olduğunu anlattı."

"Ne oldu?" Sanki evren kalbini sökmek için o korkunç videoyu ortaya çıkarmıştı. "Hayır, onun yaptığı şey. Açık olalım. Ve buna kandığım için çok üzgünüm."

"İşte bu yüzden bir müşteriye dokunmamalısın. Ama o tren istasyondan ayrıldı. Biliyorum." Logan kızgın görünüyordu. "Seni tehlikeye atmak istemediği için peşinden gelmeni engellemek için o videoyu gönderdiğini hiç düşündün mü?"

Logan hâlâ Laila'nın onunla oynamamış olma ihtimali olduğuna inanıyor muydu? Bu güzel bir fanteziydi ve kesinlikle Laila'nın Valeria ve Jorge için yapacağı bir şeydi. O sadece bir sıkıntı, bir

oyuncaktı.

oynamayı bırakmıştı, bu yüzden artık onun koruyuculuğuyla, şefkatiyle ya da onun için atan kalbiyle kendisini rahatsız etmeyeceğinden emin olmuştu.

"Hayır. Bir süre önce insanlar size gerçekte kim olduklarını gösterdiklerinde dikkat etmeniz gerektiğini öğrendim. Gözlerimi bir levyeyle açtı diyelim."

Logan yüzünü buruşturdu. "Ona güvenmediğini biliyorum ama küçük kardeşimin hayatı tehlikede. Denemek zorundayız."

"Sen biliyorsun." Trees ve onun tavrı geri adım attı. Laila onu sırtından bıçaklamıştı ama iyileşecekti... eninde sonunda. Edgington'lar ve Deke Trenton'ın hayatlarında, Kimber'ı canlı ele geçiremezlerse asla dolduramayacakları bir boşluk vardı. Ona ihtiyacı olan çocukları vardı ve bu canavarların elinde ölümü hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. "Sadece... altınıza dikkat edin."

"Bu gece senin işin bu." Logan tereddüt etti. "Laila'nın şu anda nerede olduğuna dair bir fikrin yok mu?"

Victor Ramos'la birlikte, muhtemelen o pisliğin onu vurduğu ve kafasını kaldırıma çarptığı anı kutluyorlardı. "Hayır. Sen bilmiyor musun? Onunla konuştun."

"Ben değil. Valeria'ya ulaştı ama Laila kız kardeşine nereye gittiğini bile söylemeyi reddetti. Valeria sesinin sarsılmış gibi geldiğini söyledi. Ağlıyordu. Bu yüzden düşündüm ki" -omuz silkti- "Bilmiyorum, belki de gönderdiği video senin mesafeni koruman için uydurulmuştu."

Bir zamanlar o da böyle düşünürdü. Şimdi daha iyi biliyordu. "Hayır."

Logan bunun kapalı bir konu olduğunu fark etmiş olmalı ki konuyu değiştirdi. "Buluşma noktasına on dakikadan az kaldı. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Moral konuşması gibi mi? Sikerim öyle işi. "Hayır. Herkes hazır olduğunda ben de hazır olacağım." "Pekâlâ. Albayın araması gerekiyor."

Telefon çaldı ve Logan'ın söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kesti. Telefona doğru hamle yaptı ve hoparlörü açtı. "Konuş benimle, baba."

Takımın eski sahibi yorgun bir şekilde içini çekti. "Cesaret edebildiğimiz kadar etrafı araştırdık. Kimber'ın orada olup olmadığını bilmiyoruz ama burası olabildiğince sessiz. Hemen içeri girmeliyiz. Eğer bu güvenlik onların iskelet ekibi versiyonuysa, ağır iş. Belli ki Meksika ordusu karteli korumak için DEA ile dirsek temasında."

Trees şaşırdığını söyleyemezdi. Yıllar boyunca her ikisinin de özünde yozlaşmış olduğuna dair pek çok kanıt görmüştü.

"Para konuşur," dedi Logan.

"Maalesef öyle," diye onayladı yaşlı Edgington. "Ama güneş doğduktan sonra güvenliğin daha da ciddileşeceğinden şüpheleniyorum, yani ya şimdi ya hiç."

"Güney ve batı hâlâ en iyi giriş yolları mı?" Logan sordu.

"Evet. Ahırların yanında sadece bir avuç muhafız var, hepsi de tepeden tırnağa silahlı tabii ki. Ama bir terslik var. Hunter ve Hayalet'in söyleyebildiği kadarıyla ahırlarda hiç at yoktu, o zaman neden onları koruma zahmetine girdiler?"

Logan, "Belki de Montilla'nın uyuşturucu sakladığı ya da para saydığı yer orasıdır," diye tahmin yürüttü. "Ya da rehine tutuyordur," diye ekledi Trees.

"Ben de bunu merak ediyorum," dedi Caleb Edgington. "Deke ve ben ana evin içine kısa bir göz attık. Sanki Hugh Hefner ve Liberace burayı birlikte dekore etmiş gibi gösterişli ve abartılı. İçki akıyordu ve her yerde çıplak kadınlar vardı."

"Yani Montilla orada parti mi yapıyor?" Logan tahmin etti.

"O orospu çocuğunu bir anlığına gördüm, evet. Ve evde başkaları da olduğu için Kimber'ı

birinin bulabileceği bir yerde tutacağından şüpheliyim."

"Neden olmasın? Ölmek istemedikleri sürece kimse ona ihanet etmez," diye belirtti Logan.

"Doğru nakit teşviki için insanlar her şeyi göze alır." Albay sıkıca gülümsedi. "Bunu biliyor."

"Doğru." Logan Trees'e döndü. "Belki de Montilla'nın ahırda gerçekten ne sakladığı konusunda haklısındır."

"Buluşma noktasından ne kadar uzaktasınız?" Caleb

sordu. "Yaklaşık üç. Diğerleri orada bekliyor mu?"

"Evet. Dinle, Hunter şu anda Kata ile konuşuyor. Bence yapmalısın-"

"Zaten Tara'yı aramayı planlıyordum. Yakında görüşürüz."

Edgington kardeşlerin ikisi de muhteşem, cesur eşlerine bağlılıklarıyla ün salmışlardı. Ama bu tür görevler en güçlü kadınları bile sarsabilirdi, her ne kadar bir zamanlar kocalarının Navy SEAL olmasıyla uğraşmış olsalar da.

"Onu sevdiğini söyle." Albay tereddüt etti. "Bu konuda endişeliyim."

İstihbaratı Laila verdiği göre, Trees de öyleydi. Eğer Victor Ramos'un takımı için oynuyorsa, sevgilisinin - lanet olsun, bu terim dışlarını gıcırdatmasına neden oluyordu - hepsinin ölmesini istemesi mantıklı geliyordu. Ramos bunu başarırca, Valeria'ya giden neredeyse açık bir yol ve Montilla'nın iplerini çekecek bir araç elde etmiş olacaktı.

Caleb veda etti ve Logan hemen karısını aradı. Trees uyuklu bir kadın sesinin cevap verdiğini duydu. "Alo?"

"Kiraz," diye mırıldandı Logan.

Trees patronuna mümkün olduğunca mahremiyet sağlayarak onların samimi konuşmalarını duymazdan geldi ama bağlılıklarının tonu hâlâ kulaklarına sızıyordu... sonra da yaralı kalbine saplanıyordu. Laila'ya aşık olacak kadar aptal olduğundan beri buna hiç sahip olmamıştı. Evet, kız boktan bir şey yapmıştı ama bunu bilse bile göğsündeki organı kızın soğuk pençesinden kurtaramıyordu.

Tanrım, aptal piçin tekiydi.

Logan ıssız bir yerde terk edilmiş bir ahıra benzeyen bir şeyin önünde fren yaptığında, zihinsel kırbaçlama konusunda sertleşiyordu.

"Gitmem gerek. Müsait olduğumda ararım. Seni ve kızları seviyorum Cherry." Logan çenesini sıkı, sonra telefonu kapattı.

Önlerindeki kapılar açıldı, ardından patronu içeri girdi ve bir çift başka aracın yanına park etti. Trees yine mide bulantısıyla savaşıyor dışarı fırladı. Logan'la birlikte sessizce hazırlanmaya başladılar.

Albay devrildi. "İki ekiple gidiyoruz. Ben Joaquin, Walker, Trevor, Matt ve sen Ghost'a liderlik edeceksiniz."

Hayalet'in sadece başını sallaması ve ardından sanki kavgaya girmek için can atıyormuş gibi yanan gözlerle kapılara doğru bakması Trees'i şaşırtmadı.

"Hunter, Deke, Logan, Zy ve Trees'e liderlik edecek." Yaşlı Edgington onu seçti. "Eğer buna hazır olduğuna eminsen."

O bir korkak değildi ve kaybedecek daha çok şeyi olan diğerleri hayatlarını riske atarken, o bir korkak gibi mızızızlansın diye öylece oturmasına imkân yoktu. "Kilitli ve dolu, efendim."

Albay ikna olmuş görünmüyordu ama devam etti, bu da Trees'e ne kadar çaresiz olduklarını gösteriyordu. Caleb saldırı planlarını, ilgi çekici yerleri, zaman dilimlerini ve çıkarma noktasını ilettiler. "Saat beş buçuğa kadar helikopter pistine ulaşamayan..."

Geride kalacaklardı. Hepsi riskin farkındaydı. Hükümetten ne izinleri ne de koordinasyonları vardı. Doğru insanlarla konuşmamışlar ve doğru avuç içlerini yağlamamışlardı. Montilla yardım isterse, Trees'in ne olacağı konusunda hiçbir hayali yoktu. Yakalanan her ajan

tutuklanacaklardı ve Meksika hapishanesi hiç de nazik olmayacaktı - tabii bunu görecek kadar uzun yaşarlarsa.

Herkesin onayını aldıktan sonra ekiplere ayrıldılar ve ahırdan çıkıp çölde farklı yönlere doğru yürüyerek devasa araziye farklı yönlerden yaklaştılar.

Çiftliğe doğru yürürken Zy de onun yanına düştü. Endişeli görünüyordu. "İyi misin?"

"Başım artık pek ağrımıyor." Trees gülümsemek için elinden geleni yaptı.

"Bunu duyduğuma sevindim ama sorduğum şey bu değildi. Bana Laila'dan bahset." "Söyleyecek ne var ki? Beni mahvetti."

"Ağaçlar-"

"Al. Bu videoya bak ve bana ne gördüğünü söyle." En iyi arkadaşına telefonunu uzattı. Zy acımasızca izledi. "Neye benzediğini biliyorum ama-"

"Logan'ın kampında mısın? Sence bunu beni korumak için mi gönderdi? Öyle olsa bile, flaş haber: Onu becerdi. Dün gece. İsteyerek. Arabadaki videoyu parçalara ayırdım. Telefonumda tüm yazılımlar yok ama ne zaman çekildiğini söyleyecek kadar var." Elbette, videonun başına ve sonuna ekleme yapılmıştı ama muhtemelen en iyi kısımları ona göndermiş ve geri kalanını atmıştı.

Klip bittiğinde Zy içini çekti. "Buna inanmıyorum."

"Hangi bölüm? Victor Ramos için bacaklarını açtığı yer mi? Üzerlerindeki çarşafa rağmen, bence ne yaptıkları oldukça açık."

"Nasıl göründüğünü biliyorum, ama sen... ona karışmışsın, dostum. Onu üstüne çektiğini inkar etmiyorum. Ama bunu kendi zevki için yaptığından şüpheliyim. Ya da onun için bile. Laila hakkındaki izlenimim, sevdiklerini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağı ya da söyleyeceğiydi. Eğer seni önemsemiyorsa, neden seni uyarma zahmetine girsin ki? Eğer onun için önemli değilsen, neden Victor'un seni dışarı çıkarmasına izin vermedi?"

Trees kaşlarını çatı. "Çünkü Victor'u öldürmemi istemiyor."

"Saatler önce o orospu çocuğunun seni vurmasını izledikten sonra böyle düşündüğünden şüpheliyim."

Zy haklıydı. Trees bunu zihninde tarttı ama Zy'nin kasıtlı olarak onun duygusal şahdamarına saldırdığı gerçeğini bir türlü aklından çıkaramıyordu. "Artık bunun bir önemi yok. Kimber için buradayız."

"Ama bu iş biter bitmez Laila'nın peşinden gideceksin. Seni tanıyorum."

Aynen öyle. "Bu benim görevim. Patronlar onu geri istiyor. Onun ne bildiğini bilmek istiyorlar. Eminim kız kardeşi de onun güvende olmasını istiyordur."

"Bana saçmalama. Onu kendin için geri istiyorsun. İntikam için." Zy sesini alçalttı. "Derinlerde bir yerde aşk için yeterince iyi olmadığını ya da bunun gibi bir saçmalık olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Trees en iyi arkadaşına sert bir bakış gönderdi. "Ben öyle bir şey demedim."

"Çok fazla kelimeyle değil ama ailen hakkında konuşurken böyle düşündüğünü biliyorum. Sana söylüyorum, bu gerçek değil dostum."

Zy onun çocukluğunu anlamıyordu. "Bunun Laila ile hiçbir ilgisi yok."

"Bence öyle. Ona Vendetta'nın V'sini yapmadan önce, açıklamasını sağla."

"Tessa'yı sığınağıma getirdiğinde yaptığın gibi mi?" Zy onu yalnız ve çıplak yakaladığında ihanet etmiş gibi görünmesine çok öfkelenmişti... ve fazla konuşmamışlardı.

"Farklı koşullar."

"Haklısın. Tessa seni seviyor. Laila'nın umurunda bile değilim. Ama yalan söylemesine izin vermeyeceğim. Bir keresinde bu saçmalığa kanmıştım. Eski bir deyişi bilirsin. "Ördek gibi yürür ve

ördek gibi vaklarsa..."

Zy başını salladı. "O bir ördek değil; yaralı bir serçe. Ama belli ki fikrini değiştirmeyeceğim. Sadece... bunu bir düşün."

Trees iç çekti. "Başka pek bir şeye odaklanamadım."

"Bu görev için kafanı toparlasan iyi edersin. Cehennem kadar tehlikeli olacak. En az beşe bir sayıca üstün olduğumuzu duydum."

Lanet olsun. Zy haklıydı. Eğer Trees sonunun ölüm olmasını istemiyorsa, odaklansa iyi olacaktı. "Evet." "Tessa aniden gitmeni nasıl karşıladı?"

"O iyi. Gergin. Hallie ağladı ve bu hiçbir şeyi kolaylaştırmadı. Ama benim kızlarım dayanıklıdır."

Öyleydiler. Tessa küçük kızını korurken çok şey atlatmıştı. İyi olacaktı. Trees de Zy'nin iyi kalması için elinden geleni yapacaktı.

Orada bulunan hemen herkesin soğukkanlı kalmak ve eve canlı dönmek için bir nedeni olduğu aklına geldi - bir eş, çocuklar, kardeşler, ebeveynler - onları seven insanlar.

Ağaçlar eve yalnız giderdi.

Siktir et, Laila'yı bulacak, seksi kıçını takip edecek ve zindanında, yatağında, sikinin altında ona bunu ödetecekti. Hayatta kalmak için sikişmek isterse, onu seve seve kabul edecekti. Victor Ramos'u öldürdükten sonra.

Çiftliğin silüetinin görünmesi çok uzun sürmedi. Şafağa birkaç saat vardı. Gece diğer ekibi bir süre önce yutmuştu. Hunter, Deke ve Logan önlerinde yürümüş, kafalarını birleştirmiş, strateji geliştiriyorlardı. Zy onlara yetişmek için koştu. Ağaçlar da onu takip etti.

Hunter onlara döndü. "Ahırlar arazinin hemen içinde, yaklaşık üç yüz metre ileride. Her biri altışar ahırdan oluşan beş sıra var."

"Kim otuz at besler ki?" Zy sordu.

"Asıl soru şu: Bir insanın neden otuz ahır olur da sıfır atı olur?" Hunter homurdandı. "Oraya vardığımızda dağılacğız. Zy, sen benimle kuzey tarafına geleceksin. Logan, Deke ve Trees'i alıp güneye doğru gidecek. İki takım da ortaya doğru ilerleyecek. Ağır tahkimat var beyler. Alçakta kalın ve tetikte olun. Dalga geçmiyorlar."

"Biz de öyle," diye ekledi Logan karanlık bir sesle.

"Gidip yavru kedimi alalım," diye homurdandı Deke, sesi çakıllı ve sertti.

Trees ahırda taktığı çantadan biraz su içti. "Hadi yapalım şu işi."

Hunter ve Zy ayrılmadan önce hepsi iletişim cihazlarını kulaklarına takıp kontrol ettiler.

Sonra Trees en iyi arkadaşıyla yumruk yumruğa geldi ve hepsinin bu işten tek parça halinde çıkmasını umdu.

Ahırlara doğru sürünerek ilerlerken gece sessizdi. Rüzgâr hızlanarak ayak seslerini maskeliyordu. Gölgelere tutunmuşlardı. Rahatsızlıklar ve yüksek sesler her haydudun kaçmasına neden olacağından, ekip silahların son çare olduğunu anlamıştı. Yine de Trees, ahırların ilk sırasına yaklaşırlarken Logan ve Deke'in altısını izlerken elinin altındaydı.

"Emekli" bir adam için Logan sinsi bir orospu çocuğuydu, ilk korumayı indirdi, duvara yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. Deke ortağını indirdi, arkada sigara içmenin keyfini çıkarıyordu. Cesetleri boş bir ahıra sürükledikten, iletişim cihazlarını söktükten, ellerini bağladıktan ve ağızlarını bantladıktan sonra kapıyı emniyete aldılar.

Kimsenin at beslemediği ahırlar neden hapishane gibi kilitli kapılar ve parmaklıklı pencerelerle donatılmıştı?

O sıradaki ahırların geri kalanını tararlarken, yukarıdaki güvenlik kameralarının bariz kaydırmalarından kaçınarak kafasında bu soru dönüp duruyordu. Bir tanesi arazinin iç kısmına, uzaktaki havuza doğru döndüğünde, karanlığın içinden bir sonraki sıraya doğru ilerlediler.

İlk muhafız geldiklerini gördü. Arkadaşlarını uyaramadan Logan takım elbiseli adama bir bıçak fırlattı ve onu tam kalbinden vurdu. Adam yere yığıldı, ağzı hâlâ söylenmemiş bir heceyle açıktı.

Deke onun cesedini en yakın bölmeye taşıdı ve bir tekmeyle köşeye, gözden uzak bir yere fırlattı.

Trees'in kafasının arkasında saatin tik taklarını duydu. İki dakikadan daha az bir süredir buradaydılar ve her şey hâlâ sessizdi... ama birinin artık cevap vermeyen bir muhafıza seslenmesine ne kadar vardı? Araştırmaya gelmeleri ve kıyametin kopması ne kadar sürer?

Başka bir gardiyan tuvaletten çıktı, fermuarını çekti, sonra dünyada umurunda değilmiş gibi gerindi. Trees arkasından yaklaştı ve boynunu büktü. Adam soluk soluğa Trees'in pençesine düştü, ölüden de beterdi. Teneke kutu en yakında olduğu için, göt herifi tuvalete geri götürdü ve kapıyı kilitledi.

Dışarı çıktığında, güvenlik kamerası karşı yönü taramak için dönene kadar kapının arkasında bekledi. Logan ve Deke bir çift haydutu indiriyordu. Deke bir adamın boğazını kesmiş, sonra da onu bir ahıra atmıştı. Logan başka bir muhafızı sürükledi ve çenesinin altına bir silah doğrulttu. Başını sallayıp adamın telsizini işaret ettiğinde, Trees sessizce haydutun ekipmanını elinden aldı ve kulaklığı topuğunun altında ezdi.

"Patronunuzun rehin tuttuğu Amerikalı kadın nerede?" Logan sordu. "*No habla.*"

"İşe yaramazın teki," diye tersledi Logan Trees'e. "Dilini kesin."

Trees bıçağını geri çekti. "Tamamdır."

"Bekle! Bir sonraki sırada, orta bölmede."

Gerçekten mi? Yani yalancı Laila'nın onlara gerçeği söylemiş olması mümkün müydü? Belki de iyi bir şey yapmıştı. Ne de olsa onları bekleyen bir pusu yoktu. Ve görünüşe göre verdiği istihbarat doğru çıkmıştı...

Logan alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kahretsin, İngilizceyi çabuk öğrenmişsin." "Siktir git," diye tükürdü adam.

"Sen de öyle," diye hırladı Logan, sonra da adamın boğazını kesti.

Trees albayın belalı biri olduğunu biliyordu. Bu yüzden bu kadar çok adam EM Güvenlik'e gelmişti, bir efsaneden bir şeyler öğrenmek için. Edgington oğullarının gerçek olduğuna yemin etmişti ama onları iş başında hiç görmemişti. Trees itiraf etmeliydi ki, çok etkilenmişti. Evet, zaman zaman pislik gibi davranıyorlardı... ama belki de iyi bir sebepleri vardı. Ayrıca, bu iş onların insani becerileriyle ilgili değildi.

Logan telsizine bastı ve Kimber'in olası konumunu babasına iletti, sonra da Trees'e başıyla onay verdi. "Hadi gidelim."

Deke zaten o yöne doğru gidiyordu.

Genç Edgington yetişti ve kayınbiraderini kolundan yakaladı. "Aptallaşma." Deke'in sabırsızlanmayı göze alamayacağını kastediyordu. Trees de aynı fikirdeydi.

Kimber'in kocası çenesini tutmaya çalışıyormuş gibi sıkarak başını salladı. "Biliyorum."

Ama ihtiyatla birlikte gelen bekleyiş onu öldürüyordu.

"Biz bir takımız," diye hatırlattı Logan alçak sesle hırlayarak. "Ya birlikte başarırız ya da birlikte ölürüz."

Logan'ın yüzünü parçalamak ister gibi görüldüğü için Deke'in bundan hoşlanmadığı belliydi ama başını salladı.

O zaman kimse konuşmadı. Kimber'a yaklaştılar.

Trees ileride, gölgeler arasında bir çatışma olduğunu gördü. Hunter bir muhafızın karnını deşerken, Ghost bir diğerini binaya sıkıştırmış ve kiralık katilin kulağına bir şeyler mırıldanmıştı. Adam altına işedi ve Ghost bıçağını karnından boğazına keskin bir şekilde çekerek işini bitirdi. Birkaç çatışma ve mekanik olarak dönen kameralardan daha fazla kaçıştan sonra Deke ve Logan orta bölmeye ulaştılar.

Kilitliydi. Ve içeride bir adam vardı.

Her bir ajan sessizliğe gömüldü. Burada kalırlarsa, başka bir devriyenin gelmesi ya da kameranın geri dönüp onları yakalaması uzun sürmezdi. Eğer ahırdaki nöbetçiyi alarma geçirirlerse, o da takviye çağırırdı. Şimdi bir karar vermeliydiler ve bu hızlı olmalıydı.

Sikeyim.

Trees soru sormak için Hunter'a döndü. Bu onun kız kardeşi ve gösterisiydi.

Yaşlı Edgington sessizce küfretti, sonra ahırın önüne çömeldi ve tahtayı kaşdı.

İçerideki adam kapıya yaklaşırken kalın aksanlı bir İngilizceyle "Kımladama," dedi.

Gölgelerin arasından Trees onu yakaladı ve dışarı bakmak için çatık kaşlı yüzünü pencerenin parmaklıklarına dayayana kadar muhafızın yaklaşmasını izledi. Trees'in başını sallamasıyla Hunter ayağa fırladı, elini bölmenin içine soktu, muhafızın kafasını sert metal parmaklıklara çarptı ve onu bayılttı.

"Kimber?" Hunter fısıldadı.

"Aman Tanrım. Buradayım," derken sesi titriyordu.

Yani Laila Kimber'ın yeri hakkında yalan söylememişti. Duyguları hakkında da yalan söylememiş olması mantıklıydı.

"Oh, şükürler olsun, kedicik." Kocası kapıyı tıkırdattı, ona ulaşmak için tüm binayı yıkmaya hazır gibiydi.

"Deke!" diye ısrarla fısıldadı.

"Kapı lanet olası kilitli. Anahtarlar için gardiyanı arayın," dedi ısrarcı kocası.

"Yapamam. Bir sandalyeye bağlıyım."

Hunter babasına ve kardeşine döndü. "Bu kilidi vuramayız." Logan

başını salladı. "Dikkat çeker."

Trees kaşlarını çatı. Gençliği pek de parlak olmayan tek kişi o muydu? "Ben seçebilirim."

Çok amaçlı hayatta kalma aletini aldı ve işe koyuldu. Kilit, eğitilmiş ajanları dışarıda tutmaktan çok safkanları içeride tutmak için tasarlanmıştı. Otuz saniye içinde açmıştı.

"Teşekkürler." Deke onu kenara itti ve karısının peşinden ahıra daldı.

Hunter, Logan ve Caleb, Deke Kimber'ı kurtarmak için eğilip onu kollarının arasına alırken ve göğsüne bastırırken altılılarını izliyordu. "Yaralandın mı?"

"Hayır. Sadece beni eve götür."

Albay'a döndü. "Diğer ekibe dışarıda olduğumuzu iletin ve buluşma noktasına gitmelerini söyleyin."

Caleb başıyla onayladı. "Ben sizinle geleceğim ve altılını güvende tutacağım. Hunter, Logan, Zy ve Trees, bizi temiz bir şekilde dışarı çıkarın. Takip edilmediğimizden emin olun. Her türlü pisliği temizleyin. Ahırların etrafındaki muhafızların çoğunu etkisiz hale getirdik ama rapor vermezlerse..."

Mülkün diğer kısımlarından daha fazlası akın edecek ve kıyamet kopacaktı. Trees'in ensesinde zamanlarının tükenmekte olduğuna dair bir şeyler kaşınmaya devam ediyordu.

"Anlaşıldı," diye

onayladı. Diğerleri de

aynısını yaptı.

Ay ışığının parlamasıyla Trees, Deke ve Kimber'ın ortak bakışlarındaki keskin duyguyu yakaladı. Gözyaşları kirli yanaklarından aşağı döküldü. Güçlkle kontrol edebildiği öfkesi, Kimber'ın yaşadıklarını silmek için her şeyini verebileceğini söylüyordu ama ona kavuştuğu için o kadar minnettardı ki, sanki biri gökyüzünden yıldızları çalmış ve sonunda onu kucağına aldığında

geri vermişti.

Bu bakış, bağırsaklara atılan bir tekme gibiydi. Birbirlerine ve paylaştıkları sonsuz, bağlayıcı aşka sahiptiler.

Trees bunu istediğini hiç düşünmemişti - ta ki Laila'ya kadar. Ama son yirmi dört saat kalbine güvenilemeyeceğini kanıtlamıştı. Onu kendi çıkarları için kullanan bir baştan çıkarıcıya aşık olmuştu. Ve sevgilisinin. Bunu unutamazdı.

Ancak Laila, birbiriyle yaşayan ve nefes alan iki insanın yeniden bir araya gelmesine yardımcı olarak iyi bir şey yapmıştı. Sevgi dolu bir anneyi küçük çocuklarına geri döndürerek. Elbette, muhtemelen bunu sadece tahmin etmeye başlayabileceği bencil bir nedenden dolayı yapmıştı. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Kimber ve Deke tekrar birlikteydi.

Ağaçlar göz kırptı, sonra çift kayboldu, birlikte gölgelerin içinde eridiler, babası hemen arkalarındaydı.

Hunter kendini gölgelere yapıştırırken, "Hadi buradan defolup gidelim," diye ısrar etti. Patronun ona iki kez söylemesine gerek yoktu.

Dört adam, binaların etrafındaki karanlık boşluklarda sürünerek durak sırasının sonuna ulaştılar. Temiz bir kaçışa birkaç adım uzaklıktaydılar.

Aniden, bir adamın bağıırışı kuzeylerindeki havayı yarmış, anlamadığı hızlı İspanyolca bir şeyler söylemişti. Ama birilerinin sakladıkları cesetleri bulduğuna bahse girerdi. Bu da kendisinin ve diğer üç ajanın başlarının belada olduğu anlamına geliyordu.

Kuzeyden gelen sesler, güneydeki ana evden akan takviye güçlerin sesleriyle karışmaya başladı.

"En hızlı çıkış yolumuzu kesmek üzereler," diye homurdandı Hunter.

O haklıydı. Bu, bokun sorunlarının en küçüğü olduğu anlamına geliyordu. Boku yemişlerdi. Kaçmak için bir saniyeleri vardı.

Ağaçlar çevresini taradı. Perspektife ihtiyacı vardı. Ahırların çatısı onun boyundaki biri için erişilebilirdi. "Saklan."

"Ne yapıyorsun sen?" Logan tısladı.

Ağaçlar yanıt vermedi, sadece çıkıntıya tutunmak için zıpladı, kendini yukarı kaldırdı ve sonra karnının üzerine kaydı. Işıklar yandı. İki serseri ahırların kuzey ucundan toynaklarıyla geliyordu. Güneyden bir düzine takviye kuvvet geliyordu.

Geraldo Montilla elinde silahıyla sürünün en önündeydi.

"Kuzeye koş," diye telsizinden homurdandı. "Saat üçte iki tango. Saat 10'da bir sürü. Kuzeydeki çifti halledin ve kaçmaya devam edin. Evinizde özgür olacaksınız."

Hunter, "Çatıdan in," diye bağırdı.

"*Hepsi!*" diye bağırdı güneyden gelen bir takviye, Ağaçları işaret ederek. "Beni gördüler. Çıkın buradan."

"Sensiz mi? Siktir et," diye hırladı Logan.

Trees silahını kılıfından çıkardı. "Baban kızını daha yeni geri aldı. İki oğlunu kaybetmesine gerek yok. Eşleriniz ve çocuklarınız var. Gidin."

Sonra Trees ahırların etrafını saran ve silahlarını ona doğrultan pisliklere odaklandı. Eğer düşecekse, yanında götürebildiği kadar çok orospu çocuğunu da götürecekti.

İlk silah sesleri duyulduğunda, Walker'ın çılgın isabetliliğine sahip olmayı dileyerek SIG'sini kaldırdı. Herkesin ona One-Mile demesinin bir nedeni vardı. Ama Trees en yakındaki haydutu indirdi. Suçlunun kafası patladığında, dikkatini bir sonraki adama çevirdi ve ona da aynı muameleyi yaptı.

Bir kurşun kulağının yanından vızıldayarak geçti. Başka bir pisliğin ateş hattından kaçınmak için yuvarlandı ve bu atışı da kıl payı kaçırıldı.

Kahretsin, sayıca azdı ve bir düzine farklı silah tarafından etiketlenmek üzereydi. Eğer kaçarsa, peşine düşeceklerdi -eğer onlara kaçmamaları için bir sebep vermezse.

Son bir Hail Mary çabası gösterdi ve Geraldo Montilla'ya ateş etti. Uyuşturucu baronu kendini hedef haline getirecekse, Trees de onu hedef alacaktı.

İlk atışı ıskaladı. İkincisi isabet etti ve patronun göğsünde bir yeri yırttı. Montilla olduğu yere yığıldı.

Kargaşa patlak verdi. Bağırışmalar başladı. Takım elbiselilerin yarısı *şeflerine* yardıma koştu.

Diğer yarısı silahlarını ona çevirdi.

Ağaçlar uzun bacakları için Tanrı'ya şükrederken, bir ahırın çatısından kuzeydeki sıraya atladı, kiremitler arasında çömeldi ve geriye doğru atışlar yaptı. Son sıraya ulaşabilirse kaçma şansı vardı.

Sıçramadan hemen önce, iki muhafız ilerideki çatıya tırmandı ve uğursuz bir sırtışıla eğimli yüzeyde dengede durarak doğrudan onun yolunda durdu.

Trees'in midesi ayak parmaklarına kadar indi. Birini indirebilirdi, hiç zorlanmazdı. Ama diğeri bir daha ateş edemedi kafasını uçuracaktı. Lanet olsun.

Ama başka seçeneği yoktu.

Çalım atıp çömeldi, sonra sağdaki takım elbiseli adama nişan aldı ve alnına bir el ateş ederek onu yere serdi. Olabildiğince hızlı hareket etti ama diğer muhafıza nişan aldığı anda, serseri onu çoktan nişangâhına almıştı.

Lanet olsun. O ölü bir adamdı.

Bu düşünce beyninden geçerken, bir el silah sesi daha yankılandı. Silahlı adam sarsıldı ve tökezleyerek geri çekildi. Çatıdan düşüp yere çakılırken kan sıçradı ve öldü.

Onu kim öldürmüştü?

Trees bunu anlamak için zaman kaybetmedi. Son çatıya atladı. Muhafızların geri kalanı ona doğru akın ediyordu ama çiftlikle açık çöl arasındaki yol açıktı. Ay ışığı bulutların arkasına dalarak ona biraz gizlenme imkânı veriyordu. Başarabilirdi...

Cesedin yanında yere atladı. Zy gölgelerin arasından çıktı ve bir parmağını dudaklarına bastırdı. Trees dostunun onu kurtarmasına minnettardı ama şaşırmamıştı. O ve Zy birden fazla korkunç kazada birbirlerini hayatta tutmuşlardı.

Zy başını yaklaşık elli metre ötedeki bir garaja benzeyen şeye doğru eğdi, sonra çalıların arkasında kayboldu. Ağaçlar onu takip etti. Binanın uzak tarafından dolanarak, arazinin doğu köşesinden gelen ek muhafızlardan uzaklaştılar. Çarpan ayak sesleri ve hararetli bağırışlar Trees'e muhafızların izlerini kaybettiklerini söyledi.

İki dakikadan az bir süre sonra garaja yaklaştılar ve Zy telsizinden konuştu. "Çok hızlı geliyoruz."

Şok olmuştu, binayı koruyan kimse yoktu. Kilitli bile değildi.

Zy silahını çekerek içeri daldı. Ama Hunter ve Logan içerideki dört korumayı çoktan bertaraf etmiş, şimdi de arkasına elli kalibrelik bir silah monte edilmiş, güçlendirilmiş bir cipin direksiyonuna oturmuşlardı.

Çok güzel bir manzaraydı.

Hunter motoru çalıştırdı ve Zy garaj kapısını açmak için duvardaki düğmeye bastı. Araç uzaklaşır uzaklaşmaz yaşlı Edgington gaza bastı. Zy silahın arkasına geçti ve peşlerine düşenleri patlatarak uzaklaştırdı. Sonra çöl onları yuttu ve doğruca buluşma noktasına gittiler.

-ve güvenlik.

Ama Laila hâlâ dışarıdaydı... bir yerlerde, muhtemelen Victor'la birlikte saklanıyordu. Yatağını ısıtıyordu. Sikini emiyordu. Ona vücudunu veriyordu. Trees onu geri alana kadar dinlenmiyordu.

CHAPTER Six

*17 Şubat Lafayette,
Louisiana*

TRees oturma odasında huzursuz bir enerjiyle volta atıyordu. Barney kanepeden şaşkınlıkla onu izliyordu. Tipik bir köpek olduğu için muhtemelen daha fazla yemek istiyordu.

Meksika'dan döndüğünden beri on uzun, lanet olası boş gün geçmişti. Deke ve Kimber çocuklarıyla tekrar bir araya geldiler. Aile, Montilla'nın silahıyla ölüp ölmediğine dair sağlam bir bilgi elde edene kadar saklanmaya devam etti.

Albay, minnettarlığını ifade etmek için birden fazla kez onu ofisinde ziyarete gelmişti. Oracle'ın Deke ile ortak sahibi olan Jack Cole da öyle. Kurnaz Cajun ona şaka yollu bir iş teklif etmiş, sonra da Hunter, Logan ve Joaquin'den adam çalmayı aklından bile geçirmeyeceğini söylemişti. Ama hiç de şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu.

Trees gemiden atlamakla ilgilenmiyordu.

One-Mile ve Brea geçtiğimiz hafta sonu küçük bir törenle evlenmişlerdi. Trees törene katılmamıştı. Resimler güzeldi ama iki aşık insanın hayatlarını birleştirmelerini hırlamadan izleyebileceğini hissetmemişti. Görünüşe göre, Meksika'dan döndüklerinden beri huysuzdu ve Laila'yı bulamaması uzadıkça uzamıştı. Haydi bakalım.

Zy ve Tessa birlikte yaşamaya başlamışlardı. Bir de düğün planlıyorlardı. Trees arkadaşı için çok heyecanlanmıştı. Bu ikisi sonsuza dek mutlu olmak için uzun ve zorlu bir yol kat etmişlerdi. Onlar mutluluğu hak eden, kocaman kalpleri olan harika insanlardı. Tam da bu yüzden aynı şey onun için asla gerçekleşmeyecekti.

Ayrıca, Meksika'dan ayrıldığından beri Laila'yı ne görmüş ne de ondan tek bir ses duymuştu. İzini sürmek için yaptığı her girişim boşa çıkmıştı. Victor Ramos da kayıptı, yani bu uyuyordu. Birlikte bir yere saklanmışlar, kafayı çekiyorlardı. Trees kendine her ne kadar Laila'yı özlemediğini söylese de, onun bacakları arasındaki şanslı adam olmak için her şeyini verebilirdi.

Onunla nasıl ve neden oynadığını öğrendikten ve ona borcunu ödedikten sonra.

Meksika'dan döndüğünden beri birkaç kısa görevde bulunmuş, sarhoş Mardi Gras hafta sonu boyunca bir televizyoncunun oğlunu korumuş ve geri kalan zamanını arkadan bıçaklayan güzel Latin'i eline geçireceği ana hazırlanarak geçirmişti.

Madison birden fazla kez aramıştı. İşe boğulduğunu ve fırsat bulduğunda arayacağını söyleyen belirsiz bir mesajdan başka bir cevap vermemişti. Bu kadar nazik ve iyi niyetli biriyle arkadaşlık etmeye uygun değildi.

Saate baktı. Neredeyse on olmuştu. Bir uykusuz geceyi daha kaldıramazdı, Laila için yanıp tutuşuyor, onu sarsmak ve neredeyse tadını alabileceği kadar kötü becermek istiyordu. Onu tekrar rüyasında görmek istemiyordu. Artık ona takılıp kalmak istemiyordu. Onu bulmanın tüm kibar yolları işe yaramıyordu.

Şimdi acımasız olacaktı.

Eşyalarını ve anahtarlarını alan Trees, Barney'nin başını okşadı, oturma odasındaki cam pencere değiştirildikten sonra özenle yeniden yaptırdığı evin alarımını kurdu, ardından Hummer'ına atlayıp Lafayette'e doğru yola çıktı.

Zy'nin apartman kompleksine vardığında, arkadaşının ona verdiği misafir kodunu kullanarak kapıdan geçti. Ama Zy'nin dairesinin önünde durmadı. Bunun yerine iki bina aşağı inip park etti, sonra ikinci kata çıktı ve Valeria'nın güvenli evinin kapısının önünde durdu.

Trees, Kane'in Laila'nın kız kardeşini görmesine izin verme ihtimalini tarttı. Başta patronlar olmak üzere herkes onunla telefonda konuşmasına bile izin vermediğinden, şansının çok düşük olduğunu düşündü. Son bir buçuk haftadır hırlayan bir orospu çocuğundan başka bir şey değildi. Geçen her günle birlikte öfkesi daha da azalıyor, ruh hali daha da hırçınlaşıyordu. Bir yandan onların ne demek istediğini anlıyordu. Kendi kişisel pisliği müşterilerinin sorunu değildi. Öte yandan, Laila açıkça işlerinin bittiğini düşünüyordu.

Yanıliyordu.

Merdivenlerden ikinci kattaki daireye çıktı ve korkulukların üzerine atladı. Altı metre ötede ana yatak odasına açılan küçük bir balkon vardı. Dairenin şemasını biliyordu; internetten bakmıştı. Kane'in kanepede ya da dairenin küçük ofisinde yattığına da bahse girebilirdi. Yatak odası Valeria'nın olacaktı.

Ağaçlar korkuluğu bir sıçrama tahtası olarak kullandı ve balkona atladı. Elleriyle yakaladı ve nefesinin altında küfretti. Ahşabın iyi bir zımparaya ihtiyacı vardı. Sonra kendini yukarı kaldırdı.

Ayağa kalktığında balkon protesto edencesine inledi. Evet, muhtemelen Louisiana'nın boktan neminde burada takılan birine alışık değildi, özellikle de onun cüssesinde birine. Ama şansы yaver giderse uzun süre dışarıda kalmayacaktı.

Cebinden çok amaçlı aleti çıkardı. Kilit beklediğinden biraz daha zordu. Muhtemelen biri yakın zamanda değiştirmişti. Ama birkaç dakika ve bir avuç küfürden sonra içeri baktı, siyah yoga pantolonu ve büyük bir tişört giymiş Valeria'yı bir oyun parkının üzerine eğilmiş, oğlunun sırtını sıvazlarken gördü.

Kapıyı sonuna kadar iterek açtığında kapı gıcırdadı. Dönüp baktı, onu görünce gözleri büyüdü.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Neden geldiğimi çok iyi biliyorsun. Kız kardeşini görmek istiyorum."

"Seni görmek istemiyor." Valeria sanki konuşma sona ermiş gibi kollarını kavuşturdu.

Yanlış.

"Yani onunla konuştun mu?"

Kadın cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi. Ağaçlar biliyordu. Bu da Laila'nın hayatta ve iyi olduğu anlamına geliyordu. İçini dolduran rahatlama onu sinirlendirdi. Umurunda bile olmamalıydı; Laila'yı hayatının geri kalanında sevmek, onurlandırmak ve ona değer vermek istemeyen Victor Ramos'la birlikte olmuştu.

Kadının hâlâ iletişim kurabiliyor olmasına ve kendisiyle iletişime geçmemeyi seçmesine daha da sinirlenmişti.

Çok kötü oldu. Onu bulmak için dünyanın öbür ucuna gitmesi gerekse bile konuşacaklardı. Önce onun koruyucu ablasını aşması gerekiyordu.

"Bitmemiş bir işimiz var," dedi.

Valeria burnunu çekti. "Her zaman yaptığın gibi sadece onu yatağa atmak istiyorsun. Onu ilk gördüğün andan beri biliyordum. Yüzünden okunuyordu."

Trees gerçeği inkâr etme zahmetine girmedi, sadece başka bir taktik seçti. "Victor Ramos'la yakınlaşması seni endişelendirmiyor mu? Pek de iyi bir adam sayılmaz."

"Sen de öyle."

"Aradaki fark, ben ona asla zarar vermem." Belki boğazını yırtarcasına çığlık atana kadar orgazm için yalvarır, sonra da onun kendisi için kıvranmasını ve kıvranışını izlemenin şeytani heyecanı için zevkini esirgerdi, elbette. Ama ona asla gerçekten zarar vermezdi.

Trees Valeria'nın düşündüğünü hissetti ve üzerine basa basa konuştu. "O senin küçük kız kardeşin ve büyük suçlularla oynuyor, bir kartel kodamanının yatağını ısıtıyor. Onun için hiç mi endişelenmiyorsun? Victor onu kullanmaktan vazgeçerse ne yapar diye?"

Küçük esmer kadın kollarını göğsünde kavuşturdu, yarık çenesini kaldırdı ve gergin bir şekilde dudaklarını yalayarak odanın diğer tarafına doğru ilerledi.

Laila gibi Valeria da onun "tipiydi". Kıvrımları ve tavırları olan küçük bir şey. Ama bu kadını uzaktan yakından çekici bulmuyordu. Onda sert görünen bir şeyler vardı, dış kabuğu neredeyse aşılmazdı. Laila'da hissettiği kırılganlığa dair hiçbir ipucu hissetmiyordu. Kadının gözlerinde acı ya da belirsizlik görmedi.

Bunun yerine, onu tarttı ve değerini ölçtü.

"O... artık Victor'la birlikte değil. Bir haftadan uzun süredir birlikte değil."

Bu Trees'i derinden sarstı. Valeria'nın cevap vermesini, hele hele işe yarar bir şey söylemesini hiç beklemiyordu.

"Çünkü mü?"

"Söyleyemem."

"Söyleyemez

misin, söylemez

misin?"

Valeria omuz silkti. "Kız kardeşimden ne istiyorsun?"

Trees, Valeria'nın saçmalığın kokusunu aldığı izlenimine kapıldı. "Bana cevap borcu var." "Onu tekrar yatağında istediğini inkâr mı ediyorsun?"

Yani Laila kız kardeşine seks yaptıklarını mı söylemişti? "Hayır."

Oyun parkındaki küçük çocuk homurdandı ve yuvarlandı. Bekâr anne oğluna doğru bir bakış attı ve çocuk tekrar sakinleşene kadar onu izledi. Trees'in Valeria'nın bir şeyler hissettiğine dair sahip olduğu tek ipucu buydu.

Sonunda onunla yüzleşti. "Zyron ve Kane'in konuşmalarına kulak misafiri oldum. Arkadaşın kız kardeşimin kalbini kırdığını düşünüyor gibi görünüyor."

Sikeyim.

Ama bariz saçmalık ölçeri, kemerli kaşıyla birlikte, onu dürüst olmaması konusunda uyardı. "O yaptı."

"Ona karşı hala bir şeyler hissediyor musun?"

Tanrım, kız kardeşinin bıraktığı tüm kesikleri inceleyebilmek için göğsünü açmasını mı istiyordu? "Umurumda olmasaydı burada olur muydum?"

Valeria omuz silkti. "İntikam güçlü bir güdüdür."

Öyleydi ve o da bunu istiyordu. Ama bir parçasının Laila'nın bütün ve güvende olduğundan emin olmak istediğini, bunu kendi gözleriyle görmek istediğini ve onu aptalca yemlemeye ve alay etmeye devam ettiği vahşi uyuşturucu baronlarından korumak istediğini de inkâr edemezdi. "Eğer kız kardeşine aşık olup olmadığımı soruyorsan, aşığım. Ama bunu ona söylersen, son nefesime kadar inkâr ederim."

Valeria uzun bir süre daha sessiz kaldı. "Pekâlâ. Sırrını saklayacağım ve onu nerede bulacağını sana söyleyeceğim, *eğer* bana onun Tierra Caliente'nin canileriyle tehlikeli oyunlar oynamasını engelleyeceğine söz verirsen."

Daha fazla istediği bir şey yoktu. "Tamamdır. Patronlarımı ara ve onu geri almamı iste,

ve Laila'yı yirmi dört saat içinde geri getireceğim."

Meksika

Şafak sahili pembe, turuncu ve sarının ruhani tonlarına boyamıştı. Su ayak parmaklarına vuruyordu. Meksika'da yaklaşan bahar, o geldiğinden beri sörfü biraz ısıtmıştı ama yine de çok soğuk geliyordu.

Kalbi gibi.

Trees'siz on birinci gün. Hâlâ ne yapacağına karar veremiyordu. İçindeki her şey ona geri dönmek ve kendini kollarına atmak, videonun yalan olduğunu itiraf etmek, duygularını itiraf etmek ve onu affetmesi için dua etmek istiyordu. Ama bu imkânsızdı. O köprüyü yakmıştı. Artık sadece ilerleyebilirdi.

Victor'un köhne motel odasından kaçtıktan, Valeria'ya Kimber'ı nerede bulacağını söyledikten ve Trees'i korumak için o korkunç e-postayı gönderdikten sonra Laila, Victor'un parasının bir kısmını kullanarak en yakın köyün dışındaki bir çiftçiden bir araç satın almış ve kamyonetini geride bırakmıştı. Oradan, Trees'in silahları da dahil olmak üzere eşyalarını La Pesca yakınlarındaki terk edilmiş villadan almış ve yaklaşık yüz mil güneye, Tampico'ya doğru yola çıkmıştı.

Gelir gelmez saçlarını ördü, deniz kenarındaki bir turist dükkânından aldığı şapkanın altına soktu, sonra da dostça gülümseyen bir kadın ve kız kardeşinden su kenarında bir daire kiraladı. Onlara güvendiğinden değil. Kendini kanıtlamamış hiç kimseye güvenmezdi. Neyse ki kız kardeşler nakit ödeme yapmasına izin vermiş ve soru sormamışlardı.

Geldiği andan itibaren şehrin içinde kaybolmak için elinden geleni yapmıştı. Şimdiye kadar işe yaramıştı. Kendini güvende hissetmekten çok görünmez hissediyordu. Ama belki de umabileceğinin en iyisi buydu.

Burada, insanlarla çevrili ama onlardan uzakta olmak ona düşünmek için zaman vermişti - en çok da Ağaçlar hakkında. Ama herhangi bir karar vermeyi başaramamıştı.

Victor da tekrar ortaya çıkmamıştı. Telefonu hâlâ ondaydı. Bataryasını korumak için kapatmıştı ama ona ya da rehberindeki kişilere ihtiyacı olursa diye cihazı saklıyordu. Ama Victor'un alışılmadık sessizliği, Montilla'nın adamlarının onu yakalamış ve sefil varlığına son vermiş olmasını ummasına neden olmuştu.

Victor'un cep telefonunu birkaç kez açtığında, nerede olduğu ya da planları hakkında bilgi almak için mesajlarını ve sosyal medyayı karıştırmıştı. Sadece Geraldo Montilla'nın, bazı Amerikalılar çiftliğine girip esir tuttukları kadını kurtardıklarında ağır yaralandığına dair söylentiler bulmuştu.

Yani Kimber özgürdü. Laila en azından bu konuda kendini iyi hissedebilirdi. Diğer her şey mi? Berbat. Valeria Kane Preston'ın yanında güvende gibi görünse de kız kardeşini terk etmişti. Victor'u ölüme terk etmişti, gerçi o bunu hak etmişti. Ama Trees konusunda kendini suçlu hissetmiyordu. Onu korumaya ve sevmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı ve onu olabilecek en acımasız şekilde incitmişti. Evet, onun güvenliği içindi ama bunun nedeni onun için önemli değildi. Onu kesinlikle paralı bir fahişe olarak yazmıştı. Onu asla günahlarından arındırmayacaktı. Laila da kendini affettirebileceğinden şüpheliydi.

Martılar tepesinde ağlıyordu. Tuz kokusu burnuna doldu. Erken saatlerde huzurluydu. Kısa süre sonra yerel halk sevgilileriyle buraya akın edecek ya da evcil hayvanlarıyla koşuya çıkacaktı. Sonra

aileler güneş kremleri ve plaj havlularıyla gelip altın ışınlarının tadını çıkaracaktı. Ama şu anda kendini dünyanın bu köşesindeki tek insan gibi hissediyordu. Düşünceleriyle, pişmanlıklarıyla baş başa kalabilirdi. Bu olmalıydı

ona biraz huzur getirdi.

Olmadı.

Trees şimdi ne yapıyordu? Birkaç dakika önce kız kardeşini aradığında Valeria garip bir şekilde çekingen, neredeyse üstü kapalı konuşmuştu. Laila bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Trees'i sorduğunda Valeria hiçbir şey bilmediğini söylemiş ama muhtemelen onu son görüşünün olmadığı konusunda uyarmıştı. Laila kız kardeşinin buna neden inandığını sorduğunda Valeria soruyu geçiştirmiş, telefonu kapatmadan önce Jorge'nin ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. Laila o zamandan beri sahilde yürüyordu.

Trees'i bir daha görse ne derdi? Ne yapardı? Gerçek şu ki, Victor'un öldüğünü öğrenene kadar herhangi bir iletişim onu riske atacaktı. Ve *Cabrón*'un hayatına hükmettiği onca yıl göz önüne alındığında, Laila düşmanını ortadan kaldırmak için göz kırpmaz ya da sihirli değneğini sallayamazdı. Ve eğer Montilla gerçekten ölümün eşiğindeyse, bu Victor'un Kingpin'in parmaklarının arasından kayıp gittiği anlamına mı geliyordu? Yoksa Montilla bir kurşunla öldürülmeden önce Victor'a kendi adalet anlayışını mı uygulamıştı?

Victor'un telefonundaki her mesaja ve bağlantıya bakmaya devam etmesine rağmen, bir haftadan uzun süredir bir güncelleme görmemişti.

Bu ne anlama geliyor?

Yakındaki bir balkonda bir köpek havlıyordu. Belli ki tatilde olan ve Meksika güneşinin tadını çıkaran bir çift koşarak yanlarından geçti. Arkasında biri penceresini açtı. Uzaktan bir araba kornası çaldı. Dünya uyanmaya başlamıştı. Laila tüm bunları, kendi gerçekliğiyle birlikte dışarıda bırakabilmeyi diledi. Ama bazı kararlar vermesi ve sonraki adımlarını atması gerekiyordu.

Louisiana'ya dönmeye cesaret edemedi. Ailesini tehlikeye atacaktı ve Trees'i görmek onu çok cezbedecekti. Ama burada daha fazla kalamazdı. Aslında, Meksika'dan tamamen kaçmak akıllıca olurdu. Bunu yapmazsa, eninde sonunda biri onu bulacaktı. Bu an meselesiydi.

Laila şapkasını indirdi, büyük güneş gözlüklerini düzeltti ve kiraladığı eve geri döndü. Midesi bulandı. Hiç şaşırmadı. Günlerdir neredeyse hiç yemek yememişti ama yemek düşüncesi hiç çekici gelmiyordu. Belki de yatağa geri dönmeliydi. Ne de olsa kendini bitkin hissediyordu. Neredeyse hiç uyumadıktan sonra kim uyumazdı ki?

Kırık bir kalp böyle mi hissettiriyordu?

Bu hüznü düşünceye sığılarak, sürgülü cam kapısından geçip dairesine geri döndü. Sonra kapıyı kilitledi ve perdeleri çekti. Etrafında döndüğünde, hiçbir şey yerinde değildi, ama hava... sanki burada biri varmış gibi rahatsız hissediyordu. Buraya ait olmayan bir şeyin kokusunu alıyordu. Hayır, *biri*. Bir adam.

Ağaç kokuyordu.

Bu mümkün değildi. Hayal gücü aşırı hızda çalışıyor olmalıydı. Onu o kadar özlemişti ki, ruhu onun kokusunu hayal etmişti. Ya da belki de sonunda aklını kaçıırıyordu.

Laila, ünitesine kimsenin girmediğinden emin olmak için ön kapının kilidini kontrol etti ama kilit güvenliyd. Sonra içini çekerek şapkasını ve gözlüklerini çıkardı. Mutfığa gitmeden önce her ikisini de kahvaltı barının üzerine bıraktı. Hiç düşünmeden buzdolabını açtı, sonra tekrar kapattı ve içmek istemediği kahveyi döktükten sonra fincanını yıkamak için lavaboya yöneldi. Ama süngeri yere bıraktığında başını öne eğdi. Gözyaşları döküldü. Tanrım, günlerdir ağlıyordu.

Evet, kırık bir kalp böyle hissettiriyor olmalı.

Zamanı yoktu. Böyle bir lüksü de yoktu. Sevdiği herkes güvende olana kadar olmazdı. Bugün başka bir gündü. Sonunda harekete geçmek için ihtiyaç duyduğu bilgiyi sağlaması için dua etti. üzerinde.

Laila sürgülü cam kapiya doğru ilerledi, bir sonraki adımına hazırlanmak için parmak arası terliklerini tekmeledi.

Muhtemelen gün batımında sahilde yürüdü, sonra son birkaç gündür giydiği ve villadan aldığı atleti ve şortu çıkardı. Bunlar Trees'le birlikteyken giydiği kıyafetlerdi; Trees'in ona şehvetle bakmasına ve aklını kaçırmasına neden olan kıyafetler. Onları teninde hissetmek hem ona daha yakın hissetmesini sağlamış hem de yokluğuyla ona işkence etmişti. Ama aptallık ediyordu. O bir daha asla onun olmayacaktı.

Giysilerini çamaşır makinesine attıktan sonra köşeyi döndü ve odasına doğru yürüdü, doğruca yatağa yöneldi. Sütyenini ve külotunu çıkarıp kasabadan aldığı kocaman tişörtü giyebilirdi. Ama muhtemelen uyuyamayacağı için bu çok fazla çaba gerektirecek gibi görünüyordu.

Buruşuk beyaz çarşaf ve renkli battaniyelerden oluşan yatağa iki adım kala, kapı reddedilemez bir tıkırtıyla arkasından kapandı. Laila beklenmedik sesle irkildi. Yatak odasında hiç beklemediği bir yüz gördüğünde donup kaldı.

"Ağaçlar," diye nefes nefese kaldı.

"Laila." Ona doğru ilerlerken soğuk gülümsemesi hiç de mutlu görünmüyordu. Kalbi küt küt atıyordu. İçgüdüleri ona geri çekilmesini söylüyordu. "Burada ne işin var?"

"Beni son kez gördüğünü mü sandın?" Bakışları onu bir aşağı bir yukarı taradı. Gülümsemesi daha da kutuplaştı.

Laila yutkundu. "Söyleyecek bir şeyimiz yok. Çıkın dışarı. İstenmiyorsunuz." "Benimle konuşmak istemiyor musunuz? İyi o zaman. Ama sensiz gitmiyorum."

Onu da yanında mı götürecekti?

Bir kaçış yolu bulmak için odayı taradı ama Trees onu tuzağa düşürmüştü. Trees kapıyı kapattığı için uzak duvardaki pencereden başka bir çıkış yolu yoktu.

Laila onun yanından geçip gidebileceğine inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Hayır. Ben burada kalmayı seçtim."

"Yalnız mı?"

Ona Victor hakkında sorular soruyordu. "Bu seni ilgilendirmez."

"Oh, yanıyorsun. Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir. O yüzden bunu kolay yoldan halledebiliriz. Eşyalarını toplayıp itaatkar bir şekilde gelebilirsin. Bir uçağa bineriz ve seni Louisiana'ya geri götürürüm. Kız kardeşini ve yeğenini ziyaret edip onlara iyi olduğunu gösterirsin. Sonra da benimle uğraşırın."

Laila'yı bir korku kapladı. Ona zor yolu seçerse ne olacağını sormaktan daha da çok korkuyordu. "Geri dönemem. Çok fazla insanı riske atmış olurum."

"Gideceksin," diye karşı çıktı dişlerini göstererek. "Ya da seni hemen şimdi zapt eder, Louisiana'ya geri götürür ve düzeltici bir disiplin için zindanına atarım. Uyuşturucu lordları ve kartellerle tehlikeli oyunlar oynamayı bıraktığına ikna olana kadar gitmene izin vermeyeceğim. Ne olacak?"

Düzeltilici disiplin mi? Laila zindandaki tüm aletleri düşündü; kelepçeler, kürekler, kırbaçlar, kırbaçlar ve tanımlayamadığı diğer şeyler. Ürperdi.

Ama rahatsız edici bir heyecan da hissetmediğini söylerse yalan söylemiş olur.

Trees'in yüzünü inceledi. Eskiden ona sıcaklıkla bakan, acılarının ötesini görmek ve altındaki titreyen kızı bulmak için ruhunu araştırırken ona güven veren o yeşil gözler? Şimdi buz gibiydiler. Ham ve kesici. En kötü yanlarını onun üzerine salmak için korkunç derecede istekli görünüyordu. Çok iri, çok güçlü ve çok kararlıydı.

"Ağaçlar..." diye yalvardı.

Yüz ifadesi daha da soğuklaştı. "Sızlanmak artık işe yaramayacak, Laila. Bunun nasıl olmasını istersin, kolay mı zor mu? Karar vermek için on saniyen var."

Bir kuzu gibi kesime götürülmesine izin mi versin yoksa son nefesine kadar onunla savaşınsın mı?

Beş dakika önce bile Laila kendini Trees'in koruyucu kollarına atmak ve onun kucağında sıcaklığa ve sevgiye ulaşmak için her fırsatı değerlendireceğine yemin edebilirdi. Ama şimdi? Adamın yüzünde dehşet verici bir gazaptan başka bir şey göremedi.

Gergin bakışlarını tekrar odanın içinde gezdirdi, bu sefer kendini korumanın bir yolunu arıyordu.

Bakışları zindandan aşırıldığı silahlara takıldı. Onlara doğru atıldı, titreyen acelesiyle neredeyse onları yere düşürüyordu.

Trees tam arkasındaydı, devasa bir kolu onu ezmek için sıkıca sarılmıştı. Boştaki eliyle silahları kadının elinden alıp yere savurdu. "Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Kendimi savunmak istiyorum," diye nefes nefese bağırdı.

Göğsü sırtına yaslanmışken, neşesiz kahkahası bedenini sarstı. Omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Beni öldürerek. Ama sanırım sevgilin bu işi beceremediği için sen onun yerine yapmayı düşündün? Bunun ödülü olarak seni daha sert ve çiğ sikecek mi?"

"Yapma bunu," diye yalvardı. "Bunu sen yaptın, tatlım."

Bir zamanlar dilinden dökülen tatlı sevecenlik şimdi acıydı. Titredi ve gülünç bir ağlama isteğini bastırdı. Trees artık onu sevmiyordu. Umurunda bile değildi, buna şaşırılmamıştı. Muhtemel sonucun bu olduğunu biliyordu. Ama belki de açıklarsa, öfkesinin bir kısmını yatıştırabilirdi. "Victor'la birlikte evinizden ayrılmak istediğim için ayrılmadım."

Parmakları onun kollarını ısırdı. Dudakları kulağına doğru kaydı. Kalp atışları hızlandı ve bunun korkuyla hiçbir ilgisi yoktu. Ondan nefret eden bir adam için nasıl yanabilirdi?

"Ön kapıdan onunla çıktığına göre, saçmalık diyorum. Ama buraya Victor'la yaptığın ateşli sevişmenin detaylarını öğrenmeye gelmedim."

"Anlamıyorsunuz. I-"

"Durun. Ağzını açıyorsun ve yalanlar ortaya çıkıyor. Artık onları duymak istemiyorum. Kolay mı zor mu, Laila? Nasıl olacağını sen söyle." Ereksiyonunu Laila'nın arka tarafına bastırırken tıslayan bir nefes çekti. "Umarım zor yolu seçersin. Avuçlarım kaşınıyor. Seni masama bağlayıp parmağımın altına almak istiyorum, tamamen çaresiz ve iyi bir kız olmayı öğrenene kadar beni durduramazsın."

Bu konuda hiçbir şey onu tahrik etmemeliydi ama her şey ediyordu. Korku bile arzusuna anlamadığı bir güç veriyordu. Kalbi daha da hızlandı. Aniden kuruyan ağzını nemlendirmek için yutkundu. Meme uçları camı kesecek kadar sertleşmişti. Rahmi sıkıştı. Dayanılmaz derecede ıslandı.

"Hayır," dedi ondan çok kendi kendine.

"Hayır mı?" Beline kenetlenen el kalktı ve kolunu okşadı. Sonra avucu göğsünü içine aldı. Başparmağı şişmiş uca hafifçe dokundu.

Laila şok edici bir zevk nefesi çekti, sonra bir iniltiyi bastırmak için dudağını ısırdı.

"Dur." Durmadı. "Meme ucun sertleşmiş, Laila. Neden?"

"Üşüyorum."

"İki dakika önce üşümüyordun."

Öyle değildi ve o da bunu bilmeyecek kadar zekiydi. "Artık öyleyim."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Dişleriyle kızın lobunu ısırdı ve kızın içine başka bir his dalgası gönderdi. "Bence yalan söylüyorsun. Bence çok tahrik oldun."

"Hayır."

"Evet. Bence sen de benim için ıslanmışsın."

Laila dudaklarını birbirine bastırdı. Eğer inkâr ederse, koca parmaklarını külotunun içine sokacak ve sahekâr olduğunu kanıtlayacaktı. Eğer itiraf ederse... o zaman ne olacaktı? Onu yatağına mı atacaktı?

onu çırılçıplak soyup, coşkuyla çığlık atmasını mı sağlayacaktı? Yoksa güler ve onu görmezden mi gelirdi?

Sessiz kaldı.

Kulağındaki hırıltı alçak, gıcırtilı ve hiç de eğlenceli değildi. "Söyleyecek bir şeyin yok mu ufaklık?" "Bırak beni gideyim."

"Ben iyi ve hazır olmadığım sürece bu asla olmayacak. Bana yalan söylemeyi, yanlış yönlendirmeyi ve şaşırtmayı bırakmayı öğreneceksin ve buna şimdi başlayacağız. Islandın mı?"

Sesindeki bir şey yalan söylememesi konusunda uyarıyordu. Ona fiziksel olarak zarar vermeyecekti ama dürüst davranmazsa bunun sonuçları olacaktı. Kendini duygusal olarak çok çıplak, gerçeği söyleyemeyecek kadar savunmasız hissediyordu. Eğer onu ne kadar tahrik ettiğini bilseydi, bunu kendi lehine kullanırdı.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Tsk, tsk," diye mırıldandı kulağına. "Kendine daha derin bir çukur kazmaya devam ediyorsun. Seni cezalandırmamı istediğini düşünmeye başlıyorum."

"Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

"Öyle olsaydı, bu kadar"-elleri kaburgalarından aşağıya, karnının üzerinden külotunun içine doğru kaydı-"ıslak olmazdın. Oh, kahretsin, Laila. Bu am..."

Arzuya karşı kendini çelikleştirmeye çalıştı ama parmakları kıvrımlarının arasına dalıp akan sularının izini sürerken nefesi kesildi, sırtı kamburlaştı, kalçaları kıvranmaya başladı. Artık onu ne kadar istediğini bildiğine göre, saklanacak bir şey yoktu. Baş döndürücü bir heyecanla çarpışan korku ve ihtiyaca rağmen, elini uzaklaştırmak için kalçalarını birbirine bastırarak ondan uzaklaştı.

"Hayır." İtirazının sesi daha çok nefes nefese bir yakarışa benziyordu.

"Evet." Serbest elini kullanarak bir bacağını dirseğinin kıvrımına doğru kaldırdı ve onu iyice araladı. Serbest eli kadının tümseğinin üzerinde kıvrıldı. "Bu benim. Sen de benimsin. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar kolay olur."

Dilinin ucundaki itiraz, kaygan parmakları klitorisini sıyırdığında sessizliğe gömüldü. Adam onu dokunuşuna hazırlamıştı ve kadın fazlasıyla hassastı. Karıncalanmalar, adamın teninin sıcaklığıyla birleşerek patlak verdi. Bu yeni his onun direncini kırdı ve bir çığlık atarak parmak uçlarında yükselmesine neden oldu.

"Kolay mı zor mu tatlım?"

Laila bu soruyu neden sorduğunu hatırlayamıyordu. Tek odaklanabildiği, adamın parmaklarının en sinirsel noktasının üzerinde pekmez gibi kayması ve onu çözerken aldığı yıkıcı zevkti. "Ağaçlar..."

"Hâlâ bana cevap vermeyerek kaçmaya mı çalışıyorsun? Belki konuşman için seni biraz teşvik edebilirim." Elini geri çekti. Onun dokunuşu olmadan, neredeyse anında ağrıyor, titriyor ve çaresiz hissediyordu. Sonra elini tümseğinin üzerine yerleştirdi. İç çamaşırının içinden bile avucunun sıcaklığı onu sardı. Laila ürpermesini engellemeye çalıştı ama faydası yoktu. Vücudu onunkine bağlıydı. Başı ona direnmesini söylüyordu, ama geri kalanı onu yere yatırıp içini onunla doldurması için yalvarmak istiyordu.

Her bir sert, damarlı santimini.

Cinsel organının üzerindeki el aşağıya inip kısa, keskin bir şaplakla ona vurduğunda, yıkıcı uyarılmayı işlemeye bile başlamamıştı.

En dişi etine gelen darbe acıttı. Yaktı. Tüm vücudunda yankılandı. Şok, askıya alınmış bir an için arzunun yerini aldı. Sonra ihtiyaç iki kat daha güçlü bir şekilde geri döndü, aç hayata kükredi. Titreyen bir çığlığın ağzından kaçmasına engel olamadı.

Trees elini tekrar kızın külotunun içine kaydırdı. "Demek amına şaplak atılmasından hoşlanıyorsun?"

Yapmamalıydı. Laila bunu biliyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve onun üzerindeki etkisini onaylamayı reddederek başını salladı. O bunu zaten biliyordu. "Hayır."

"Bana yalan söylemeye devam ediyorsun. Kötü, kötü kız..." Klitorisini tekrar tıngırdattı. Sonra tekrar. Hayır.

Gözleri kapanana ve bir inilti daha, bu seferki yüksek sesle çıkana kadar durdu.

"Yapamazsın..." Onu azarlama girişimi, neredeyse yalvarır gibi bir nefes vermeyle son buldu.

"Dokunmak mı? Oh, tatlım, dokunabilirim. Ne zaman istersem. İstedğim her yere. İstedğim şekilde. Bu mu? Sen mi?" Tekrar amını avuçladı. "Ben aksini söyleyene kadar hepsi benim." Bir çift parmağını içine sokarak ve derinlere iterek fermanını noktaladı. Laila hisleriyle miyavdlarken, başparmağı tekrar hassas tomurcuğunun üzerinde kaydı. Dudakları omzunda ve boynunda bir yol açıp sonra kulağına yerleşirken Laila ona karşı eridiğini hissetti. "Tokatladığımda amın acıdı mı?"

Cevap vermeye cesaret edemedi.

"Öyleydi, değil mi? Ve sen buna bayıldın."

Trees, en son yatağına girdiğinde olduğu gibi nazik bir aşık değildi. Bu adam onu titretiyor ve zevk için özgür iradesini ona teslim etmekten korkmasına neden oluyordu. Laila inatla başını salladı, ona bedeni üzerinde bu gücü vermekten korkuyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Elini tekrar külotundan çıkardı, sonra parmaklarının hızlı bir hareketiyle kaygan, şişmiş etini ipeksi kumaşın arasından çıkardı.

Duyguları daha da güçlenmişti. Neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. Çaresiz bir çığlığın havayı doldurmasına engel olamadı.

"Vücudun dürüst davranıyor," diye alay etti. "Bakalım ağzını oraya getirebilecek miyiz?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, avucunun topuğunu Laila'nın cinsel organının kabarık, hassas yüzeyinde gezdirmeye ve bu sırada klitorisini manipüle etmeye başladı. Sıcaklık, sürtünme, dokunuşunun karanlık açlığı... Laila, Ağaçlarla ve onu zorlamaya kararlı görünen çığlık atan doruk noktasıyla daha ne kadar savaşabileceğini bilmiyordu. Ve eğer teslim olursa, bir sonraki adımda ne yapacaktı? Ona karşı hiçbir şey hissetmediğine onu nasıl ikna edecekti? Victor'a ait olduğuna?

"Tüm vücudun titriyor. İhtiyaçtan. Benim için." Parmaklarını tekrar iç çamaşırının lastiğinin altına kaydırıldı ve sert parmaklarını klitorisinin üzerinde gezdirdi. "Orgazma yaklaşıyorsun, değil mi?"

Laila dayanmak için elinden geleni yaptı, vücudunu aydınlatan ve tenini ateşe veren bir zevk artışıyla nefes nefese kaldı.

"Öyle değil mi?" Kızın amına tekrar şaplak attı, bu sefer öncekinden daha sertti.

Bir başka boğuk, ürpertici çığlık daha iradesi dışında ağzından kaçtı. Tırnaklarını adamın kollarına geçirdi ve gözlerini sıkarak kapattı, zirveye ulaşmasını engellemeye, vücudunu kendisine bu kadar mutlak ve kolay bir şekilde karşılık verecek şekilde manipüle edebildiğini bilmenin tatminini ona yaşatmamaya odaklanmaya çalıştı.

"Hadi ama. Dürüst olmanı istiyorum," diye homurdandı, iri parmakları bir kez daha çıplak seksini okşarken. "Boşalmak üzere misin?"

Evet. Dişlerini birbirine geçirdi. İnatla başını salladı.

"Eğer bunu istemiyorsan, durdur beni. Sana kelimeyi ben öğrettim. Sen de biliyorsun. Tek yapman gereken kırmızı demek."

Her şeyi durduracaktı. Bu agresif, çatışmacı Ağaç'ı tanımıyor olabilirdi ama onun bu güvenli kelimeyi onurlandıracağına inanıyordu.

Laila bunu söylemeye cesaret edemedi. Bu yanılttı ve zayıftı ama onun dokunuşuna, onu durduramayacak kadar çok ihtiyacı vardı. "Kapa çeneni."

"Kötü kızlar orgazm olmaz. Onlar olmadan yaparlar." Elini tekrar kızın iç çamaşırından kurtardı ve amına üç sert, hızlı şaplak indirdi.

Hava ciğerlerini terk etti. Tüm vücudu sarsıldı. Zevk onun direncini kırdı. Bacakları altına çöktü ve ona kendini Trees'e teslim etmekten başka seçenek bırakmadı. Başı arkaya düştü

ona karşı, nefesleri sıcak, sert bıçaklar alevler içinde kalırken göğsünü kesiyordu.

Doruk noktası tam oradaydı.

Sonra aniden elleri kayboldu.

Gözleri çırpınarak açıldı. Kafası karışmıştı, gözlerini kırptırdı ve rahat bir nefes almaya çalıştı. Meme uçları şişmiş gibiydi. Seksi acımasız bir ihtiyaç içinde zonkluyordu. Laila onun durmasını istemiyordu. Ama gitmesine de izin vermek istemiyordu.

Dehşete kapılmıştı.

Laila kaşlarını çatarak ona doğru döndü ve adamın elinde bir şırınga görünce şok oldu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Geri adım atmaya çalıştı.

Sağlam durdu.

"Ne yapıyorsun?" Sesi titriyordu.

"Sen zor yolu seçtin, tatlım. Sana dürüst olman için şans verdim ama sen yalan söylemeyi seçtin. Bu yüzden kaçamayacağından emin oluyorum. Kız kardeşin seni yakınında istiyor, güvende olmadığın Meksika'da değil. Tehlikeli insanlarla tehlikeli oyunlar oynamayı bırakmanın zamanı geldi. Ve seni lanet yatağında istiyorum, tamamen kendime ait."

Gözleri irileşti ve dudaklarında bir itiraz belirdi ama adam iğneyi boynuna batırmıştı bile. Saniyeler sonra dünyası karardı.

Lafayette, Louisiana

Laila sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde uyandı. Kafası bulanıktı. Ne kadar zamandır baygındı? Hiçbir fikri yoktu. Ön camdan vuran güneşin hassas gözlerini kör ettiği hareket halindeki bir araç dışında nerede olduğundan bile emin değildi. Uzuvarlarının her biri binlerce kilo ağırlığında gibiydi.

"Uyanık mısın?"

O ses... tanıdıktı. En tatlı rüyalarında bile duymuştu. Ama aynı zamanda bilincinin sınırlarını zorlayan bir kâbusa da musallat olmuştu.

İçgüdüsel olarak kalbi daha hızlı atmaya başladı. Nefes alışları hızlandı.

Tüm konsantrasyonunu ve gücünün çoğunu harcadı ama başını çevirdi ve kalbini durduran adamı buldu. "Ağaçlar."

Onu en son Meksika'daki evinde görmüştü... Her şey geri geldi. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Şu anda mı? Valeria'ya. Yaklaşık yirmi dakika önce Louisiana'ya indik. O ve Jorge sizi görmek için sabırsızlanıyor."

Panik onu doldurdu. Düşüncelerini saran kalın pamuğun içinden geçmeye ve kız kardeşini neden görmek istememesi gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Bu, esneyen bir uçuruma olta atmak gibiydi. "Hayır. Yapamam."

Yüzü yumuşadı. "Onların güvenliği için endişeleniyorsun." "Evet." Hepsi bu kadardı.

"Takip edilmiyoruz. Bundan emin olacağım. Onlarla bir saat geçireceksin." Sonra ne olacak?

Laila'nın ağzı kuru ve ekşi hissediyordu. Ona verdiği ilacın bir sonucuydu bu. Yutkundu.

Sanki Trees onun düşüncelerini okumuş gibi, ona açılmamış bir şişe su uzattı. Diğer eli ise

direksiyonun etrafında kıvrılmıştı. Burnuna taktığı güneş gözlüğü, tepeden tırnağa siyahlara bürünmesi ve cüssesi onu son derece korkutucu kılıyordu.

Soğuk plastiği aldı, kapağını kapattı ve birkaç yudum içti. Yardımı oldu ama hâlâ kendisi gibi hissetmiyordu.

Laila oturduğu yerde kıpırdandı ve adamın ona parlak bir güneş elbisesi ve bir kazak giydirdiğini görünce irkildi.

Bu kıyafetler nereden gelmişti? Onu kendisi mi giydirmişti?

Fark ettiği tek şey bu değildi... Saatlerdir dışarıda olmasına rağmen, seksi hâlâ hassas ve şişmiş hissediyordu. Sanki her sinir ucu ona sadece onun verebileceği zevki hatırlıyormuş gibi, anılar vücudunda hisler uyandırıyor.

Yine onun zihnini okudu. "Olanlar hakkında konuşmalıyız."

"Hayır. Beni Meksika'ya geri götürmelisin."

"Böyle bir şey olmayacak. Kukun acıyor mu?"

Gözlerini kapattı, istenmeyen bir heyecan tenini yakıyordu. Cevabı biliyordu. Bilmek zorundaydı. Soruyu soruş şekli... Heyecanının nabzını duymuştu. Ona gerçeği söylemek onu korkutuyordu. Bu onu daha vahşi yapacaktı. Daha acımasız. Daha sahiplenici. Onu sahiplenmek için cesaretlendirecekti. Trees'e yandan yaklaşmak en iyisiydi. "Geraldo Montilla öldü mü?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bilmiyoruz. İçgüdülerim hayır diyor. Yaralı, evet. Bunu biliyorum çünkü o piçi ben vurdum. Şimdi soruma cevap ver."

O yapmadı. Kalbi boğazına kaçtı. "Kimber'in kurtarılmasında yer aldın mı?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Carajo, çok fazla şey söylemişti, bu yüzden ona konuşmayı kesebilecek tek cevabı verdi. "Victor."

Telefonu ona bilgi vermişti. Tamamen yalan değildi.

"Seni bulduğumda neden yanında değildin? Son duyduğumuza göre Montilla Ramos'un peşinden tetikçilerini bir motele göndermiş -sanırım seni sikerken çektiğin yer orasıydı- ama onlar oraya vardığında Ramos gitmişti. Sen de öyle."

Yani Victor Montilla'nın adamları tarafından yakalanıp öldürülmemişti. O zaman neredeydi? "Laila?" Trees sabırsızca sordu.

Victor'u günler önce terk ettiğini itiraf etmek, Trees'i ona ait olduğu konusundaki ısrarında cesaretlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. "Ben... başım ağrıyor."

Orta konsoldan bir şişe ibuprofen ve bir granola bar çıkardı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Laila eşyaları kaşlarını çatarak aldı. Trees'i anlamıyordu. Onu tehdit etmiş, cinselliğini onun üzerine salmış, orgazm olmasını engellemiş ve onu kaçırmıştı. Şimdi neden onunla ilgileniyordu? Düşünceli davranıyordu?

Bardağından birkaç lokma çiğnerken onu inceledi, sonra bir çift tablet yuttu ve soğuk *aguadan* biraz daha içti. Güçlü profili, direksiyon hakimiyeti, yola odaklanması... Tüm bunlarda onu tahrik eden bir şeyler vardı. Koltuğunda kıpırdandı. Cinsel organı yanıyordu. "Teşekkür ederim."

Kadın şişeyi bardak tutucusuna yerleştirirken Trees bakışlarını ona doğru çevirdi. "Neden, Laila? Bana yalan söylemeyi düşünmeden önce, bir süredir Ramos'la birlikte olmadığını biliyorum. Kız kardeşin söyledi."

Valeria neden sırlarından vazgeçsin ki? Bir düşününce, Trees'in onu asla bulamaması gerekirdi... tabii kız kardeşi yardım etmediyse. Valeria onu korumak için yanlış bir girişimde bulunarak sırlarını mı ifşa etmişti?

Laila'nın öfkesi yükseldi. Valeria ailesini güvende tutmak için elinden geleni yaptığını

bilmeliydi. Başarısızlığın sonuçlarını herkesten çok kız kardeşi anlamalıydı. Laila, Valeria'yı yakalayan kişi olmalıydı.

kartelleri sırtlarından attılar. Jorge'nin annesine ihtiyacı vardı. Valeria oğlunu büyütme için hayatta kalmalıydı. Laila sık sık merak ederken... eğer ona bir şey olursa, kız kardeşinden başka kim onu özleyecekti?

Trees'e bakmak için tekrar döndü. Olabilir. Bu büyük, baskın kas ve testosteron yığını ona sahip olmaya kararlı görünüyordu. Ona sahip olmaya. Onun ölümünün yasını tutabilir ve gittiğinde onu özleyebilirdi. Ama neden?

Eğer sizi iki hafta önce sevdiyse, siz ona korkunç bir video gönderdikten sonra gerçekten aşkından vazgeçmiş olabilir mi?

Onu hâlâ seviyor olma ihtimali neden kalbinin çarpmasına neden oluyordu? Onun hisleri neden önemli olsun ki?

Çünkü *o sevdi*. Çünkü onu seviyordu. Bu konuda kendine yalan söylemek aptallıktı.

"Ailemin güvenliğini sağlayabilecek bilgiler karşılığında Victor'un yerini Montilla'nın örgütünden birine vermeye çalıştım."

Kaşlarını kaldırdı. "Denedin mi?"

"Victor'un bir muhbiri vardı. Montilla'nın yakın çevresinden biri." Dudaklarını yaladı. Bir sonraki itirafı Trees'e çok şey anlatacaktı... "Kimber'ı nerede bulacağımı söylemesi karşılığında ona patronunun arabasının ve onu çalan adamın yerini teklif ettim."

Trees ona ağır bir bakış gönderdi. "Yani Ramos'u sattın. Sonra da Valeria'yı arayıp bilgi verdin, o da EM Güvenlik'e iletti."

Başını salladı. "Kimber artık güvende, değil mi? O nasıl?"

"Beklenenden daha iyi. Kimse ona tecavüz etmemiş, dövmemiş, işkence etmemiş ya da aç bırakmamış."

"Yapmazlar. O riske atılamayacak kadar değerli bir piyondur. Onu istismar etmek ya da intikam aracı olarak kullanmak için kaçırmış olsalardı, muameleleri çok daha farklı olurdu."

"Onu istismar etmemeleri mantıklı. Her zaman onu takas etmek niyetindeydiler." "Valeria ve Jorge için. Bu yüzden onları kendi oyunlarında yenmeye çalıştım."

"Cesurca," dedi Trees hayranlıkla, sonra yüz ifadesi bir kızgınlığa dönüştü. "Ama tehlikeli ve gelecekte kesinlikle yasak. Bunu bir daha yapmayacaksın."

Laila onu yalanlamadı. Bu sadece bir tartışma başlatırdı ama ailesini güvende tutup tutmayacağını ya da nasıl tutacağını onun belirlemesine izin veremezdi.

"Kız kardeşime ulaşmamız ne kadar sürer?" Vizörü indirdi ve küçük aynaya baktı, parmaklarıyla tarayarak düzeltmeye çalıştığı buklelerinin dağınıklığı karşısında gözleri doldu.

"Sadece birkaç dakika."

Bu bir rahatlamaydı. Trees'e bu kadar yakın oturmak, öfkeli olduğunu bilmek ama ona dokunduğunda nasıl hissettirdiğini hatırlamak... Endişeyle kıpırdandı.

Kız kardeşini ziyaretin bittikten sonra kiminle birlikte olacağını düşünüyorsun?

Ağaçlar. Bundan sonra ona ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi. "Şimdi önceki soruma cevap ver. Kukun acıyor mu?" Konuyu tekrar değiştirdi. "Eşyalarım nerede?"

Trees öfkeyle dişlerini sıktı. "Arka koltukta. Daireyi temizledim. Senden geriye hiçbir iz kalmadı. Ramos ya da Montilla'nın adamları seni aramaya gelirse hiçbir şey bulamayacaklar. Evin sahibi olan kız kardeşlere senin orada olmadığına dair yemin etmeleri için para bile ödedim."

Her şeyi düşünmüştü. Laila minnettar olmalıydı. Boyundan büyük işlere kalkışmış olabileceğini kabul etmek istemiyordu ama Montilla ve Victor ölene kadar durmayı göze alamazdı.

"Her şeyi topladığınız için teşekkür ederim."

Otoyolda ilerlerken ona bir bakış attı. "Ama seni Meksika'dan götürdüğüm için değil?"

Ona yalan söylemeyi tercih etmediği için dudaklarını birbirine bastırdı ve tek kelime etmedi. İç çekti. "Biliyorsun, burada işimiz bittiğinde seni eve götüreceğim. O zaman bana hesap vereceksin." "Bana sahip değilsin."

"Bilmiyorum. Ama senden ben sorumluyum." Boştaki elini onun kalçasına kaydırıp ve parmakları sıkılaştı. "Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve açık konuşayım. Meksika'da bahsettiğim düzeltici disiplin mi? O hala sana geliyor. Kukun acıyor mu? Bir daha sormayacağım."

Trees lüks bir apartman kompleksinin otoparkına girip arabayı doğrudan arazinin kenarındaki bir binaya sürdükten sonra yüz ifadesi keskin bir şekilde ona döndüğünde Laila sessiz kaldı. "Laila?"

"Kız kardeşim burada mı kalıyordu?"

Başını salladı. "O ve Kane Florida'dan geldiğinden beri. Şuraya otur. Senin için geleceğim." Kızın kaçacağını mı sanıyordu?

Laila iç çekerek kendini araçtan dışarı bıraktı. Adam arkaya dönüp onu ayakta görünce ters ters baktı. "İyi dinlemiyorsun."

"Seni duydum." Elbisesini düzeltti.

Başını kaldırdığında, adam ona doğru yaklaşmış, onu Hummer'ına doğru bastırıyordu. Çenesini avuçlarının arasına aldı. "O zaman itaat etmeyi öğrenmelisin."

Ona meydan okuyan bir kaş kaldırdı. "Kimsenin önünde eğilmeyeceğimi öğrenmen gerek."

"Eğilmeni istemiyorum tatlım. Diz çökmeni istiyorum." Eğilip dilini boynunun kenarından geçirerek onu şok etti. "Seni güvende tutmam için bana güvenmeyi öğrenmeni istiyorum." Sonra büyük, geniş avucuyla kışına vurdu. "Ve sorularıma cevap vermen için."

"Sen-"

"Sana ne yapacağını söyleyebilir miyim? Bunu kız kardeşini ziyaret ettikten sonra göreceğiz." Trees onun kolunu tuttu ve merdivenlerden yukarı, sıradan bir ön kapıya götürdü, sonra da kapıyı çaldı. "Ve bana cevap vermeyi reddettiğin için çok pişman olacaksın."

Damarlarını sarsan korku ve heyecan Laila'yı ürküttü.

Söyleyecek bir şey bulamadan Kane Preston cevap verdi ve onları içeri aldı, kapıyı kapatıp kilitlemeden önce alanı taradı.

"Temiziz," dedi Trees.

Kane başını salladı, sonra ona döndü. "Merhaba, Laila. Valeria seni görmek için sabırsızlanıyor." O da kız kardeşiyle konuşmak istiyordu.

"Nerede o?"

"Jorge'yi değiştiriyorum," diye ekledi. "Bir dakika içinde çıkacak." "Teşekkür ederim."

Kane onlara birer içki ikram etti ama ikisi de reddetti. Birlikte kanepeye doğru ilerlediler ve rahatsız edici bir sessizlik içinde oturdular. Neyse ki Valeria uzun saçlarını tepesinde toplamış, Jorge'yi kucağına almış, banyodan yeni çıkmış, dağınık saçları ve gamzeli gülümsemesiyle sevimli bir şekilde ortaya çıktı.

Laila koltuktan fırladı. "*Sobrinho!*"

Valeria yumuşak bir sevgi bakışıyla Jorge'yi ona uzattı. "Seni özledi."

"Onu özledim." Çocuğa sıkıca sarıldı ve onun pudralı bebek kokusunun tadını çıkardı. "Onu görelim sadece üç hafta oldu ama o kadar büyümüş ki!"

Kız kardeşi başını salladı. "Görünüşe göre her geçen gün daha da iyileşiyor." "Hastalığından"

kurtuldu mu?" "Tamamen."

"Güzel." Laila yutkundu, sonra gözlerinde milyonlarca soruyla kız kardeşine baktı. Onları Trees ve Kane'in önünde sormaya cesaret edemiyordu. Ve eğer İspanyolca'ya geçerse, Kane

Anlıyorum. Mahremiyete ihtiyaçları vardı. "Nerede konuşabiliriz?"

Valeria tereddüt etti. Belli ki kız kardeşi onun hoşnutsuz olduğunu biliyordu. "Yatak odası mı?" Kane teklif etti.

Laila kız kardeşine başını salladı. "Seni takip edeceğim."

Valeria'yla birlikte küçük ama konforlu birimin arka tarafına doğru ilerlerken Jorge'yi kucaklayarak küçük başını öptü. İçeride yatağın kenarına oturdu ve Jorge'yi dizinde zıplattı.

Valeria kapıyı kapattı. "Yalnızız."

"Neden bana ihanet ettin? Neden Trees'e beni nerede bulacağını söyledin?" Özür onun yüzünü yumuşattı. "Çünkü senin için endişeleniyorum."

"Seni ve Jorge'yi güvende tutmak için elimden geleni yapıyorum."

"Bana sorsaydınız, size hayatınızı riske atmamanızı söyledim. Bunu yapması için EM Güvenlik'e para ödüyorum."

Laila ofladı. Kız kardeşinin bakış açısını anlıyordu ama daha önce olduğu gibi bu meseleyi de farklı görüyorlardı. "Henüz başarılı olamadılar. Eğer bunu kendim yaparsam, başaracaklarını biliyorum."

"Ne pahasına?" Valeria Jorge'yi ondan aldı, oyun parkına koydu ve sonra ona döndü. "Sen benim tek kız kardeşimsin. Jorge dışında tek ailem sensin. Bizim için endişeleniyorsun-"

"Tabii ki biliyorum."

"Senin için endişeleniyoruz."

"Yani Trees'i beni durdurması için mi gönderdin?"

"Trees'i, sırf spor olsun diye senin sonunu korkunç ve berbat hale getirecek ve beni sevdiğim kız kardeşimden mahrum bırakacak tehlikeli adamlara yem olmaktan vazgeçmeni sağlamak için gönderdim. Çok uzun zamandır ayırız. Kaçtıktan sonra, koşullar seni yanımda getirmeme izin vermediği için inanılmaz derecede suçlu hissettim. Neredeyse iki yıl boyunca seni kurtaramadım. Seni özgürlüğüne kavuşturmak için her şeyi riske atmadım ki sen de beni kurtarmak için yanlış bir girişimde bulunarak kendini kurtların önüne atabilesin. Kendini başkaları için feda etmeyi bırak ve kendin için yaşamaya başla."

Laila içini çekti. Elbette Valeria durumu bu şekilde görüyordu. Ve ablasına daha az umursamasını söyleyemezdi. "Emilo'nun karısı olarak, onun adamlarının, planlarının en kötüsünü görmedin. Nasıl düşündüklerini kavrayamadın. Ne kadar acımasız olduklarını anlamıyorsun-"

"Olabilirler mi?" Valeria acı acı güldü. "Kocam beni sevmeyi. Benden hoşlanmıyordu bile. Hayatta kalmak için onun işlerini öğrenmek, bilgi biriktirmek, onu ve etrafındakileri nasıl manipüle edeceğimi bulmak zorundaydım ki hem kendi rahatımı hem de senin ve annemin rahatını sağlayabileyim." Sonra kız kardeşi Laila'nın gerçekliğini hatırlar gibi oldu ve sesi kısıldı. "Ya da denedim. Sana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu..."

"Bunu konuşmuştuk. Bilemezdim. Emilo bundan emin oldu."

"Ama tahmin etmeliydim." Valeria pek sık ağlamazdı ama neredeyse yıkılacak gibiydi.

Ayrıca istemeden de olsa Laila'nın değinmeye çalıştığı noktaya değinmişti. "Yapmadınız çünkü o korkunç kartelin suçlularını ve soysuzlarını anlamıyorsunuz."

Kız kardeşi sustu, sanki desteğe ve güce ihtiyacı varmış gibi oyun kafesinin kenarını kavradı. "Eğer her şeyi yıkabilseydim, yıkardım. Bugün. Bir çırpıda. Onu gezegenden silerdim ve gülerdim."

"Biliyorum." Laila da bunu isterdi. Ancak daha şiddetli bir şeyin büyüüp bu suç alanına metastaz yapacağını çok iyi biliyordu. Gerçekçi olduğu için, kendisinin ve kız kardeşinin ölmesini isteyen insanları ortadan kaldırmaya razı olmuştu. "Trees'i neden peşimden gönderdin?"

"Ben yapmadım. Seni bulmak için çaresizce bana geldi."

Laila bunu beklemiyordu. "Ve ona beni nerede bulacağını mı söyledin? Sana güvenmiştim."

"Seni seviyor."

"Öyle mi dedi?"

Valeria kaşlarını çatı. "Sana söylemedi mi?"

Yapmıştı... koşullar onu kalbini kırmaya zorlamadan önce. "Önemli değil."

"Öyle," diye ısrar etti Valeria. "Benim asla sahip olamayacağım tek şeye, sana tüm kalbini vermeye hazır bir adama sahipsin. Trees yirmi dört saatten kısa bir süre önce burada durdu ve ona seni nerede bulacağını söylersem seni sağ salim geri getireceğine söz verdi. O da seni sevdiğini itiraf edince her şeyi anlattım."

"Bu dün müydü?" Ona videoyu gönderdikten sonra mı? Görünüşe göre öyleydi ve buna gerçekten şaşırmamalıydı. Buraya gelirken Trees'in onu hâlâ seviyor olmasının mümkün olup olmadığını merak etmemiş miydi?

"İstersen kızabilirsin ama yine olsa yine yaparım. Senin için, *hermana*."

"Ya karşılığında onu sevmezsem?"

Valeria'nın bakışları hafifçe azarlıyordu. "Bunu bildiğin halde neden soruyorsun? Nasıl hissettiğini anlamak için az önce ona nasıl baktığını görmem yeterliydi. Ama korkuyorsun. Bu yüzden mi onunla kavga ediyorsun?"

Laila kız kardeşinin sorusunu düşündü. Gerçek yüzüne tokat gibi çarptı. "Sen ve Jorge hariç, sevdiğim herkes benden alındı. Artık sevmemek daha kolay."

"Daha kolay ama boş. İçinde kimse olmadan nasıl bir hayatınız olacak? Size söyleyebilirim. Anlamsız. Jorge bana bir amaç ve çocuk sevgisi veriyor, ama bir erkeğin güçlü, koruyucu kollarının beni sarması için neler vermezdim. Bana daha fazla çocuk vermesi ve onları büyütürken yanımda durması için. Kendimi Bay Preston'ın kollarına attım." Valeria utanmış görünüyordu. "Beni kabul etmedi."

Empati Laila'yı yumuşattı. Valeria bu duyguların hiçbirini dile getirmemişti ve kız kardeşinin yalnızlığı karşısında afallamıştı. "Özür dilerim."

"Eğer sizi üzdüysem, ben de özür dilerim. Ama iyi niyetliydim."

Valeria'nın vardı. Her zaman vardı. Ve Laila'nın şimdi düşünmesi gereken çok şey vardı.

"Ağaçlar, kartel oyunlarını oynamayı bırakmayı öğrenene kadar beni 'düzeltici disiplin' için evine geri götürmek anlamına geliyor. Bunun ne anlama geldiğini merak etmiyor musun?"

Kız kardeşi başını eğdi. "Hayır. Sana yapacağı herhangi bir şey kartelden çok daha az olacaktır. O bir zorba değil, Laila. O Victor Ramos değil. Ve eğer sana kendi güvenliğine değer vermeyi öğretirse, neden onun yönteminden çekineyim ki?"

"Yani bana yapmak istediği her şeye göz mü yumuyorsun?"

"Bunu sevgi dolu bir el ile yapacağından şüpheleniyorum." İç çekti. "Sana zevk verdi mi? Seni yatağına aldığında, sana kadın olmanın güzel yanlarını göstermedi mi?"

"Evet." Laila bu konuda yalan söyleyemezdi.

"O halde korkacak bir şeyin yok... kalbinin kendini ona teslim etmesi dışında." Laila kız kardeşinin haklı olmasından korkuyordu.

CHAPTER Seven

Laila, Valeria ve Jorge ile bir saatten çok daha uzun bir süre görüştü. Trees buna aldırmadı. Kız kardeşiyle iletişim kurmak ve yeğenini kucaklamak için fırsata ihtiyacı vardı. Ve bu zamanı Kane'e Valeria'nın alışkanlıkları, hareketleri ve iletişimleri hakkında sorular sormak için kullanmıştı. Arkadaşı

Operatör Valeria'nın bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmüyordu. Bu da Trees'e Laila'nın planlarını muhtemelen tek başına yaptığını söylüyordu.

Şimdi onun bir sonraki planının ne olduğunu öğrenmeye ve onu öldürmeden önce durdurmaya niyetliydi.

Onu.

Alacakaranlık çökerken daireden çıktılar. Adamın avuç içi kızın sırtında duruyordu, planlarını gözden geçirdi. Beklerken olasılıkları sıralamış, fikirleri bir kenara atmış ve bir stratejiye karar vermişti. Kapısına dayandığında ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Şu an ile onu cezalandırmak için çıplak ve bağlı tuttuğu an arasındaki kırk beş dakika canını sıkacaktı.

Arabayı hızla sürerek batmakta olan güneşe doğru ilerledi. Sessizlik hüküm sürüyordu.

Laila onu kırarak şaşırttı. "Beni ailemi görmeye götürdüğün için teşekkür ederim. Onları çok özledim."

Öncekinden daha sessiz, daha düşünceli görünüyordu. Daha yumuşak. Bu hoşuna gitmişti. Ama bunun uzun sürmesini beklemiyordu.

Niyetini anladığı anda karşılık verecekti. Havai fişekler patlayacaktı.

"Elbette. Onlar senin için önemli. Seni asla onlardan uzak tutmam." Victor Ramos'un aksine.

Ağaçlar bunu yüksek sesle söylemedi. Kazı şu anda hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Hedeflerine odaklanmak zorundaydı. Yine de merak etmekten kendini alamıyordu... Ramos'la birlikte onun evinden ayrıldığında, gerçekten de yeniden haydutun fahişesi olmuş, onun sikini sert ve çiğ bir şekilde almaya heveslenmiş miydi? Ailesinin güvenliği için onu Montilla'ya sattıktan sonra Ramos'u özlemiş miydi?

Laila dudaklarını hafifçe kıvrarak ona gönderdi. "Nereye gidiyoruz?" "Benim evime."

"Beni orada ne kadar tutmayı düşünüyorsunuz? Kız kardeşimle kalamayacağımı biliyorum; onun ve Jorge için çok tehlikeli. Ama Victor hâlâ hayatta ve senin nerede yaşadığını biliyor."

Dolambaçlı bir şekilde onun için endişelendiğini mi söylüyordu? Yoksa sadece kendi postu için mi? "Umarım bir daha arazime adımını atar. O lanet kafasını uçururum." Ghost ve Matt, Ramos'un ona sinsice yaklaşmasını engellemek için bu gece onun altısına göz kulak olmayı teklif etmişlerdi. "Onu öldürme ihtimalim seni üzüyor mu Laila? Yoksa onu sattıktan sonra onu ve sana yaptığı sert seksi umursamayayı bıraktın mı?"

Onun sorusunu geçiştirdi. "Beni isteğim dışında tutamazsınız."

"Valeria'nın seni istediği yer benim yanımda. Şu anda en güvenli yer orası. Bu yüzden tehlikeye

doğru koşmayı bırakmayı öğrenene ve seni avlayan insanlar ya ölene ya da parmaklıklar ardına girene kadar benimle kalacaksın."

Kadın uzun bir süre tereddüt etti ve Trees onun ne düşündüğünü bilmeyi çok istedi. "Evine vardığımızda bana ne yapacaksın?"

"Seni zindanıma
götüreceğim." "Ama-"

"Hayır." Kırmızı ışıktaki durdu ve ona döndü. "Şaşırmış olamazsın. Meksika'da sana bir seçim yapmanı söyledim, kolay ya da zor. Yapmadın. Aynı şekilde ıslak olduğunu da kabul etmedin. Kukunun ağrıyıp ağrımadığını söylemeyi reddettiğinde yine inatla dilsiz kaldın. Benden kaçtın. Bana yalan söyledin. Beni sırtımdan bıçakladın. Kendini tekrar tekrar tehlikeye attın. Bana güvenmen için sana her şansı verdim. Bana açılman için. Ama yapmadın. Bu yüzden dürüst olana kadar seni katman katman soyacağım."

Duygusal savunmasını ortadan kaldırdığında, ondan başka güvenecek hiçbir şeyi ve kimsesi kalmayacaktı. O zaman onun için gerçekten ne hissettiğini öğrenecekti... eğer bir şey varsa.

Ya karşılığında seni sevmezse?

Berbat olurdu ama bu alıştırmamanın amacı bu değildi. Onu sevmeye zorlayamazdı, güvenmeye zorlayamayacağı gibi. Zorlayabileceği şey neydi? İtaat. Dürüstlük. İletişim.

Bunun bir şekilde yeterli olacağını umuyordu.

Laila onun yanında dudaklarını birbirine bastırdı ve hiçbir şey söylemedi.

Trees nefesinin altında küfretti. Neden bu kadar çok sır saklamakta ısrar ediyordu? Neden ondan saklanmak için bu kadar çok çabalıyordu?

Yolculuk geçti. Aralarındaki gerginlik titreşiyordu. Bunu havadan sudan konuşarak kesebilirdi ama onun da hissetmesini istiyordu. Bu yüzden onun sessizlikte boğulmasına izin verdi. Savunmasını kaldırıp onu duygusal olarak çıplak bıraktıktan sonra onu konuşturacaktı. En azından ona hem onu yeniden inşa edebileceğini hem de güvenine layık olabileceğini gösterecekti.

Bu bilgiyle ne yapacağı ona bağlıydı.

Evine giden yolda ilerlerken karanlık çöktü. Dış güvenlik kapısını devre dışı bıraktı ve toprak garaj yolunda gürültüyle ilerledi, ardından bir düğmeye basarak arkasındaki çevre çitini eski haline getirdi. Barney havlayarak onu selamladı ve kamyonetini çitin kenarına kadar kovaladı.

Laila gülümsedi. "Seni gördüğüne her zaman çok seviniyor." "Ona bana güvenmesini öğrettim."

Gülümsemesi düştü. "O şanslı. Güven herkesin karşılayabileceği bir lüks değildir."

Ona güvenebileceğini düşünmüyor muydu? Şüphe duymasını gerektirecek ne yapmıştı ki? Hiçbir şey. Onun geçmişiyse savaşıyordu.

Sonunda arka taraftaki garaja park etti ve kız kardeşini ziyaret etmeden önce ona verdiği komutu tekrarlardı. "Şuraya otur. Senin için geleceğim." Ona ters ters bakmak için döndü. "Anladın mı?"

Bir kez olsun sakinleşmiş görünüyordu. "Evet."

"Güzel." Dışarı çıktı, Barney'nin kulaklarının arasına bir çizik attı ve yakındaki rafta duran kutudan birkaç ödül maması aldı. Köpek mutlu bir şekilde bir şeyler atıştırarak uzaklaştığında, Trees aracın etrafını sardı.

Kapıyı açtı ve elini Laila'ya uzattı. Sanki sonunda ödeyeceği bir cehennem olduğunu anlamış gibi, uzattığı avuç içinden yüzüne baktı. Bakışları birleşti. Kadın ürperdi. Adam, tıpkı onu ilk gördüğü andaki gibi cevap veren bir ping hissetti.

Parmaklarını onunkilerin üzerine yerleştirirken titriyordu. Sonra koltuktan kalkarak yere doğru kaydı.

Kadının vücudu adaminkini sıyrıp geçerken, adam baş döndürücü hisler karşısında keskin bir nefes çekti. Kahretsin, onu çözmesi gerekiyordu, tam tersi değil. "Hadi gidelim. Eşyalarını sonra arka koltuktan alırım."

Kadın başıyla onayladı. Yolcu kapısını kapattıktan ve müstakil garajını kapattıktan sonra onu karşıya geçirdi.

arka bahçeye ve kapıya doğru ilerlerken, eli kızın narın omurgasının üzerinde geziniyordu.

Durduklarında, arka kapının kilidini açmak için ona doğru uzandı. Kadın elini bileğine koyarak onu engelledi. "Bana zarar verecek misin?"

Ağaçlar bakışlarını ona doğru çevirdi. Korktuysa bile belli etmedi. "Benim zindanımda mı? Bu size kalmış."

"Nasıl?"

Kadının ifadesi onu yumuşattı. Endişeliydi ve ela gözlerindeki bilgi genç yüzüne göre çok yaşlıydı. Laila o kadar ateş, direnç ve bastırılmaz bir amaç doluydu ki, çoğu zaman onun bir düzine yaş daha genç olduğunu unutuyordu.

"Yakında her şeyi açıklayacağım." Kapıyı açtı, onu içeri götürdü, sonra arkasından kilitledi ve alarmı çalıştırdı. Daha iyi bir yargıya karşı, döndü ve yüzünü kavradı. "Ve söz veriyorum seni asla bilerek kafan karışmış halde bırakmayacağım. Aşağı inmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı? Yiyecek? Su? Ve bana borçlu olmak istemediğin için reddetmeyi de düşünme."

Laila alt dudağını dişledi, sonra başını salladı. "Ben iyiyim."

"Bütün gün neredeyse hiç yemek yemedin ve bunu yakında düzelteceğiz. Bir şeyler yemen için ısrar edeceğim." "Sabaha kadar iyi olacağım."

"Öyle düşünüyorsun ama aklımdaki şey için gücünü ve dayanıklılığını koruman gerekecek."

Sinirle yutkundu. "Ağaçlar-"

"Hayır. Sana şans verdim. Onları yüzüme geri fırlattın, bu yüzden cezaya geçiyoruz.

Baş ağrın nasıl?"

"Geçti."

"Güzel. Banyoya ihtiyacın var mı?"

Başını salladı.

Çenesini kavradığı gibi kaldırdı. "Benim zindanımdayken, sözsüz cevaplara izin verilmez.

Evet mi hayır mı?"

"Hayır." Sesi titriyordu. "Başka

bir şeye ihtiyacın var mı?"

Terreddüt etti ve Trees seçeneklerini düşünüp onunla en iyi nasıl mücadele edeceğine karar verdiğinden şüphelendi. "Bir açıklama."

"Aşağı iner inmez bir tane alacaksın. Güvenli kelimen nedir?"

"Kırmızı. Ağaçlar-"

"Benimle gel." Artık onunla tartışmıyordu. Gerçeği öğreniyordu.

Dirseğinden tutarak onu ileriye doğru götürdü. Kadın, idam mangasının karşısındaki bir mahkûm gibi cesaretini toplamış görünüyordu ve dolabına yöneldi. Giysilerini askılarından indirirken, ona arkasını dönmesini işaret etti. "Yüzünü duvara dön."

Trees onun güvenlik kodunu göremeyeceğinden emin oldu. Geçmişteki hatalarından ders almıştı.

Laila itaat eder etmez, adam rakamları tuşladı ve zindanın kapısı açıldı. Laila'nın kendisi ve müstakbel eşi için inşa ettiği kink cennetinde oynadığı ilk kişi olacağı aklından çıkmamıştı.

Trees onu dirseğinden tutup açıklığa götürdü, sonra eğilip ışığı yaktı. "İçeride.

Adımına dikkat et."

Sessiz bir zarafetle aşağı indi. Ağaçlar kapıyı arkalarından kapattı. Tatmin edici bir gümbürtüyle kapandı.

Oyunlar başlasın.

"Soyun."

Laila boğuldu. "Affedersiniz?"

"Zindanımda olduğun her an çıplaksın. Bana karşı tamamen çıplak olmanı istiyorum, bedeninin ve ruhunla."

Titreyerek ona göz kırptı. Trees onun dayak yemekten ya da işkence görmekten değil, adamın derisinin altına girip gerçek yüzünü görmekten korktuğunu biliyordu.

"Tik tak, Laila. Erteleyerek işleri kendin için daha da zorlaştırıyorsun." "Neden beni aşağılıyorsun?"

Bu yüklü soru sadece oynamayacağı bir akıl oyununa yol açacaktı. "Kabul ettiğinizde her şeyi açıklığa kavuşturacağım. Ama burada bir düzen görüyorum. Tartışıyorsun. Cevap vermeyi reddediyorsun. Sözlerimi çarpıtıyorsun. Sabrımı deniyorsun ve seninle uğraşmaktan bıkip usanacağımı ve pes edeceğimi umarak beni yıpratmak için elinden geleni yapıyorsun. Böyle bir şey olmayacak. Tek düşüncem sana odaklanmak, Laila. İstedğim cevapları alacağım. Sana son kez söylüyorum. Soyun."

Belirgin bir kararsızlık içinde onu çılgına çeviren o gür alt dudağını ısırды, sonra yutkundu, çenesini kaldırdı ve ayakkabılarını tekmeledi. "Eğer beni bir çeşit boyun eğdirmek için dövmek istiyorsan, ilk olmayacaksın. Sonuncu da olmayacaksın."

İyi denemeydi. "Geri çekilmem için beni suçlayamazsın. Seni yenmeyeceğim."

Ama vücudunu sana karşı kullanacağım.

Göğüslerine yapışan küçük beyaz kazağını dar omuzlarından sıyrıp yakındaki bir masanın üzerine koydu. Esnek elbisesi de onu takip etti ve hırkasının yanına gelişigüzel fırlattı. Kayıtsız bakışları onu kışkırtmak içindi ama yüzü ne söylerse söylesin, onun için soyunmanın onun için hiçbir şey ifade etmediğine inanmıyordu. Onun için hiçbir şey ifade etmediğine de inanmıyordu. Çakıl taşı meme uçları, onun dikkatini çekmek için yalvaran ikiz yumrular gibi sütyenini dürtüyordu. Bunun için soğuğu suçlayamazdı. Laila'nın Valeria'yla konuşmasını bitirmesini beklerken, telefonunun kumandasını kullanarak zindandaki ısıtıcıyı yetmiş dört dereceye kadar yükseltmişti.

"Devam edeyim mi?" diye sordu sanki nasıl cevap vereceğini umursamıyormuş gibi. Adam ona kaşlarını kaldırdı. "Henüz çıplak değil misin?"

Laila dişlerini sıktı, sonra sanki en ufak bir kırılmanlık göstermeyi reddediormuş gibi yüz ifadesini hızla düzeltti. Bunun yerine sütyeninin askılarını omuzlarından aşağıya kaydırды ve arkasına uzanarak giysiyi çözdü, sonra da fırlatıp attı. Sonra ona meydan okuyan bir bakış fırlattı, sanki şöyle diyordu: *Umarım memelerime aval aval bakmaktan zevk alıyorsundur, göt herif.*

Trees sadece gülümsedi ve kanının sikine hücum ettiğini hissetti. "Çok güzel. Şimdi de külot."

Adamın bir yanı, kadının dolgun ve kıvrımlı kalçalarına tünemiş şeffaf danteli kaybetmekten nefret ediyordu. İpeksi kumaş şişmiş gibi görünen amına cazip bir şekilde yapışıyor, dudaklarının dolgun kıvrımlarını ve aradaki kıvrımı belirginleştiriyordu. Ama aklındaki şey için dantelli parçanın gitmesi gerekiyordu.

Bir hışımla iç çamaşırını kalçalarından aşağı indirdi, sonra eğildi ve içinden çıktı, tüm çıplak ihtişamıyla yükselip adamın önünde durdu, görünüşte bağımsız ve korkusuzdu.

O daha iyi biliyordu.

Kukusu daha önceki şaplaklardan dolayı kesinlikle kabarık ve pembeydi. Uzaktan bile bunu görebiliyordu. Kızın da tahrik olduğuna bahse girerdi. Ama ona da gelecekti.

Trees başını sallayarak onu onayladı. "Bir dahaki sefere, daha hızlı itaat eder ve bana daha az tavır takırırsan seni ödüllendireceğim, ama biraz çaba hiç olmamasından iyidir. Senin için bir şeyim

var. Buraya gel."

Laila kıpırdamadan durdu, sanki sonunda adamın sadece bakarak ona zarar veremeyeceği aklına gelmiş gibi ydi. Ama şimdi ona dokunmaya niyetliydi. Onun yapabileceklerinden korkuyordu. Bu gerçek yzünden okunuyordu.

Sesini ikna edici bir gürültüye alçaltırken bile ifadesi bir uyarıya dönüştü. "Laila, eğer ben

iki kez sormak zorunda kalırsanız, ödölünüz masadan kalkar. O zaman olacaklardan hoşlanmayacaksınız." Çenesi gerildi. Evet, zorlanmaktan nefret ederdi. Ağaçlar anlıyordu.

Ses tonunu yumuşattı. "Ama bu senin seçimin. Aramızda olan her şey öyle."

Kandırmak işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü sonunda öne doğru sürünerek onun önünde durdu. Şok olmuş bir halde avucunu göğsünün üzerine koydu. "Neler oluyor? Bu oyunu anlamıyorum."

"Sanırım biliyorsun." Kendi eliyle onun elini kapattı. "Ama açıklayacağıma söz verdim, o yüzden açıklayacağım."

Onu yakındaki bir sandalyeye götürdü ve oturttu, sonra onu kalçalarına çekti. Kadın sertçe ona yaslandı... ama bacaklarını onun kucağına doğru kıvırdı, farkında olmadan ona daha fazla kendini verdi.

Bir parmak ucunu göğsünde gezdirerek ve sert aletinin üzerinde kıpırdanırken dudaklarını boynunda gezdirerek onu gafil avladı. "Bana sadece bilmek istediklerini sorup sonra beni yatağa götüremez misin?"

Kadının dokunuşu beynini karıştırmakla tehdit eden karıncalanmalara neden oluyordu, ancak kadının taktiklerini sadece onu gasp etmek için değiştirdiğini biliyordu. Bu gerçekleşmiyordu. Dikkatinin dağılmasını engellemek için bileğini kavradı ve kalçasını sabitledi. "Doğruyu söyleyeceğine güvenilemeyeceğini kanıtlamışken olmaz. Ayrıca, bu seksle ilgili değil."

"Çıplığım."

Çok fazla insan çıplaklığı seksle karıştırıyordu, bu yüzden şaşırmadı. "Bu kontrolle ilgili. Güçle ilgili. Güveninle birlikte onu bana devredersin ve birlikte büyürüz."

Trees ona ihtiyacı olan şeyleri geri vereceğini söylemedi. İlgi, şefkat, övgü, güvence, şefkat, sınırlar. Hiç sahip olmadığı bir güvenlik ağı. Bunlar kendi başına çözmesi gereken bonuslardı, çünkü eğer açıklarsa ya onu reddedecek ya da yüzüne gülecekti. Ya da her ikisi de.

Kaşlarını çattı. "Neden bir şeyden vazgeçeyim ki?" "Bunu yaptığında seni ödüllendireceğim."

"Ve reddettiğimde beni cezalandıracak mısınız?"

"Evet. Ama cezan dayak olmayacak, Laila. Seni kendi isteğin dışında incitmek asla yapmayacağım bir şey." Hâlâ ona tam olarak inanmamış gibi görünüyordu. Bunda şaşılabilecek bir şey yoktu. Çoğu zaman kelimeler sadece hece halindeki BS'den ibaretti. Ama eninde sonunda ona ulaşacaktı. "Bu odada benimle birlikteyken uyman gereken kurallar var. Birincisi, elinden geldiğince dürüst olacaksın. Eğer bir şeyi bilmiyorsan, bana bilmediğini söyle. Ama yalan söylersen... bunu cezalandırılmak istediğinin bir işareti olarak alır ve ona göre davranırım. İkincisi, bana güvenmeye çalışmalısın. Mucizeler beklemiyorum, ama sana bir şey söylediğimde ciddi olduğuma inanırsan bu çok daha kolay olacak. Üçüncüsü, seni dayanamayacağın kadar incitiyorsam bana haber vermelisin. Amacım acı çektirmek ya da aşağılamak değil. Güvenli kelimeye ihtiyacın varsa, küçük acılar ya da zihinsel huzursuzluklar için olmadığını anlayarak kullan."

"Eğer bana zarar vermek gibi bir niyetin yoksa, neden güvenli bir kelimeye ihtiyacım olsun ki?"

"Rahatsızlık hakkında hiçbir şey söylemedim. İşbirliği yapmamayı seçersen bundan çok olacak." "Yani sana boyun eğmeli miyim yoksa sonuçlarına katlanmalı mıyım?"

Onu kötü hissettirmeye çalışıyordu; bu işe yaramayacaktı. "Başka sorunuz var mı?" "Hayır."

"Ayağa kalk," diye emretti.

Kadın ayağa kalktı, ardından adam da onun arkasından ayağa kalktı.

"Bu iyi bir başlangıç," diye övdü. "Sana daha önce bir ödül sözü vermiştim. İyi niyet göstergesi olarak sana iki tane vereceğim." Arkasındaki masanın çekmecesine uzandı, küçük bir folyo kare çıkardı ve açtı. "Ağzını aç ve dilini dışarı çıkar."

Hemen yapmadı. Bunun üzerinde çalışacaklardı. Ama adamın parmaklarının arasındaki kare çikolataya bakınca, ona bilinçsiz bir zevk gülümsemesi gönderdi ve itaat etti.

Kareyi kızın dilinin üzerine yerleştirdi. Kadın bir iniltiyle onu ağızına çekti, gözleri zevkle kapandı.

Kız emip yutarken, adam başparmağını kızın dolgun dudaklarında gezdirdi. "Hoşuna gitti mi?"

Başını salladı, gözlerini açtı ve biraz şaşkın görünüyordu. "Çikolataya bayılırım. Nereden biliyorsun?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bunu yapmayan çok az kadınla tanıştım." "Valeria öyle değil."

Trees onun kişisel bir şey söylemeye gönüllü olmasına şaşırmıştı. Bunu iyiye işaret olarak kabul etti. "Çok şey kaçırıyor."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama çikolata benim için her zaman nadir bir ikram olmuştur."

Her fırsatta kendini tehlikeye atmaya çalışmayı bırakırsa, ona daha fazlasını verecekti. "Bir sonraki ödülünü ister misin?"

Başını salladı. Adam azarlayan bir kaş kaldırıncı kendini düzeltti. "Evet."

"Güzel." Onu kendine yaklaştırdı ve yüzünü kavrayarak doğrudan gözlerinin içine baktı. Laila'nın nefesi kesildi. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Nabızı boynunu dövüyordu.

Adamın niyetinden korkuyor olabilirdi ama adam onu tahrik etmişti. Trees bunun üzerine bahse girerdi.

Kendini bundan vazgeçirmeden önce başını eğdi ve dudaklarını Laila'nın dudakları üzerinde yumuşak, uzun süreli bir baskı ile gezdirdi, o ana daldı. Tanrım, Laila'yı tekrar gördüğünden beri onu öpmek istiyordu.

Sert bir anın ardından Laila küçük bir iniltiyle parmak uçlarında yükseldi ve adamın omuzlarını kavradı.

Gözlerini kırpıştırarak kapattı. Sonra karşılık olarak onu öptü.

Belli ki ona karşı bağışıklığı yoktu. Bununla başa çıkabilirdi. Ve biraz şansla, bu cezanın diğeri ucundan yeni bir anlayışla, hatta belki yeni bir yakınlıkla çıkacaklardı.

Onun tatlılığında kendini kaybetmeden önce doğruldu ve elini tuttu. "Beni takip et."

Aklından geçen şeyin iyi bir fikir olduğuna ikna olmuş görünmüyordu ama direnmedi.

Ta ki onu her köşesinde sarkan bir kelepçe olan yastıklı bir masaya yatırana kadar. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Cezan başlıyor." Ona cevap verdiğinde, bileklerinden birini başının üzerindeki kelepçeye sabitlemişti. Diğeri geri çekmeye çalıştı ama artık çok geçti. Ağaçlar sağlam durdu, kolunu yukarıdaki kelepçeye uzanana kadar uzattı. Sessiz bir klik sesiyle sabitledi.

"Beni neden bağılıyorsunuz? Bana ne yapıyorsunuz?" Sesinde bir panik havası vardı.

"Bu odada zaman geçirdiniz. Sana bir Dominant olduğumu söyledim. Şu anda olan hiçbir şey büyük bir sürpriz olmamalı."

Yüzünden cesaretini topladığı anlaşılıyordu. "Beni kıramazsın. Birçok kez, başkalarının ellerinde en kötüsüne katlandım."

Daha önce hiç böyle bir şeye katlanmadığını ve onunla savaşacak hiçbir yolu olmadığını fark ettiğinde şaşırmayacak mıydı?

Vücudunu yavaşça okşadı -omuz, göğüs, karın, kalça- sert parmak uçlarının ve geniş avucunun her dokunuşunu hissetmesine izin verdi. "O halde korkacak bir şey yok, küçüğüm."

Kız adamın bakışlarına meydan okuyarak karşılık verince, adam kızın ayak bileğini yakaladı ve kelepçeyi taktı. Kızın yüzüne yeni bir şok yayıldı.

Kız tepinip tekme attığında, adam sadece geri çekildi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve

tüm dikkatini ona verene kadar bekledi. "Bu şekilde daha fazla ödöl kazanamazsın."

"Çikolatayı bırakacağım."

"İsteyeceğin ödöl bu değil Laila," diye söz verdi karanlık, ipeksi bir sesle. "Bana ayağını ver."

"Hayır."

"Ver. Bana. Ver. Ayağını. Şimdi. Yoksa bana ne kadar yalvarırsan yalvar, hiçbir şekilde ödüllendirilmeyeceksin. Eğer itaat edersen, çok cömert olabileceğimi göreceksin. Değilse..." Kadının sonucun hiç de hoş olmayacağı sonucunu çıkarmasına izin verdi. "Ama dediğim gibi, ne olacağı sana bağlı."

Yürek parçalayacak kadar emin görünmüyordu. Bu taktiği ilk kez sorgulamıyordu ama onun tarafında olduğunu anlamasını sağlamak için her yolu denemişti. Kendini riske atmaktan vazgeçmesi için el altından bir şeyler yapması gerekiyorsa yapacaktı. Sonunda ölmesinden daha iyiydi.

"Laila, seni ne zaman incittim ki?" Bunu kafasında çözmesi için ona bir an verdi.

"Asla, ama-"

"Aması yok. Asla."

"O zaman neden beni kısıtlıyorsun?"

"Çünkü kaçmak gibi kötü bir huyun var. Bu şekilde, burada olduğundan ve yapmamız gereken konuşmaya odaklandığından emin olabilirim. Ben sorular soracağım ve sen de bana dürüst cevaplar vereceksin. Bana ayağını verdikten hemen sonra." Elini uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu, ayak parmaklarına birkaç santim uzaklıktaydı. "Eğer yapmazsan, doğrudan cezaya geçeceğiz."

Laila boşta kalan son uzvunu da yavaşça ona doğru kaydırarak ve çok gergin görünüyordu. Adam onun ayak bileğini tuttu ve yastıklı kelepçeyle onu sabitledi.

"Güzel," diye övdü, nazik bir elini bacağında gezdirerek. "Çok sıkı hissettiren bir şey var mı? Çok rahatsız edici?"

"Hayır."

Masanın altına uzanarak onu eğdi ve ayaklarını yere doğru eğdi. Sonra arkasındaki tekerlekli tabureyi kaptı ve kendini onun önüne park ederek yere çöktü. Sonra da amıyla göz hizasına gelene kadar yüksekliği ayarladı. Gülümseyerek yumuşak başparmağını kadının yarığının üzerinde gezdirdi.

Nefesi kesildi.

"Kukun şişmiş." Onu tekrar okşadı, kalçasına öpücükler kondurdu. "Bu sana son kez soracağım. Şaplaklarım yüzünden amın acıyor mu?"

Nefesi sert bir şekilde çıktı. Ve başparmaklarıyla dudaklarını ayırıp pembe klitorisini ortaya çıkardığında, kadın kıvrandı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir cevap bekliyorum. Eğer bana bir cevap vermezsen, hiç ağrın olmadığını varsayacağım ve amına tekrar şaplak atacağım."

"Evet," dedi sonunda soluk soluğa. "Acı çekiyorum."

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?" Klitorisini parmakladı, aşağı bastırdı ve yavaş bir daire çizerek ovdu, kızın nefesinin kesilmesine gülümsedi. "Bunun ilk ne zaman farkına vardın?"

"Kamyonetinde uyandıgımda."

Mükemmel. "Peki ya kız kardeşini ziyaret ederken?"

"Evet. Ve bacak bacak üstüne attığımda yandı."

Daha da iyisi. "Buraya dönerken de mi?"

"Acıtıyordu."

"Peki ya şimdi?"

"Sanki tüm kanım oraya hücum etmiş gibi hissediyorum," diye sızlandı. "Bu... zonkluyor." Lanet olsun, eğer bu onun kanını tutuşturup daha da sertleştirmediyse.

Trees şehvetle yutkundu ve devam etti. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Onu ödüllendirmek için elini tekrar masanın çekmecesine daldırdı, bir kare çikolata daha çıkardı ve ona uzattı. Laila hemen açtı, dudaklarını başka bir iniltiyle şekerlemenin etrafına sardı. Adam onun çiğnemesini, tadını çıkarmasını ve yutmasını izledi. Şeker dilini terk ettiği anda kararlılığı geri geldi. "Sana cevap verdim. Beni serbest bırak."

Güldü. "Yaklaşamadım bile. Sana daha önce sorduğum diğer soruyu deneyelim. Biliyorsun, dürüstlük denen bu yeni kavrama alışman için, sana gerçekten cevaplaman gereken soruları sormadan önce biraz pratik yaptığından emin ol."

Kaşlarını çattı. "Tüm gerçeklerimi sana borçlu değilim."

"Bak, sana katılmıyorum. Benim evimde, benim korumam altında ve benim yatağında olduğun sürece bunu yaparsın. Yani her şeyi paylaşmayı öğreneceksin. Şimdi, ıslandın mı?"

Trees cevabı biliyordu. Amcığının önünde oturup onu okşadığı dakikalarda kadın kayganlaşmıştı. Parmaklarını kızın kıvrımlarının arasına soktu ve doğrudan klitorisine dokundurdu. Kızın nefesi kesildi. Parmakları nemden daha fazlasını aldı. Onları tepedeki ışıkların altında tuttu. Kendi sularının parıltısını görmemesine imkân yoktu.

Laila gözlerini kapattı. "Evet."

"Gözlerini aç ve bana nedenini söyle." "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Daha çok çalış."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Vücudum sana tepki veriyor. İşte, mutlu musun?"

Bu onunla ilgili değil, *onlarla ilgiliydi*. "Hayır. Senden soyunmanı istediğimde ıslandın mı? Ya da benim için soyunduğunda?"

"Bilmiyorum."

Belki bunu bilinçli olarak düşünmemişti ama bir fikri olmalıydı. "Belki de kucağıma oturup sikimin senin için sertleştiğini hissettiğin zamandı? Ya da seni öptüğümde?"

Omuz silkti. "Dikkat etmedim." Elbette dikkat etmemişti.

"Yoksa bir öpücükten biraz daha fazlası mı gerekti? Belki de amına bakmaya başladığımda benim için fışkırdın. Onun hakkında konuşurken. Sevişirken. Salyalarını akıttın."

Laila gerildi. İçine çektiği nefesi ürperdi. Gerçeğe giderek yaklaşıyordu.

Trees eğildi ve onun kalçalarını kavradı, titrediklerini görmekten memnun oldu. "Bu kadar, değil mi? Güzel amcığına takılıp kalmam seni tahrik ediyor."

"Hayır," diye nefes aldı.

"Şimdi de bana yalan söylüyorsun. Yoksa kendine mi yalan söylüyorsun?" Trees bir cevap beklemedi. Sadece kızın amını okşadı ve klitorisini tekrar parmakladı.

Tısladı. "Ağaçlar..."

"Soruya cevap verin. Ve dikkatli düşünün, çünkü daha da zorlaşacaklar. Cezalar da daha da zorlaşacak."

"Pekâlâ. Evet, bu hoşuma gitti," diye başardı. "Ben senin amına mı odaklanıyorum?"

Bakışlarını aşağıya çevirdi ve masaya doğru kıpırdanmaya başladı. "Evet. İşte o zaman kendimi nemli ve ağırlı hissetmeye başladım."

Trees bu cevabı sevdi. Ama başka bir şey de onu harekete geçirmişti. Bu soru dizisi büyüleyici bir hal almıştı. "Teşekkür ederim. Seni ıslaklıktan zonklamaya götüren başka bir şey olmalı..."

Bunun ileri geri şakalaşmamız olduğunu sanmıyorum. Bu senin için günlük bir tartışma. Ben

Kuralları bile bilmediğin için sana bu oyunu oynayacağımızı söylediğime ikna oldum. Geriye ya tehditlerim ya da kısıtlamalarım kalıyor."

"Anlamıyorum." Sesi ağlamak üzereydi.

Verdiği tepkiyi ve kendi vücudunun çalışma şeklini anlamamış olması mümkündü. Verdiği tepkiler onu, birkaç hafta önce karavanla Florida'dan dönerlerken La Pesca'daki ara sokakta söylediklerine inanmaya itmişti. Ona kadar hiç öpüşmemiş, hiç orgazm olmamış, gerçek zevki hiç tatmamıştı. Geçmiş göz önüne alındığında, belki de cezalandırılma ya da kısıtlanma fikrinin onu neden tahrik ettiğini gerçekten anlayamıyordu.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi. "Bunu birlikte çözeceğiz."

Cevabı onu şaşırtmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Kızgın değil misin?"

"Bana karşı dürüst müsün? Bu saçma bir utanç değil, değil mi?" "Doğruyu söylüyorum. Anlamıyorum."

"Tamam. Sana inanıyorum. Sanırım bir ödül daha istersiniz?"

Başını salladı. "Ama daha fazla çikolata yiyebileceğimi sanmıyorum." Ondan başka bir şey istediğini mi söylüyordu?

Trees ayağa kalktı ve yaklaşarak bedenini onunkine yasladı, sonra da yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ağzını bana aç, küçüğüm."

Dudakları anında ayrıldı ve adam kızarmıştı. Eğildi, onu yakaladı ve ballı derinliklerine battı, dilinin tatlı şekerlemesine karşı okşadı.

Teredditle onu öptü, her hamlede ve kendisinin olduğunu iddia ettiği her bir inçte giderek daha cesur hale geldi. Adam onun içine doğru inledi, alt dudağını ısırmadan önce ağzının çatısını yaladı, sonra tekrar diliyle doldurdu.

Masaya yaslanarak daha da yakınlaşmak için gerindi, daha da açıldı, onun için kıvranmaya başladı, kendini öpücüklerine bıraktı. Trees, geri çekilmeden önce kendini onun içinde kaybederek zamansız bir an geçirdi, ıslak, şişmiş ağzına bir öpücük kondurdu ve sonra geri çekildi.

"Beni tekrar öpecek misin?"

Kadının isteği onu şaşırttı. Tabureye otururken gülümsedi. Kadının amı tam önündeydi ve parmağını kadının yarığında gezdirdi. Hâlâ ıslaktı... ama eskisinden daha fazla değildi.

"Dürüst olmaya devam edersen, çok isterim. Aksi takdirde cezalandırılmayı bekle." "Ne tür bir ceza?"

Trees ona hınzır bir gülümseme gönderdi. "Seni yalvartacak ve kıvrandıracak türden."

Sanki sözleri onu heyecanlandırmış gibi kalçaları refleksif bir sarsıntı geçirdi. Trees parmaklarını tekrar kıvrımlarının arasına yerleştirdi. Kadın daha da ıslanmıştı.

Onun şehvetli cezalandırma fikri onu tahrik mi etti? Belki daha fazla kısıtlama da hoşuna giderdi. Bu olasılık aklını başından almıştı. Bunu ilk kez karavanda kendisinden kaçmasını engellemek için yaptığında, kadın çılgına dönmüştü. Ya şimdi?

Öğrenmenin zamanı geldi.

Trees masanın arkasındaki duvara doğru yürüdü ve uzun bir ipek ip buldu, sonra masanın yanına yaklaştı ve altındaki bir kancaya taktı. Uzun ipi kadının karnının üzerinden geçirip tekrar altından geçirdikten sonra göğüslerinin arasından geçirdi ve yumuşak ipi kadının hissedebileceği kadar sıkı bir şekilde boğazına geçirerek sonlandırdı.

Nefesi titrekleşti. "Bu seni

korkutuyor mu?"

Cevap vermesi uzun zaman aldı. "Hayır."

Ve ses tonu, kendi tepkisi karşısında şok olduğunu söylüyordu. Amını tekrar test ettiğinde

daha da sulandı, ıslaklık iç uyluklarına yayıldı.

İlgi çekici değil miydi? Laila'nın anlamaması şaşırtıcı değil.

Ama o biliyordu. Ummaya cesaret ettiğinden çok daha fazla ona bağlıydı.

Bir eliyle yüzünü ovaladı. İçgüdülerini onu buraya getirmişti ve onun için soyunmasını talep ettiğinden beri kararını sorguluyordu. Ama şimdi...

Aynen öyle.

Ve eğer onu aklını başından alacak kadar tahrik ederken sonunda ondan biraz dürüstlük koparabilirse, daha da iyi.

"Şimdiye kadar gerçekten iyi iş çıkardın, Laila." Tekrar kızın amını okşadı, dudaklarını bir kalçanın üzerinde gezdirdikten sonra dişlerini hassaslaşmış etin üzerinde gezdirdi. "Biraz daha zor sorular deneyelim."

"Başka bir ödülден önce mi?"

Onun öpücüklerinden daha fazlasını mı istiyordu, oyalanıyor muydu, yoksa sadece kendi tepkilerinden mi korkuyordu?

"Sıradaki sorulara iyi cevap verirsen, ödül kesinlikle beklemeye geçecek. Birincisi, Victor'un içeri girdiği sabah neden onunla birlikte evimden ayrıldın? La Pesca'da bana her zaman Victor'la birlikte olmak istediğini çünkü ona karşı verdiğin mücadelenin, o seni sertçe becermeden önce seni tahrik eden bir ön sevişme olduğunu söylemiştin." Kadın yüzünü buruşturunca, adam devam etti. "Bu doğru mu? Seni tuttuğunda, saçını çektiğinde, gömleğini yırttığında, pantolonunu indirdiğinde, bacaklarının arasına girdiğinde ve-"

"Dur." Laila gözlerini kapattı, belli ki gözyaşlarıyla savaşıyordu. "Ağlayacak mısın?"

"Hayır." Burnunu

çekti. "Sen istiyorsun."

"Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun. Üzgün olduğunu görebiliyorum. Yüzünden okunuyor. Neden?"

Trees yarı yarıya onun, koca bir yalan olduğundan şüphelendiği şeyi ikiye katlamasını ve Victor'u özlediğini söylemesini bekliyordu. Bunun yerine başını çevirdi ve yüz ifadesini ondan saklamaya çalıştı.

"Lütfen..."

Yalvarmak meydan okumaktan daha iyi olsa da, kabul edilebilir bir şey de değildi. Trees hayal kırıklığını yuttu. Neden kurtarılmak istemeyen bir kadını kurtarmaya çalışıyordu ki? Ama cevabı biliyordu. Kadın cehennemin dokuz çemberinden de geçmişti ve kalbi onun bu çabaya değer olduğunda ısrar ediyordu. "Hayal kırıklığına uğradım, Laila. Zor sorular sormuyorum. Ceza olsun."

Trees başını eğdi, başparmaklarıyla amının nemli kıvrımlarını ayırdı ve zaten sert olan tomurcuğunu acımasızca yaladı, dilini ucunda gezdirdi, sonra dişlerini hafifçe sıyırarak daha fazla uyarım eklemekten önce ağzına çekti. Daha da yaklaştı, uzun süreli bir saldırı için yerleşti ve onu zevkin sınırına kadar çalıştırdı.

Nefes nefese kaldı. Tüm vücudu gerildi. Ayak parmakları kıvrıldı. Ona yaklaşmak için sarsıldı ve kıvrandı. Yanakları kızarıırken ve ihtiyacı artarken, bağları kavradı ve onun adını haykırdı. Onu izlemek çok seksiydi.

Onun klitorisini tekrar emdiğinde, daha sert olduğunu görünce heyecanlandı. "Ağaçlar..."

"Yakın mısın?" Onun yakın olduğunu biliyordu. Bir çift büyük parmağını içine soktuğunda, amı

küçük uyarı darbeleriyle gerildi.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Güzel. İşte biraz dürüstlük." Onu tekrar yaladı, sert nefeslerinden, gerginliğinden, vücudunun gerilmesinden ve onu uçurumun kenarına getirecek son bir dokunuş için zorlanmasından zevk aldı.

Geri çekildi.

"Hayır!" Sesi keskindi, talep ile sızlanma arasında bir şeydi.

"Orgazm olmak ister misin, tatlım? Eminim istiyorsundur." Dudaklarını yaladı, onun tadıyla inledi. Kızın bakışları dilini takip edip gözleri karardığında memnun oldu. Tekrar tümseğini okşamaya başladı, parmağını kıvrımlarının arasında ve labiasının üzerinde sürükledi, muhtaç klitorisinden tamamen kaçındı. "Bahse girerim ağzımı o güzel küçük amcığın her tarafına sokup seni emmem için can atıyorsundur. Bunu yaparken, parmaklarımı içine yerleştireceğim, seni dolduracağım ve tam olarak ovacağım..."

Vücudu tepeden tırnağa titreyerek inledi. "Lütfen..."

"Çok tatlı yalvarıyorsun." Kalçasının iç kısmını öptü, alay etti ve klitorisine doğru yaklaştı.

"Ama dürüst olmak yerine bana yalvarmayı tercih ettiğin için yapamam."

Yanıt olarak inledi. "Ağaçlar..."

Yavaşça ayağa kalkarken onun tümseğini avuçladı ve vücuduna doğru öpücükler kondurdu. Kadının havaya dikilmiş, kabarık meme uçlarında durdu ve güçlü darbelerle onu kavradı. Başparmağıyla klitorisini tekrar tıngırdattı. Sadece bir kez. Vücudunun bir kez daha yadsınamaz bir ihtiyaçla titreşmesi için tek gereken buydu.

Sonra vücudunun geri kalanını öptü ve dudaklarını kulağının hemen yanına yerleştirdi. "Bana o sabah neden Victor'la birlikte evimden gönüllü olarak ayrıldığını anlat."

"Başka seçeneğim yoktu," diye hıçkırdı. "Lütfen!"

Saçmalık. "Neden? Seni zorlamadı ki. Güvenlik kameram seni kamyonetine doğru yürürken ve kendi iradenle binerken yakaladı. Ama panik odama kadar gelmeyi başardın. Yaptığını biliyorum çünkü iki silahım duvarda kayıp."

"Onlar bende," diye yemin etti.

"Biliyorum. Onları geri aldım. Bilmek istediğim şey, panik odasına güvenli bir şekilde inmişken ve silahlıyken neden onunla birlikte gittiğin?"

"Victor'u anlamıyorsun."

"Anlamamı sağla."

Nefes verirken titredi. "Bir şeyler yapacaktı..." Şimdi bir yerlere varıyorlardı. "Ne gibi?" "Ağaçlar..."

Gömmek istediği bir gerçeğe çok yaklaştığında ona hep bu tonda yalvarırdı. Ona bu cezanın gerçek gücünü göstermenin zamanı gelmişti.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Sadece kızacaksın ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Lütfen." Gözyaşları kirpiklerinin uzun, yukarı kıvrılmış kıvrımlarına yapıştı.

Bir eliyle yavaş, tembel daireler çizerek klitorisine işkence ediyordu. Diğer eliyle çenesini tuttu ve yüzüne doğru eğilerek yaklaştı. "Beni ya da duygularımı korumak zorunda olduğunu düşündüğün için benden *asla bir* şey saklamıyorsun. Söylediğin her şeyin sonuçlarıyla ben ilgileneceğim. Bu *benim* sorumluluğum, senin değil."

"O kadar basit değil," diye kalçalarının sarsıntıları arasında soluk soluğa kalmayı başardı, sessiz, istemsiz bir şekilde daha fazla dokunması için yalvarıyordu.

"İşte bu kadar basit." Ve Trees, itiraf etmeyi reddettiği her ne ise... bunu kendi bencil arzuları için ya da ailesini korumak için bile yapmadığı izlenimine kapıldı. Bunu onun için yapmıştı.

Neden?

Tanrım, bunun onu önemseddiği için olduğunu umuyordu. En azından birazcık... değil mi?

Kendini aşma, dostum.

"Bana neden onunla gittiğini söyle," diye sordu. "Düşünmüyordum."

"Saçmalık. Her zaman düşünüyorsun. Tanıştığımız andan itibaren, sürekli olarak içinde bulunduğun durumu incelediğini ve kendi yararına çevirmenin yollarını bulduğunu kanıtladın. Benden kaçmak istedin. Aileni kurtarmak istedin. Mesafenin korumak istedin... Her zaman bir nedenin vardır. O sabah neyi başarmayı umuyordun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana bunu söyletme."

Neyi itiraf etmekten bu kadar umutsuzca kaçınmaya çalışıyordu? Trees bunun Victor'a olan hislerinden kaynaklandığını düşünmüyordu. Eğer o pislige aşık olmak en büyük günahı olsaydı, bunu çoktan söylerdi. Hatta La Pesca'da yaptığı gibi bunu Victor'un yüzüne vururdu. Ama bu başka bir şeydi.

Ve bunu ondan nasıl çıkaracağını biliyordu.

"Pekâlâ. Anlatmaya hazır olduğunda bana haber ver." Geri çekildi ve küçük taburenin üzerinde odanın diğer ucuna yuvarlandı. Dirseğini masaya dayayarak, protesto için zonklayan öfkeli sikini görmezden gelmeye çalıştı ve telefonunu çıkardı. Sonra bir oyun uygulaması başlattı ve kendisinden bir metreden daha kısa bir mesafede, perili gözleri ve somurtan amcıyla çıplak güzelliğe bakmaya değil, ortaçağ savaşını kazanmaya odaklanmak için elinden geleni yaptı.

"Ağaçlar."

"Ne?"

"Neden bu işkencede ısrar ediyorsun? Neden sizin için iyi olmadığını kabul edip beni serbest bırakmıyorsunuz?"

Bu sorulara cevap vermişti ve onun konuyu değiştirmesine izin vermeyecekti. Ayrıca, onun hayal kırıklığını anlamasını istiyordu. Yani, anlayabildiği kadarıyla. Hayır, çivi çakacak kadar sert bir aleti yoktu ama yanlış yönlendirilmekten ve yalan söylenmesinden hoşlanacağından şüpheliydi.

"Belki zehirli şeyleri severim. Belki bu bok beni eğlendiriyordur. Belki de zalim olduğum için kadınları bağlayıp yalvarmalarını dinlemek hoşuma gidiyordur." Omuz silkti.

"Hayır." Kaşlarını çatı. "Bu senin yapacağın bir şey değil."

"Öyle mi? O zaman belki de gerçeği sana yüklemek istemiyorum ve bunu kendime saklamanın, sana kendi kararlarını verebilen mantıklı bir yetişkin gibi davranmaktan daha iyi olacağına karar verdim."

"Saçmalıyorsun."

"Sen de öylesin. Konuyu değiştirmeyi bırak. Şu anda senden duymak istediğim tek bir şey var, o da Ramos'la neden ayrıldığın. Söyle bana."

Laila dudağını ısırды, sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi görünüyordu. "Victor'la bir kan davası başlatmak seni sadece öldürtür. Kardeşinin sefil hayatına son verdiği için zaten çok öfkeli. Eğer sana söylediklerimi intikam almak için ona karşı kullanırsan-"

"Bu benim seçimim, Laila. Benim işim. Ve sen hala benden kaçıyorsun. Kötü, kötü bir kız oluyorsun.

Sanırım daha fazla cezanın zamanı geldi." "Hayır. Lütfen. Bunu istemiyorum."

"Gerçekten mi? O zaman neden bunu seçmeye devam ediyorsun? Bunu durdurmak için tek yapman gereken bana dürüst ve açık bir cevap vermek." Kadın cevap vermeyince adam telefonunu karartıp bir kenara koydu, sonra tabureyi ona doğru döndürdü, kalçalarını ellerinin arasına aldı ve

pelvisini zorla bekleyen ağızına doğru eğdi. "Bakalım seni teşvik edebilecek miyim?"

Dilini kızın dolgun kıvrımlarının arasına kaydırđı ve açıklıktan klitorisine kadar yaladı, sonra acımasızca küçük tomurcuğı odaklandı, her nefes alış verişı bir soluk olana kadar, sıcak kahverengi tenini kızartan kan onu pembeleştirene kadar onu tırmaladı, ısırđı, işkence etti. Meme uçları umutsuzca havayı dürtünceye kadar. Klitorisi tekrar şişmişti, şimdi patlamanın eşığindeydi. Sonra ona son bir yavaş, baştan çıkarıcı

vurdu ve geri çekildi.

Anında inledi, gözleri kapandı, protesto için başı bir o yana bir bu yana savruldu.

Çok güzel görünüyordu ve Trees aralarına ördüğü duvarı aşmak için her şeyini verebilirdi, o kendisine sarılırken ona sarılabilir, sonra onu yatağına götürüp bir daha ayrılmayı düşünmeyeceği kadar derin bir şekilde sevebilirdi.

İyi şanslar.

"Bana cevap vermeye motive oldun mu, Laila?"

Cevap vermedi, sadece sakinleştirici nefesler aldı. Vücudunun her parçası gergin, şişmiş, ağrıyor gibiydi...

"Hayır mı?" İçini çekti. "Keşke farklı bir seçim yapsaydın. Bana güvenemez misin ve senin güvenliğini, mutluluğunu ve en iyi çıkarlarını düşünerek hareket ettiğime inanamaz mısın? Sanırım inanmıyorum. Reddetmeye devam ediyorsun."

"Neden?" diye hıçkırdı.

Neden onu cezalandırıyordu? Neden umursuyordu? "Çünkü seni seviyorum. Bu değişmedi. Asla da değişmeyecek."

Laila ona bakakaldı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Sana yaptığım onca şeyden sonra mı?"

Başını iki yana salladı. "Bana cevap verene kadar, Laila, sana cevap vermeyeceğim." Yuvarlandı ve telefonunu tekrar eline aldı. "Bu oyuna devam edeyim mi, yoksa sonunda konuşacak mıyız? Ve cevap vermeden önce, bunu bütün gece yapabileceğimi bilmelisin. Seni defalarca orgazmın eşiğine getirebilir, asla düşmene izin vermeyebilirim. Başımı bacaklarının arasına koyup, o tatlı amcığını yalayarak ve seni orgazmın eşiğinde tutarak saatler geçirmekten zevk alacağım. Ya şimdi bana gerçeği söylersin ya da bu işkenceye katlanırsın-"

"Evinizi yakmakla tehdit etti," diye ciyakladı.

Söyleyebileceği onca şey arasında Trees bunun olacağını tahmin etmemiştir. "Ne?"

İç çekti, kirpiklerine daha fazla gözyaşı yapıştı. "Sana söylemek istemedim. Sadece kızacak ve intikam peşinde koşacaksın. El altından iş çeviriyor ve acımasız. O acımasız ve-"

"Ben de bunların hepsi olabilirim, tatlım. O ölene kadar her lanet gün. Ama *evimi* tehdit ettiği için onunla gittiğini mi söylüyorsun?"

Laila sefilce başını salladı. "Bana yaptığın bu eziyete daha fazla dayanamayacağım ve Victor'un peşinden gitmene engel olamayacağım. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım seni sonsuza dek kaybedeceğim. O yüzden gerçeği istiyorsan, tamam. Ben-"

"Beni kaybetmeyeceksin." Ayağa kalktı ve tekrar ona yaklaştı, yüzünü kavradı ve ela gözlerinin derinliklerine daldı. "Beni kaybedemezsin."

"Seni öldürecek."

"Deneyebilir, ama geldiğini görecek. Ve ikimizi de güvende tutacağım. Konuşmaya devam et." Kız devam etmekte isteksiz görüldüğünde, adam tekrar onun tümseğini avuçladı ve parmaklarını alaycı bir şekilde klitorisinin üzerinde kaydırıldı. "Eğer yaparsan, seni ödüllendireceğim."

Başı geriye kaydı. İnledi, uzun, tiz bir ihtiyaç feryadı. "Senin için bağırdığımı duyunca kendimi bu odaya kilitledim. Evi yakmakla ve seni öldürmekle tehdit etti, ben de-"

"Diri diri yanmaktan korktuğunuz için mi onu durdurmaya koştunuz? Bu oda yanmaz. Saklı ve güvende kalmalıydın."

"Ve seni kurban mı etti?" Başını hararetle salladı. "Hayır. Seni kurtarabilecekken olmaz."

"*Beni* korumak için *mi* saklandığın yerden çıktın?" Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini anlıyor muydu? Trees'in boyu ondan bir karıştan fazlaydı. Ondaki en az yüz kilo daha ağırdı. Ve en

iyiler tarafından ölümcül bir orospu çocuğu olarak eğitilmişti. Ama onu kurtarmak için kendini tehlikeye mi atmıştı? "Bunun işe yarayacağını nasıl düşündün?"

"Şiddet dürtüleri için başka bir hedefe odaklanmasını sağlayarak onu intikamdan vazgeçirdim. Senin ölümünü planlamasına ya da evini yıkmasına dayanamazdım."

"Siktir et evi. Burayı arazi ve mahremiyet için aldım, yapı için değil. Gerçekten onu hayatın pahasına koruman gerektiğini mi düşündün?" Neden düşünsün ki?

Kıpırdandı, adamın artık hareketsiz olan parmaklarına karşı dönmeye başladı. "Birçok hedefi aynı anda gerçekleştirmek için bir fırsat gördüm."

"Bunu açıkla."

Laila tereddüt etti. Görünüşe göre, itiraf etmek istemediği bir şeye cesaret etmişti. Trees onun kendini tutmasına izin vermeyecekti. Başını eğdi ve klitorisi taş gibi sertleşene kadar, sessiz bir yalvarışla kıvrana kadar, ondan yüksek sesli bir teslimiyet feryadı koparana kadar diliyle ona işkence etti.

"Laila? Açıkla."

"Tamam. Ağrım var. Yapamam..."

"Düşünmek mi? Evet, düşünebilirsin." Başparmağını tekrar kızın üzerinde gezdirdi, kızın tahrik olmasına yetecek kadar sürtünme sağladı ama onu kendinden geçirecek kadar değil. "Filtreleme. Aklına gelen ilk kelimeleri kullan."

Başını salladı, nefesi kesilmişti. "Planım seni ve evini kurtarıırken Geraldo Montilla'nın dikkatini dağıtmaktı, o da Victor'a daha çok, aileme daha az odaklanacaktı."

"Ve Ramos'u Montilla'nın radarına mı soktun?"

"Evet. Victor'un karşılık vereceğini ve Montilla'yı zayıflatacağını umuyordum."

Ciddi miydi? "Bunun muhtemelen Ramos'un ölümü anlamına geleceğini kavradınız mı?"

Tereddüt etti, dudaklarını yaladı, tekrar kıpırdandı. Şu anda sakladığı cevap, itiraf etmek istemediği bir şeydi. Ramos'un canının yanmasını istemediğini söylerse ona bu orgazmı yaşatmayacağından mı korkuyordu?

"Söyle bana," dedi sesini alçaltarak. "Şimdi."

"Evet," diye haykırdı. "Montilla'nın Victor'u öldüreceğinden şüpheleniyordum. Bunu umuyordum."

Gönderdiği videodan sonra buna inanmasını mı bekliyordu? Trees kaşlarını çattı. "Saçmalık. Bu sefer gerçeğe ne dersin?"

"Gerçek bu!" diye ısrar etti. "Ondan sonra, EM'ye Montilla'yı avlaması için bir sebep vermek üzere Kimber'in yerini bulmayı planladım-"

"Yani senin için onu öldürecektik ve ailen sonunda güvende mi olacaktı?" "Aynen öyle."

Ona hakkını teslim etmeliydi. Eğer gerçek buysa, planı hem cesurca hem de zekiceydi. Ve kesinlikle onun kışına şaplak atmak için can atıyordu.

Ama bu ifadeyle ona açması gereken çok şey de vermişti. Karşılık vermeden cevaplaması en muhtemel olan şeylerle başladı. "Yani... Montilla'nın dikkatini Ramos'un üzerine çekmek için mi? Bu yüzden mi Ferrari'yi çalmasına yardım ettin?"

Başını salladı. "Bu benim fikrimdi. Victor'u, karteale adamın en değerli eşyasını alacak kadar zeki olduğunu gösterebilirse, belki de herkesin yaşlı adamın operasyonu sürdüremeyeceğini düşüneceğine ve yerine Victor kadar cesur ve kurnaz birinin geçmesi gerektiğine ikna ettim." Trees, Ramos'un buna inanacak kadar aptal olup olmadığını sormadı. Belli ki inanmıştı. Laila adamın hırsına ve kibrine hitap etmiş ve tam da duymak istediği şeyi söylemişti. "Ve sen de Montilla'nın sevgilinizi öldürmesini istediğinizi mi söylüyorsunuz?" "O benim sevgilim değil. O benim

tecavüzcüm."

"La Pesca'da söylediğin bu değildi. Vücudunuza yaptığı her şeyden zevk aldığınızı ve kendi özgür iradenizle onunla birlikte olduğunuzu ısrarla söylediniz."

"Victor'la sokakta kavga etmemen için söylemem gerekeni söyledim. Elinden geleni yapacağını biliyordum.

Seni öldürmek için," dedi tutkuyla. "Seni vurduğunda binlerce kez öldüm."

Ona inanmak istiyordu ama güvenmekten çok uzaktaydılar. "Sen beni 'acıklı hikayene' kandığım için eleştirdikten sonra buna neden inanayım? Hangi yalanlar gerçek yalanlar, Laila? Bana ikinizin seviştiği bir video gönderdin, bu yüzden Ramos'a karşı hislerin olduğu için beni terk etmediğine ve kendi açgözlü amaçların için ona yardım etmediğine inanmak biraz zor."

"Yemin ederim, sadece seni korumak istemişim."

"Onun için bacaklarını açarak, bunu filme alarak ve bana bir öpücük e-postasıyla göndererek mi?"

Kirpiklerinde titreyen gözyaşları düştü. "Valeria bana o gece beni kurtarmaya niyetlendiğini söyledi. Yaralı olduğumu biliyordum. Düşüşünü izledim. Sana sarıldım ama kıpırdamıyordun. Victor'un üzerine gelseydin, seni öldürecekti. Buna katlanamazdım."

"Bana karşı çok fazla şey hissettiğin için mi?" Ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Şimdi bana o videoyla beni incitmek istemediğini mi söylemeye çalışacaksın?"

"Hayır. Seni inciteceğimi biliyordum ve bundan nefret ediyordum."

"Ama yine de gönderdin. Tabii ki seni becermesine izin verdikten sonra." "Yapmadı! Onu ben durdurdum."

Onun aptal olduğunu mu düşünüyordu? "Gerçekten mi? O videoda çıplak mıydın?" "Öyleydim, ama-"

"Üstünde miydi?" "Evet, ama-"

"Bacaklarının arasında mıydı? Aleti sertleşmiş miydi? Ona amının onun için orada olduğunu ve her zaman onun iyi küçük fahişesi olacağını söylerken kameraya gülümsüyor muydun?"

Yüz ifadesi hem mutsuzluğu hem de bıkkınlığı yansıtıyordu. "Bunların hepsi, evet. Ama bu hesaplanmış bir riskti. Bütün gece tekila içmişti. Şişeyi dümdüz bitirmişti. Tecrübelerime dayanarak bayılmasının an meselesi olduğunu biliyordum."

Trees ikna olmak istiyordu ama onun çıplak bedeninden, kaymak gibi amının kokusundan, ona bir kez daha güvenmesi için yalvaran irileşmiş gözlerinden uzaklaşması gerekiyordu... "İki sorum daha var."

"Ödül yok mu? Ben dürüst davrandım."

Şey, cevap vermişti. Söylediklerinin ne kadarının doğru olduğuna karar vermek için mantıklı bir şekilde düşünmesi gerekecekti.

"Haklısın." Arkasına uzandı ve plastik şeker torbasına daldı. "Çikolata değil.

Öp beni," diye nefes nefese kaldı. "Dokun bana."

Kafasını tekrar bulandırabilsin diye mi? Muhtemelen onun isteğini bir ilerleme olarak görmeliydi ama nedenlerini bilmeden bunu yapamazdı. Onu artık mantıklı olamayacağı kadar kötü bir şekilde dolaştırmış olma ihtimali çok daha fazlaydı. "Ödül talep edemezsin tatlım. Sana ne verirsem onu alırsın. Çikolata ister misin?"

"Hayır."

"O zaman ben sorularıma geri döneyim."

Ama ona direnmek kolay değildi. Arzu onu rahatsız ediyordu. Kız tam önündeydi, uzanmış, zindanında bağlı, çıplak ve yalvarıyordu. Elleri onun üzerindeydi, ağzı onun üzerindeydi. Onun kokusunu alabiliyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu. Ona daha fazla soru sormaktansa içine girmeyi tercih ederdi, lanet olsun.

"Pekala."

Trees odaklanmaya çalıştı. "Ramos'la seks yaptığınız videoyu beni korumak için düzenlediğini söylüyorsun ama seni becermesine izin vermedin, öyle mi? Ya onu durduramasaydın? Ona izin

verir miydin?

"Beni kurtarmak için seninle seks yapmasını mı istiyorsun?"

Laila gözlerini kapattı. "Beni buna cevap vermek zorunda bırakma." Demek ona söylemek istemiyordu. Çok yazık.

Elini tekrar bacaklarının arasına kaydırды ve parmaklarını kadının muhtaç etinin üzerinde gezdirdi. Tartışmaları sırasında kızın uyarılma hissi biraz azalmıştı. Klitorisinin etrafında birkaç tur atarak ve dudaklarını teninde gezdirerek bunu düzeltti. "Söyle bana, Laila. Yoksa seni sınıra kadar götürür ve tekrar inkâr ederim."

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Zevke karşı koymaya çalışırken yüzü allak bullak oldu. "Neden? İkimize de eziyet etmek istediğin için mi? Bunun kabul edilebilir bir yanıtı yok. Hayır dersem, seni güvende tutmaya kararlı olmadığımı düşünürsün. Evet dersem, hangi erkekle birlikteysem onun gözüne girmek için bacaklarını açan bir *puta* olduğuma karar veriyorsun."

Haksız değildi ama bu sorusunu geçersiz kılmıyordu. "Evet mi hayır mı?"

"Eğer beni seviyorsan, neden bunu bilmek istiyorsun? Sana yardım etmek için elimden geleni yaptığımı kabullenemiyor musun?"

Belki bunu sizin tercih edeceğiniz şekilde yapmadım ama-"

"Hayır, bunu kabul edemem." Çoğunlukla, görünüşe göre cevapla kendine işkence etmek isteyen aptal bir piç olduğu için.

"Özür dilerim." Dudaklarını sessizce birbirine bastırdı.

Ondan uzak duracağını mı sanıyordu? Öyle bir şey olmayacak.

Eğildi ve diliyle kızın klitorisini yavaşça okşadı, sonra titreşimli düğmeye doğru hırladı. "Cevap ver bana."

"Ağaçlar..." Şok olmuş bir zevk nefesi emdi, sonra feryat etti, "Dur. Bu kazananı olmayan bir durum."

Bu konuda da haksız sayılmazdı. Bu onu her ne kadar kızdırsa da adil olmak zorundaydı. "Söz veriyorum, dürüstlük sana daha fazla ceza kazandırmayacak."

"Hayır, sadece öfken." Dağınık bir şekilde iç çekti. Kavganın sonunda onu terk ederken daha fazla gözyaşı döktü. "Evet. Ondan nefret etmeme ve bana dokunma düşüncesinin beni hasta etmesine rağmen vücudumu Victor'a verirdim. O videoyu çekerken tiksintimi gizlemek için tüm irademi kullandım. Victor'un sana zarar vermesini engellemek için her şeyi yapmama rağmen, yine de beni kınayacaksın."

Eğer cevabını alaycı bir şekilde algıladıysa, kesinlikle Ramos'un iyiliği için bacaklarını açmaya hazır bir fahişe gibi görünüyordu. Ama eğer önemseydiği bir adam gibi göründüyse, onu korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı - kendisine mal olsa bile.

"Neden?" diye ağzından kaçırdı. "Neden benim için kendini feda ediyorsun?" "Eğer sana söylersem, bu bilgiyle ne yapacaksın?"

Tabureden atladı ve kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu bir pazarlık değil. Şu lanet soruya cevap ver."

"Yoksa ben yanana, bu korkunç ihtiyaca dayanmanın sınırına gelene kadar bedenimle tekrar oynar mısın?" "Eğer mecbur kalırsam."

Yutkundu ve başka tarafa baktı.

Laila'nın bakışlarını tekrar kendi bakışlarına çevirdiğinde Trees'in kalbi boğazına kaçtı. "Neden, Laila? Benim hakkımda ne hissediyorsun?"

"Seninle savaşıyorum. Neden denediğimi bilmiyorum." Daha fazla gözyaşıyla savaşıırken çenesi

titredi. "Seni seviyorum."

Bu üç kelime onu şaşkına çevirdi. Şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. Kalbi ters döndü. Geri çekildi ve itirafını anlamaya çalışırken ona baktı. Bu doğru muydu? Yoksa ona sadece duymak istediğini düşündüğü şeyi mi söylüyordu?

Trees bilmiyordu. Ve onun çıplak bedeninden uzaklaşana, arzusu yatışana ve düşünme fırsatı bulana kadar da bilmeyecekti.

Sikeyim.

Tek kelime etmeden masayı yuvarladı ve tekrar düz bir şekilde yatırdı. "Ne yapıyorsun?" Sesi korkmuş gibiydi.

Cevap vermedi. Ne diyebilirdi ki? Onun yerine önce ayak bileklerini, sonra da bileklerini çözdü ve ayağa kalkmasına yardım etti. Titreyen bacakları hemen altına kıvrıldı ve ona doğru sallanmaya başladı. Adam onu yakaladı ve destek için kollarını ona doladı.

"Ağaçlar." Elleriyle, gözleriyle, yüz ifadesiyle ona sarıldı.

Onu yatak odasına götürmemek, saygıyla yatağına yatırmamak ve şafak sökene kadar onunla sevişmemek için her şeyini verdi. Kurnaz ve tehlikeli olabileceğini kanıtlamıştı. Erkeklerle nasıl çalışılacağını biliyordu. Edgington'lar Kimber'dan çoğunlukla zarar görmeden dönmüşlerdi ama bu tehlikenin bittiği anlamına gelmiyordu. Şimdi hem Montilla hem de Ramos peşlerine düşecekti. Bunu iyice düşünme fırsatı bulana kadar potansiyel olarak güzel bir engerek tarafından çekilmesine izin vermeye cesaret edemedi. Onu çözene kadar.

"Burada kalın. Buzdolabında su şişeleri var. Bir tane iç. Tezgahın üzerindeki sepette protein barları var. Bir tane ye. Tartışmayın. Amına dokunma ya da kendini boşaltma. Ve giyinme. Üşüyorsan, uzak duvardaki dolapta battaniyeler var. Geri geleceğim."

Adam merdivenlere doğru adım attığında, kadın onu daha sıkı kavradı. "Beni bırakma. Lütfen."

Nereye gidiyorsun ya da ne yapıyorsun diye sormamıştı. Sadece gitmemesi için ona içten bir yalvarışta bulunmuştu.

Sözleri onu kırmıştı. Bu onu aptal bir enayi yapıyordu ama Trees'in şu anda umurunda değildi. Aralarındaki mesafeye daha fazla dayanamadı.

Onu kaldırdı, sırtını en yakın duvara yasladı, sonra başını eğip ağzını kavrarken kişisel alanını doldurdu. Bir avuç yasak saniye boyunca umudun onu kontrol etmesine izin verdi. Açlığının öfkelenmesine izin verdi. Ona duyduğu ihtiyacın, damarlarını kaynatan ve tüm sağduyusunu yakıp yok eden bir aşka dönüşmesine izin verdi.

Ağzının içine daldı, aralarında hava kalmayana kadar kendini ona doğru bastırdı. Dudaklarını daha geniş açmaya zorladı ve dilini aldı. Laila hiç utanmadan karşılık verdi, kendini açtı, her şeyini ona verdi. Adamın omuzlarına tırmandı, ona sarıldı ve tırmandı, bacaklarını kaldırarak kalçalarına doladı. Adam ona yardım etti, kışını ellerinin arasına aldı ve onu yukarı kaldırdı. Ona karşı çılgınca ve ateşli bir şekilde sallandı.

Adam onu sert aletin çıkıntısıyla duvara sıkıştırıp ona doğru salladığında, kadın inledi. Adam onu istiyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu. Kendini onun öpücüğünün derinliklerine doğru zorlarken onun için terliyordu, bir daha havaya çıkıp çıkmayacağı umurunda bile değildi.

Ya o da seninle oynuyorsa?

Trees bu sestten ne kadar nefret etse de mantıklı bir sestti. Kendini yok etmeden pervasızca Laila'nın içine düşmeye devam edemezdi, bu yüzden eğer kendini kurtarmak ve neler olduğunu anlamak gibi bir niyeti varsa, şimdi ondan ayrılmak zorundaydı.

Ağzını serbest bırakarak onu bıraktı ve nefes nefese kalarak geri çekildi. Bir elini yüzüne götürdü, dudaklarındaki tadı avuçlamak için durakladı, Laila'nın tatlılığına olan ihtiyacına tekrar teslim olmamaya çalıştı. "Uzun sürmeyecek."

Yüzünü dehşet kapladı. "Beni karanlıkta bırakmayacaksın, değil mi?"

Yumuşadı. "Hayır. Korktuğunu biliyorum. Seni asla kasıtlı olarak korkutmam."

Elini koluna koyarak onu durdurdu. "Teşekkür ederim. Ve özür dilerim. Her şey için. Belki

planım size mantıklı gelmiyor ama ben sadece sizi tehlikeden kurtarmak istemişim..."

Çünkü sözde onu seviyordu.

Kalbi ona inanmasını ve bir adım atmasını istiyordu. Aklı ise onun kötü bir bahis olduğunu ve geri çekilmesini söylüyordu.

Şu anda onun duygularına -ya da kendi duygularına- hitap edemezdi ama planına hitap edebilirdi. "Aslında planın çok mantıklıydı. Akıllıca ve iyi düşünülmüştü... ta ki sen bütün bir kartel ve bir fraksiyonla tek başına mücadele etmeye çalışana kadar. Bu insanlar hakkında bilgin var. Bunu kabul ediyorum. Ama bunun için eğitilmemişsin." Ve bunu yapmak için onları gerçekten otobüsün altına atması mı gerekiyordu?

"Biliyorum." Başını öne eğdi.

Yaptığı hatayı gerçekten gördüğü için mi? Yoksa onunla oynadığı için mi?

Kahretsin, ondan uzaklaşıp düşünmek için birkaç dakika ayırmazsa kendini aptalca bir hataya sürükleyecekti.

Sadece başını salladı, sonra da kapıyı açmak için rakamları tuşladı. "Bu arada, bu odaya giriş ve çıkış kodlarını değiştirdim, yani ben söyleyene kadar buradan ayrılmayacaksınız."

CHAPTER *Fight*

Trees merdivenleri tırmandı, tüm ışıkların açık olduğundan emin olduktan sonra kendini zindandan dışarı bıraktı. Ayrılmadan önce Laila'ya bir daha bakmaya cesaret edememişti. Kendisinin etkilenmesine izin veremezdi. Ya da kendini kaybetmeye devam ettiği o ela gözler tarafından kandırılmasına. Bir kez ve herkes için bağlılığının nerede yattığını.

Bunu nasıl yapacaksın?

İç çekerek duşa doğru yöneldi. Kafasını boşaltması gerekiyordu ve burada daha iyi olacağını düşünüyordu. Eğer düşüncelerini Laila'dan -onun kokusundan, tadından ve arzusunun savunmasını aştığı ve sonunda inleyip gür dudaklarından sırlarını döktüğü zaman gözlerindeki o bakıştan kurtarmazsa hiçbir yere varamazdı.

Suyu açtı, soyundu, sonra yağmur gibi yağan spreyin altına girdi. Sonra hareketlerine devam etti - sabunlandı, ardından Laila'yı düşüncelerinden uzaklaştıracağını umduğu içi boş bir orgazmla otuz bir çekti. Ama olmadı. Fayans kaplı bankın üzerine çöktü ve iç çekerek başını eğdi. Son birkaç dakika içinde Laila'ya daha fazla odaklanmak dışında pek bir şey başaramamıştı.

Tanrım, ona duyduğu bu ihtiyaç onu mahvetmişti.

İç çekerek duşu kesti ve havluyla temizlendi. Yeni kıyafetlerini giyip yatak odasından çıktıktan sonra da kendini daha iyi hissetmedi. İçindeki her şey onun masum olmasını istiyordu ama gerçeğin onu ezeceğinden korkuyordu. Yine de kafasını kuma gömmek ona göre değildi. Hayatlar tehlikedeydi ve duygularının onu gölgelemesine izin veremezdi.

Trees ne yapması gerektiğini biliyordu, bu onu ne kadar öldürürse öldürsün.

Kahve fincanını açtıktan sonra, demliği damlarken garaja yöneldi ve Laila'nın sahil bungalovundan topladığı eşyalarını aldı. Mutfığa yerleştikten sonra, her şeyi içine tıktırdığı spor çantasını çekiştirerek açtı ve işe yarar bir şeyler bulmak için etrafı kolaçan etti. Ne yazık ki, onun taşıdığını hiç görmediği bir telefon dışında pek bir şey yoktu. Biraz aşınma ve yıpranma gösterdiğine göre belli ki yeni değildi. Etrafındaki kılıf siyah, gri ve geometrikti. Kesinlikle erkeksi. Ters çevirdi ve baş harflerini buldu: VMR.

Lanet olsun, bu Victor'un cihazı mıydı? Neden Laila'da olsun ki? Adamın telefonunu mu çalmıştı... yoksa düşman eline geçmemesi umuduyla ona mı vermişti?

Yol boyunca bir yerde cihazı kapatmıştı, bu yüzden onu çalıştırdı. Şok olmuştu, şifre gerekmezsin içeri girdi. Ne oluyor lan? Victor'un iş kolundaki bir adam kesinlikle güvenli bir şifre korumasına sahip olmalıydı - en azından.

Trees, her türlü izleme aracının devre dışı bırakıldığından emin olmak için hızla cihazı kontrol etti. Wifi ve hücresel ağ kapalı. Konum servisleri de öyle. Dolaşım yok.

Bu sürtüğü parçalara ayırma zamanı.

Daha dalamadan yatak odasında kendi telefonu çaldı. Görmezden gelmeyi düşündü. Şu anda konuşmak istediği kimse yoktu.

Laila hariç. Gerçeği ondan duymalısın.

Hayır, gerçekten ihtiyacı olan şey onunla soyunmak ve konuşmaktan tamamen kaçınmaktı.

vücutlarını.

Bu kötü bir fikirdi.

Trees bir küfür savurarak cihazı banyo tezgahından aldı ve Zy'nin bu saatte aramasına şaşırdı. "N'aber dostum?"

"Seni kontrol ediyorum. Kane bana Laila'yı ailesini ziyaret etmesi için getirdiğini söyledi."

"Evet. Buna ihtiyacı vardı." Zy'nin aramasının bir amacı vardı ve Trees sadece ona ulaşmak istiyordu. "Ne oldu?"

"Pek bir şey yok. Onunla nasıl gidiyor?"

"Her şey beklediğim gibi gidiyor. Laila ile ilgili her şey savaş ve bilmece arasında bir yerde. Ya sen?"

"Güzel. Hallie bu gece yüzme kursuna başladı. Her şey çok tatlıydı ama onu çok yoruyordu. O erken gitti, bu yüzden Tessa ve ben sadece takılıyoruz."

Tercümesi: Gecenin geri kalanını kendilerine ayırdılar. "Ve sen zamanını benimle mi harcıyorsun?"

"Umarım bu sohbeti hızlıca yapabiliriz." Sonra Zy'nin neşesi kaçtı. "Kane zihinsel olarak iyi bir yerde değilmişsin gibi görüldüğünü söyledi. Bana bundan bahsetmek ister misin?"

Kane'in ispiyonculuğu Trees'i kızdırmıştı, adam iyi niyetli olsa bile. "Laila'nın beni Ramos'tan korumaya mı çalıştığını yoksa kendini kurtarmak için beni satmaya mı çalıştığını bilmiyorum."

"Sana kendi sert sevgini vermekten nefret ediyorum ama Tessa'dan emin olmadığımda bana verdiğin tavsiye tam yerindeydi. Cevapları almak için onu yoklaman gerekecek; bu ister sözlerinle ister aletinle olsun, sana kalmış. Ama neyin peşinde olduğunu öğrenmelisin. Sadece EM'nin bilgiye ihtiyacı yok, aynı zamanda seni tanıyorum. Bu belirsizlik seni öldürüyor."

Bazen Zy'nin aklından geçenleri okuyabilmesinden nefret ediyordu. "Evet." "Laila'ya Dom taklidi yapıp onu konuşturabilir misin?"

"Denedim. Olmuyor, en azından şimdi değil. Çok ileri gittim ve cevaplara çok ihtiyacım var. Bu yüzden burada Victor Ramos'un telefonuyla oturmuş, bu solucan kutusunu gerçekten açmak isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum."

"Başka seçeneğin yok."

"Evet." Bu sonuca sadece Laila'nın bağlılığı hakkında bir bilgi içerip içermediğini görmek için değil, Ramos'un nerede olduğunu anlamak için de varmıştı. Herif serbest ve tehlikeliydi.

"Zy?" Trees, Tessa'nın arka plandan usulca seslendiğini duydu. "Ah, özür dilerim. Telefonda olduğunu bilmiyordum."

"Hemen geliyorum bebeğim," diye yanıtladı en iyi arkadaşı.

"Benim için endişelenme dostum. Bir yolunu bulacağım," diye güvence verdi Trees. "Tessa ile gecenin tadını çıkar."

Zy sert bir nefes verdi. "O böyle iç çamaşırı giymişken, kesinlikle giyeceğim. O kadını hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama ben şanslı bir orospu çocuğuyum. Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"

"Elbette." Ama Trees yapmazdı. Zy hak ettiği sevgiye sahipti çünkü duygularını dinlemiş ve kalbinin sesini dinlemişti. Tessa'nın ne tür bir yanlış yaptığından şüphelenmiş olursa olsun, içgüdülerine göre hareket etmişti. Ve şimdi Trees'i kışkandıracak bir sonsuza dek mutluluk yaşıyordu.

Eğer o da içgüdülerine güvenseydi aynı sonucu elde edebilir miydi? Yoksa Laila'nın "*Seni seviyorum*" sözleri kafasını mı karıştırıyordu?

Görüşmeyi sonlandırdılar ve Trees mutfağa dönüp Ramos'un telefonuna tekrar daldı. Pisliğin cihazın kaybını hafifletmek için elinden geleni yaptığını anlaması üç dakikadan az sürdü. E-postalar günler önce gönderilmeyi bırakmıştı. Sosyal medya hesaplarının yarısı ondan yeni şifreler istemişti ama o şifrelere sahip değildi. Sorun değildi. Birkaç dakika sürebilirdi ama hackleyebilirdi.

Bunu yapmasa bile Trees, Ramos'un indirdiği ve bulutuna kaydettiği her şeyi görebilecekti. Bir bakışta çok şey varmış gibi görünüyordu: konumlar, geçmiş operasyonlar, Montilla'nın "tahtını" ele geçirmek için gelecek planları.

Tıpkı Laila'nın ona söylediği gibi.

Ramos'un planı konusunda dürüst olsaydı... belki de ona her konuda doğruyu söylüyor olurdu.

Trees bu teoriyi kabul etmeyi çok istiyordu. Ama Laila'ya olan hisleri mantığını karıştırıyordu. Elinde biraz daha kanıt olsaydı -onu dibe çeken bu iki tonluk arzuyu destekleyecek herhangi bir şey-şüpheyi siktir eder, Laila'yı kollarına alır ve asla bırakmazdı. Ama yapamazdı, sorumlu bir şekilde değil. Söz konusu olan sadece kendi hayatı değildi. Kimber'in kaçırılmasından sonra, ekibin ve sevdiklerinin güvenliğini göz ardı edemezdi, EM'nin itibarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Konu o kadın olduğunda, tarafsız değildi.

Ama öyle olabilecek birini tanıyordu.

Küfrederek Ramos'un telefonunu bir kenara bıraktı ve kendi telefonuna uzandı. Matt üçüncü çalışta açtı. "Trees?"

"Evet. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Orada işler nasıl?" "Çevrenizde mi? Sessiz. Rahatlayabilirsin."

"Hiç sanmıyorum."

"Ne oldu?"

"İki sentine ihtiyacım var."

"Elbette. Ne hakkında? Elimden geleni yapacağım."

Matt yapardı. Trees diğer adamı pek iyi tanı mıyordu ama Meksika'ya gittikleri sırada çok sağlam biriydi. Matt onun hayatını kurtarmıştı. "Seni Laila hakkında soru sormak için arıyorum. La Pesca'da Victor'la aralarında geçenleri gördün ve duydun."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Bilmek zorundaydı. Eğer Laila onun güvenliği için kendini feda ettiyse, Trees'in bunu bilmesi gerekiyordu. Ayrıca Laila'nın kendini kurtarmak için yalan söyleyip söylemediğini de bilmesi gerekiyordu. "Evet. Ne gördün? Ne gördün? Ve duydun mu? Sence nerede duruyor? Ya da kiminle demeliyim?"

Matt uzun bir nefes verdi. "Onu ilk gördüğümüzde Ramos'un çıkarı için seninle oynadığına ikna olmuşum ama o orospu çocuğu seni vurduktan sonra şüphelerim oluştu."

Trees bunu anladı ama bu ona asıl bilmek istediği şeyi söylemedi. "Sence Ramos'a karşı ne hissediyor?"

"Seninkinin ne olması gerektiğini bilmek istediğin için mi soruyorsun? Dostum, sana onun hakkında nasıl hissedeceğini söyleyemem."

"Senden bunu istemiyorum. Denesem bile onu sevmekten vazgeçebileceğimden şüpheliyim. Sadece ona güvenebilir miyim bilmiyorum." Trees içini çekti, kendini birden bitkin hissetti. "Mesele şu ki, bana sırtından bıçaklanmasını açıklamak için ayrıntılı bir hikaye anlattı. Uyuyor... ama buna inandığımdan emin değilim. Daha objektif bir bakış açısına ihtiyacım var."

"Dürüst olacağım, birkaç kez ileri geri gittim çünkü Laila'nın seçimleri akla yatkın değil. Görünüşte, size söylediği şey - her zaman Victor'a ait olduğu ve yaptıkları sert seksi sevdiği - en açık senaryo gibi görünüyor. Ama eğer durum buysa... o zaman diğer davranışlarının çoğu anlamsız. Yani, onu ömür boyu istediğini söylediğinde duygusaldı. Ve seni her şeyiymişsin gibi öptü. Ama onu Ramos'tan kurtarmak için ısrar ettiğin anda sana sırt çevirdi ve Ramos'un onun erkeği olduğunu falan iddia etti. Eğer bu doğruysa, neden seni ondan saklamak için her şeyi yaptı? Ve neden Ramos'u

yanlış yönlendirdi ve onun dikkatini senden uzaklaştırıp Montilla'ya odakladı?"

"Benim de benzer düşüncelerim vardı." Trees telefonu sıktı. "Ramos beni vurduktan sonra ne oldu?"

"Ve sen de kafanın üstüne mi düştün? Dostum, Laila sanki dünyası sona eriyormuş gibi hıçkırarak ağladı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kanamanı durdurmak için elinden geleni yaptı."

Aynı zamanda Laila'nın iddia ettiği gibi. "Başka bir şey var mı?"

"Geriye dönüp baktığımda, onun hakkını vermeliyim. Konumumu belli etmeden sana yardım etmem için bana sessizce yalvardı. Kendisi için hiç yardım istemedi. Tamirci elinde kaynak makinesiyle peşine düştüğünde neredeyse kendini kaybediyordu. Ama sana yardım edemedi. Denedi. Sana tıbbi yardım sağlaması için Ramos'a kendini kurban gibi sunduğunu duydum."

Trees şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Bunun bir oyun olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Bu onun davasına nasıl yardımcı olabilir ki?" Matt meydan okudu. "Sonunda bunun bir önemi kalmadı, çünkü Ramos onu saçlarından sürükleyerek götürdükten sonra, onu sana açık olmakla suçladı. İşte o zaman duruma yanlış mı bakıyordum diye düşünmeye başladım."

Trees anlamıştı. Şu anda o da kesinlikle bunu merak ediyordu.

"Ama sonra sana yatakta çektikleri o boktan videoyu gönderdi ve... her şeyi yeniden sorgulamaya başladım."

Yani Matt hiçbir şeyi aydınlatamadı. Yine de adam haklıydı. Matt ona Laila hakkında ne hissetmesi gerektiğini söyleyemezdi. Trees bundan ne kadar nefret etse de, ya bir inanç sıçraması yapması ya da onu bir şekilde kalbinden çıkarması gerekecekti.

Matt'e, "Aynı Gekilde, ama fikrin için teşekkür ederim," dedi. "Sana borçluyum, hem de sadece hayatımı kurtardığın için değil." "Bir şey değil. Edgington'lar eğer istersem bana tam zamanlı bir iş teklif ettiler. Bu iş için çok geç kaldım.

Wyoming'e dön, ama..."

"Kalmayı mı düşünüyorsun?"

Tereddüt etti. "Orada benim için hiçbir şey yok."

Arkadaşın yok mu? Ailen yok mu? Seksi, yakışıklı bir kovboyla birlikte olmak için can atan kadınlar yok mu? "Burası kötü bir yer değil, dostum."

"Geldiğim yerden farklı. Peki ya sen? Arada bir sesinde Güney'i duyuyorum ama buraların aksanına hiç benzemiyor."

"Batı Virginia'daki kömür madeni ülkesinden geliyorum. Burası gerçekten farklı. Ama ben seviyorum. Patronlar sert olabiliyor ama sonuç bekliyorlar. Sadece en iyileri işe alıyorlar. Umarım bunu düşünürsünüz. Personel eksikimiz var ve senin de burada olman hiç fena olmaz. Sen olmasaydın ben hayatta olmazdım."

"Teşekkürler. Bunu kesinlikle düşünüyorum. Umarım Laila ile aranızdaki meseleyi yakında çözersiniz. Ben de burada dikkatli olacağım çünkü Ramos muhtemelen senin hayatta olduğunu biliyor ve kanının peşinde."

Ağaçlar da öyle düşünmüştü. Peki ya Laila? Milyon dolarlık soru buydu ve bir cevabı yoktu. Ya sevgilisi ona gizlice yaklaşıp beynini dağıtabilsin diye onu oyalyordu ya da Montilla'yı zayıflatmak, ailesini güvende tutmak ve kendisine aşık olan korumayı korumak için Ramos'u bir piyon olarak kullanmak üzere oynadığı güç oyunu hakkında gerçeği söylüyordu.

Ramos'un telefonunu tekrar aldı ve elinde çevirdi. La Pesca'da karşılaştıklarında Laila'da bu cihaz yoktu. Ve eğer kendine ait bir telefonu varsa, Ramos'unkini neden çalmış olabilirdi? İçindeki bilgiler için mi? Belki de. Ama daha olası senaryo, kendine ait bir telefonu olmadığı ve kız kardeşiyle iletişim kurmak için bir yola ihtiyacı olduğuydu. Bunu bir oyun uygulaması aracılığıyla yapmıştı, değil mi? Kendi telefonu varken ve basitçe arayabilecek ya da mesaj atabilecekken neden bu yöntemi seçmişti? Ve eğer o sırada yanında bir telefon taşımıyorsa, bu muhtemelen Ramos'unkini

sevişmelerini filme almak için kullandığı anlamına geliyordu.

Trees titreyen elleriyle Ramos'un fotoğraflarını açtı ve hemen işe koyuldu. Kaydedilen son şey, Laila'nın onu Ramos'un gönüllü fahişesi olduğuna ikna etmek için gönderdiği videoydu.

Başlatmak için düğmeye bastı. Anında ekran tanıdık bir görüntüyle doldu - ucuz

motel odası, hafif sararmış çarşaf, çirkin kahverengi ve mavi yatak örtüsü, çıplak bir Laila'dan bahsetmiyorum bile. Ama gördüğü görüntüler? Laila ona e-posta gönderip öpüp gitmesini söylediğinde bunu ona göndermemiştir.

Bu versiyonda Ramos boxer'ını giymiş ve bir elinde neredeyse boş bir tekila şişesi tutarak sarhoş bir şekilde yatağa tökezlemiştir. Bir kısmı kadının boynuna ve omzuna dökülmüş. Güldü, ona doğru atıldı, onu yatağa yaslariken görüntü sallanıyordu. "Kameranin nesi var, *chiquita*?"

Adam kızın boynuna doğru eğilirken, Laila ona seslendi, sesi boğucuydu. "Eskiden yaptığın gibi bizi filme çekeceğim."

Ramos başını kaldırdı ve kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "Benim için çılgılık attığın saatleri kaydettim. Kendi zevkim için onları sık sık izledim." Tıslayarak nefesini içine çekti. "Korkun beni sertleştiriyor."

"Biliyorum," diye nefes aldı, sanki büyülenmiş gibiydi, sanki onun aşağılanması ve acısını istiyordu. Ağaçlar fırlamak istedi.

"Telefonu dışarıda tut. Seni becereceğim tüm yolları kaydettiğinden emin ol."

Anında kamerayı onlardan bir kol boyu uzağa yerleştirdi, çarşafı bellerine kadar çekti ve Ramos'un onun kalçasını kuru bir şekilde becerdiği gerçeğini örttü.

Sonra aniden kameraya gülümsedi, gözleri kısık ve tahrik olmuş görünüyordu. Kadının ifadesi Trees'in içinde bir elektrik pingi yarattı. Bu, kadının gönderdiği videonun ilk karesinde gördüğü bakışların aynısıydı.

Midesindekileri kusmak istiyordu. Telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak, Ramos'un ağzını burnunu kırmak, sonra da kendisine bir kez daha yalan söylediği için Laila'nın canına okumak istiyordu. Sonra da ona inandığı için kendi kışını tekmelemesi gerekiyordu.

"*Chiquita*," diye hırladı. "O amcığı istiyorum."

"O senin için burada. Tıpkı benim gibi." Başını yana çevirdi, gözleri kendinden geçmiş bir halde kapandı ve Ramos'a boynunu uzattı.

"Hmm...evet." Sanki sevişiyorlarmış gibi onun üstünde zıpladı. "İyi küçük *puta*."

Trees videoyu dondurdu, birkaç saniye geri aldı ve kareleri tekrar oynattı. Ama hiçbir şey kaçırmamıştı. Bu görüntüyü ilk izlediğinde Ramos ve Laila'nın müstehcen, şehvetli ve rızaya dayalı bir seks yaptıklarına ikna olmuştu. Ama belli ki Ramos hâlâ boxer'ını giyiyor ve Laila'nın kalçasına orospusu gibi davranıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Trees.

Laila onu kasıtlı olarak Ramos'la seviştiklerine inandırmıştı.

Onu kurtarmaya gelmemen için seni ikna etmeye çalıştığı için mi? Seni korumak istediği için mi?

Emin değildi, bu yüzden izleme işkencesine devam etti.

Videoda Laila cevap olarak inledi. "Senin için mi? Her zaman."

Victor kızın saçlarını hırçın bir şekilde çekiştirdi ve dişlerini kızın omzuna sanki çiğneyip yutmak istediği bir et parçasıymış gibi sertçe geçirdi.

Laila haykırdı. "Evet!"

"Benim."

Laila kameraya doğru ağır gözlerle bir kez daha baktı. "Senin."

Ona gönderdiği video burada bitiyordu. Ama şimdi bitmiyordu. Neredeyse bir dakika daha vardı.

Laila'nın yatağın üzerinde el yordamıyla Ramos'un boş tekila şişesini bulmasıyla başladı. Şişeyi kaldırdı ve kafasına vurdu.

Ağaçlar geri çekildi. Bunun olacağını tahmin etmemişti. Laila kendisini becermesini istiyorsa neden onu bayıltmaya çalışsındı ki?

Bunun üzerine Ramos kaskatı kesildi, başını kaldırdı ve ona dik dik baktı; daralmış bakışları aniden intikam yemini etmişti.

Laila nefesini tutarak telefonu bıraktı. Trees'in görebildiği tek şey soyulmuş, su lekeli tavandı ama başta kadının boğulma sesi olmak üzere pek çok şey duyabiliyordu.

"Sert mi oynamak istiyorsun, kaltak?" Ramos hırladı.

Laila'nın onunla mücadele ederken çıkardığı sesler, homurdanmaları ve çırpınışları, Trees'in o pisliğin boğazını sıkıdığından şüphelendiği elleri tarafından bastırılan çığlıkları onu öfkelen-dirmişti. Ramos gibi bir pisliğin neredeyse onu boğarak öldürmesi hoşuna gitmiyordu, değil mi?

Saniyeler sonra, şişenin birinin kafatasına çarpma sesini tekrar duydu. Sonra Laila öksürdü ve nefesi kesildi, açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerine hava çektiği duyuluyordu.

"*Cabrón*." Bu ses onun Ramos'a tükürmesi miydi? "Senden nefret ediyorum. Bana bir daha asla dokunamayacaksın. Asla!"

Sözleri ciddi bir söz gibi cınladı.

Laila aniden telefonu kaptı, sarsılmış ve kızgın görünüyordu. Cihaz elinde sallanırken Ramos'un kıpırdamadan yatağın üzerinde yüzüstü yattığını, solgun poposunun havada olduğunu ve boxer'ının gelişigüzel dizlerine kadar indiğini gördü.

Video burada sona erdi.

Kutsal. Anasını sikeyim. Kahretsin.

Trees arkasına yaslandı, düşünceleri birbiriyle yarışyordu. Ama hepsi dönüp dolaşıp tek bir sonuca varıyordu: Laila zindanda doğruyu söylüyordu. Ramos'un gönüllü sevgilisi olduğuna ikna etmek için ona gönderdiği videoyu değiştirmişti. Böylece kendisi yaralıyken onu kurtarmaya çalışmayacaktı.

Onu ve sadakatini sorgulamayı bırakmıştı çünkü inandığı her ihanet açıkça bir yalandı. Gerçekten de onu korumaya çalışıyordu.

Peki karşılığında ne yapmıştı? Onu aldatmakla suçlamış, en az yarım düzine orgazmı reddetmiş, sonra da tahrik olmuş ve titreyerek onu yapayalnız bırakmıştı.

Sikeyim.

Şimdi ne olacak?

Trees ayağa kalktı ve elini yüzüne götürdü. Ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi ama şu anda Laila'yı görmesi gerekiyordu.

Zindan kapısının mührünün açılmasıyla çıkan tıslama sesi Laila'nın başını döndürdü. Bir eliyle battaniyeyi çıplak vücuduna daha sıkı sararken diğer eliyle gözlerinden akan yaşları sildi. Trees duygularını açıkça belli etmişti. Artık onu istemiyordu. Artık onu sadece korumak için para aldığı bir beden olarak önemsiyordu. Onu çok incitmişti ve o da bunu anlıyordu. Daha önce hiç erkek arkadaşı olmadığına göre, ilişkiler hakkında ne biliyordu ki? Elbette her şeyi berbat etmişti.

Şimdi onun reddiyle yüzleşmek zorundaydı. Onları yakınlık dışında her şekilde ayıracaktı. Laila onun reddedileceğini bilmesine rağmen, bu onu kahrediyordu.

Trees'in büyük ayakları merdivenlerden inerken şaşırtıcı derecede hafifti. Onun belirişini izlerken suyundan biraz daha yudumladı. Önce çizmeleri, sonra da kaslı bacakları görünür hale

geldi.

Denim. Sonra dar kalçaları, ardından da tişörtünden bile belli olan zayıf, oluklu orta kısmı.

Laila'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Her zaman olduğu gibi, onun yanında olmak onu heyecanlandırıyordu ama bu sefer onu kovmak için kullanacağı sert sözlerden korkuyordu.

Adamın iri omuzlarını ve sık kırpılmış sakalının koyu renkli ucunu gördüğünde, bakışlarını karşılamak için cesaretini kaybetti ve başını eğdi.

Geçmişte uyuşturucu baronlarına, katillere ve tecavüzcülere gözünü kırpmadan bakmıştı çünkü ne yaptıkları umurunda değildi. Bedenine zarar verebilirlerdi ve birçok kez vermişlerdi de. Ama kalbine asla dokunmamışlardı.

Trees tek bir cümleyle onu tamamen yok edebilirdi.

Birden, daha önce yuttuğu yarım protein bar midesinde çalkalandı ve geri gelmekle tehdit etti. Kalbi daha hızlı, daha yüksek sesle atmaya başladı ve adam son basamaktan inip odayı geçerek ona doğru ilerlediğinde kulaklarını doldurdu.

"Laila?" Adamın sert fısıltısı kalbini burktu.

Ağlamamak için kendini zor tutarak alt dudağını ısırды. Başaramadı, kanın ve yenilginin tadını aldı. Tanrım, hayatında hiç bu kadar kırılğan hissetmemişti. "Özür dilerim. Lütfen bir şey söyleme. Artık beni hor gördüğünü biliyorum ve-"

"Neden böyle düşündün ki?" Parmaklarını çenesinin altından geçirdi. Kadın direndi ama adam yüzünü yukarı kaldırmaya zorladı.

Laila gözlerini daha sıkı kapattı ama hiçbir şey ağladığı gerçeğini gizleyemezdi. "Bana bakma. Kızgın olduğumu biliyorum ve bunun sorumluluğunu ben taşıyorum-"

"Şşş." Yüzünü usulca okşadı, başparmağı yanağında gezinerek gözyaşlarını sildi. "Beni dinle. Üzgün olan benim. Sana inanmadım. Sana güvenmedim. Cevaplar için sana eziyet ettim. Yanılmışım." Onun alına öyle yumuşak bir öpücük kondurdu ki, tekrar hıçkırmasına neden oldu. "Hey... Artık ağlamak yok. Seni incittiğim için nefret ediyorum."

Onun sözlerini kalbine bastırdı. "Lütfen bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme. Senin acımanı istemiyorum."

Ağaçlar yüzünü kavradı, dokunuşu nazik olmanın ötesindeydi... ama bir saatten kısa bir süre önce vücudunu acımasızca hırpalayan diğer tarafının bir ipucu sözlerinde çınladı. "Sana acımıyorum tatlım. Senden özür diliyorum. Şimdi gözlerini aç ve bana bak."

Laila direndi ama Trees'le ilgili her şey onu itaat etmeye zorluyordu.

Yavaşça kirpikleri açıldı. Adam görüş alanını doldurdu, yüz ifadesi acı verecek kadar yumuşaktı, gözleri pişmanlık doluydu. Yanaklarından aşağı daha fazla gözyaşı döküldü.

"Bana inanıyor musun?" Soru ağzından kaçtı ve aptalca bir yanı onu geri alabilmeyi diledi. İçindeki umutlu, dik başlı kız, hayatın çoğuyla tek başına yüzleşmiş olan kız, onu sonsuza dek istiyordu. Ama içindeki kadın -gerçekçi- kontrolü ele aldı. "Boş ver. Yapmak zorunda değilsin."

Bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Evet, biliyorum. Özür dilerim, Laila. Her şeyi berbat ettim. Pisliğin tekiydin ve bunu kabul etmekte bir sorun görmüyorum. Umarım beni affedebilirsin."

"Anlamıyorum."

"Senin ve Victor'un telefonundaki videonun tamamını gördüm, kestiğin kısımlar da dahil, bu yüzden gerçekte ne olduğunu biliyorum. Beni kurtarmak için ne kadar uğraştığını biliyorum. Sadece sana inanmadığım için üzgünüm."

Laila gözlerinin açıldığını ve kalbinin paramparça olsa bile umutla dolduğunu hissetti. "Sana hiçbir sebep vermedim. Sadece seni korumak istemişim ama..."

"Yaptığını biliyorum." Yüz ifadesi daha da yumuşadı. "Beni güvende tutmak için her şeyi riske attın."

ailen için yaptığın gibi. Ve bunun için seni seviyorum."

"Victor ve yordakçılarının en ufak bir şey için bile insanları korkunç bir şekilde öldürdüğünü gördüm, bu yüzden kardeşini öldürdükten ve beni korumak için her şeyi riske attıktan sonra, sana neler yapabileceğini hayal etmekten ürperiyorum. Sensiz bir dünyada yaşamak istemiyorum."

"Oh, tatlım... zorunda değilsin." Sonra kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama bir daha benim için kendini bu şekilde feda edersen, bu gece çektiğin orgazm yoksunluğunu kolay bir cennet gibi gösteririm - tam da kışını kabartmadan önce. Anlaştık mı?"

Birbirinden çok farklı iki tepkisini anlamaya çalışarak tekrar başka tarafa baktı. Sadece onun verebileceği rahatlama için yanıp tutuşan bedeni kızarmış ve zonklamaya başlamıştı. Onun cezalandırma tehditlerinden neden tahrik olması gerektiğini hâlâ anlayamıyordu.

Bu tepkinin hemen ardından tam tersi bir tepki geldi. Vazgeçmek onun sözlüğünde yoktu, çünkü tehlikeden kurtulmadıklarını biliyordu. Asla da olmayabilirlerdi. Eğer kalbini söküp onu terk etmek Trees'i güvende ve hayatta tutacaksa, Laila bunu yapardı. Ama çok derindeydi. Hem Victor hem de Montilla onun bu işe bulaştığını biliyordu. O ve Trees birlikte daha güvendeydiler. Ve bu bencilceydi, bir yanı mutluydu.

"Kadın olduğum için hiçbir şey yapmamamı mı bekliyorsunuz? Daha küçük olduğum için mi?" Başını iki yana salladı. "Eğer seni kurtarabilirsem, her zaman kurtarırım."

Trees iç çekti. "Bir savaşçı olduğumu biliyorum. Olmak zorundaydın. Ama benim görevim seni kurtarmak." Kız onu yalanlamak için ağzını açtığı anda, Trees elini kaldırdı. "Seninle bir anlaşma yapmama ne dersin? Kurtarılmaya ihtiyacım olursa ve bunu başka kimse yapamazsa, sen yapabilirsin - kendini tehlikeye atmadığın sürece, tamam mı? Ve eğer kötü adamları alt etmek için başka bir plan yaparsan, önce benimle konuş. Eğitimli ajanlarınız, desteğiniz, silahlarınız, ekipmanınız olsaydı planınız başarılı olabilirdi... Ama *asla* benim ilk savunma hattım değilsiniz. Anladın mı?"

Geri adım atmak ona ters gelmişti ama Laila onun ne dediğini anladı. Arkasında koca bir ekip vardı ve iyi eğitilmiş bir savaşçı olarak işini yapmak istiyordu. Ondan sadece buna saygı duymasını istiyordu.

"Evet."

Gülümsemesi yüzünü değiştirdi ve dünyasını aydınlattı. "Güzel. Şimdi buraya, yanıma gel."

Onu battaniyesi ve her şeyiyle kollarının arasına aldı ve merdivenlere yöneldi.

"Ne yapıyorsun?"

"Seninle ilgileneneğim, tatlım. Başından beri yapmam gerektiği gibi." Kapıyı omzuyla iterek açtı, dolabındaki askıya çarpmamak için eğildi ve açıklığı arkalarından tekmeleyerek kapattı. Sonra onu yatak odasından geçirerek yemek masasına götürdü, orada bir sandalyeye oturttu, soğuğu önlemek için battaniyeyi daha sıkı sardı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı. "Önce seni besleyeceğim."

"Buna gerek yok."

Ağaçlar ona sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Öyle. Daha yeni yemek yedin. Kulağa ne hoş geliyor?"

Onu beslemek, büyütme ve ona bakmak istediği gerçeği onu boğdu. Çocukluğundan beri kimse onun için bunu yapmamıştı. Sinir bozucu gözyaşları yine gözlerini yaktı. "Sen ne istersen."

Yaklaştı, kızın yanına çömelirken kaşlarını onaylamayan bir şekilde çatı. "Bu benimle ilgili değil. Şu anda senin için buradayım ve istediğin şeye sahip olmayı hak ediyorsun. Söyle bana."

Battaniyeye rağmen iliklerine kadar üşüyordu. Yorgun da. Sıcak ve rahatlatıcı bir şeyler istiyordu. "Çorba?"

"Ne tür? Sahip olduğum her şey bir kutudan çıkacak, ama..." Kafasını kilerine soktu ve bir düzineden fazla lezzet saydı.

"Gumbo. Hiç yememiştim."

Trees gülümsedi. Bir saat önce, orgazmlarını esirgeyip cevaplar talep ederken, korkutucu ve sert görünüyordu... yine de o kadar seksiydi ki vücudu ağrıyordu. Şimdi, yüzündeki sıcak karşılama kalbinin çırpınmasına neden oldu.

"Buraya taşınana kadar ben de hiç içmemiştim," dedi komplocu bir mırıltıyla. "Teneke kutudan çıkanlar idare eder. Eğer bundan hoşlanıyorsan, bir gün seni harika bamyaya yapan bir restorana götüreceğim."

O kadar uzun süre birlikte olabilirler miydi? Hatta hayatta kalabilirler miydi? Randevu gibi bir şey için yeterince güvenli olur muydu?

Laila soruyu elinin tersiyle itti. Adam sadece havadan sudan konuşuyordu, o yüzden başını salladı ve gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi. Buradan önce nerede yaşıyordunuz? Ailen nasıl biriydi?"

Durakladı, isteksiz görünüyordu. Trees'in yeteneklerini, alışkanlıklarını ve tercihlerini bilip geçmiş hakkında hiçbir şey bilmemesi garipti.

"Ben Batı Virginia'lıyım. Fakir büyüdüm. Bir kömür madencisinin çocuğuyum, sekiz çocuğun en büyüğüyüm. Aileme yakın değilim."

"Neden?"

"Biz... birbirimizden uzaklaştık sanırım. Annem ve babam her zaman geçimlerini sağlamak ve kardeşlerimi büyütmek için çalışıyordu. Söyleyecek pek bir şey yok." Omuz silkti. "On sekiz yaşında orduya katıldığım da ayrıldım. Zy ile orada tanıştım. Hem ABD topraklarında hem de deniz aşırı ülkelerde birlikte çok zor şeyler yaşadık. Sonunda çıktım, Lafayette'te bir özel güvenlik firmasının teknik elemana ihtiyacı olduğunu duydum, birkaç telefon görüşmesi yaptım... ve işte buradayım."

Hikâyenin daha karmaşık olduğu hissine kapıldı ama bu başka bir gün konuşulacak bir konuydu. Onlar konuşurken bamyayı bir tencerede ısıtıp bir kâseye dökmüş, sonra da bir poşetten çıkardığı cipsleri bir tabağa çalkalamıştı. Yemeği bir kaşıkla birlikte ona getirdi, ardından bir peçete ve bir şişe su daha koydu.

Çorba buharda pişerken o da bir sandviç hazırladı. "Ye bakalım ufaklık. Biraz da biftek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Kaşığını koyu kırmızımsı et suyuna daldırdı ve tavuk, pirinç ve acıyla dolu bir ısırık almayı denedi. Lezzet dilinde patladı. Baharatlıydı ama büyüdüğü yemeklerden farklıydı.

"Beğendin

mi?" "Çok

beğendim."

Sandviçini masaya taşıdı ve yanına oturdu, sonra sandalyesini yaklaştırdı. Kız çığlık atınca onu kucağına aldı ve yemeğini önüne koydu.

"Ne yapıyorsun?" Kadın şaşkınlıkla ona döndü.

Trees kollarını ona doladı ve çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. "Seni tutuyor ve sıcak tutuyorum. Ye bakalım."

Laila itiraz etmedi, sadece yemeğine daldı, onun sıcaklığına ve garip bir şekilde rahat sessizliklerine sarıldı. Kısa süre içinde sandviçinin tamamını ve yakındaki tezgahından aldığı bir portakalı tüketmişti. Doyduğunu hissetmeden önce çorbasının yarısını ve birkaç ısırık cipsi ancak idare edebilmişti.

Kız kâsesini ittiğinde, adam onu daha da kucakladı. "Doydun mu?"

Adamın sesi kızın kulağında gümbürdedi ve kız başını adama yasladı, gözleri memnuniyetle

kapandı. "Evet."

"Güzel." Ayağa kalktı, onu da kendisiyle birlikte kaldırdı, sonra yatak odasına yöneldi. Kadın dondu kaldı. "Beni zindana mı geri götürüyorsun?"

"Hayır. Bu gece seninle ben ilgileneyeceğim. Daha önce hiçbir erkek yapmadı. İlk ben olmak isterim."

Onu yine ağlatacaktı. Ne zaman onu daha fazla sevemeyeceğini düşünse, o bunu yapıyordu.

"Bulaşıklar ne olacak?"

"Onları sonra yaparım. Sakın yemek için takas yapmaya kalkma."

İstemedenden de olsa, ona borç vermeyi reddetmesi onu aşağılamıştı. Laila bunu geri alamayacağı için sadece başını salladı. "Tek kelime bile etmeyeceğim. Teşekkür ederim."

Trees onu ana banyoya taşıdı ve ayağa kaldırdı. "Bir şey değil."

Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve usulca öptü, battaniyeyi omuzlarından kaldırıp kapıdan dışarı ve devasa yatağının üzerine fırlattı. Çıplak duruyordu, hâlâ yanaklarının ısındığının, meme uçlarının çakıldadığının, Ağaçlar onu görsel olarak tüketirken seksinin zonkladığının farkındaydı.

"Ne yapıyorsun?"

"Benim olanla ilgileniyorum, Laila." Sonra devasa duşun musluğunu açtı ve gözleri Laila'nın gözlerinden hiç ayrılmadan, üzerinde gülümseme dışında hiçbir şey kalmayana dek giysilerini teker teker çıkardı.

Gözlerini kırıştıtarak adamın neredeyse kapı çerçevesi kadar geniş omuzlarını, kabarık orta kısmını, dar kalçalarını ve güçlü, ağaç gövdesi bacaklarını seyretti. Aradaki kalın alet sapı neredeyse heybetli bir şekilde dimdik duruyordu. İri bir adamdı, bu yüzden her yerinin iri olması şaşırtıcı değildi. Ama yine de kadının nefesini kesmişti.

"Ağaçlar..." Parmaklarını onun ereksiyonunun etrafına sardı.

Bileğini tutup elini kaldırırken başını iki yana salladı. "Hayır, seninle ilgileniyorum. Adım içeri."

Kapıyı açtığında dev muhafazadan buhar yükseldi. İçeri girdi. Bilmediği bir nedenden dolayı Anlıyordu, itaati onu mutlu ediyordu. Onu memnun ettiğini bilmek de karşılığında onu mutlu ediyordu.

Omuzlarını kavradı ve onu ılık spreyin altına yerleştirdi. Başını geriye doğru eğdiğinde, su yüzüne sıçradı ve vücudundan aşağı süzüldü. Soğukluğu azaldı. Boğazından bir inilti döküldü.

Trees eğildi ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir öpücüğün yavaşça kaymasıyla ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi. Acelesi yoktu, onu daha derine götürmesi için hiçbir talepte bulunmadı. Bunun yerine, sadece ona yakın olmaktan, onu içine çekmekten, saatin bu tik taklarını onunla paylaşmaktan memnun görünüyordu.

O an derin bir his uyandırdı. Karşılıklı konuşmadılar. Evet, konuşacakları daha çok şey vardı ama sanki ikisi de hiçbir şeyin bağlantı kurmaktan daha önemli olmadığını fark etmiş gibiydi.

Laila içini çekti ve kendini ona teslim etti, ılık suda ve etrafını saran sıcak etinde memnuniyetle boğuldu. Onun kokusunda, nemli toprakla dolu orman gibi. Ona her dokunduğunda bahsettiği, yalnızca onun içini doldurduğu arzusun içinde.

Trees'e kadar, bir erkeğin ellerinin üzerinde olmasından nefret etmişti. Değer görmenin ne demek olduğunu hiç bilmemişti. Trees onun bedenini kandırmış, ona tarifsiz bir haz veren okşamarlarından zevk almayı öğretmişti. Şimdi zihinsel olarak onun ayaklarına kapandığını ve onu memnun edecek her türlü şefkatli talebe teslim olduğunu hissediyordu.

Ama öpücüğü derinleştirmek yerine geri çekildi ve köşedeki küçük raftan bir şişe alıp eline bir topak şampuan dökmeden önce ıslak saç tellerini kızın kalkık yüzünden fırçaladı. "Buraya gel ufaklık."

Ona böyle seslendiğinde titredi. İlk başta düşündüğü gibi boyuyla ilgili bir iğneleme yerine, heceleri sözel olarak yumuşak bir şekilde okşaması ona bunun bir sevgi ifadesi olduğunu söyledi. Hemen itaat etti.

"Aferin kızıma," diye övdü burnunun ucunu öpmeden önce. "Gözlerini kapat."
İtaat etmek daha fazla güven gerektiriyordu. Ama Laila kendine hatırlattı ki, sadece bol miktarda ışık yoktu.

ama bu Trees'ti. Victor'la birlikte onu öldürmek için komplo kurduğundan şüphelendiğinde bile ona zarar vermemişti. Vücudunu ona duyduğu zonklayan ihtiyaçla ateşe vermişti, evet. Ama elini ya da sesini yükseltmemişti. Victor ve kardeşinin yıllar boyunca yaptığı gibi onu aşağılık ve acımasız bir şekilde cezalandırmamıştı. Kız emin ellerdeydi.

Laila gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Her bir kapağı usulca, saygıyla öptü. "Çok güzel. Şimdi tadını çıkar."

Adam parmaklarını saçlarında gezdirip kafa derisini güçlü, yavaş dairelerle köpürtmeye başlayana kadar ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. İnledi, adamın dokunuşu onu uysal ve kemiksiz hale getirirken ayaklarının üzerinde sallandı.

İçine huzur sızdı. Bunun anlık olduğunu biliyordu. Ama çok hoştu.

Laila, Trees'i görmek, ona böylesine hürmetle dokunurken yüzündeki ifadeyi içmek için can atsa da onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi. Bunun yerine gözlerini kapalı tuttu ve kendini ona, onun dokunuşuna, kokusuna, nefes alışına odakladı. Ve onu hissetti, gözleriyle değil ama duyularıyla. Onun memnun olduğunu anlamak için yüzünü görmesine gerek yoktu. Ve onun onayı başlı başına bir zevkti.

"Tanrım, çok güzelsin Laila," diye mırıldandı dudaklarına karşı, sonra onu tekrar öpmek için eğildi, uzun, güçlü parmakları saç çizgisinde çalışırken, tepesini temizledi, sonra boynuna masaj yapmak için alçaldı.

Erimiş bir su birikintisine dönüştü ve onun adını bir hayır duası gibi iç geçirdi. "Ağaçlar..."

"Seni her gün şımartmak isterdim. Dünya sana hak ettiğin sevgiyi göstermedi. Ama ben gösterebilirim. Eğer izin verirsen, tatlım, yaparım." Onu spreyin altına yerleştirdi ve saçlarını duruladı, parmakları kıvrıcık kütlenin içinde temiz hissedene kadar nazikçe ilerledi.

Kız daha ne olduğunu anlamadan, adam saçlarındaki fazla suyu sıktı, sonra da saç uçlarını hindistan cevizi kokan bir şeye batırdı. "Birkaç dakika bekletin."

"Gözlerimi açabilir miyim?"

"İyi misin? Yoksa gergin misin? Korkuyor musun?"

"Mutluyum" -içini çekti, onun sesine doğru gülümsedi- "mutluyum."

"Güzel. Gözlerini kapalı tut. Seni her gün mutlu edebileceğimi göstermek istiyorum."

Bu gibi sözler sonsuza dek karanlık kalacağından emin olduğu kalbinin köşelerini ısıttı. Sanki onlar için kartellerin dikte ettiği ve şiddetle boğuştukları bu tehlikeli hayatın ötesinde bir gelecek görüyor gibiydi. Bu güzel bir hayaldi. Ama bu gecenin ötesini, onun şefkatli dokunuşunun verdiği zevkin ötesini düşünmesine izin veremezdi. Katiller ve uyuşturucu baronları hâlâ onları ayırmak için bekliyordu ama bu anı yaşıyorlardı. Laila bunun tadını çıkarıyordu.

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Daha fazla istediğim bir şey yok," diye yemin etti ve sonra sustu. Laila da öyle yaptı, gerçekliğin cennetlerini bölmesini istemiyordu.

Birkaç dakika sonra Trees, narenciye kokulu bir sabunu elleriyle tenine sürerek, boynundan başlayıp omuzlarına ve göğüslerine doğru ilerleyerek, başparmaklarını hassas tepelerde gezdirirken sertleşen meme uçlarına özel bir dikkat göstermek için durakladığı yerde onun cennetine katkıda bulundu. Kadından bir inilti kopardığında, kaburgalarının üzerinden karnına doğru okşadı, sonra elini indirip tümseğini avuçladı.

Tek bir dokunuşla, daha önceki arzusu karıncalanarak yeniden canlandı. Nefesi kesildi. Adamın parmakları kıvrımlarının arasına dalıp bir parmağını sinir bakımından zengin yumrularının üzerinde gezdirdiğinde, ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde adamın omuzlarına yapıştı...

"Oh," diye inledi, tırnaklarını adamın sert pazularına geçirerek.

"Kukun hâlâ çok şiş ve hassas. Bana verdiğin tepkileri seviyorum." Sol kalçasına dokundu. "Bu bacağını kaldır."

Hiç düşünmeden, tereddüt etmeden yaptı.

"Mükemmel," diye mırıldanarak onu yana yatırdı ve yavaşça serbest bıraktı, ayağını köşedeki fayanslı bankın üzerine koydu ve her geçen dakika daha da kayganlaşan kadın etine sınırsız erişim sağladı.

"Şimdi ne yapmalıyım?"

"Sana yapacağım her şeyi hisset, istediğim zaman gel ve tadını çıkar."

Sonra sabunu duruladı. Kabarcıklar cildinden aşağıya doğru süzülüyor, her santimi temiz ve yeni hissedene kadar yol boyunca her hassas noktayı gıdıklıyor gibi görünüyordu.

Trees başını ona doğru eğdi, dillerin ve yavaş tutkunun süpürücü bir öpücüğünde ağzını aldı - bacaklarının arasındaki ısrarcı el hariç, şimdi tekrar zonklayan muhtaç tomurcuğu dolaşüyor ve parmaklıyordu. Adam inledi. Nefes alış veriş sertleşti. Parmaklarıyla kızın muhtaç seksini doldururken kızın nefesini içine çekti ve daha sıkı tutunmasını sağladı.

"Beni geri almaya çalışıyorsun." Sesi cızırtılı geliyordu.

"Denemeye gerek yok tatlım," diye mırıldandı dudaklarına karşı, sonra boynuna doğru ilerledi, kulağının arkasında durup fısıldadı, "Bu gece seni o kadar çok boşaltacağım ki bacaklarını hissetmeyeceksin."

Kalbi heyecanla çarpıyordu ama bu sadece vaat ettiği zevk için değildi. Onu yıldızlara göndermeye yemin etmesiydi, sanki mutluluğunu istediği için ona vermek istediği bir hediyeydi.

"Lütfen..."

Adam meme uçlarından birini yalamak için eğildiğinde onun tenine karşı gülümsediğini hissetti. Tüm dikkatini bacaklarının arasında büyüyen ve şişen ağrıya ve ona mutluluk bahşeden adama vermişti. Ama şimdi... duş spreyinin altında başını geriye attı, uzun, yalvaran çığlığı fayanslarda yankılandı.

"İşte benim kızım," diye övdü diğer göğsüne geçerken ve içindeki parmakları yer değiştirdi, hareket etti, gözlerinin fal taşı gibi açılmasına, vücudunun parmak uçlarında yükselmesine ve parmak uçlarının altındaki zevkli basıncın neredeyse omurgasını eritmesine neden olan bir noktaya baskı yaptı.

"Evet. Evet. Evet..." İlahi dudaklarından döküldü. Laila ne dediğini bile bilmiyordu, sadece Trees'in ona yaptığı her şeyi arzuladığını söylüyordu.

Sonra başparmağını tekrar sert memesinin üzerinde gezdirdi ve homurdandı. "İşte buradasın, devrilmek üzeresin. Şimdi bana bak."

O yaptı. Yeşil gözleri, bakışları birleşirken kalbini hoplatan şefkatli bir taleple parlıyordu. Elektrik bağlantısı omurgasından aşağıya doğru sarsıldı, her sinire ve uzak uzantılara yayıldı. Gerginlik boğazını sıktı ve güçlkle bir yakarıшта bulundu. "Ağaçlar mı?"

"İşte bu kadar. Benimle kal. Başka tarafa

bakma." "Bakamam."

"Güzel. Şimdi benim için gel, ufaklık. Düşersen seni yakalarım."

Laila onun sesinden mi, izninden mi yoksa kollarında hissettiği güvenlik kozasından mı kaynaklandığını bilmiyordu ama içindeki her şey serbest kaldı. Kendini onun için, ona teslim etti, içini dışına çıkarmasına izin verdi. Zevk kabarık damarlarında ateşlenirken ve düşünceleri kapatırken, ürperdi ve şok olmuş, nefesi kesilmiş, tatmin olmuş bir kadın birikintisine dönüştü.

Saniyeler sonra, bacakları pes etmekle tehdit etti. Ama Trees çoktan oradaydı, önünde çömelmiş, ağzını hâlâ titreyen etine yerleştiriyordu.

Çok hassastı ve kaskatı kesilmişti ama adam nazik ve sabırlıydı, yavaş dakikalar boyunca alt karnına, kalçalarına, titreyen uyluklarına ve nihayet kabarık tepesine neredeyse iffetli öpücükler

kondurdu. Tüm vücudunu ele geçiren doruk noktası yüzünden kendini bunalmış ve bitkin hissetmiş olmalıydı.

Ama dilini şişmiş klitorisine doğru deneysel bir şekilde kaydırdığı an, şok olmuş bir nefesle boğuldu, parmaklarını ıslak saçlarına soktu ve sersemlemiş bir nefes verdi.

Bunu saldırmak için bir işaret olarak aldı.

Bir kalp atışı sonra, dudaklarını kadının cinsel organı üzerinde açtı, sert düğmesini tekrar okşadı, sonra kesinlikle merhamet göstermeden ağzının sıcaklığına emdi.

"Ağaçlar!"

"Hmm," diye mırıldandı onun en hassas noktalarına doğru.

Bu tek heceyle birlikte tüm vücudu yeniden gerildi. Son zirveden inişini henüz tamamlamamıştı ve bir diğeri onun yerini almak üzereydi - daha büyük, daha güçlü, bacaklarını jöleye çevirmekle tehdit ediyordu.

"Ağaçlar!" diye daha da yüksek sesle soludu.

Cevap verme zahmetine girmedi, sadece klitorisini daha sert emdi ve acımasızca o noktayı ovdu. Onu.

Bir roket gibi havalandı, zevkten öyle yüksek sesle çığlık attı ki başı patlayacak gibi oldu. kulakları çınladı. Bu Trees'i teşvik ediyor gibiydi. Onunla ilgilenmeye devam etti, vücudunu mükemmel bir şekilde okudu, ona nereye, ne zaman, ne kadar sert, ne kadar uzun süre dokunacağını biliyordu, ondan her son ecstasy onsunu kandırdı.

Sonra ona doğru gevşekçe düştü, bacakları neredeyse iflas etmişti.

"Oh, ufaklık..." Ayağa kalktı ve suyu kapattı, sonra onu kollarına aldı ve cam muhafazadan çıkarak yatağına doğru ilerledi. Havluyla uğraşmadı, yatağının sırlıslık olmasını umursamıyor gibiydi. Sadece arkasına yaslandı, sonra onu üzerine kaldırdı. Bir eliyle sikini onun bekleyen, kavrayan seksine doğru tuttu. Diğer eliyle de onu aşağı itti ve uzunluğuna ve genişliğine uyum sağlamak için gerekli olan etinin gerilmesiyle tıslayana kadar onu doldurdu.

Çabucak onu tekrar kaldırdı, sık bir itiş ve baştan çıkarıcı bir ritim tutturd. Ama bu çaba ona pahalıya mal oluyordu. Bunu yüzünde görebiliyordu.

Parmaklarını adamın omuzlarına doladı, tırnakları adamın tenine battı ve başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır... Hepinizi istiyorum."

Kendini tam onun üzerine konumlandığında, kalçalarını oynatıp aşağı pompaladığında, adamın her bir santimi içine kaydı. Yandı. Tısladı, adamın uzunluğunu vücudunun yarısında hissedebildiğine yemin etti. Ama acının da kendine has bir coşkusu vardı ve başını arkaya atarak göğüslerini dikleştirdi ve kendini bu hislere kaptırdı.

Dişlerini sıktı ve kalçalarını morluklar bırakacak kadar sert kavradı. Anlamadığı nedenlerden dolayı bu fikir onu tahrik etti. Daha sonra gururla inceleyebilecekleri tutkularının hatırlatıcıları mı? Laila emin değildi ama adamın tüm vücudu altında titrediğinde ve adını hırıldayarak söylediğinde alev aldı.

"Siktir." Gıcırtilı küfürleri kulaklarını doldurduğu gibi, sert siki de kızın geri kalanını doldurdu - tamamen, kız başka bir şey düşünemeyene kadar. "Her santimimi alıyorsun ve beni çok sıkı sıkıştırıyorsun. İçine girdiğim anda, tek yapmak istediğim seni mümkün olan her şekilde almak, boşalmanı sağlamak ve seni benim olarak işaretlemek."

Böyle şeyler söylediğinde, beyni eriyordu. Kalan direnci de öyle. Vücudu duşta doyuma ulaşmış olmalıydı. Adamın ağzı açık bir şekilde seksinden zevk almasını sağladıktan sonra, onun dokunuşunun mutluluğu için sızlamayı kesinlikle bırakmalıydı. Ama hayır. Artık bu adamla dolup taşan Laila, ona bir daha doyup doyamayacağını merak ediyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, ne için yalvardığını bile anlamamıştı.

Göğüsleri daha ağır ve daha ağırlı hissediyordu. Kıvrımları çok dolgun ve hassastı. Vücudunun

her parçası elektriksel olarak canlı hissediyordu.

"Gel," dedi. Yine mi?

Delirmiş miydi?

"Sanmıyorum-"

"O zaman yapma," diye bağırdı. "Sadece hisset ve bırak gitsin."

Adam onun altında gerildi ve onu ağır gövdesinden yukarı kaldırdı. Yerçekimi onu tekrar aşağı kaydırды. Bu iyiydi. Çok iyiydi. İmkânsız olması gereken bekleyen orgazm hızla tırmanıp toparlandı ve aniden kaçınılmaz hale geldi. Kadın çırpınıyor, ağzı açık kalıyor ve onun için ölüyordu. Ama adam kendini tutuyordu.

"Hayır! Daha fazla." Talebi tiz ve yalvaran bir feryat gibi çıktı. Trees onun kalçalarını daha sıkı kavradı. "Yapamam. Sana zarar veririm."

"Hayır. Hayır. Yemin ederim. Daha fazla. Lütfen. Şimdi." "Siktir.

Ufaklık..."

"Ağaçlar." Onun bakışlarını yakaladı ve yüzündeki ihtiyacın, sesinin görünüşte söyleyemediği şeyi söylemesi için dua etti.

Dondu kaldı, onu daha aşağıdan kavradı, parmakları daha sıkı girdi. Daha fazla çürük. Çok lezzetli olacaklardı.

Yarın onları görmek için sabırsızlanıyordu ve nedenini bilmiyordu.

Göğsünden neredeyse insanlık dışı bir ses döküldü ve boğazından patladı. Sonra onu sikini sonuna kadar kaldırdı, sonra acımasız, amansız bir vuruşla geri çarptı, bu da sessizce çığlık atmasına ve doruğa çıkma ihtiyacı damarlarından lav gibi akarken tırnaklarını ona kazmasına neden oldu. Onu neredeyse gevşek ve kemiksiz bırakan başka bir ateşli zirvede fişkırdı.

Ama Trees'in işi hâlâ bitmemişti.

Onu sırt üstü yatırdı ve hararetle öptü, başını döndüren ve heyecanlandıran bir ivedilikle ağzına daldı. Sanki dilinde onsuz öleceği bir iksir varmış gibi içti. Laila tamamen açıldı ve ona her şeyini verdi.

Sonra kalçalarının etrafındaki uyluklarını kaldırdı ve uzun bir hamleyle içine girdi. Kadın haykırdı, başı dönüyordu, ihtiyacı yeniden içinde yükseliyordu. Trees sert, çekiç gibi bir ritim tutturdu, tüm vücudu hareket ediyor, yatağı titriyordu.

Laila onu daha sıkı kavradı ve tutundu, göğüslerini ona doğru kaldırdı, kalçalarını kaldırdı ve onu daha da derine götürmek için eğildi.

Uzun ve alçak sesle inledi, bileklerini avucunun içine aldı, başının üstünde sabitlerken parmakları ısıırıyordu. "Yatak başlığını tut. Sakın bırakma."

Onu sorgulamadı ve tereddüt etmedi, sadece parmaklarını metal çıtalara doladı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi kavradı. Ama ona dokunamıyordu ve daha fazlasına ihtiyacı vardı - onun kokusuna, tadına, etine.

Dudakları adamın omzunda bir yol açtı, çenesine ulaşmadan önce boynunu ısırarak için uzandı. "Seni içimde hissetmeyi seviyorum. Beni dolduruyorsun, bana hem zevk hem de acı veriyorsun ve"- kızın göğsünü ısırdı, adam onu tekrar yumrukladı ve neredeyse üçüncü kez uçmasına neden olan bir noktaya çarptı-"oh!"

"Asla durmayacağım, Laila." Yukarı uzanıp Laila'nın ellerini kendi elleriyle kapatırken vahşi temposunu sürdürdü, yatak başlığının demir basamaklarını kavradı ve daha sert ve daha derin bir şekilde ilerlemek için kaldıraç kullandı. "Beni duyuyor musun? Seni seviyorum. Benim için o sensin. Evlen benimle."

Evet! diye bağırdı sessizce. Laila'nın hayatını Trees'le geçirmekten, güvenli bir yuvaya sahip

olmaktan, bir gelecek inşa etmekten, çocuklarına sahip olmaktan ve aşklarını paylaşmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Geleceğinde böyle bir mutluluk olduğundan şüpheliydi. O ve EM Güvenlik güçlü düşmanlarını nasıl yenebilirdi ki hayalini gerçekleştirebilsin? Bunu kabul edemezdi. Onun tehlikesini bir ömür boyu hak etmiyordu ama ona cesaret edebildiği kadar gerçeği borçluydu. "Bunu çok isterim.

"Çünkü seni seviyorum."

Sanki içindeki bir düğmeyi çevirmiş gibi, sertleşti ve kadının içinde daha da şişti, onu ateşe verirken bile vücudunu sarsan bir güçle ona çarptı. "Oh, lanet olsun. Laila... Siktir! Benimle gelmene ihtiyacım var."

İnanılmaz ve çılgıncaydı ama bir öncekinden daha da yakıcı bir patlamadan çok uzakta değildi. "Evet."

"Ve bu bok biter bitmez, parmağına bir yüzük ve karnına bir bebek koyacağım. Sen benimsin."

Gözlerini kapadı ve Trees'in her gün yanında, her gece onun oğulları ve kızlarıyla şişerken içinde olduğu fantezisine daldı. Ellerini daha sıkı sıkı ve öpücüğü için ağzını zorla açtı.

Tüm vücudu istemsiz bir sıçrama ve kulak tırmalayan bir çığlıkla patladı.

Saniyeler sonra, adamın hamleleri hızlandı. Nefes alış verişleri sertleşti. Dişlerini gösterdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Benim," diye tekrar homurdandı, kalbi onunkine karşı gümbürdüyordu.

Sonra boğuk bir çığlıkla bıraktı, onu sıcak sıvı püskürtüleri ve tüm sevgisiyle doldurdu.

Zorlukla nefes alarak onu kendine yakın tuttu ve yanağındaki bir kıvrımı fırçalamadan önce zevklerini şefkatli bir öpücükle noktaladı. "Seni seviyorum, Laila. Seni güvende tutacağım, böylece seni benim yapabileceğim."

Gözyaşları gözlerini yaktı. Bu gece onu mümkün olan her şekilde mahvetmişti ama şimdi söylediği sözler onu ruhuna kadar çıplak bırakmıştı. "Ağaçlar..."

"Ciddiyim. Ne pahasına olursa olsun yapacağım."

Onun ciddi olduğunu biliyordu. Ve onu en çok endişelendiren de buydu.

CHAPTER

Nine

A Birkaç saat sonra Laila, Trees'in yanında, yan yatmış bir top gibi kıvrılmış, sırtı Trees'in göğsüne yaslanmış, bir eli memnun bir kedi gibi çenesinin altında uyuyordu. Avucunu Laila'nın başına indirdi, parmaklarıyla yanağındaki bir kıvrımı okşadı, parmak eklemleri yumuşak teninde gezindi.

Onu sonsuza dek burada, yanında istiyordu. Ona en kısa zamanda parmağına bir yüzük ve karnına bir bebek koymayı planladığını söylediğinde şaka yapmıyordu. Dürtüsü mantıklı değildi, ki genelde mantıklı olurdu. Bunun yerine, biyolojik bir zorunluluk gibi hissediyordu ve Trees nedenini açıklayamıyordu.

Artık Batı Virginia'da sahip olmadığı bir ailenin yerini alacak bir aile mi kurmaya çalışıyordu? Hayır, isterse telefonu açıp evini arayabilirdi. Onunla konuşmuyor değillerdi. Daha çok ona ihtiyaçları yokmuş gibiydi. O zaman neden Laila'yı Bayan Scott yapma fikrine bu kadar kapılmıştı?

Bu sahiplenici bir mağara adamı şeyi miydi? Birazcık. Belki de olması gerekenden daha fazla. Ama büyük bir kısmı ona güvenlik, emniyet, rahatlık, sevgi -hiç sahip olmadığı her şeyi- vermek istiyordu. Ve karşılığında o da ona, Zy hariç, hayatında çok az sahip olduğu bir şeyi verecekti: kabul görme.

Küçüklüğünden beri acayip uzun boyluydu. Çocukken diğer oğlanlar ondan kaçardı. Kızlar ondan korkardı. Ergenlik çağına geldiğinde, basketbol maçlarında işe yarıyordu ama arkadaşlıklarda işe yaramıyordu. Arkadaşlığa ve sevgiye aç olmuştu. Artık sütyenlerini dolduran ve makyaj yapan karşı cins, güzel bir cazibe olmuştu. Etrafında bolca dolanıyorlardı. İlk başta, buna bayılmıştı. Bir kız arkadaşı olsun istemişti. Sonra onların kendisini becermenin sadece merak ve meydan okuma arasında bir şey olduğunu düşündüklerini fark etti.

Lise mezuniyeti yaklaşırken, birkaç üniversite kampüsü turuna katılmıştı. Gitmek için gerekli notları almıştı. Hatta basketbol bursu bile teklif edilmişti. Ama üniversiteye gitmek ona göre değildi. Hafta sonu kampüs ziyaretleri sırasında çocuklarla sosyalleşmek mi? Gittiği her yerde aynı şey olmuştu. Boyu ve sessiz yapısı insanları uzaklaştırmadıysa, fakir bir madenci çocuğu olmak uzaklaştırmıştı.

Onun yerine orduya katılmıştı. Daha kolaydı. Daha güvenli. Uyum sağlamaya daha az ihtiyacı vardı. Bundan kısa bir süre sonra Zy'nin arkadaşlığıyla kutsanmıştı. Yıllar boyunca harikaydı -kendine söylediğine göre fazlasıyla yeterliydi. Ama kankası Tessa'yla eşleştiğinden beri... Trees daha fazlasını arzulamaya başladığını itiraf etmek zorundaydı.

Laila onu seviyordu. Bunu kanıtlamak için neredeyse canını veriyordu. Gitmesine izin vermesi aptallık olurdu.

Ama onu elinde tutmak için, güvende olduğundan emin olmalıydı - ilk ve son kez. Trees bir an bile Laila'nın temize çıktığını düşünecek kadar saf değildi. Ramos onu hâlâ istiyordu. Ve onu Montilla'ya ifşa ettikten sonra, o çılgın orospu çocuğu intikam almak için peşine düşecekti. Montilla'nın da ona ihtiyacı vardı. Herkes Laila'nın yeğeni için her şeyi yapacağını biliyordu. Uyuşturucu baronu onu esir alırsa, hiç tanımadığı torunu Jorge'yi ele geçirmeye bir adım daha

yaklaşmış olacaktı, sözde küçük çocuğu bir gün narkotik tahtını devralması için yetiştirecekti.

Baktığı her yerde Laila tehlikedeydi.

Ayrıca kendine bir mezar kazmayı da başarmıştı. Victor'un kardeşi Hector'u öldürmüş, sonra da hayatta kalan Ramos kardeşten Laila'yı alarak sırtına bir hedef tahtası koymuştu. Şimdi Montilla'nın onun ölmesini istemek için bir nedeni vardı,

O da. Ne de olsa Kimber'in esaretten kurtulmasına yardım etmiş ve o orospu çocuğunu vurmuştu.

Laila ile herhangi bir geleceğe sahip olabilmeleri için tırmanması gereken dağlar ve aşması gereken engeller olduğunu fark etmemek aptallık olurdu. Ama bu olasılığı gerçeğe dönüştürmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Artık evde oturup bunu savunmayla çözmeye çalışmak yok. Hücum oynama zamanı.

Trees yataktan kalktıktan sonra temiz bir boxer giydi ve mutfığa gitti. Işıkları açmaya zahmet etmedi. Sanki şiddetli bir fırtınadan önceki sessizlikte duruyorlarmış gibi huzursuz bir hisse kapıldı. Matt ya da Ghost izinsiz giriş gibi görünen bir şeyle karşılaşmış olsalardı, ona söylerlerdi... ama Trees birinin -muhtemelen birden fazla birinin- dışarıda, savunmasız bir anı beklediği hissinden kurtulamıyordu.

İç çekerek mutfak masasına oturdu ve Victor Ramos'un telefonunu aldı. Ramos'un Abuzz hesabını yeni bir şifre istemeden açtı. Kartel, Zy'nin babasının bir zamanlar sahip olduğu ve yakında gerçekleşecek boşanmasının bir parçası olarak sattığı sosyal medya platformunu kullanıyordu. Ramos'un bağlantıları arasındaki konuşmalar geçen hafta boyunca azalmıştı ama hâlâ çok fazla pislik vardı.

Son gönderi kanını dondurdu.

Birkaç gün önce Ramos'un Montilla'nın örgütü içindeki bir casusu, *el jefe'nin* komada olduğunu ama uyandığında Ramos'un kanına gireceğini iddia etmişti. Victor, Montilla'nın kendisini vuran *kabadayıyı* teslim ederse aralarındaki kan davasını çözmüş sayılıp saymayacağını sormak için cevap yazmıştı.

Cevap yok, en azından sohbette görünen bir cevap yok. Ama mesaj dizisi Trees'in içini kemiriyordu. Ramos onun tam olarak nerede yaşadığını biliyordu. Ortaya çıkması an meselesiydi. Laila buradayken, bu onu da savunmasız hale getiriyordu.

Elbette, mülkünü savunabilirdi. Olası her türlü kıyametle başa çıkmak için onu güncellemiş ve donatmıştı. Ama sevdiği kadını korumaya çalışırken bir kartelle ve onların suç varlıklarıyla savaşacağını hiç düşünmemişti.

Riske atılamayacak kadar çok şey vardı. Tehlikede olan çok şey vardı. Telefonun geri kalanını daha sonra inceleyecekti. Laila'yı hemen güvenli bir yere götürmeliydi.

Trees kendi telefonunu aldı ve rehberine göz attı. Bu berbat durumda patronlarından hangisi en az zorluk çıkaracaktı? Hiçbiri ama ekibin kız kardeşini kurtarabilmesi için Laila'nın onlara Kimber'in yerini söylemesinin üçlünün gözünde biraz itibar kazanmasını sağlayacağını umuyordu. Ayrıca, kız kardeşi onu güvende tutmaları için onlara para ödüyordu. Bunun da bir anlamı olmalıydı.

Sonunda, en açık sözlü görünen, Laila ile duygusal olarak derin bir ilişki içinde olduğu gerçeği hakkında homurdanarak zaman kaybetme olasılığı en düşük olan ve bir plan yapmasına en hızlı yardımcı olacak kardeşte karar kıldı.

Ekrana dokundu. Hunter Edgington ilk zil sesinde cevap verdi. Muhtemelen uyuyor olmasına rağmen sesi hiç de cızırtılı ya da bulanık değildi. "N'aber, Trees?"

"Sanırım bir durum var. Ya da Laila ve ben burada kalırsak kalacağım." Victor'un Abuzz hesabının içeriğini birkaç kısa cümleyle açıkladı.

Hunter bir an durakladı, sonra hemen harekete geçti. "Katılıyorum. Toparlanın. Yola çıkmaya hazır olun. Matt ve Ghost hâlâ orada mı?"

"Öyle olmalı. Telefonu kapatır kapatmaz ikisini de kontrol edeceğim."

"Güzel. Laila Matt'le birlikte başka bir güvenli yere gidecek. Önümüzdeki bir saat içinde bir tane bulacağım." Matt'le mi? Patronu onu Laila'dan ayırmak mı istiyordu? "Hayır. O nereye giderse ben de oraya giderim."

"Bir müşteriye aşık olmuş bir adam gibi düşünmeyi bırakın ve mantıklı düşünmeye başlayın. Ramos birlikte olmanızı bekleyecektir. Bir koyup iki alabiliyorsa, bu sizi daha lezzetli bir hedef haline getirir."

Trees bu tavsiyeyi aklından geçirdi... ve Hunter'ın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Laila onunla birlikteyken daha da fazla risk altındaydı. Bu gerçekten nefret ediyordu. "Aklında ne var?"

"Biraz ayak işi yapmam lazım. Laila için bir yer bulduğumda sana mesaj atarım." "Nereye gitmeliyim?"

"Ofis. Kardeşlerim ve ben sizinle orada buluşacağız."

"Biz buluşurken Laila'ya kim bakacak? Sadece Matt mi? O harika biri ama tek başına onu korumaya yetmeyecektir."

Hunter tereddüt etti, duraksaması alışılmadık derecede uzundu. "Oracle ile uzun vadeli bir iş ilişkisi kurmak için görüşmeler yapıyoruz. Profesyoneller, iyi eğitilmiş ve yönetiliyorlar ve yaptıkları işte çok iyiler. Onlar da bizim için aynı şeyi düşünüyorlar. EM Security işimizin orijinal kapsamının çok ötesine geçti - koruma, kurumsal güvenlik ve benzerleri. Lanet olası bir karteli ele geçirmeyi hiç beklemiyorduk. Ama kardeşlerim ve ben Jack ve Deke'e katılıyoruz ki sayıca çok olmak güvenlidir. İhtiyaç duyulduğunda ekiplerin birbirine karışması mantıklı."

Trees de aynı fikirdeydi. "Yani onlardan bazılarının da Laila'ya göz kulak olmaya yardım edeceğini mi söylüyorsun?"

İlk tercihi bu değildi ama onu kendisi koruyana kadar bu onun için en güvenli yol olacaktı.

"Evet. Telefonu kapatır kapatmaz orayı arayacağım. Bana Ghost'tan başka adamlar da verecek."

Trevor

iyi bir seçim olacaktır, çünkü durumdan haberdardır ve çok yönlü iyi bir operatördür. Jack Cole da buralarda büyüdü, bu yüzden aklında iyi bir güvenli ev olacağından şüpheleniyorum."

"Peki," diye homurdandı Trees. "Ben toparlanayım. Sen ayrıntıları söyle."

Görüşmeyi sonlandırdılar ve Matt ile Ghost'u kontrol etti. Görünüşe göre her şey sessizdi.

Çok mu sessizdi?

Trees bu rahatsız edici duyguyu açıklayamıyordu. Bundan hoşlanmamıştı. Ne yazık ki bunu inceleyecek zamanı yoktu.

Koltuğundan sıçrayarak yer yiyen adımlarla yatak odasına gitti ve uyuyan Laila'nın yanına çömeldi. "Küçüğüm?"

Gözleri çırpınarak açıldı. Bir an için kafası karışmış gibi göründü. Sonra tekrar kırıştırdı ve geniş ela gözleri uyanık görünüyordu. Çarşafı göğüslerine doğru tutarak doğrulup oturdu. "Ağaçlar mı?"

"Gitmemiz gerekiyor." Sığınak çantasını aldı ve her şeyi açıklarken içindekileri iki kez kontrol etti.

Kaşlarını çattı. "Ayrılacak mıyız?"

Yani o da ilk önce buna mı takılmıştı? Bu onu bir açıdan rahatlattı, bir açıdan da ödünü kopardı.

"Geçici olarak," diye söz verdi yüzünü avuçlayarak. "Güvenli olur olmaz sana geri döneceğim."

Ama o ve EM Güvenlik'in geri kalanı tüm düşmanlarını alt etmeyi başarana kadar, bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Trees bu düşüncüyü bir kenara itti ve onun çıplak vücudunun kıvrımlarını görmezden gelmek için elinden geleni yaparak yataktan kalkmasına yardım etti. Onu yere yatırıp tekrar içine kaçmak için can atıyordu. Bunun yerine, Meksika'daki bungalovunu toplarken eşyalarını içine tıktığı spor çantasını aldı ve yanındaki şiltenin üzerine koydu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

İçeri bir göz attı, sonra başını salladı. "Hayır, fazla bir şeye ihtiyacım yok. İyi olacağım."

Nefesinin altında küfretti. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu ama neredeyse kazandığı her kuruşu biriktirmişti. Akıllıca yatırım yapmıştı. Parası vardı. Bir gün, daha iyi bir hayatı olsun diye ona

elinden gelen her şeyi yağdıracaktı. Bunu fazlasıyla hak ediyordu.

Eşyalarını toplamayı bitirdikten sonra Trees, Barney'nin önümüzdeki birkaç gün boyunca beslenebilmesi için arka tarafa bol miktarda yiyecek ve su koydu. Zy de onu kontrol edecekti. Sonra evin güvenliğini sağladı, anahtarlarını aldı ve Laila'nın ellerini tuttu. Arka kapının yanında durarak gölgelerin arasından ona baktı. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Korkuyorum."

Onun yanağını okşadı. "İyi olacaksın. Kendi hayatımı Hunter Edgington'ın ellerine bırakabilirim. O senin iyi korunmanı sağlayacaktır."

Başını iki yana salladı. "Kendim için korkmuyorum. Senin için korkuyorum. Victor'un önerdiği şey..." Ağaçları kendi özgürlüğüyle takas etmek mi? "Gerçekten şaşırdın mı?"

"Hayır. Ama kızgıyım." Ellerini bıraktı ve onun bedenine doğru kıvrıldı. "Ve bu konuda içimde iyi bir his yok."

O da bilmiyordu ama burada kalmak akıllıca değildi.

"Her şey yoluna girecek." Trees bunun doğru olduğunu umduğu kadar onun da kendisine inanmasını umuyordu. Sonra isteksizce geri çekilmeden önce uzun bir öpücük için onun yüzünü kendi yüzüne kaldırdı. "Gitme zamanı."

Adam kapı koluna uzandığında, kadın onu durdurdu. "Özür dilerim. Tanıştığımızdan beri her şey için. Zor davrandım. Senden kaçtım. Sana güvenmeyi reddettim..."

Bunu Laila'dan duymak çok büyük bir şeydi. Onun için güvenmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Başından beri güvenmesi gerektiğini kabul etmek onun için daha da zordu. "Köprünün altından çok sular aktı tatlım. Sadece seni sevdiğimi ve senin için geri döneceğimi bil."

"Ama yapmalı mısın?" Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Benim yüzümden asla sahip olamayacağın düşmanlar edindin -Victor, Montilla, tüm Tierra Caliente karteli ve tetikçileri... Sırf beni korumaya yemin ettiğin için. Eğer gitmeme izin verirsen-"

"Güvenliğim için seni terk etmek mi? Asla. Beni seviyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı. "Sana kadar hiç erkek istemedim. Asla kalbimin karışmasını istemedim. Ama sonra sen bana dokundun, benimle ilgilendin ve beni iyileştirmeye çalıştın. Sana nasıl aşık olmayabilirdim ki?"

Gözyaşlarını yanaklarından sildi. "Hayatımı yaşamaya değer, geleceğimi dört gözle beklemeye değer kılıyorsun. Boş dünyama bir anlam kattın. Senin için geri döneceğim, ne olursa olsun. Beni bekle. Hunter ya da EM Güvenlik güvende kalman için ne yapmanı söylerse yap. Bana söz ver."

Daha fazla gözyaşını tutarken çenesi titredi. "Söz veriyorum."

Onu son bir kez öperken biri arka kapıyı çaldı. Arka perdeyi kenara itti ve küçük kare pencereden dışarı baktı. Matt ve Ghost. Trees, Laila'yı ondan aldıkları için suratlarını dağıtmak istiyordu ama onlar sadece işlerini yapıyorlardı. Minnettar olmalıydı.

O değildi.

"Geçen sefer burada bıraktığın telefonu aldın mı?" diye sordu. "Evet." Kadın onu tekrar sıktı. "Beni arayacak mısın?" "Her fırsatta, küçüğüm."

Kapı tekrar çalındı, bu sefer sabırsızdı. Trees lanetledi. Laila'yla baş başa kalma süresi dolmuştu.

Kapıyı iterek açtığında Matt'i verandanın korkuluklarına yaslanmış, kovboy şapkası yüzünün büyük kısmını veranda ışıklarından gizlerken buldu. Ghost onun birkaç metre arkasında karanlıkta duruyordu, siyah kayak şapkası neredeyse mürekkep rengi kaşlarına kadar inmiş, bu da onun uhrevi gri gözlerini vurguluyordu. Gölge yüzünün açalarına yapışmış, gizli görevden çok podyuma yakışır bir hal almıştı. Koyu kirli sakalları agresif çenesine ve keskin çenesine yapışmıştı. Ağzı sonsuza dek kızgın bir sırıtişla aşıya dönmüştü.

"Benimle bir sorunun mu var?" Trees adama meydan okudu.

Ghost'un ona attığı bakış, hayatını silahla kazanmayan herhangi bir adamı yere sererdi. "Buradan siktir olup gitmemiz gerekirken müşteriyle oynaşmanla ilgili bir sorunum var. Bu hiç profesyonelce değil. Onunla oynaşman hepimizin ölmesi riskini doğuruyor."

Trees, Ghost'un mantığına karşı çıkamazdı; o haklıydı. Ama orospu çocuğu anlamıyordu. "Bu durum hoşuna gitmediği için üzgünüm Casper. Laila üzgün ve korkuyor."

Koyu renk kaşları yukarı kalktı ve neredeyse başlığın altında kayboldu. "Yani onu ağızdan ağıza vererek mi hayata döndüreceksiniz?"

Ağaçlar ona doğru hamle yaptı, şiddet damarlarında cızırdıyordu. Kafasının arkasında, bir müttefike saldırmanın aptalca olduğunu biliyordu ama bu saçmalığa ihtiyacı yoktu. Laila'nın da yoktu. Sadece cüssesine bakarak adamı alt edebilirdi ama... "Aynı takımda olduğumuzu sanıyordum. Sanırım kendini üstün hissetmek için dişlerini sıkamak istiyorsun?"

Kılını bile kıpırdatmayan Hayalet aniden canlandı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir bulanıklıktı.

Adam öfkeyle hırlamaya başlamadan önce Matt aralarına girerek ikisine de ters ters baktı. "Bırak artık. Davetsiz misafirlerimiz gelmeden yola koyulmamız gerek."

Hay sikeyim. Kovboy haklı bir noktadaydı. Ghost'a gelince... Trees muhtemelen haddini aştığını kabul etti. Laila'dan ayrılmak zorunda kalmak ruh halini bozuyordu. Derin bir nefes aldı ve geri çekildi. "Peki."

Hayalet de geri çekildi. "Tamam. Ama bana bir daha asla Casper deme." Her neyse. Trees'in bu adamın egosuna ayıracak zamanı yoktu. Dikkatini Matt'e çevirdi. "Onu nereye götürüyorsun?"

Yüzünde özür ifadesi belirdi. "Bilmesi gerekenler esasına göre, dostum. Ve senin bilmene gerek yok." "Ciddi misin?"

Matt başıyla onayladı. "Önlem. O da seni nerede bulacağını bilemeyecek." Belli ki kovboy, Trees'in bu takımdaki rolünü anlamamıştı. Aksi takdirde Walker'ın kankası, Laila'nın telefonunu takip etmek için kendisine bir yol verdiğini çoktan anlamış olurdu. Aynı zamanda ona da kendi telefonunu takip etmesi için bir yol vermişti. Henüz bilmiyordu ama tek yapması gereken bakmaktı.

Trees kendini rahatlamaya zorladı. "Hadi gidelim." Sonra Laila'ya döndü ve alnına bir öpücük kondurdu. "Yakında."

Sanki ay ve yıldızlarıymış gibi gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Yakında." Hayalet ona ters ters baktı. "Görünüşe göre benimle sıkışıp kaldın. Seni kamyonetimle takip edeceğim."

Trees başını salladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Altı yıl boyunca tecavüze ve tacize uğradı. Onlarla kal." Laila ve Matt'i işaret etti. "Ne Ramos'un ne de Montilla'nın onu bir daha ele geçiremeyeceğinden emin olun."

"Bunlar benim emirlerim değil." Bu pislik tartışmak için tartışmayı seviyor muydu? "Benim yerimde olsaydın, ne önerirdin?" Ghost bir kalp atışı kadar tereddüt etti, sonra homurdanarak cebinden anahtarlarını çıkardı. "Onları takip edip onunla kalacağım. Önce sen mi gidiyorsun?"

Biri izliyorsa bir hedef sağlamak için. "Evet." "Açık yola çıkana kadar bizden fazla uzaklaşmayın."

Trafiğin, tanıkların ve kameraların olabileceği bir yerde. "Elbette." Sessizce Matt'in kamyonetine doğru ilerlediler. Trees, Laila'nın çantasını kabinin arka koltuğuna yerleştirdi, içindeki her şey bu fıkirden nefret ediyordu... yine de bunun en güvenli seçim olduğunu

biliyordu. Kovboy direksiyonun arkasına yerleşti. Ghost kasanın arkasına atladı, silahını çekmiş, tetikte bekliyordu.

Laila açık yolcu kapısının yanında durakladı. "Güvende kalın."

"Sen de. Korumalarından kaçmaya çalışma. Seni beslediklerinde tereddüt etme. Ve ne olursa olsun

Ne olursa olsun, kendini tehlikeye atma." "Sen de bana aynı sözü verecek misin?"

Kurnaz kız, onun sorusuna yalanlayacağı kesin olan bir soruyla cevap verdi. "Tehlike benim işim."

"Tehlike benim hayatım oldu," diye karşılık verdi. "Ama senin için güvende kalmak için elimden geleni yapacağım."

Trees onu göğsüne yasladı ve sıkıca tuttu, kokusunun baharatlı çiçeksi miskini içine çekti ve gözlerini kapattı. Kaçınılmaz olanı erteliyordu ve bunu biliyordu. Ama onun gitmesine izin vermek istemiyordu.

Ne yazık ki fazla seçeneği yoktu. Ramos'un bir numaralı hedefiydi, bu yüzden başka birinin yetenekli ellerinde daha güvendeydi. Hikayenin sonu.

Laila başını onun göğsüne yasladı ve nefes vererek onun karşısında eridi. "Kalp atışlarını duyabiliyorum."

Dudaklarını onun kulağına götürdü ve sadece ona fısıldadı. "Senin için atıyor. Geri döndüğümde benimle evlenir misin?"

Geri çekildi, kirpiklerine bir gözyaşı tünedi. "Bunu her şeyden çok istiyorum."

Trees ona inanıyordu... ama söylemediği bir şey vardı.

"Gidelim çocuklar," diye homurdandı Hayalet.

Ne kadar uzun süre burada ve hareketsiz kalırlarsa, o kadar kolay hedef haline geliyorlardı. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Te amo."

Daha fazla gecikmeye cesaret edemediği için, Matt'in arka koltuğuna, daha az görünür olacağı yere oturmasına yardım etti, elini son bir kez sıktı ve kapıyı kapattı."

Matt ona doğru gösterişli bir selam vererek yavaşça uzaklaştı, kamyoneti şeridin sonuna doğru gümbürdeyerek ilerledi ve Ghost'un yerinde durdu. Jack Cole'un arkadaşı yataktan atlayıp Tundra'sına daldı ve motoru çalıştırıp rölantiye aldı.

Onu bekliyorum.

Trees küfretti, sonra evden kendi çantasını aldı, alarmı kurdu, kapıyı arkasından kilitledi, Barney'ye son bir baş kaşıma ve birkaç ödül daha verdikten sonra Hummer'ına bindi. Çok geçmeden Matt'in etrafından dolandı ve artık toprak yolda olmadıkları uzun kilometreler boyunca yola koyuldu. Hayalet onları takip etti.

Trees direksiyonu sıkıca kavramış olsa da, kasabanın kenarına ve zorlu yola kadar olan yolculuk olaysız geçti. Gözünü dört açmış, her yerde Ramos'un ya da onun vahşi uyuşturucu katırlarının atlayıp Laila'yı elinden almaya çalışmasını bekliyordu. Geçen her kilometreyle birlikte rahatladı.

Yol boyunca dikiz aynasından Laila'ya baktı. Onun yüzündeki hüznün kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi ve bir şekilde bu pisliği telafi edeceğine ve hayatının geri kalanında onu güvende tutacağına yemin etti.

Sonunda en yakın küçük kasabayı ikiye bölen ana caddeye ulaştılar. Fazla bir şey yoktu; bir dolar dükkânı, birkaç kilise, bir bakkal, birkaç benzin istasyonu, bir kaportacı ve tek pencereci bir postane.

Kasabanın son kavşağında, Trees tam geçerken ışık sarıya döndü. Matt de onu takip etti. Ghost sınır çizgisine ulaştığında kırmızı yanmıştı ve Matt adamın titreyerek durmasını izledi. Dikiz aynasında Ghost'un koyu mavi Tundra'sı gittikçe küçülüyordu.

Trees'in tamponundan birkaç metre uzakta olan Matt, muhtemelen diğer operatörün iki dakika

ya da daha kısa sürede yetişeceğini düşünerek yoluna devam etti. Trees kaşlarını çattı. Kuyruğu bekleselerdi, özellikle de Laila'nın iyiliği için kendini daha iyi hissedecekti, ama sanki peşlerinde kimse yokmuş gibi oturup beklemek aptalcaydı.

Eyaletler arası kavşağa geldiklerinde, Trees sola dönüş şeridine geçerek doğuya yöneldi

I-10'da. Trafik yok denecek kadar azdı, bu yüzden durup Matt'in yanından hızla geçip güneye doğru ilerlemesini izledi. Laila'yı nereye götürüyordu? Hunter ve diğer patronlar ne hazırlamışlardı? Trees, külüstür Chevy'nin uzaklaşmasını izlerken bilmemekten nefret ediyordu.

Onları ayıran bu saçmalığa bir an önce son vermeye yemin ederek yeşil ışığı yakaladı ve otoyolun girişine doğru sola döndü.

Toprak bir köşeden siyah bir minibüs ileri atıldı, lastikleri patinaj yaparak tozu dumana kattı. Trees'e doğru hızla ilerledi ve doğruca yolcu kapısına yöneldi. Lanet olsun, şoför ona T-bone yapmaya niyetlenmişti.

Ağaçlar gaza basarak onları geçmeye ve otoyola fırlamaya çalıştı. Arkasına baktığında Ghost'un hâlâ yetişemediğini gördü.

Hummer yeterince hızlı hareket etmedi ve minibüs aracına çarparak Trees'in ıssız yolda dönerek bir set duvarına daha da yaklaşmasına neden oldu.

Aşırı dönüşten kurtulmaya çalışırken başı döndü. Ama artık çok geçti. Üstten ağır araç takla attı, ardından bir korkuluğa çarpıp titreyerek durmadan önce iki kez daha takla attı.

Acı kafasında kükredi. Alnının üstündeki yarıktan bir damla ılık kan süzüldü. Kanı uzaklaştırmaya ve aniden bulanıklaşan görüşünü temizlemeye çalışırken uzuvları bir ton ağırlığındaymış gibi hissetti ama karanlık kenarları çevreledi ve yaklaştırmaya başladı.

Hayır. Hayır! Havaya ihtiyacı vardı. Ama lanet olası kolu bulamadı. Bulduğunda da kapıyı açacak gücü toplayamadı. Sıkışmıştı. Kazadan dolayı mı buruşmuştu? Camı açmak için düğmeyi bulana kadar el yordamıyla kol dayanağını yokladı ama soğuk kış gecesi bile kararan hislerini geri getirmedi.

Kahretsin. Bayılacaktı. Başını düşündüğünden daha sert çarpmış olmalıydı...

Yardım edin. Yardıma ihtiyacı vardı. Dokuz bir bir.

Son gücüyle ceplerini yoklayıp telefonunu aradı ama bir türlü çıkaramadı.

Birden yolcu penceresinden gelen bir hareket dikkatini çekti. Farların aydınlattığı minibüsün içindekiler dışarı fırladı; tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş üç adam. Hepsi de ona doğrultulmuş silahlar taşıyordu. Kapısını kırıp açarken hızlı hızlı İspanyolca konuştular, onu taksiden çektiler ve bilinci kapanırken minibüslerinin açık kapısına doğru sürüklediler.

Trees'in kamyoneti iki kez takla atıp korkuluklara çarpmadan önce gafil avlanırken, Laila boynunu bükerek Matt'in arka koltuğunun diğer tarafına geçti. Çığlık attı. İçini soğuk bir korku kaplarken kalbi küt küt atmaya başladı. "Durun! Ona yardım etmeliyiz. Hemen!"

Matt dikiz aynasından geceye baktı, sonra motoru çalıştırdı. Kamyoneti ileri doğru fırladı. "Yapamayız. Seni güvenli bir yere götürmeliyim."

"Onu bırakamayız! Ben güvendeyim. Ben iyiyim. O yaralı. O-" Laila, Trees'in bir mucize eseri kurtulmayı başarıp başaramadığını görmek için bakışlarını kaza mahalline çevirdi. Onun yerine, kar maskeli ve karanlığa karışmış üç adam tarafından sürüklenerek götürüldüğünü gördü. Korku dehşete dönüştü. Derisini soymaya, hareket halindeki bu araçtan atlamaya, onu kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır hissediyordu. "Onu götürüyorlar! Biz-"

"Devam edin. Eğer bunlar Ramos ve haydutlarıysa, muhtemelen senin kamyonda olduğunu düşünüyorlardır. Olmadığını anladıkları anda seni aramaya geleceklerdir. Seni uzağa götürmeliyim."

"Trees'i öylece bırakamayız! O ölecek. Onu öldürecekler!"

"Bunun için eğitildi ve-"

"O yaralı!" Matt bunu göremiyor muydu? "Üçüyle birden tek başına savaşılamaz. Ve Victor intikam istiyor. Trees'e işkence edip idam edecek. Geri dönüp onu kurtarmalıyız."

Matt başını salladı ve keskin bakışlarla çevresini taradı. "Ghost onun birkaç saniye arkasında. O da yardım edecek ama Trees bana seni tehlikeden uzak tutmamı söylerdi. Patronlarımız da böyle derdi. Ben en iyisini yapıyorum."

"Sen sana söyleneni yapıyorsun. Ben öyle bir şey yapmıyorum." Hareket halindeki bir araçtan atlamak zorunda kalsaydı, atlardı. Ama Ağaçların alınmasına, işkence görmesine ve yok edilmesine izin vermeyi reddetti.

Matt aynanın arkasından ona ters ters baktı. "Evet, öylesin."

Onu görmezden geldi ve kendini arka koltuktan çıkarmak için kola uzandı. Kilitliydi. Serbest bırakmak için düğmeyi bulmaya çalıştı ama düğmeye basmak kilidi açmadı. "Bırakın beni!"

"Yapamam. O çocuk kilidini kullanacağım hiç aklıma gelmezdi. Bir işe yaradıklarını bilmek güzel." Sonra telefonuna uzandı.

Kimi arıyordu? Polisi mi? Bunun için artık çok geçti ve kapıyla boğuşmak ona hiçbir yarar sağlamıyordu. Ağaçlar ve kaza mahalli artık birkaç blok ötedeydi. Onu kurtarmak için çok geç kalacağı korkusu soğukkanlılığını parçalamakla tehdit ediyordu.

"Ölmesine izin vermeyeceğim!" Pencereye vuruyor, sihirli bir şekilde açılmasını umarak kapının kolunu çekmeye devam ediyordu.

"Bırak biz halledelim, Laila. Ağaçlar da öyle yapmanızı isterdi." Sonra Matt aradığı kişiyle konuştu. "Hey, pusuya düşürüldük. Ben hâlâ Laila'yı inişe götürüyorum. Bildiğim kadarıyla takip edilmiyoruz. Ghost'u yaklaşık iki mil geride bir ışıktaki kaybettik ama Trees'in önü kesilmişti..." Patronlarından biriyle konuşuyor olmalı çünkü yer de dahil olmak üzere olayın geri kalanını anlattı.

Laila yarım kulakla dinledi, çocuk emniyet kilitlerinin kaçmasını engellemeyeceği taksinin ön koltuğuna doğru çabaladı.

"Evet, bu Laila. Kendini kaybediyor." Bir eli direksiyonda, diğeri arka koltukta onu tutarken durakladı. "On dakikadan az bir sürede orada olur. Onu sakinleştirebilecek biri var mı?"

"Sakin olmak istemiyorum. Trees'i kurtarmak istiyorum! O hepimiz için her şeyi riske attı ve Ramos'un onu almasına izin veremezsiniz."

Matt, sanki az önce kulağına çılgılık atmamış gibi devam etti. "İyi düşünmüşsün. Elimden geldiğince çabuk onu oraya götüreceğim. Sonra geri döner, gerekirse sana yardım ederim." Bir duraklama. "Tamam. Orada görüşürüz."

"Hemen geri dönün, size yardım edeceğim!" Laila ısrar etti. "Neden zaman kaybedelim ki?" "Bunu hallettik. Bırak da odaklanayım."

"İssız bir yolda mı?"

"Etrafımızı izlemeye devam edelim ki minibüsteki o pislikler seni bulmak için peşimden gelirse seni güvenli bir şekilde uzaklaştırabilirim."

"Kendimi umursamıyorum." Daha önce de kaçmıştı. Bazen zamanını beklemesi ve yardım ayarlaması gerekmişti ama bunu yine yapabiliyordu. Trees, Victor'un zalimliğinin boyutlarını hiç bilmiyordu. Şimdi de bilmesini istemiyordu.

"Seni alırlarsa alacaksın. O zaman kimseye yardım edecek durumda olmayacaksın."

Bu onu susturdu. Laila onu yalanlamak istedi... ama yapamadı. Yine de Trees'ten vazgeçmeyi reddetti. Matt'in telefonu tekrar çaldı. Cihazı kulağına götürdü. "Konuş benimle." Bir duraklama. "Bir şey yok mu?"

Bir duraklama daha. "Nereye gittikleri hakkında bir fikrin yok mu? Lanet olsun." Sonra tekrar dikiz

aynasına baktı.

Laila döndüğünde koyu mavi kamyonun peşlerinde olduğunu gördü. Hayalet. Konuştuğu kişi bu olmalıydı. "Bir şey buldu mu?"

Aptalca davrandığının farkındaydı ama diğerinin de aynı şeyi yapmasını ummaktan ve dua etmekten kendini alamıyordu.

Adam Trees'i kimin kaçırdığına dair bir ipucu bulmuştu. Matt'in yüzündeki endişe onun umudunu kırdı. "Üzerinde çalışıyoruz," dedi ona. Kadın tekrar geri dönmelerini talep etmek için ağzını açtığında

sahne, onun sözünü kesti. "Ama o çoktan gitti. Minibüs de öyle."

Laila'nın dehşeti yeniden tırmandı. Daha otuz dakika önce onun kollarındaydı. Şimdi büyük olasılıkla Victor Ramos'un tutsağıydı ve muhtemelen onu kurtarmaya çalışmak gibi büyük bir günah yüzünden ölecekti. *Tanrım*, bir şeyler yapmalıydı. Victor'la iletişime geçmeliydi. Evet ve bir anlaşma yapmalıydı. Trees'in özgürlüğüne karşılık onunki. Trees kızacaktı ama en iyisi buydu. Dünyanın ona ihtiyacı vardı. O bir kahramandı. Kız kardeşi hariç herkes ondan uzun zaman önce vazgeçmişti.

Ne olursa olsun, kendini tehlikeye atma. Trees'in talebi kafasının içinde çınladı.

Laila başını salladı. Ona verdiği sözü şimdi tutamazdı. Eğer onu kurtarabilecek imkânlara sahip olsaydı ve bencilce bunu yapmasaydı kendisiyle yaşayamazdı. Ayrıca, onun mutsuzluğu önemli değildi, sadece Trees'in hayatta kalması önemliydi.

"Minibüsün hangi yöne gittiği hakkında bir fikrin var mı?" Matt telefonda sordu.

Cevabı duyamıyordu ve bu onu öldürüyordu. Bilmek için her şeyi yapardı.

Mürekkepli gece pencerelerin önünden geçip onları birbirinden uzak, eski evlerin bulunduğu sakin bir mahalleye götürürken, düşünceleri olasılıklarla dolup taşıyordu. Sonra Matt, beyaz süslemeli ve siyah panjurlu mavi bir evin önünde gıcırdayarak durdu. Yapıyı çevreleyen toprak patikadan aşağı döndü, arkasına geçerek kamyonu arka sundurmayla uzun bir çitin arasına sıkıştırdı. Aralarında geçen Eylül ayında Amerika'ya ilk geldiğinde bindiğini hayal meyal hatırladığı bir aracın da bulunduğu başka araçlar da arka tarafa park edilmişti.

Matt motoru durdurdu ama ne kendi kapısını ne de onunkini açmak için harekete geçti. Ghost arabayı yanlarına çekti, arabadan indi ve ona doğru ilerledi. Sonunda Matt kilitleri açıp arabadan inerken, Ghost kızın kapısını açıp onu arka koltuktan sürükledi ve kıvranan itirazlarına rağmen sanki hiç zorluk çıkarmıyormuş gibi taçtı. En azından Trees'e kıyasla biraz zayıf olabilirdi ama gülünç derecede güçlüydü.

Evin arka tarafına yaklaştıklarında Matt arkalarından sokuldu, her ihtimale karşı silahını savağa hazırladı.

Arka kapı açıldı. Joaquin Muñoz elinde silahıyla bekliyor, bir yandan da etraflarını tarıyordu.

Ghost onu birisinin oturma odası gibi görünen bir yerde ayağa kaldırır kaldırmaz Joaquin kapıyı kapatıp kilitledi. Matt dışarıda kaldı. Tanıdık olmayan bir adam Joaquin'in yanına yaklaştı, saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen kusursuz bir takım elbise giymişti. Adamın kıyafeti onu yanıltmamıştı. Bu adam ölümcüldü. Laila'yı tedirgin ediyordu.

"Kim o?" diye sordu Muñoz'a.

"Trevor Forsythe. O bizimle birlikte."

Belki de Muñoz Trees'e daha fazla yardım getirmişti. "Şimdi hepiniz Trees'i bulmaya gidiyorsunuz, değil mi?"

Laila onun da gelmesine izin vereceklerine inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama yardım etmek için başka yolları da vardı. Sadece kurnazca bir yaklaşım düşünmek için zamana ve biraz mahremiyete ihtiyacı vardı.

Muñoz başını salladı. "Kardeşlerim olay yerini çoktan araştırdı. Ghost da öyle. Bu adamlar iyiydi. Hiçbir şey bulamadık."

Dönüp kar maskeli ajana, alışılmadık gözlerle baktı, sonra tekrar Trees'in patronuna döndü.

"Yani hiçbir şey yapmamaya mı niyetlisiniz? O senin çalışanın. Beni koruması için onu görevlendirdiğiniz için hayatını riske attı ve şimdi bu yüzden korkunç bir şekilde ölebilir. Yapamazsın-"

"Elbette bir şeyler yapıyoruz. Şu anda üzerinde çalışıyoruz."

Matt bir an sonra Laila'nın çantasını taşıyarak içeri daldı. Spor çantasına koştu ve

Trees'in bir şekilde ona ulaşma ihtimaline karşı.

Hiçbir şey.

Ağlamasını bastırmak için dudağını ısırды. Gözyaşları hiçbir işe yaramıyordu. Güçlü kalmalı ve düşünmeliydi.

Matt tekrar dışarı çıktığında Laila bunu pek fark etmedi. Ama Matt elinde Trees'in çantasıyla tekrar içeri girdiğinde duyduğu rahatsızlık Laila'nın kafasını kaldırmasına neden oldu. Gördükleri onu bir kez daha yıktı ve bu aptalcaydı. Elbette kimse Trees'e sadece aracındaki dünyevi eşyaları çalmak için vurmamıştı. Victor, Trees'i parmağı altına almak istiyordu çünkü intikam almak istiyordu. Ona tekrar eziyet etmek istiyordu. Kardeşinin ölümünün intikamını almak için Trees'i öldürmek istiyordu.

Onu durdurmak zorundaydı.

Matt çantayı yere bıraktı. "Hunter ve Logan yola çıkıyorlar. Deke de çok geride değil."

"Deke?" Muñoz'un kafasının karıştığı belliydi. "Destek için mi

geliyor?" Matt omuz silkti. "Laila'yı nereye koyayım?"

"Beni hiçbir yere koyamazsınız. Eğer Trees'i kurtarmak için planlar yapıyorsanız, yardım etmekte ısrar ediyorum." "O bizim operatörümüz ve bu bizim uzmanlık alanımız." Muñoz kaşlarını çatı.

Laila onun bu ifadeyi gözdağı vermek için kullandığını düşündü. Onun erkekçe tavırları için ne zamanı ne de sabrı vardı. "Tierra Caliente'de altı yıllık tecrübeniz var mı? Benim var."

Oda sessizliğe gömüldü.

Ghost sessiz bir onaylama işaretiyle kaşlarını kaldırdı. "Haklı olduğu bir nokta var."

"Orospu çocuğu." Muñoz dişlerini sıktı ve oturma odasının uzak tarafında, mutfağı bakan kahvaltı barındaki bir tabureyi işaret etti. "Şuraya otur."

Laila telefonuna sarıldı, zihni hızla çalışıyordu. Zekice bir plan düşünmediğı her an Victor'un Trees'i öldürmesi gereken bir başka andı. Kendini ve düşüncelerini bir araya getirip bir plan hazırlaması gerekiyordu.

O daha söyleyemeden Hunter ve Logan arka kapıdan girdiler ve hemen Muñoz'la göz göze geldiler. "Takip edilmedik. Dışarıda kimse yok. Ne haltlar dönüyor burada?"

Logan ona doğru baktı. "Laila?"

"Minibüsteki adamlar. Trees'in kamyonetine çarptılar. O da yuvarlandı. Yaralandı. Onu dışarı sürüklediler-" "Biliyoruz," diye araya girdi Logan. "Bilmediğimiz ama bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Son birkaç saati düşünerek kaşlarını çatı. Ama bunlar kimseyle paylaşmayacağı anılardı. Trees'in sevgi dolu dokunuşu, özverili bir şekilde ona zevk vermesi, korkularını sabırla ele alması... Sonra aklına başka bir şey geldi ve tabureden atladı. "Çantasına bakayım."

"Ne için?"

Laila soruyu kimin sorduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Beynini ele geçiren şok ve panik nihayet etkisini kaybediyordu. Onların yerini saf bir kararlılık almıştı. Trees'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Matt'e ulaştığında, çantayı yine Matt tutuyordu. Bunun için onunla güreşmek istemedi. Matt kazanırdı. Ama kendini riske atmadan nasıl yardım edebileceğini anlayabileceğinden emindi. "Lütfen."

Başının üzerinden Trees'in patronlarına baktı. Biri başını sallamış olmalı çünkü çantayı ona uzattı.

Onu yakındaki masaya götürdü ve aceleyle fermuarını açtı. Adamın kokusu kıyafetlerine sinmiş

ve dizlerini zayıflatarak dışarı yayılmıştı. Tekrar ağlamak istemesine neden oldu. Duygularına sadece iradesi sayesinde tutunabildi ve sonunda aradığını bulup muzaffer bir edayla havaya kaldırana kadar içindekileri karıştırdı. "Victor Ramos'un telefonu. Trees'i alan kişi muhtemelen o. Eğer ona ulaşırsam-"

"Dur bakalım, Laila," diye araya girdi Hunter, gözleri Logan'ınki gibi yoğun maviydi, neredeyse ürkütücüydü. "Ramos'un Trees'i aldığını bilmiyoruz. Unutma, on iki gün önce Geraldo Montilla'yı o vurdu. İntikam almak için bu kaçırma olayını o düzenlemiş olabilir."

İddiası onu şaşkına çevirdi. Bu olasılık her şeyi yüz kat daha tehlikeli hale getiriyordu. Ve bu onu daha da dehşete düşürdü. "Haklısın."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için bazı gerçekleri bulmamız ve keşif yapmamız gerekiyor. Ghost olay yerini kontrol etti. Logan ve ben de öyle. Bunu kimin yaptığına dair bir ipucu yok. Tanık yok. Lafayette Polisi'yle konuştuk. O kırsal yolda hiç trafik kamerası yok. Yani bunu birkaç kafesi sallayıp kimin uluduğunu görerek çözmemiz gerekecek. O telefonu bana ver, Laila. İncelemek istiyorum."

Bu fikir hoşuna gitmemişti ama belki onun bulamadığı bir şeyi bulabilirdi, o yüzden razı oldu. "Ağaçlar onu incelemeye başladı..."

Sonra motelde Victor'la birlikte çekilmiş gerçek videosunu görmüş ve özür dilemeye gelmişti. Ondan sonra sevişmekle o kadar meşgul olmuşlardı ki kendilerine doğru gelen tehlikeye odaklanamamışlardı.

Farkına vardığı şey, zor kazanılmış dış görünüşünü tehdit ediyordu.

Birden kapı hafifçe çalındı. En yakındaki Matt kaşlarını çatı, sonra küçük pencereden dışarı baktı. "Kimber'in burada ne işi var?"

Geraldo Montilla'nın esir tuttuğu kadın. Neden gelsin ki?

Matt cevap beklemedi, kapıyı çekip açtı. Kumral saçlı, uzun boylu, söğüt vücutlu, doğumun verdiği kıvrımlarla hafifçe yuvarlaklaştıran bir kadın içeri girdi ve odayı taradı. Kimber'in bakışları ona odaklandığında yüzünde bir gülümseme belirdi. "Laila?"

Başını salladı. "Merhaba."

Başka ne diyebilirdi ki? Kaba olmak istemiyordu ama...

"Gelmesine engel olamadım," dedi arkasından odaya giren, küt kesimli ve kötü tavırlı, heybetli sarışın bir adam. Bir kolunda pembe bir battaniyeye sarılmış ve fiyonkları damlayan bir kız bebeği tutuyordu. Diğer eliyle de beş yaşlarında görünen küçük bir çocuğun elini tutuyordu.

Birden Kimber karşısında durdu, umutlu ve kararsız görünüyordu. "Beni tanımadığınızı biliyorum. Ama günlerdir kocama ve kardeşlerime sizinle yüz yüze görüşmeme izin vermeleri için yalvarıyorum." Laila'nın ellerini tutarak onu şaşırttı. "Size teşekkür etmek için. Evime ve çocuklarıma kavuşamazdım.

-Sen olmasaydın muhtemelen hayatta olmazdım. Eğer senin için yapabileceğim bir şey varsa..."

Aklından bir düzine şey geçti. Laila'nın hiçbir planı yoktu... ama sonunda bir müttefiki varmış gibi görünüyordu. Bu aşırı korumacı, testosteron güdümlü adamların hiçbiri ona yardım etmesine izin vermezdi ama parmaklarını sıkıca kavrayan bu kadın yardım edebilirdi. "O hayvanlarla yıllarımı geçirdim. Ne kadar korkunç olabileceklerini biliyorum. Benim katlandığım şeylerden sizi kurtarabilirdim, bu yüzden bunu yapmaktan mutluluk duydum."

"Ve size tüm kalbimle minnettarım. Kardeşlerim yeğeninizi özlemiş olabileceğinizi söylediler, ben de çocuklarımla getirdim..."

"Benim isteklerime rağmen," diye seslendi Deke odanın öbür ucundan. "Senin saklanıyor olman gerekiyordu."

"O serseriler *beni* istemiyor," diye karşılık verdi Kimber. "Sadece koz olarak kullanacakları birini arıyorlardı."

Çünkü Montilla, Valeria'yı kurtardığı ve barındırdığı için EM Güvenlik'i cezalandırmak istiyordu. Ve Jorge'yi istiyordu. Uyuşturucu baronu ölmediği sürece çözümü olmayan o ebedi,

kaçınılmaz soruna her zaman geri dönüyordu.

Kimber aceleyle odayı geçti, uyuyan kızını kaldırdı ve oğlunu elinden tuttu, sonra Laila'ya döndü. "Kahramanca hareketinle daha iyi hale getirdiğin hayatları görmeni istedim. Kendini riske attığını biliyorum ve sana minnettar olan insanları göstermek istedim. Bu Cal." Çocuğu çağırdı

Daha yakın. "Aslında Caleb, ama bu babamın adı, o yüzden ona Cal diyoruz. Daha az kafa karıştırıcı. Haziran'da beş yaşına girecek."

"Merhaba." Cal kibarca elini uzattı ve bir çocuğun tanımadığı bir yabancıya baktığı gibi ona baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Çocuk terbiyeliydi ve kumral saçlarıyla kesinlikle çok sevimliydi. İnanılmaz mavi gözleri vardı, babasınıninkilerle aynı tonda. Bir gün kalp kırıcı olacaktı.

"Merhaba," dedi elini sıkarken.

Laila kaba görünmek istemiyordu ve Kimber'in çocukları getirmesi hoş bir jestti ama çok geç olmadan Trees'e yardım etmek için sabırsızlanıyordu. Adamlar şimdi odanın diğer tarafında kümelenmişlerdi ve belli ki onsuz plan yapıyorlardı.

Buna izin veremezdi.

"Ve bu da Sierra." Kimber bebeği ona uzattı. "Neredeyse sekiz aylık."

Laila uykusunda dudaklarını büzüp şapırdatan o değerli yüze baktı. Bir kıskançlık şimşegi onu delip geçti. Trees'ten bir oğlu ya da kızı olmasını, annelik içgüdüsüyle onu korumayı ve kalbini ona adamayı ne kadar çok isterdi... Gözleri yeniden sulandı. Gözyaşlarını koklayarak uzaklaştırdı.

"O çok güzel. Çok kutsanmışsınız." Laila bebeği Kimber'a geri verdi. "Sayende benim de bir geleceğim var."

"Rica ederim."

Kimber gitmeye isteksiz görünüyordu. "Size bir şey getireyim mi? Yardım edebileceğim bir şey?"

"Erkek arkadaşım... düşmanlarımız tarafından kaçırıldı. Az önce."

Diğer kadın afallamış görünüyordu. "Ah, çok özür dilerim. Trees'in düşman eline geçtiğini duydum ama bilmiyordum... Siz ikiniz mi?" Kadın gülümsedi. "Aferin ona."

"Ne planladıklarını bilmem gerekiyor." Laila odanın karşısındaki adamları işaret etti. "Bana söyleyeceklerinden şüpheliyim ve endişeden delirmek üzereyim."

"Bunun üzerinde çalışacağım. Çocukları babalarına geri vereyim. Burada bekle." Sanki başka seçeneği varmış gibi. "Teşekkür ederim."

Kimber çocukları aldı ve odayı geçti. O sırada Laila, yabancı olmasına rağmen bu kadının kendisine verdiği bir parça teselliye özlüyordu. En çok Trees'i istiyordu ama ona sahip olamayacağı için -onun için ölümüne endişeleniyordu- ulaşabileceği diğer tek kişiye ulaşmaya niyetliydi.

Odadan çıkan Laila, tanımadığı evin geri kalanına doğru ilerledi, bir koridor ve bir banyo buldu.

Kapıyı kapatmak için döndüğünde Matt'i karşısında buldu. "İyi misin?"

"İyiyim. Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Acele etme."

Yani onsuz bir plan yapabilirler mi? Cehennem gibi.

Yine de kapıyı kapatıp kilitledi, sonra telefonunu çıkarıp kız kardeşini aradı. Saatin geç olmasına rağmen Valeria hemen cevap verdi. "Neler oluyor?"

Bu yüzden kız kardeşi bir şeyler olduğunu anlamış. "Trees beni yeni ve güvenli bir yere taşımaya yardım ediyordu ve bir minibüsteki üç adam tarafından kaçırıldı. Korkuyorum Val. Biri onu kaçırdı. Onu öldüreceklerinden endişeleniyorum. Bu benim hatam olacak. Victor'u ilk fırsatta öldürmeliydim. Ve şimdi-"

"Sakin ol. Endişelendiğini biliyorum ama derin bir nefes al. Onu seviyor musun?" "Evet. O benim her şeyim. EM Güvenlik onu kurtarmalı-şimdi."

"Trees'i kimin aldığını biliyorlar mı?"

"Henüz değil. Ama bu işlerde iyi olmaları gerekmiyor mu? Anlayamazlar mı?"

"Laila..." dedi kız kardeşi nazikçe. "Trees'i şu anda kurtarabilecek güçleri olsaydı, kurtaracaklarına inanmalısın. Endişen ve sabırsızlığın seni paniğe sürüklüyor ama onlar seni yıllarca hayatta tuttu. Beni de öyle. Kimber Trenton kurtulmayı başardı, değil mi? Bir şans var."

"Hayatta kaldık çünkü onlar için bir amaca hizmet ediyorduk. Sen bir eş olarak, ben bir fahişe olarak, Kimber bir pazarlık kozu olarak. Ağaçlar onlar için hiçbir şey ifade etmiyor..." Sonra Laila yanılıyor olabileceğini fark etti. "Tabii onu kaçırın kişi seninle takas etmek istemiyorsa."

Kız kardeşi uzun ve bitkin bir iç çekti. "Bu pekâlâ olabilir ve umarım bu senin iyiliğın için onu hayatta tutmaya yeter."

"Umut benim için yeterli değil. EM Security hiçbir şey yapmayacaksa, ben yapmalıyım." "Hayır."

Valeria onun güvenliğini sevdiği adama tercih edeceğini mi düşünmüştü? Onu kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmayacağını mı? "Beni durduramazsın."

"Haklısınız; yapamam. Ama size yardım edebilirim."

"Bana yardım mı edeceksin?" Laila bön bön baktı. "Düşünmen gereken Jorge var. Senin geleceğın var."

"Ne geleceği? Artık hiçbir şeyim yok. Bu hayattan bıktım. Hep saklanıyorum. Ölüm korkusundan dışarı çıkamıyorum. Zavallı Jorge parkta oynamak için can atıyor. Koşmak, zıplamak ve topla oynamak istiyor. Bir çocuk olmak istiyor. Yine de kaçırılma, dövölme ve... başka her şeyden korktuğumuz için günün yirmi dört saati sekiz yüz metrekairelik bir alana hapsolmuş durumdayız. Ve şimdi bu suçlular ve haydutlar sonunda bulduğunuz mutluluğu tehdit ediyor. Bunu daha fazla yapamam. Yapmayacağım."

Laila'nın kalbi sıkışmıştı. Bu gece Trees'i çoktan kaybetmişti, belki de sonsuza dek. Kız kardeşini de kaybedemezdi. "Valeria, yapma-"

"Kendimi riske atmak mı?" Alay etti. "Çok uzun zamandır Jorge'nin ve benim iyiliğım için kendini riske atmana izin verdim. Ben abla olabilirim ama sen benden çok daha cesursun. Görünüşe göre çok yılmazsın. Asla pes etmiyorsun. Sevdiklerin için savaşmaktan asla vazgeçmiyorsun. Ve ben seni her şekilde hayal kırıklığına uğrattım."

Nasıl böyle şeyler söyleyebilir? "Hayır."

"Evet. EM Security'nin yardımıyla o zengin doktorun kızıyla kaçtığım gece mi? Senin için gelmeyi ve seni de yanımda götürmeyi çok istedim. Ama yerleşkede dolaşırken yakalanırsam sorgulanacağımı ve doğruca Emilo'ya götürüleceğimi biliyordum. Böyle bir şey olursa, bir daha asla kaçma şansım olmayacağından endişeleniyordum. Hamileydim. Emilo'nun da bunu öğrenmesinin uzun sürmeyeceğinden endişeleniyordum. O zaman beni öldürürdü."

Onun çocuğunu doğurduğu için. Bu hiç mantıklı değildi ama Emilo kötü davranan bir piçti. Belki de hiç oğlu ya da kızı olsun istememişti.

Ama eğer bu doğruysa, neden onları St. Louis'de avlamıştı? Valeria'yı onu terk etme "günahı" yüzünden öldürmek için mi?

"Anlamıyorum."

"Seni geride bıraktım ve bunu asla yapmamalıydım. O gece seni yanıma almak için kendimi riske atmalıydım. Seni bir buçuk yıl boyunca kötü muamele ve sefaletten kurtarabilirdim. Ama bana ve bebeğime ne olacağından çok korktum..." Valeria ağlamaya başladı ve Laila onun sesindeki gerçek pişmanlığı duydu. "Çok üzgünüm, *hermana*."

Bu itiraf belli ki kız kardeşine çok ağır gelmişti ve Laila onun bariz ve doğru bir seçim yaptığı için kendini parçaladığını duymaktan nefret ediyordu. "Anlıyorum. Seçiminizi destekliyorum. Benim için hiçbir şey senden ve Jorge'den daha önemli değil. EM Security'den Trees'i bulmama

yardım etmesini talep etmek dışında bu karmaşıya dahil olma."

Ne de olsa, desteğinin, ekipmanının ve yardımının olmamasıyla ilgili söyledikleri doğruydu.

"Hayır, daha fazlasını yapmamın zamanı geldi. Tüm sorunlarımızın kaynağı Geraldo. Onunla ilgileneceğim-bir kez ve

herkes için."

Laila dehşet içinde geri döndü. "Yapamazsın."

"Yapmalıyım. Bana zarar vermeyecek. Bana asla zarar vermeyecek. Bu dünyada en çok istediği şeye sahibim. Jorge."

"Oğlunu o canavara kurban edemezsin. O-"

"Asla," dedi Valeria bir yemin eder gibi kararlılıkla. "Ama belki elimde koz olduğu için onunla pazarlık yapabilirim ve kendini tekrar riske atmana izin vermeyi reddediyorum. EM Güvenliği arayacağım ve bir şeyler ayarlayacağım."

Montilla onları avlamayı bırakırsa, belki bir hayatları olabilirdi? "Ama ya Geraldo pazarlık yapmazsa?"

"Yapacak." Kız kardeşinin sesi kendini beğenmiş geliyordu.

Laila anlamıyordu ama ilk önceliği Ağaçlardı. Valeria ve Jorge'nin kartelsiz bir geleceğe sahip olmaları çok önemliydi. Laila bunu onlar için istiyordu. Ama eğer bu vahşi piçler Ağaçları bu dünyadan alırlarsa, Laila'nın yarınları olmayacaktı.

"Peki ya Victor?"

Valeria alay etti. "Ramos yalaka bir pislikten başka bir şey değil. Emilo çok az konuda haklıydı ama bu konuda haklıydı. Zeki olmaktan çok tehlikeli biri ve sanırım başına gelecekleri tam olarak öğrenmesini sağlayacak bir yol biliyorum."

Laila gözlerini kırptırdı. Bu onun kız kardeşi miydi? Valeria neredeyse her zaman yapılması gereken her şeyi planlamasına ve uygulamasına izin verirdi. "Anlamıyorum."

"Biliyorum. Ve... çok daha önce açıklamam gereken şeyler vardı ama utandım. Yine de bilseydiniz, sizi biraz kalp ağrısı ve sıkıntıdan kurtarabilirdim. Bununla yaşamak zorunda kalacağım bir başka büyük hata. Umarım bir gün beni affedebilirsin."

"Valeria-"

"Bana bir saat verin. Ne yapabileceğime bakacağım. Bak bakalım Victor'un yerini bulabilecek misin. Ve kendine iyi bak, *hermana*. Seninle temasta olacağım."

"Ağaçları kurtarmaya başlamak için bir saat bekleyemem." Zaten çok fazla zaman kaybetmişti.

En azından Victor'un yerini bulmak ona yapacak bir şey verirdi. Trees'i kaçırıp kaçırmadığını öğrenebilir ve sevgilisinin hayatı için yalvarabilirdi. Victor'a Trees'in güvenli dönüşü için ne isterse teklif edebilirdi.

"Onun için kendini tehlikeye atmanı gerçekten ister miydi? Hayır. Seni sevdiğini bana itiraf eden adam, senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını verir. Lütfen onu onurlandırın. Yakında sizinle temasa geçeceğim."

Sonra Valeria telefonu kapattı. Laila hemen işe koyuldu, hem sözünü nasıl tutacağını hem de sevdiği adamı nasıl kurtaracağını planlamak için elinden geleni yaptı.

CHAPTER Ten

A Laila banyodan çıktığında Matt'i koridorda buldu. Onu korumak için mi görevlendirilmişti?
"Ben banyodayken birinin beni esir alacağını mı düşündün?" Kadın ona sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Pencere yok."

"Arkamızdan bir şeyler çeviriyor olabileceğinizi düşündük. Duyduğuma göre bu konuda iyiymişsiniz."

Yanaklarının kızarmasını görmezden geldi ve onun yanından hızla geçti. "Kız kardeşimle konuşuyordum."

"Bu bir şeyler planladığınız anlamına gelmez."

Laila bunu bir cevapla onurlandırmadı, çünkü çoğunlukla haksız değildi.

Matt hâlâ peşindeyken kahvaltı barına geri döndüğünde, Kimber'in kucağında bebekle onu beklediğini görünce şaşırdı. Geçici nöbetçisi ona sert bir uyarı bakışı attıktan sonra, Çimdi yemek masasının üzerinde toplanmış, derin bir tartışma içinde olan ajan grubuna doğru ilerledi.

Kimber gülümsedi ve bebeğine mırıldandı. "Senin için yararlı bir şeyim var. Birlikte oynayalım." Bebeğe çok sevimliymiş gibi bakmak için rol yapmasına gerek yoktu.

"Dinliyorum."

"Adamların bunu nasıl bildiğini bilmiyorum - kaynakların internetteki konuşmalarıyla ilgili bir şey - ama Montilla'nın Ağaçları var."

Laila'nın kalbi boğazına kaçtı ve nefes alamayana kadar tıkanı. Trees'in kim olduğunu bilmek güzeldi... ama onu kolayca manipüle edilebilen Victor'un değil de güçlü bir uyuşturucu lordunun kaçırmış olması kötüydü. "Eminler mi?"

"Öyle görünüyorlar." Kimber başparmağını bebeğinin yanağında gezdirdikten sonra Laila'ya bir bakış attı. "EM Security ile her zaman iyi deneyimler yaşamadığınızı biliyorum. Kardeşlerim bana hikâyeni ve katlandığın bazı zorlukları anlattılar. Ama yemin ederim, onlar en iyisi. Ve eğer bir şeyden bu kadar eminlerse, o şey neredeyse yüzde yüz doğrudur."

Neredeyse doğru olması onu gerçek yapmıyordu ama Laila, kendisinin bilmediği kaynaklara sahip olmalarının ve kendisinin bilemeyeceği şeyleri bilmelerinin mümkün olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sadece bu bilgiyi en iyi nasıl kullanacağını bulması gerekiyordu. "Çok teşekkür ederim."

"Sana yüz kat daha fazlasını borçluyum. Yapabileceğim başka bir şey varsa söyleyin."

Laila'nın paniği onu bu kadının teklifini kabul etmeye itti ama Kimber, Trees'i kurtarmak için en nitelikli kişi değildi ve daha büyük bir sorumluluğu vardı. "Çocuklarınızla kal ve güvende ol. Ben bu işi çözeceğim. Trees'e, kurtarılması gerekirse tek başıma hareket etmeyeceğime ve kendimi riske atmayacağıma dair söz verdim."

Kadının bakışları küçük kızına kaydı ve sonra başını salladı. "Bence bu akıllıca. Kardeşlerim de Trees'i geri istiyor. Çok inatçıdırlar ama mantıklı *düşüneceklerdir*. Eminim hepiniz birlikte çalışabilirsiniz."

Laila öyle umuyordu. "Teşekkür ederim."

"Tüm bunlar sona erdiğinde, hayatımı kolaylaştırmaya yardımcı olduğunuz için size gerçekten teşekkür etmek isterim.

Kurtarma."

"Buna gerek yok, ama bana daha fazla eşlik etmenizden memnun olurum."

Kimber gülümsedi ve onun elini sıktı. "Aynen. Kendine dikkat et. Umarım Trees'i yakında geri alırsınız."

Bununla birlikte Deke'in karısı kocasının yanına döndü. Birlikte yola çıktılar, Deke diğerlerine Jack Cole'un yakında yardım etmek için geleceğini ve taktik zekâsını göstereceğini söyledi.

İki dakika içinde gelse bile, bir plan yapmak için iki dakika çok geç olacaktı. Bir şekilde Montilla'nın Jorge'den başka ne istediğini bulmalı ve Ağaçlar karşılığında bunu ona vermeliydi.

Kartelin lideri, arabasını çalarak kendisini küçük düşüren adamın kellesini istemez miydi? Victor'u Montilla'ya bir tepside sunmak onu ikna etmeye yetmeyebilirdi ama denemek zorundaydı.

Telefonunu açıp Victor'u, hilesini, yerini ya da ikilemini ele vermeden bulmanın en iyi yolunu düşünürken LOCATE ME etiketli tanıdık olmayan bir simge gözüne çarptı. Birisi onun haberi olmadan cihazına yüklemişti. Nasıl yüklemişti? Telefonuna erişimi olan tek kişi Trees'ti.

Umut yükseldi.

Aniden titreyen parmaklarına rağmen Laila simgeye yeterince hızlı basamadı. Beklerken nefesini tuttu, gözleri ekrana yapışmıştı. Yavaş yavaş bir araya gelen bir harita belirdi. Lafayette ve çevresindeki bölgeler ekranı dolduruyordu. Ortada güneydoğu yönünde ilerleyen küçük mavi bir nokta vardı. Kırmızı bir çizgi, Trees'in evinden başlayarak cihazın dün gecedan beri bulunduğu her yeri gösteriyordu.

Nefes nefese kaldı. Bu onun telefonu olmalıydı. Onu gerçekten bulmuş muydu? Bakışları ağzı açık bir şekilde adamlara doğru kaydı.

Hâlâ onu izleyen Matt, birkaç adım sonra onun yanına gelmişti. "Ne oldu?"

"Trees'in nerede olduğunu biliyorum."

Laila'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama o bir şey söyleyemeden Hunter odanın öbür ucundan küfürler savurmaya başladı. Laila başını kaldırdığında onu telefonunu kulağına dayamış halde buldu.

"Ciddi misin lan sen?" diye kükredi Edgington kardeş. "Neler oluyor?" Trees'le ilgili kötü bir haber olmasından endişeleniyordu.

"Kane ile konuşuyor. Kız kardeşin bir görüşme talep etti. Hunter ona bu kriz sona erdiğinde bir görüşme sözü verdi ama şimdi görüşmek için ısrar ediyor ve tahminimce güvenli evden ayrılmadan önce kimsenin ona izin vermesini beklemedi. Yine de faturaları o ödüyor..."

Valeria buraya mı geliyordu? Kendini ve Jorge'yi riske atarak ne halt ediyordu?

Logan başıyla sert bir hareket yaparak Matt'i işaret etti. Kovboy başıyla onayladıktan sonra arka kapıdan çıktı. Laila'nın aklı karmakarışık. Zihinsel kaosun ortasında, Trees'in hâlâ hareket eden mavi noktasını takip ederken olasılıkları bir kenara bırakıp daha uygun seçenekleri belirleyerek bir plan yapmaya çalıştı. Bir komplo şekillenmeye başladı.

Dakikalar sonra Matt tekrar içeri girdi ve kenara çekildi. Valeria elinde uyukulu bir Jorge'yle göründü.

Kane tam arkalarında duruyordu, tetikteydi, silahı elindeydi. "Takip edildiniz mi?" Hunter Kane'e havladı.

Bıyıklı adam başını salladı. "Bu saatte sokaklarda pek kimse olmaz." Hunter ve kardeşleri kapıyı kilitlediklerinde gözle görülür bir şekilde rahatladılar.

Valeria onları görmezden gelerek etrafına bakındı. Laila onun bakışlarıyla karşılaştığında, kız

kardeşi ona gülümseme taklidi yaptı. Herkesi kandırmak için mi? Onu kandırmıyordu.

Odanın ortasında buluştular, sanki birbirlerini dün değil de haftalardır görmemişler gibi sarıldılar. Yine de, yaşanan onca şeyden sonra, apartmandaki o kalp kalbe konuşma sanki bir ömür önce yaşanmış gibi geliyordu.

Laila kız kardeşinin tanıdık rahatlığını içine çekti, sonra uyuyan Jorge'nin başını öptü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sonunda mutlu olmak için bir şansın olduğundan emin olmak. Ne kaçırdım ben?"

Alçak sesle Valeria'yı bilgilendirdi, adamların ve onların anlayışlı bakışlarının farkındaydı. Kız kardeşiyle kafa kafaya verdiklerinde Laila çalışma planının ana hatlarını çizdi. Kabul etmek gerekir ki, kocaman bir deliği vardı. "Ama Montilla, Victor'a karşılık Ağaç takasıyla yetinmeyecekse, elimde başka koz yok... kendimden başka."

Bu olmadan, sevdiği adam ölecekti. Kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Dehşet, soğukkanlılığını parçalamakla tehdit ediyordu. Bölümlere ayırmak için elinden geleni yapıyordu.

"Ama sen biliyorsun." Valeria onun elinden tuttu ve onu komplo kuran adamların olduğu kümeye doğru götürdü. "Benimle gel. Onlara planını anlat. Gerektiğinde ayrıntıları ben anlatırım."

Onlar yaklaşırken grup sessizliğe gömüldü. Hunter onlara döndü ve Valeria'ya aklını kaçırmış gibi baktı. "Gelmemeliydiniz."

"Kız kardeşimin bana ihtiyacı var."

"Seni güvenli bir yerde tutuyorduk. Ve sen Laila'ya sarılmak istediğin için bunu riske mi attın?" Ona ters ters baktı. "Eğer başka bir sorunun varsa, bunu kesinlikle ele alacağız, ama-"

"Bilmiyorum."

"O zaman tüm saygımla söylüyorum, işimizi çok daha zorlaştırıyorsunuz. Ajanımızı kurtarmaya odaklanabilmemiz için sizi ve oğlunuzu kilit altında tutmamız gerekiyor."

Valeria kaşlarını kaldırdı. "Kusura bakmayın ama hepimiz birlikte çalışırsak, hiçbirimizin tek başına yapamayacağı bir şeyi başarabiliriz; bu sadece Trees'i kurtarmak değil, Montilla'yı da sonsuza dek durdurmaktır."

Bu Hunter'ı duraksattı. Buradaki hiç kimse uyuşturucu baronunun işini bitirmenin karteli durduracağına inanacak kadar saf değildi. Ama Valeria'yı güvende tutacak, Jorge'nin gerçek bir geleceğe sahip olmasını sağlayacak ve sevdiği adamı özgür bırakacaktı.

"Dinliyoruz," dedi Logan.

"Trees'i nerede bulacağımı biliyorum." Laila onlara ekranındaki mavi noktayı gösterdi, şimdi havaalanına yaklaşıyordu. Bu hem iyi hem de kötüydü. İyi çünkü Trees'i bir uçuş için yeterince uzun süre hayatta tutmayı amaçlıyorlarmış gibi görünüyordu, bu da ona ve EM Güvenlik'e zaman kazandırıyor. Kötü çünkü muhtemelen onu çıkarmanın çok daha zor olacağı bir yere götürmek istiyorlardı. "Uçak kalkmadan önce ona ulaşma şansımız var mı?"

Hunter cevap vermedi, sadece bir mesaj gönderdi ve sabırsızlıkla cevap bekledi.

"Ticari uçakla uçtuklarından şüpheliyim," dedi genç Edgington. "Eğer özel uçacaklarsa, bu kendi programlarına göre uçacakları anlamına gelir, yani hayır. Siktir!"

Laila bu cevabı yarı yarıya bekliyor olsa da, bu onu yine de yıktı. "Onları başka biri durdurabilir mi? Polis mi?"

"Sirenler çalarak içeri girerlerse Montilla'nın haydutlarının ürkmesi ve Trees'in hayatta kalamaması ihtimali yüksek. Oraya yeterince hızlı ulaşabilecek tek takım arkadaşı Zy, ama o da yardım ve destek olmadan Montilla'nın üç haydutuyla baş edemez. O da ya esir ya da kayıp olur."

Hunter'ın telefonu çaldı. "Tamam, babam havaalanındaki arkadaşına ulaştı. Hava trafik kontrol kulesi yirmi dakika içinde özel bir uçağın kalkacağını söyledi."

"Kule uçuşu erteleyebilir mi?" Laila sordu.

Hunter üzüntüyle, "Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "Çoktan ön izinlerini aldılar ve kapıdan ayrılmak üzereler. Ama babam Mexico City'nin kuzeydoğusundaki bir piste uçuş planı

yaptıklarını söyledi."

"Geraldo'nun oraya yakın bir yerde evi var," diye ekledi kız kardeşi. "Ayrıca doğudaki dağlarda da bir operasyonu var."

Laila Valeria'ya döndü. Bunu nereden biliyordu? Emilo'dan mı? Rahmetli kocası böyle şeyleri onunla paylaşmış mıydı?

Hunter, "Dolayısıyla Montilla'nın Ağaçları bu yerlerden birine götürmüş olacağına kesin gözüyle bakabiliriz," dedi.

Evet ama hangisinin olduğunu nereden bilecekler? "Harekete geçmeden önce Trees'in mavi noktasının bir noktaya yerleşmesini bekleyemeyiz."

"Hayır ve varış noktalarına ulaşmadan önce telefonu atacaklar. Montilla'yı kalıcı olarak nasıl kapatacağınıza dair bir fikriniz var mı?"

Valeria ona döndü. "Anlat onlara."

Laila derin bir nefes aldı. "Victor'a yazacağım ve Trees'i yakaladığını bildiğimi ve kendimi onunla takas etmeye hazır olduğumu söyleyeceğim."

Logan kaşlarını çattı. "Neden? Victor'un ağaçları yok ki."

"Biliyorum, ama sadece öyle olduğuna inandığımı *düşünmesi* gerekiyor. Montilla'ya ihanet ettiğim için bana çok kızgın. İnan bana, intikam uğruna bana zarar verme fırsatını kaçırmayacaktır. Onu bir yere çekersek, onu yakalayabilirsin. Daha sonra Ağaçlar karşılığında onu Montilla'ya sunacağız."

EM Güvenlik'in sahibi olan üç kardeş hep bir ağızdan kaşlarını çattı ama Hunter onlar adına konuştu. "Montilla'yı tamamen ortadan kaldırmaktan bahsediyorsanız, sanırım onu da yakalamamız gerektiğini söylüyorsunuz? Ya Victor buluşmayı kabul etmesi için yeterince güçlü bir yem değilse?"

Tam olarak Laila'nın asıldığı yerde.

"Bununla ben ilgileneneğim," diye cevap verdi Valeria. "Nihayetinde istediği ben ve oğlum." Laila dehşet içinde kız kardeşine döndü. "Yapamazsın!"

"Montilla'yla kalmak ya da Jorge'ye bulaşmasına izin vermek gibi bir niyetim yok ama küçük oğlumla tanışma fırsatını kaçırmayacaktır. Bu konuda sözüme güvenin."

Hiç tanışmadığı torunu. Belki de bu doğrudu. Ama... "Montilla'nın komada olduğuna dair bir söylenti var, Kimber'in kurtarılması sırasında yaşlı adamı vurduğunda Trees'in onu komaya soktuğu söyleniyor."

"Bunu doğrulayabilir misiniz?" Muñoz araya girdi.

Laila dudağını kemirerek olasılıkları düşündü. "Deneyebilirim."

"İyi, çünkü *el jefe* operasyona onay vermeseydi Montilla'nın adamlarının Trees'i yakalamak için ülkeyi terk edeceğinden şüpheliyim."

"Ben de öyle düşünüyorum." Hunter başını salladı.

"Aynen," diye araya girdi Logan. "Çok fazla güce sahip bir ikinci komutanı olmadığı sürece hayır."

Bir anda herkes Valeria'ya döndü. Laila bile kız kardeşinin ne bildiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Sanki ikisi de karanlık geçmişlerini unutmak istiyormuş gibi, bir uyuşturucu baronunun parmağı altında sıkışıp kalmış hayatları hakkında nadiren konuşmuşlardı.

Valeria başını sallayarak Laila'yı bir kez daha şaşırttı. "Federico Chavez. Hırslı, zeki ve acımasız biri. Göze girmek ve ilerlemek için ağza alınmayacak şeyler yaptığını gördüm. Ben ayrılmadan önce, Geraldo'nun sağ kolu olma yolunda ilerliyordu."

"Bu da muhtemelen bir gün patron olmak isteyeceği anlamına geliyor," diye tahmin yürüttü Hunter. "Ve oğlunuz onun için bir tehdit."

"Hem de çok."

Bu Laila'nın düşüncelerini yeniden harekete geç i r d i . "Federico' nun düşman için casusluk yapıyormuş gibi davranıp son dakikada onları patronuna satması mümkün mü?"

"Gözünü kırpmadan."

Sadece bir önseziydi ama... "Victor'un Montilla'nın örgütünün içinde bir muhbiri vardı. O

açıkça bir şeyler biliyordu, patronu etkileyebiliyordu ve kendi gücü vardı. Olabilir mi-"

"Geraldo'nun bu kadar güvendiği tek kişi Federico." Valeria omuz silkti. "Ya da ben kaçmadan önce durum böyleydi."

Muhtemelen şimdi de durum böyleydi. Suçluların ve canilerin yuvasında böyle bir güven bir gecede kazanılmazdı. "Sanırım onunla konuştum. Ve sanırım o da benimle tekrar konuşacak. Eğer haklıysam, bu bulmacanın ihtiyacımız olan son parçası olabilir." Laila kız kardeşine döndü. "Tierra Caliente'nin geleceğinin bir parçası olmak istemiyor musun? Karteli yönetmek ya da Jorge'nin başa geçmesi için yetiştirilmesini istemiyor musun?"

Jorge'yi göğsüne bastırdı. "Asla. Bu yüzden Montilla'nın iki adamından da kaçtım." Laila yeğeninin başını avuçladı. "Güzel. O zaman sanırım bir planımız var."

Hunter o tekinsiz mavi gözlerini ona dikti. "Victor'u Montilla'yla takas edeceksin, sonra da Montilla'nın pozisyonunu Federico'yla takas edeceksin, karşılığında da sen, Valeria ve Jorge kartelden kurtulacaksınız. Haksız mıyım?"

Çenesini kaldırdı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır." Sonra ona doğru gülümsedi ve yüzüne yayılan saygıyı gördü. "Trees senin kurnaz olduğunu söyledi. Bu yetersiz bir ifade. Sen müthiş bir taktikçisin. Keşke daha önce dinleseydim."

Sinirlenmeyi bıraktı. "Teşekkür ederim."

"Victor'la şimdi temasa geçebilir misin? Ve muhbiriyle?"

"Sanırım."

"O zaman her şeyi ayarla. Logan'ın haritalarla arası iyidir. Onları çekebileceğiniz en iyi yerleri bulmanıza yardım edecektir. Eğer bu plan olması gerektiği gibi ilerlerse, sen ve ailen sonunda özgür olacaksınız."

Ve eğer olmasaydı, hepsi ölmüş olurdu.

Hunter arkasını döndüğünde, Laila onun kolunu yakaladı. "Peki ya Trees?" "Onsuz gitmeyeceğim, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Verdiği söz Laila'ya rahat bir nefes aldırdı ama onun da kendi talepleri vardı. "Emin olmak için seninle geliyorum."

Tereddüt bile etmedi. "Hayır."

"Evet. Bu ailemi etkiliyor ve Trees benim adamım. Beni durduramazsınız."

"Müşterileri bir göreve götürdüğümüz duyulursa ve içinizden biri ölürse, işimiz biter. Temelli olarak."

Valeria, "O zaman korumalıktan kovuldunuz ve bizi karteğe götürmek üzere kiralandınız," dedi. "Ya reddedersek?" Hunter kaşlarını kaldırdı.

Laila omuz silkti. "Başkalarını işe alabiliriz. Ya da ben tek başıma hareket edebilirim."

Oda sessizliğe gömüldü. Herkes onun boş tehditler savurmadığını biliyordu.

"Ben de geliyorum," diye ısrar etti Valeria, Laila'yı şoke ederek. "Kız kardeşim çok uzun süre beni ve oğlumu tehlikeden korudu. Ama biz bir aileyiz." Valeria onun elini tuttu. "Yükselelim ya da düşelim, bunu birlikte yapacağız."

"Siktir," diye iç geçirdi Hunter. "Lütfen seni bundan vazgeçirmeme izin ver. Bana bağlantılarını ver, ben de-" "Hayır," diye ısrar etti Laila. "Beni tanıyorlar ve benimle konuşacaklar. Biriyle zaman kaybetmek istemiyorum."

anlamsız bir tartışma. Anlaştık mı? Yoksa bağlantılarımı ve elimdeki kozu alıp Trees'i kurtarmak için kendi yolumu mu bulayım?"

Hunter Logan ve Joaquin'e baktı, her ikisi de isteksizce başını salladı, sonra elini uzattı. "Anlaştık. Siz herkesle bağlantı kurun, ben de adamları hazırlayayım."

Laila onun elini sıktı, Ağaçları bulmaya başlamak için sabırsızlanıyordu. "Anlaştık."

Yirmi saat sonra, Geraldo Montilla'nın gelmesini beklerken Laila endişeyle titriyor, kafası keşkelerle doluyordu. Önümüzdeki bir saat boyunca kendini toparlayabilmek ve herkesi güvende tutabilmek için dua etti. Muhtemelen o zamana kadar her şey bitmiş olacaktı.

Bundan sonra ya Trees'in kollarında olacaktı... ya da kalbinde asla yerini dolduramayacağı bir adamın yasını tutacaktı.

Yanındaki Valeria sarsılmıştı ama kendini toparlıyordu. Jorge ise kayıtsız olmasına rağmen, sanki havadaki gerilimi hissetmiş gibi alışılmadık derecede sessizdi. Etraflarında, Jack Cole, Deke Trenton, Trevor Forsythe ve Ghost ile birlikte EM Güvenlik'in çoğu, buluşma noktası olarak seçtikleri terk edilmiş hastaneyi koruyordu. Kane ve Zy, EM'nin üç saat önce yakaladığı Victor Ramos'u yakınlarda göz hapsinde tutuyordu. Neyse ki planının bu kısmı mükemmel bir şekilde işlemişti.

Victor'un, Trees'i kaçırdığına dair aptalca inancından yararlanıp onu tuzağa düşüreceğini düşünerek kasıla kasıla içeri girmesini izlemek şiirsel bir adaletti. Onun yerine kendisini kandırdığını anladığında yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Yardakçıları zapt edilmiş ve bilekleri zincirlenmişken, Laila onun yüzünü olabildiğince sert bir şekilde tokatlamaktan zevk almıştı. Çok daha fazlasını yapmak istemişti ama şimdilik ona canlı ihtiyaçları vardı. Her şey yolunda giderse Victor'un yakında cehennemde kardeşi Hector'a katılacağını hatırlatan acı dolu avucuyla yetinmişti.

Trees'in mavi takip noktasının, onu ülke dışına götüren uçak kalkmadan kısa bir süre önce sönmüş olması sevincini azaltmıştı. O zamandan beri yanıp sönmemişti. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu.

"Hazır mısın?" Valeria onun eline uzandı.

Laila başını salladı. "Her zaman olacağım gibi. Montilla ve haydutlarının silahlarını ateşleyerek içeri dalabileceğini biliyorsun." "Jorge buradayken olmaz. O çocuğu asla riske atmaz."

Laila, kız kardeşinin bundan neden bu kadar emin olduğunu ilk kez merak etmiyordu. Belki de etrafının Federico gibi köpekbalıklarıyla çevrili olduğunu fark etmiş ve varisinin aileden biri olmasını istemişti? Belki, ama Jorge olgunlaşıp büyük bir suç örgütünü yönetebilecek bir adam olduğunda uyuşturucu baronu hâlâ hayatta ve işlerini yürütebilecek durumda olacak mıydı... eğer olursa? Yine de Montilla, Trees'in hayatı karşılığında Victor'u esir almanın yanı sıra Jorge'yle tanışma fırsatını kaçırdığında Valeria haklı çıkmıştı.

Laila'nın yanında Matt korumacı bir tavırla duruyordu. Biri kulağındaki iletişim cihazına bir şeyler söylemiş olmalıydı, çünkü sertleşti. "Anlaşıldı." Sonra onun dirseğini kavradı. "Montilla ve beraberindekiler içeri girmek üzereler."

"Trees onlarla mı?"

Matt durakladı, sonra omuz silkti. "Araçlarından biri bir minibüs. Tek bildiğimiz bu."

Bu da her anlama gelebilirdi. Laila en kötüsünü düşünmemeye çalıştı. Ama Ağaçları kurtarmak için insanları aldatabiliyor, manevra yapabiliyor, kandırabiliyor ve kandırabiliyorsa, Montilla'nın da kendi amaçları için aynısını yapabileceğini biliyordu. Ne de olsa, bu kartelin başı olarak neredeyse otuz yıldır kurnazlık yapmadan hayatta kalmamıştı. O zar zor hayatta kalmıştı.

Bunun farkına varmak onu huzursuz etti. Bir yığın siniri yutkundu.

Dakikalar saatler gibi akıp geçti, ta ki birkaç silahlı haydut ortaya çıkıp tehditkâr bir şekilde EM Güvenlik'e bakana kadar. Tek bir yanlış hareket ya da tek bir başına buyruk hareketle hepsi ölebilirdi. Laila kız kardeşi ve Jorge'nin burada olmasından nefret ediyordu ama Valeria'yı caydırmak mümkün değildi.

Geniş, harap resepsiyon alanına giren bir sonraki adam, güneşten pürüzlenmiş yüzünü vurgulayan beyaz bir gömlek giyerek kasıla kasıla içeri girdi. Ruhsuz, delici kara gözlerinin üzerinde kalın kara kaşları vardı. Laila'nın hayal ettiğinden daha gençti ve uğursuz bir şekilde çekiciydi. Adam

kesinlikle tehlikeliydi. Ürperme dürtüsüne direndi.

Valeria fısıltının biraz üzerinde, "Bu Federico," diye mırıldandı. Laila ondan uzak durmak için aklına bir not aldı.

Daha sonra odaya yaşlı bir adam girdi, sanki bir ihtiyaçtan çok bir zahmetmiş gibi bastonuna dayanıyordu. Orta boylu, orta yapılı, üniversite profesörü gibi giyinmiş, tüvit ceketini çıkarmış, net bir elbise gömleği, koyu mavi bir kravat ve gri bir yelek giymişti. Basit bir kol saati takıyordu ve delici bir bakışa sahipti.

Geraldo Montilla. Laila'nın onu son gördüğü zamandan bu yana yaşlanmıştı, ama hâlâ hükmedici bir havası vardı.

Valeria'yı gördüğünde durdu. Baktı. Yüzü değişti. Yumuşadı mı? Sonra gözlerini Jorge'ye dikti. Yüzündeki sert ifade, Valeria'nın onun gibi bir adamda anlayamayacağı bir şeye dönüştü.

Hassas görünüyordu.

Yaşlı adam yutkundu. "Bu-" "Evet,"

diye tersledi kız kardeşi.

Aralarında anlamadığı bir alt akım vardı.

"Onu tutabilir miyim?" Yaşlı adamın sesi hem titrek hem de cızırtılıydı.

Valeria tereddüt edince Laila başını salladı. Bir planları vardı. Ona sadık kalmaları gerekiyordu. "Henüz değil. Trees nerede? Yaşam kanıtı istiyorum."

Montilla'nın bakışları onun üzerine düştü ve kara gözleri soğudu. "İşte arabamın çalınmasına yardım eden kaltak. Neden yaşamana izin vereyim ki?"

Laila'nın korkusu kabardı. Kalp atışları hızlandı. "Çünkü torununuzla bu buluşmayı mümkün kılan kişi de benim. Şimdi Trees nerede?"

Uyuşturucu baronu Valeria'ya şaşkın bir bakış attıktan sonra haydutlarından birine işaret etti.

"Getirin onu." Silahlı adam bir başkasını da yanına alarak kapıdan çıkarken Laila nefesini tuttu.

Ortalık sessizliğe gömüldü,

ve beklerken zaman sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı ve silahlı haydutlar Trees'i içeri sürükledi.

O yaşıyordu! Ama Laila'nın rahatlaması, onu görünce hemen yatıştı. Şok içinde titreyen elini ağzına götürdü.

Trees'in neredeyse şişmiş siyah bir gözü, patlamış bir dudağı ve şakağında alevlenen benekli bir çürük vardı. İki muhafızın arasına tökezleyerek girdi, bitkin ya da kafası karışmış görünüyordu. Hayır, uyuşturulmuştu. Onu zapt etmek için bir şeyle doldurulmuştu ve zar zor uyanık ve dik görünüyordu. Bir omzu sanki yerinden çıkmış gibi garip bir şekilde sarkıyordu. Kaslı kollarının her yerinde kesikler ve çürükler vardı. Parmak eklemleri yırtık ve kanlıydı. Yol boyunca bir yerlerde çok sert dövüşmüştü.

Göz göze geldiklerinde aniden doğruldu ve kaşlarını çattı. "Laila, burada olmamalısın." Kadın itiraz etmedi. Adam hatalıydı ama şimdi zamanı değildi.

Onun yerine Hunter'a döndü. Daha önceki anlaşmalarına göre, bundan sonra konuşmayı o yapacaktı. Ne de olsa Montilla eski kafalı bir şovenistti. Onunla ya da kız kardeşiyle pazarlık yapmayı pek hoş karşılamazdı.

Hunter yaklaşırken Montilla onu süzdü. "Bay Edgington, sanırım?"

Hunter başıyla onayladı. "Victor Ramos'u getirdik. Muhafızlarla birlikte yakında, talimatlarımı bekliyor. Siz torununuzu ziyaret ettikten sonra onu size getireceğiz. O zaman anlaşmamızın şartlarını yerine getirmiş olacağız ve siz de Bay Scott'ı geri alacaksınız."

"Elbette," diye karşılık verdi yaşlı adam yumuşak bir sesle. "Önce Jorge ile on beş dakika konuşacağıma söz vermiştim." Silahlı muhafızlarına döndü. "O zamana kadar Bay Scott'ı bodrumdaki morga götürün. O zamana kadar

Kaçamaz ve beni tekrar vurmaya çalışırsa ya da Bay Edgington vazgeçerse... zaten morgda olacak."

Laila kaskatı kesildi ve Hunter'a doğru döndü. "Eğer onu göremezsek, işkence etmeye devam edebilirler."

Hunter tereddüt etti, sonra Montilla'ya döndü. "Bay Scott'ın sağlığının devamını sağlamak için benimkilerden birini sizinkilerden biriyle birlikte gönderiyorum."

Yaşlı adam umursamıyormuş gibi omuz silkti, sonra haydutlarından birine işaret etti, o da Trees'i beceriksizce sallanan kolundan tutup çekti.

Trees'in yüzünü kaplayan acı, Laila'nın içindeki her şeyin nefret ve öfkeyle çarpılmasına neden oldu. Hunter da Matt'e eliyle işaret ederken sinirli görünüyordu. "Onları takip edin."

Kovboy başını salladı ve üçü odanın uzak tarafındaki merdivenlerden aşağıya, EM Güvenlik'in bu toplantı için hazırladığı bir avuç taşınabilir ışığın ötesindeki karanlığa doğru gözden kayboldular.

Sonra Montilla parmaklarını şıklattı. Silahlı bir fedaisi katlanır bir sandalye getirdi. Uyuşturucu baronu sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu, sonra dikkatini Valeria'ya çevirdi, bakışları Valeria'yı delip geçti. "Çocuğu buraya getirin.

Ben."

Kız kardeşi Jorge'yi daha sıkı tuttu. "Onu tutabileceğini söylemedim. Onunla tanışabileceğini söyledim." "O benim etim ve kanım. Ona asla zarar vermem."

"Sadece annesini öldürün," diye karşılık verdi Valeria.

"Bu kadar küçük bir çocuğun bir anneye ihtiyacı olduğunu kabul edebilirim. Size zarar verilmeyecek. Sana söz veriyorum." "Sözün benim için çok az şey ifade ediyorsa beni affet."

Montilla'nın ifadesi gök gürültüsüne dönüştü. "Bana oğlumu getirin!"

Laila geri çekildi. Oğlu mu? Yaşlı adam bunamamıştı. Jorge'nin babası gerçekten o muydu?

Onun yanında Valeria'nın omurgası daha da dikleşti. "Emilo'ya yaptıklarından sonra, baba olarak ihtiyaç duyacağı son kişi sensin."

Laila kız kardeşine bakakaldı. Jorge gerçekten Geraldo'nun oğlu muydu?

"Ben ne yaptım ki? Emilo'ya her türlü avantajı sağladım," diye homurdandı yaşlı adam. "Nankör, beceriksiz herif."

Valeria kaşlarını çatı. "Onu şımarttın ve yozlaştırdın. Erkeklerin kartel oyunlarında oynayan sümüklü bir çocuktuk. Her hareketini baltaladığınız halde onu bir suçluya dönüştürdünüz. Sizin izniniz olmadan liderlik yapamamasını sağladınız, sonra da ona sürekli olarak yaptığı hiçbir şeyin yeterince iyi olmadığını söylediniz."

Öfke yaşlı adamın yüzünü buruşturdu. "Benim izimden gitmeye uygun değildi. Annesi zayıftı, bunu da Emilo ve kız kardeşi Clara'ya geçirdi. İkisinden de iyi ki kurtulduk. Duygularının kendilerini ele geçirmesine izin verecek kadar aptaldılar. Ve ikisi de Pierce Walker tarafından öldürölmelerine izin verecek kadar aptaldı. Hak ettiklerini buldular. Ama bu çocuk farklı olacak. O bana ait."

Valeria Jorge'ye daha sıkı sarıldı. "O benim. Onu ben doğurdum."

"Artık o *benim* diyorum." Montilla ayağa kalktı ve tam boyuna ulaştı. Birdenbire çok daha az yaralı ve çok daha canlı görünmeye başladı. "Bir zamanlar seni becermem için bana yalvarmıştın. Çünkü gerçek bir erkek istiyordun. Çünkü karteldeki gücün gerçekte nerede yattığını biliyordun. Bu çocuk benim bedelim."

Valeria alay etti. "Seni sadece kız kardeşim ve ben korunalım diye becerdim. Hamile kalmayı hiç beklemiyordum."

Laila gözlerini kırpıştırarak kız kardeşine baktı. Güvenliklerini satın almak için kendini Geraldo Montilla'ya mı sunmuştu?

Montilla eğlenmiş görünüyordu. "Yaptım. Amacım buydu. Yoksa beni Jorge'nin oğlumun çocuğı olduğuna ikna etmeye mi çalışacaksın?"

Valeria, "Olabilir," diye çekingen bir tavır takındı.

"Eğer öyle olsaydı, hamile olduğunu anladığında korku içinde oğlumdan kaçmazdın. Ama kaçtın çünkü onun şüpheleneceğinden korktun. Ve gerçeği söylediğin için seni öldüreceğini biliyordun. Bu yüzden Albay Edgington ve oğullarıyla birlikte kaçtın ve küçük kız kardeşini yardımsız, müttefiksiz ya da gelecek için umutsuz bıraktın." Cık cık etti. "Pek kardeşçe bir davranış değil."

Valeria ona utanç ve özür dolu kısa bir bakış attıktan sonra Montilla'ya ters ters baktı. "Çocuğumu yozlaştırmayasın ya da istismar etmeyesin diye ayrıldım. Dünyanın başka bir Emilo'ya ihtiyacı yoktu."

Laila her ne kadar kız kardeşinin tüm sırları karşısında şoke olmuş ve ihanete uğramış hissetse de Valeria'nın vardığı sonuca itiraz edemezdi. Laila, eniştesinin yerleşkesinde Victor ve Hector Ramos'un parmakları altındaki hayatla başa çıkmanın yollarını bulmuştu. Jorge bebekken tamamen savunmasızdı.

Montilla sinsice Valeria'ya yaklaştı. "Oğlumu bana ver."

Hunter'ın işaretiyle, yanında getirdiği her ajan silahını kaldırdı ve uyuşturucu baronuna doğrulttu. "Biz polis ya da DEA değiliz. İşinizi tehdit etmek için burada değiliz ama basit bir anlaşma yaptınız: Benim ajanıma karşılık Jorge ve Victor Ramos'un iğrenç kıcıyla on beş dakika. Anlaşmaya uymak için beş saniyen var yoksa kafanı uçururum."

Montilla ona baktı, aynı anda hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş görünüyordu. "Beni bir şey yapmaya zorlayabileceğine gerçekten inanıyor musun? Bana doğrulttuğun her silah için, adamlarının her birine bir tane doğrulttum. Kardeşlerinin öldüğünü görmek ister misin? Bay Scott'ın bodrumda? Maaş çeki için sana bel bağlayan diğer herkesin? Ve sizi temin ederim, onlar öldüğünde en çok zararı müşterileriniz görecek. Valeria istersem birkaç kez daha doğurabilecek kadar genç. Laila da adamlarım için kabul edilebilir bir fahişe olacak."

Dehşet onu pençesine aldı. Trees'in dokunuşunun verdiği zevki tattıktan sonra, cinsel şiddete ve istismara tekrar katlanmayı hayal bile edemiyordu. Ama kaçınılmaz bir katliam gibi görünen şeyi nasıl durdurabilirdi?

Esaret yıllarında öğrendiği bir şey varsa o da kimsenin ondan bir savaşçı olmasını ya da tehlikeli adamların planlarını bozmasını beklemediğiydi. Bunu kendi avantajına kullanacaktı.

Gizlice, Ağaçlar'a ulaşırken Jorge ve kız kardeşini saklamanın bir yolunu bulmak için odanın içinde etrafına bakındı. Omzunun üzerinden Hunter Edgington'a baktı. Aklında bir plan vardı. Bunu onun yüzünde görmüştü. Laila ne olduğunu bilmek istiyordu.

Montilla'nın sağında, Federico -bu alışveriş sırasında tek kelime etmemişti- durumu değerlendirdi. Elinde ne vardı?

"Ben ciddiym. Silahlarınızı indirmek için beş saniyeniz var," diye uyardı Hunter uyuşturucu baronunu.

"Ya da ne?" Alay etti. "Beni vuracak mısınız? Ateşe karşılık vereceğiz. Odada bir çocuk varken bu gerçekten güvenli mi? Siz deniz komandolarına daha iyi öğretmediler mi?"

"Eğer sevişmek için can atıyorsan, bırak kadınlar ve Jorge gitsin."

Montilla kabul ederse, Trees dahil herkesi öldüreceklerdi. Ve Hunter gerçekten de uyuşturucu baronu başarılı olduğunda, onun ve Valeria'nın Jorge'yi alıp serbestçe dolaşmalarına izin vereceğini mi düşünüyordu?

Hızlıca bir plan yapması gerekiyordu.

Yaşlı adam gülümsedi. "Dürüst ciddiyetin beni eğlendiriyor."

Küçümseyici tavrı Hunter'ı açıkça kızdırmıştı. "Beş." "Sayıyoruz, değil mi? Bunun bir şeyi değiştireceğini mi sanıyorsun?"

"Dört."

Laila, Logan'ın onu arkasından itmeden önce silahını daha sıkı kavrayışını izledi. Joaquin de Valeria'ya aynısını yaptı.

"Çocuğu bana verin, bu saçma sayımı durdurun ve kimse ölmek zorunda kalmasın."

"Üç. Silahlarınızı bırakın ve anlaşmalarınıza sadık kalın yoksa gün doğumuna kadar yaşayamazsınız."

"Siktirin gidin." Montilla onlara saldırdı.

Logan onun yolunu kesti. Joaquin onu geri itti ve silahını yaşlı adamın yüzüne doğrulttu. Laila kız kardeşinin kolunu çekiştirerek onu ve Jorge'yi çatışmadan birkaç gizli adım geri çekti.

"Hayır, siktir git," diye tükürdü Hunter. "İki, pislik. Birden sonra ölürsün." "Sen öyle san."

Yaşlı Edgington alarma geçen ajanlarına eliyle işaret etti. "Bir. Son şans."

Federico patronuna yaklaştı ve kulağına mırıldandı, "Geri adım atma. Bu *vaquerolara* ve *gringolara* kimin yetkili olduğunu göstermeliyiz."

Montilla başını salladı ve Hunter'a küçümseme dolu kara gözlerini kaldırdı. "Onları öldürün ve çocuğu alın!"

Laila bir saniye bile kaybetmedi. Kız kardeşinin kolunu çekti ve Jorge'yi aniden etraflarında patlayan silah seslerinden korumak için vücudunu kullandı. EM Güvenlik'teki herkesin hayatından endişe etse de, çok geç olmadan ailesinin güvende ve özgür kalmasını sağlamak zorundaydı.

Jorge feryat etmeye başladı. Valeria, çocuğun ağzını kapatmak için elinden geleni yaptı, böylece Laila onları saklanacak güvenli bir yer bulmak için kaosun içinde koşuştururken çocuk konumlarını ele vermedi.

Odanın gölgeli köşelerine doğru yöneldi ve uzun bir koridora açılan bir açıklık gördü. Sonunda, ay ışığından bir şerit kapının altından süzüldü. "Kaç. Kane ve Zy'yi bul. Onlara sizi hemen uzağa götürmeye başlamalarını söyleyin."

Valeria onun elini sıkıca kavradı. "Seni bırakmayacağım."

Laila onu itti. "Jorge için bunu yapmalısın. Yoksa onu bir canavar büyütecek."

"Benimle gel," diye yalvardı Valeria. "Seni daha önce terk ettim. Bunu tekrar yapmak istemiyorum."

"Kalmayı seçiyorum çünkü Trees'e ihtiyacım var. Onsuz yaşamak istemiyorum." Valeria tartışmak için ağzını açtığı anda, Laila başını salladı. "Hayır. Gölgeerde kal ve git!"

Kız kardeşi tereddüt etti, sonra yanağına bir öpücük kondurdu. "Tanrı seninle olsun. Lütfen güvende ol." "Sen de."

"Umarım sırrım seni kızdırmaz. Seni seviyorum."

Valeria yumuşak sözlerden hoşlanmazdı. Laila da öyle. Hayat her ikisi için de çok zordu. Ama hayatın biricik kız kardeşine kin beslemek için çok kısa olduğunu da biliyordu. "Ben de seni seviyorum."

Kız kardeşi Jorge'yi kucaklayarak kapıdan çıktı. Laila kapı kapanana kadar izledi, sonra koridorun sonuna, çatışmanın çirkinliğine yaklaştı.

Birisi ışıkları söndürmüş. Artık kırık dökük pencerelerden sadece ayın gümüşü ışığı parlıyordu. Silah sesleri mağara gibi odanın içinde çınlıyordu. Savaş şiddetlendikçe öfke çığlıkları ve acı homurtuları havayı dolduruyordu.

Trees'i kurtaracaksa, Matt'in desteğe ihtiyacı olacaktı. Bir silah bulmalıydı.

Laila kirli karoların üzerine düştü, dirsekleri ve dizleri üzerinde sürünerek çatışmanın içine girdi, uçuşan mermilerden kaçınmak için mümkün olduğunca alçakta durdu. Loş ışıkta, Montilla'nın adamlarından birinin iki adım önünde cansız bir şekilde yere yığıldığını gördü. Ona ulaşmak için çabaladı, silahını bulmak için hızla yere yatırdı.

Saniyeler sonra, sıcak, ıslak, kaygan ve bakırımsı bir şey avucunun içindeydi. Kan. Ürperdi ve silahı pantolonuna silerek temizledi, beline soktu, sonra Montilla'nın adamlarının Ağaçları götürdüğü yöne döndü.

Çıkışa doğru sürünürken Hunter Edgington'a rastladı. Botlarını tanıdı.

Ayaklarının dibinde kimin olduğunu görmek için baktı. "Işıkları tekrar aç. Şerefsizin biri kapatmış." "Nasıl?"
"Bir anahtar var." Göremediği bir savaşıya nişan aldı ve ateş etti. "Bunu kendim yapamam."

Ama... "Montilla seni sadece daha hızlı öldürür."

"Desteğim yok mu sanıyorsun? Delikte bir as?"

Bunu hiç düşünmemişti ama o ve kardeşleri yetişkin hayatları boyunca böyle görevler yapmamışlar mıydı? Evet, eğer ışıklar onları hayatta tutacaksa ve böylece Trees'i kurtarmasına yardım edebileceklerse, onun karanlıkta tek başına morga gitmesi yerine, elinden geleni yapardı. "Tamamdır."

Biraz çaba harcadı ama Oracle ekibinin getirdiği ışık kutularından birine giden yolu buldu ve ay ışığının zayıf huzmesi altında el yordamıyla ilerledi. Birden parmakları düğmeyle karşılaştı ve onu çevirdi. Odaya dolan ışık Montilla ve adamlarını ürküttü.

Cesaretini toplayarak başka bir ışığa koştu ve onu da yaktı; bu ışık Montilla ve Federico'nun gözlerine parlak bir ışın göndererek onları kör etti.

İkisi de küfretti. Etrafına baktı ve yere saçılmış birkaç ceset gördü. Neyse ki hiçbir EM veya Kahin'den birine ait değildi.

Çömelip eğilerek odanın içinde ilerledi ve bodruma inen merdivenlere birkaç adım kalana kadar kurşunlardan kaçtı.

Sonra saçlarındaki zalim parmaklar onu hassas tellerinden tutup yukarı çekti.

"Nereye gidiyorsun, küçük kardeşim?" Montilla belindeki silahı çekip yere atarken kızın kulağını tırmaladı.

Kalp atışları korkuyla hızlandı. "Ne istiyorsun?"

"Oğlumu. Nerede o?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi.

"Vaktimi boşa harcıyorsun. Şimdi söyle yoksa beynini dağıtırım." Silahı kızın şakağına dayadı.

Çılgınlığını tutmaya çalıştı ama bir inilti olarak kaçtı. Dehşet onu tepeden tırnağa sarstı. Montilla'nın onu öldüreceğine dair hiçbir hayali yoktu. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir can almak da öyle.

Eğer sevdiklerini korumaya çalışırken bu şekilde ölecekse, o zaman seve seve ölürdü ama ardında büyük bir pişmanlık bırakırdı - Trees'e verdiği sözü tutmadığı halde onu hala kurtaramamıştı. Tek umudu EM Security'nin galip gelmesi ve sevdiği adamı kurtararak uzun ve mutlu bir hayat sürmesini sağlamasıydı.

"Sana söylemeyeceğim." Meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Yazık. Beyniniz yere saçılmış haldeyken çok daha az güzel görüneceksiniz."

Silahı kurdu. Ses kulağında yankılandı. Nefes alış verişi düzensizleşti ve gözlerini kapatarak bir mucize için dua etti. Ama bu canavara hayatı için yalvarmayacaktı.

Birden bir şangırtı duydu ve yüzüne sıcak bir sıvı fışkırdığını hissetti. Nefesi kesildi. Vurulmuş muydu? Kanaması var mıydı? Neden acı hissetmiyordu?

Montilla'nın saçlarını tutuşu gevşedi, sonra vücudu düşmeye başladı. Laila döndü ve onun geniş, cansız gözlerini ve aralarında küçük bir kurşun deliği olduğunu gördü. Kafasının arkası patlamıştı ve beyni yere saçılmıştı.

Çılgılık attı.

"Yakalayın onu!" diye birinin ağır aksanlı bir sesle kükrediğini duydu.

Laila koşmaya başladı, Montilla'nın fırlattığı silahı alacak kadar eğildi ve bodrum merdivenlerine doğru ilerledi.

Montilla'nın haydutlarından biri peşinden saldırdı. Sert nefes alış verişinin üzerinde adamın gümbür gümbür ayak seslerini duydu ve döndüğünde adamın üzerine doğru geldiğini gördü. Yardım için etrafına bakındı ve EM Güvenlik görevlileri arasında bazı yaralılar gördü. Hunter gibi

diğerlerini ise hiç görmemişti. Hâlâ hayatta olmaları için dua etti.

Logan ona yardım etmek için devasa, boş odaya hücum etti ama ona çok geç ulaşacaktı. Onun

Takipçisi ona ateş etmeye başlamıştı bile. Kurşunlardan biri kulağının yanından vızıldayarak geçti.

Sağında, keşfedilmemiş bir koridora doğru eğildi. Hareketsiz ve karanlıktı. Belki de Montilla'nın katil yardımcısının onu göremeyeceği kadar karanlıktı? Belki de, ama yaklaşan karanlık onu korkutuyordu.

Koridorda hızla ilerlerken, onu boğmakla tehdit ederek içine kapandı. Paniklemeye başladı. Nefes alış verişleri sıklaştı ve hâlâ peşindeki adamın ayak seslerini duyuyordu. Düşünceleri karmakarışık. Saldırganı geçip bodrum merdivenlerine nasıl ulaşabilirdi?

Olasılıklar aklından geçerken, Laila ayağı takıldı ve tökezledi. Omzu, yerinden çıkan ve karşı duvara çarpan bir kapıya çarptı. Ay ışığı buradaki tek dikdörtgen pencereden içeri süzülüyordu, bu da kendisini bir dolaba sıkıştırdığını görmesine yetmişti.

Kapı tekrar kapandı. Bir kaçış yolu ararken panik onu pençeledi. Duvarları kaplayan raflar boştu. Belki onlara tırmanabilir, camı kırabilir ve yukarıdaki küçük pencereden içeri süzülebilirdi. Ama o zaman da hastane çevresinde koşmak, girecek bir kapı bulmak ve bodruma inen merdivenleri bulmak zorunda kalacaktı - EM Güvenlik'in Montilla'nın haydutları tarafından istila edilebileceği ve Trees'in ölebileceği değerli dakikalar. Ama dolaptan geri kaçarsa saldırgan onu yakalayabilirdi.

Pencereydi.

Laila rafların sağlamlığını test ettikten sonra tırmanmaya başladı, ancak sağ tarafta büyük kırmızı harflerle yazılmış bir tabela tarafından durduruldu. Altında küçük, kare bir açıklık vardı.

Çamaşır oluğu. Onu bir kat aşağıya, bodruma indirmeli, değil mi? Ama düşüp ölür mü?

Arkasından kapı tekrar duvara çarptı. Kaybedecek zamanı olmadığını bilen Laila dar paneli çekerek açtı ve sürünerek oluğa girdi. Sıkışık bir yerdi. Karanlık onu tekrar ele geçirdi. Gözlerini kapadı ve korkusunu görmezden gelmeye çalıştı.

Sonra düşüyordu, aşağı, aşağı. Laila çığlık atmamak için dudağını ısırды. Yere indiğinde bir bacağını mı kıracaktı yoksa sadece ölümüne mi düşecekti?

Yerçekimi sonunda onu kanaldan dışarı fırlattı. Bir gümbürtüyle önce soğuk beton zemine yuvarlandı, elleri ve dizleri üzerine yuvarlandı. Ama zarar görmemişti.

Laila ayağa kalktı ve yaklaşmakta olan yeni bir dehşet dalgasıyla savaştı. Burası mutlak karanlıktı. Bir elini yüzüne doğru kaldırdı. Hiçbir şey göremiyordu.

Kalbi göğsünde öfkeyle gong çalıyordu. Sert ve hızlı nefes alıyor ama hava almak için mücadele ediyordu. Panik kabarmış, onu boğmakla tehdit ediyordu. Kendine iyi olduğunu söylemeye çalıştı. Onu takip eden kişi -ve neredeyse herhangi bir boyuttaki herhangi biri- bu oluğa sığınmak için mücadele ederdi. Onu takip etmemişti. Trees'i bulup onu kurtarmakta özgürdü.

Ama histeri onu olduğu yerde dondurdu.

Laila tepeden tırnağa titriyordu, zifiri karanlığa rağmen gözleri kocaman ve tetikteydi. Tüm duyuları alarmdaydı; oluktan gelen serin havanın tenine vuruşunu ve sağında birkaç adım ötede koşuşturan bir şeyin -kemirgenin- sesini kaydediyordu.

İradesi dışında bir inilti kaçtı. Emilo'nun yeraltı yerleşkesindeki dar, rahatsız yatakta uyuma anıları geri geldi. İlk başta, güneş ışığının uykusunu hiç bölmediği gerçeğini takdir etmişti. Sonra o korkunç gece geldi. Metalin metale sürtünme sesi. Ayak sesleri. Orada kimin olduğunu soran kendi sesinin yankısı... ve ürpertici sessizlik.

Sonra yere yatırıldı, çığlıkları terli bir el tarafından boğuldu, ardından güçlü ve acımasız bir el geceliğini yukarı itti ve bir adam bacaklarının arasına girdi.

Laila anının geri kalanını bir kenara itti. Bu o zamandı. Şimdi Trees'i kurtarmak zorundaydı. Victor ve Hector ona tecavüz etmek için burada değillerdi ve bir daha birinin kurbanı olursa

lanetlenecekti.

Yaşadığı her şey onu daha da güçlendirmişti ve Trees onu fiziksel ve duygusal olarak kurtarmak için çok şey yapmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratmayı reddetti.

Yavaşça ayağa kalktı, mürekkepli odada ilerlerken bel hizasında, kare şeklinde ve metal bir şeye rastladı. Bir çamaşır makinesi mi? El yordamıyla ondan diğerine, sonra da arka arkaya birkaç tanesine daha geçti.

Sonunda parmakları bir duvarla, ardından da bir açıklıkla karşılaştı. Laila bir koridor olduğundan şüphelendiği yere doğru ilerledi. Umutsuzca cebindeki telefona uzanmak ve karanlıkta kendisine yol göstermesi için ışığı kullanmak istedi. Ama Montilla'nın korumasına haber vermeye cesaret edemedi.

Sadece cesur olmak zorundaydı.

Laila parmak uçlarına basarak ve sesleri dinleyerek duvar boyunca ilerledi. Diğer kapıların yanından geçerken üst kattaki savaşın sesleri gittikçe azaldı, bunların hiçbirinin morg olmadığını tahmin etti, çünkü Matt'i ya da Montilla'nın uşağını duymamıştı.

Sonunda duvarın sonuna ulaştı ve kendini iki koridorun kesiştiği yerde buldu. Bir şeyin metale çarpma sesi -bir yumruk mu?- neredeyse tam önündeki boş alanda yankılandı.

Sonra her yerde tanıyabileceği bir ses duydu. "Çıkarın beni buradan!"

Ağaçlar! Hâlâ hayattaydı. Hala savaşıyordu.

"Kapa çeneni ucube," dedi aksanlı bir ses ona küçümseyerek ve daha da yakınlaşarak.

"Sen kapa çeneni. O bir ucube değil," diye savundu Matt.

"Seninle dövüşmeyi, seni lime lime etmeyi çok isterim, *vaquero*. Eğer *el jefe* bana izin verirse..."

"Hep konuşuyorsun." Matt'in sesi rahatsız olmuş gibiydi.

Laila yaklaştı, hâlâ titriyordu ve cenin pozisyonunda bir topun içine kıvrılma, ileri geri sallanma ve ışığı açması için birine yalvarma dürtüsüyle savaşıyordu. Ama tüm iradesini ortaya koyması gerekse bile bu işin üstesinden gelecek ve Trees'i kurtaracaktı.

"Lanet seslerinizi duyabiliyorum. Bırakın beni!"

Trees yalnızdı, muhtemelen karanlıktaydı da. EM Güvenlik savaşı kaybederse ne olacağından mı korkuyordu? Devam ettiğinden haberi var mıydı? Bu katta, ayrı bir kanatta, yukarıdaki kargaşanın hiçbirini duyamıyordu.

"Bir kelime daha edersen, oraya gelir ve seni kendim öldürürüm."

"Sen dene," diye alay etti Trees. "Sende ne beyin var ne de cesaret."

"*Pinche pendejo*," diye tükürdü Montilla'nın adamı. "Seni mahvedeceğim."

Birden koridorun sonunda küçük bir ışık yandı. Laila, elinde silahıyla kapıya bakan siyah saçlı bir adamın puslu yüzünü gördü. Metalin sürtünme sesini duydu, ardından haydut kapıyı çekti.

Matt, elinde silah, onun omzunu sıkıca kavradı. "Ona dokunmayacaksın."

"Hayır, onu öldüreceğim. Geri çekil."

Matt küçük ışık çemberinin içine daldı ve adamı itti. Küfür sesleri ve havada uçuşan yumruklar koridoru doldururken, ışık ayaklarının arasına düştü.

Dikkatleri dağılmıştı. Bu şans bir daha ele geçmeyecekti.

Laila korkusunu daha da bastırdı ve duvar boyunca morga doğru ilerledi.

Matt ve uyuşturucu satıcısı bir köşeye doğru ilerlerken, ışığı tekmelediler. Laila kapıya bir metre kadar yaklaştıkça, ışıklar sarkık tavanda çılginca dönmeye başladı.

O ulaşmadan önce, kapı kırılarak açıldı. Ağaçlar dışarı fırladı. Dağınık ışınlar yüzünü keskin bir şekilde aydınlattı. Sert bir şekilde nefes aldı ve hırladı, kör bir intikam aleti gibi görünüyordu.

Sonra Matt ve Montilla'nın adamına döndü. İkisi de silahlıydı. Trees değildi.

Onun yardımına ihtiyacı vardı.

Montilla ona silahını veremedi Matt itişip kakışarak ışık çemberine geri döndü ve silahının kabzasıyla suçlunun kafasına vurdu. Montilla'nın uşağı soldu ve beton zemine doğru eriyor gibi göründü.

Şimdilik güvendeydiler. "Ağaçlar!" diye seslendi.

Kafasını kaldırdı. Bakışları ona kilitlendi. "Laila, sen ne-"

"Zaman yok. Gitmeliyiz." Belindeki tabancayı karığtırdı, sonra Matt'in ayaklarının dibindeki cesedin üzerinden silahı almak için eğilmeden önce tabancayı ona uzattı. "Yukarıda bir çatışma var. Kız kardeşimi ve yeğenimi gizlice dışarı çıkardım, ama diğerk herkes-"

"Neden ben duymadım?" Matt el fenerini alıp koridorda neredeyse onun yüzüne tutarak sordu.

"Çok uzakta. Ama endişeliyim. Eğer kaybederlerse..."

"Hepimiz öldük. Hadi gidelim." Trees onun elini tuttu, merdivenlere doğru ilerlerken tetikte ve savaşa hazırdu. "Savaşmak için geride mi kaldın?"

Adamın sesindeki azarlayıcı ton karşısında başını salladı. "Seni bulmak için geride kaldım."

"Karanlıkta mı?" diye sordu usulca, uzun bir koridorun sonuna vardıklarında, bir zamanlar endüstriyel bir asansör olan yerin yanından geçip yukarı çıktıklarında. "Çok korkmuş olmalısın."

"Ben daha çok seni bulamamaktan korkuyordum." Onun elini sıktı, bakışlarını gölgede karşıladı.

Trees de onun elini sıktı, sonra bağının üzerinden Matt'e baktı. "Bu omuz için bana yardım etmelisin."

"Kolun kırılmadı mı?"

"Hayır."

Matt hâlâ tereddüt ediyordu. "Bunu yapmamalıyım ve tekrar yerine takmak canımı çok acıtacak." "Eğer yapmazsan, bizi canlı çıkarmada ancak yarısı kadar etkili olabilirim."

"Anlaşıldı." Matt bağını salladı, sonra el fenerini ona uzattı. "Yere yat." Trees sırtüstü yatmakta tereddüt etmedi.

Matt, Trees'in bileğini tuttu ve yüzünü buruşturdu. "Laila, öp onu. Geri çekilmesine izin verme." "Şimdi mi?"

"Çığlık atacağım, tatlım. Sesi boğmaya çalışıyor. Buraya gel." Trees sağlam kolunu ona doğru uzattı.

Dizlerinin üzerine çöktü, sonra kendini ona yasladı ve yüzüne baktı. "Seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Şşş." Onu alnından öptü. "Buradayım ama belli ki bu bok bitmemiş."

Onu hâlâ kaybedebilirdi.

Laila öne doğru fırladı, dudaklarını onun hırpalanmış dudaklarına hafifçe bastırdı, Matt'in Trees'in gevşek kolunu kaldırıp küçük, keskin daireler çizerek pompaladığının farkındaydı.

Ağaçlar sertleğip kükreyerek öpüğmeye bağladılar, onun dudaklarına öyle sert bastırıyorlardı ki, Matt onunkilerin moraracağına yemin etti, ama Matt geri çekilene kadar o da geri çekilmedi.

Zorlukla nefes alan Trees inledi ve ayağa kalkıp omzunu deneysel bir Ėekilde döndürdü. Matt'e bir başparmak işareti yaptı. "Teşekkürler."

Kovboy başını salladı. "Hadi gidelim."

"Laila'yı güvenli bir yere götürür götürmez."

"O zamana kadar çok geç olacak," diyerek silahın emniyetinin kapalı olduğundan emin oldu.

"Yardım edebilirim." "Cehenneme kadar yolun var, kadın."

"O kırılğan bir bebek değil, dostum. Ve buradan çıkış yolunu bulmak ya da tartışmak için zamanımız yok."

Trees içten içe küfretti ama onun elinden tutup merdivenleri tırmandı. "Arkamda kal." "Kalacağım." Yardıma ihtiyacı olmadığı sürece. Artık bir anlam ifade etmeyece kadar.

Yukarı çıkıp hastanenin ön tarafındaki ana alana ulaştıklarında kalbi hızla çarpmaya başladı. Her şey ve herkes sessizliğe gömülmüştü. Hepsi ölmüş müydü?

Sonra Logan ortaya çıktı, çok rahatlamış görünüyordu. Bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra başını odanın ortasına doğru eğdi.

"Pazarlık mı yapmak istiyorsun yoksa beynini dağıtmamı mı?" Hunter hırladı.

Federico'nun yüzü öfkeyle çarpılmış ve yenilgiyle kararmıştı. "Bana ne istediğini söyle." "Tüm ateş kesilsin. Şimdi."

"Sen ve adamların işinizi kartelimden çekerseniz tamam." Montilla'nın halefi Hunter'ın ayaklarına tükürdü. "Ve bir daha geri gelme."

"Valeria, Laila ve Jorge'yi sonsuza dek yalnız bırakmayı kabul ettiğiniz sürece. Peşlerinden gelmek yok, takip etmek yok, tehdit etmek yok, hayır-"

"Bunlar Montilla'nın endişeleri idi ve o öldü. Bu beni artık patron yapar. O kadınlar benim fahişelerim değil, çocuk benim oğlum değil ve ben de aptal, duygusal bir ihtiyar değilim. İşle ilgili her şeyden uzak duracaklarına yemin ederlerse, onları rahatsız etmeyeceğim."

"Para istiyoruz," diye seslendi Laila. "Yıllardır çektiğimiz acılar için." Trees nefesinin altından küfretti. "Ateşle oynuyorsun..."

"Kız kardeşimin güvende olduğundan emin oluyorum." Parmaklarını onunkilerden ayırmaya ve Federico'nun yüzüne bakmaya çalıştı.

Trees bunların hiçbirini yapmadı, onu yeni uyuşturucu baronuna götürürken kendi bedeniyle korudu.

"Ne kadar?" Federico alay etti.

"Beş milyon." Bu miktar Tierra Caliente gibi bir operasyon için çok azdı ama ailesi için her şeydi. "Nakit."

Federico gözünü bile kırpmadı. "Eğer siz ve kız kardeşiniz gelecekteki kârlardan feragat etmeyi kabul ederseniz, evet."

"Yapacağız." Memnuniyetle. O hayatın bir parçası olmak istemiyordu. Valeria da aynı fikirdeydi.

"Ve herkes buradan canlı çıkacak. Başka bir kurşun sıkılmadan ya da başka bir yumruk atılmadan hepimiz kendi yolumuza mı gideceğiz?" Hunter bastırdı. "Kan davası açılmadan."

"Anlaştık... Söz verdiğiniz diğer taviz karşılığında. Victor Ramos'u istiyorum."

Elbette biliyordu. Victor, Emilo öldüğünden beri kıdemli Montilla'nın ve Tierra Caliente hiyerarşisinin altını oymaya çalışıyordu, sadece yaşlı adamdan nefret ettiği için değil. Gücü kendisi için istiyordu. Doğal olarak, örgütün yeni yönetimi buna izin vermezdi. Ne pahasına olursa olsun Victor'un ortadan kaldırılmasını istiyorlardı.

Bunu hak etmişti.

"Tamamdır," diye yanıtladı Laila.

Hunter bakışlarını ona doğru çevirdi.

Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Onu ne yapacaksınız? Onu adaletin neredeyse hiç yerini bulmadığı Amerikan adalet sistemine teslim etmeyi düşündünüz mü? Bana eziyet etmeye devam edebilmek için parasını çok kolay kullanabileceği ve ipleri eline alıp serbest kalabileceği bir yere mi?"

Hunter tereddüt etti, sonra Logan ve Joaquin'e baktı. İkisi de başını sallayınca kaşlarını çatı. "Pekâlâ. Sen ve adamların silahlarınızı bırakın. Yaralılarımızı çıkaralım. Siz de aynısını yapabilirsiniz. Biz geri döneceğiz.

Victor."

Federico başını salladı, sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. "Parayı da buraya getirebilirim. O zaman seni, kız kardeşini ya da yeğenini bir daha asla görmemeyi umuyorum."

"Hiçbir şey bizi daha mutlu edemez."

Yeni patron ve adamları silahlarını Deke Trenton ve Jack Cole'a bırakmış, onlar da bir duvarın dibindeki tozlu resepsiyon tezgâhının başında durmuşlardı. Federico, aralarında tehditlerine ve taleplerine rağmen oğlunu bir kez bile kucağına almamış olan Montilla'nın da bulunduğu bazı adamlarını ölümlerini taşımaları için azarlardı.

Güzel. O adamın lekeli kanı zaten yeğeninin damarlarında dolaşıyordu. Jorge'nin onun dokunuşunun pis kokusuna da ihtiyacı yoktu. Laila, Valeria'nın bir gün oğluna babası hakkında ne söyleyeceğini bilmiyordu. O zamana kadar kız kardeşinin iyi bir adam bulmuş olmasını ve oğluna olumlu bir erkek rol modeli olmasını, böylece genlerinin kötü yarısına asla yenik düşmemesini umuyordu.

Trees onu kollarının arasına aldı, Matt omzundan vurulmuş olan yaralı Trevor'a yardım ederken bakışları tetikteydi. Joaquin, küfredip kaburgaları zedelenmiş gibi ortasını tutan Ghost'a elini uzattı.

"Yaralarımız bu kadar mı?" Trees Hunter'a sordu.

"Evet. One-Mile kışımızı kurtardı. Maui'deki balayında onu aradım ve buraya gelmesini sağladım ve... Şeytana pabucunu ters giydirdim."

Walker elinde keskin nişancı tüfeğiyle bir zamanlar ön kapı olan yerden içeri girdi ve doğruca ona yöneldi. "İyi misin, Laila?"

Ne olduğunu anlayarak başını salladı. "Montilla'yı sen mi vurdun?" "Kafana silah dayadığında, evet."

Trees bu habere şaşırılmış ve çok sinirlenmiş görünüyordu. "Pislik herif kafana silah mı dayamıştı?"

Laila onun elini sıktı. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim, Senyor Walker. Size büyük bir borcum var."

"Bilmiyorsun. Geçen sonbahar kayınbiraderinin yerleşkesinden kaçmama yardım ettin. Sen olmasaydın orada ölmüş ve çürümüş olurdum. Bana kalırsa, skor eşit."

Trees elini uzattı. "Teşekkür ederim. Eğer ona bir şey olsaydı..."

"Anlıyorum. Aşık olmak ve kaybedecek bir şeyin olması? Korkunç bir şey." One-Mile onun elini sıktı. "Seni EM Güvenlik'in köstebeği olmakla suçladığım için özür dilerim."

"Sevmedim ama mantıklı sonuç buydu. Bir dahaki sefere belki yüzüme karşı söylersin?"

"Elbette. Ve ilk önce sana şüphe avantajını vereceğim."

"Bu harika olur." Trees gülümsedi.

"Trees!"

Laila başını kaldırdığında Zy'nin büyük alana girdiğini ve Kane'in yardımıyla Victor'u içeri sürüklediğini gördü.

Valeria, Jorge'yi yakınında tutarak arkalarından geldi. "Hey, dostum." Trees gülümsedi.

"İyi misin dostum? Bok gibi

görünüyorsun." "Aww, sadece kibarlık ediyorsun."

"Arkadaşlar ne içindir?" Zy, Victor'la birlikte odanın ortasında dururken alay etti.

Eski tecavüzcüsü ve işkencecisinin gözlerinde hâlâ zehir vardı ama korkmuş görünecek kadar da sağduyuluydu. Onun için zerre kadar acıma hissetmiyordu. Belki daha iyi biri affedilmek için kalbinin derinliklerine bakardı. Laila yalan söyleyemezdi. Sadece onun ölümünü dört gözle

bekliyordu.

"Bu senin hatan, *puta*," diye hırladı.

"Kapa şu lanet çeneni." Ağağlar ona doğru hızla ilerliyordu.

Laila, onu korumak istemesini sevdiği için ona engel oldu. Ama Victor'la yüzleşmek

kendisinin yapması gerektiğini söyledi. "Hayır, o senin. Çocukken bana defalarca tecavüz etmeyi, beni hastalıklı zevklerin için kullanmayı seçtin. Ama beni daha güçlü yaptın. Beni bir savaşçı yaptın. Ve bu yüzden beni ölümünün aracı yaptın."

"Beni kendin mi vuracaksın? Bu senin küçük intikamın mı?" Alay etti. "Miden olduğundan şüpheliyim."

Laila bunu şimdi yapabileceğini fark etti. Bir silahı vardı. Kimse onu durduramazdı. Federico, Victor'un işini bitirmeden önce ona işkence edemediği için kızgın olabilirdi ama sonuçta yeni uyuşturucu baronu bu pisliğin ölmesini istiyordu.

Yine de Victor'u çabucak öldürmek onun için çok kolay ve merhametli olurdu. Ve bu pislige daha fazla zaman ve dikkat harcamak istemiyordu. Ayrıca, şiddet yanlısı değildi. Ağaçlar ona mutluluğa giden yolu göstermişti. Onun elini tutup geleceğini kucaklamak varken neden ruhunu intikamla lekelesin ki?

"Haklısınız. O yüzden kendi yöntemimle veda edeceğim." Bir adım daha yaklaştı. "Laila..." Ağaçlar uyardı.

"*Hermana!*" Valeria'nın nefesi kesildi.

İkisine de yumuşak, güven verici bakışlar gönderdi. Sonra Trees'in rahatlatıcı kollarını bıraktı ve Victor'la yüzleşti. Gülümsemesi kesici bir hal aldı. Ve onun yüzüne tükürdü.

Adam kıza doğru hamle yaparken gözlerinden ateş fişkırdı. Zy ve Kane, her biri kollarından birini sıkıca tutarak onu geri çektiler.

"Kes sesini, orospu çocuğu," diye homurdandı Zy, sonra ona döndü. "Onun için daha var mı?"

"O bunu hak ediyor. Devam et," diye cesaretlendirdi Trees, yüzüne bir silah doğrultarak. "Ve eğer bir şey yapmaya kalkışırsa..."

Tabii ki sevgilisi onu vuracaktı. Ağaçlar koruyucuydu ve bu piçten nefret ediyordu. Ama daha fazlası vardı. Onun hayatının bu bölümünü kapatmasını ve elinden gelen adaleti sağlamadan çekip gittiği için pişman olmamasını istiyordu.

"Sadece bir şey." Çünkü Federico'nun Victor için planladığı şeyin, onun hayal edebileceği her şeyden çok daha korkunç ve acı verici olacağını biliyordu.

Laila kendini Victor'un kollarına bıraktı. Adam öfkeden titriyordu. Laila onu tamamen görmezden geldi - ta ki tüm gücünü kullanarak dizini taşaklarına saplayana kadar.

İnledi ve dizlerinin üzerine çökerek iki büklüm oldu.

Laila onun üzerinde durdu. "Sen bir pedofilsin, tecavüzcüsün ve pisliğin tekisin. Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun."

Arkasından Federico'nun adamlarının döndüğünü gördü. Dışarıda takım elbiseli, çok resmi görünen ve elinde bir evrak çantası taşıyan yeni biri duruyordu. Diğerleri aceleyle içeri girmiş, ellerinde kelepçeler, eski tip aletler ve şeytani gülümsemelerle doğruca Victor'a yönelmişlerdi.

"Bay Ramos, sizi şimdiden dizlerinizin üzerinde görmek ne büyük bir zevk." Federico Victor'u saçlarından yakaladı ve başını acımasızca geriye çekti. "Bu sizin için mükemmel bir pozisyon."

Sonra iki adamına işaret etti, onlar da Zy ve Kane'in yerlerini alarak çırpınan Victor'u odanın diğer ucuna sürüklediler. Bir kolunu tezgâhın altındaki dekoratif bir dirseğe kelepçelediler. Diğerini de yakındaki kapı koluna bağladılar. İşleri bittiğinde, haydutlardan biri bir pense çıkardı.

Adamın korkunç sırtışı Laila'nın tüylerini ürpertti ve Victor'un buradan canlı çıkamayacağına dair hiçbir şüphe bırakmadı. "Bana dilini ver."

Federico ona ve Valeria'ya dışarı çıkmalarını işaret etti. Onlar da Trees gibi Chavez'in takım elbiseli adamın elinden çantayı alıp Laila'ya uzatmasını izlediler. "Siz hanımlar için para." Ona eğlenen bir bakış gönderdi. "Kahraman olmak güzel, değil mi?"

Bu sözler Montilla'nın muhbiriyle konuştuklarının aynısıydı. "Mesaj attığım sendin

ile."

Başını salladı. "Kendi çıkarlarınızı da göz önünde bulundurmanız iyi olur."

Ne demek istediğini anlayana kadar bu sözler Laila'nın kafasında dönüp durdu. "Bana Kimber'i nerede bulacağımı söyledin çünkü Montilla'yı kendi amaçların için zayıflatmak istiyordun."

"O oraya ait değildi ve sevgiliniz yaşlı adamı vurduğunda neredeyse benim yerime işi bitiriyordu. Ama Montilla geçen hafta komadan çıktı ve beni yeniden toparlanmaya zorladı. Sen ve kız kardeşinin mükemmel zamanlamalı mesajı, kontrolü tamamen ele geçirmem için tam da ihtiyacım olan şeyi verdi. İkinizin de örgütle hiçbir ilginizin olmaması büyük bir şans."

Ya da hiç düşünmeden onları öldürebilirdi. Kadın bir ürpertiye bastırdı. "Hiçbir zaman." "Asla," diye ekledi Valeria, Jorge'yi sıkıca kavrayarak. "Oğlum da öyle."

"Mükemmel. O halde işimiz burada bitiyor. Bay Edgington." Hastaneden çıkıp doğruca onlara doğru gelen Hunter'a başıyla selam verdi, Logan ve Joaquin de peşlerindeydi. "Siz ve adamlarınız takdire şayan düşmanlar oldunuz. Umarım yollarımız burada ayrılır?"

Hunter kaşlarını çatı. "Yaşamak için yaptığın işten nefret ediyorum ama seni alaşağı etmek benim işim ya da mücadelem değil, özellikle de bunu yaparsam yarın başka bir sen ortaya çıkacağı için."

"Kazanamayacağın savaşları bilmek akıllıcadır. Size iyi yolculuklar dilerim," diye mırıldandı, sanki bir suç patronu değil de nazik bir ev sahibiymiş gibi.

O içeri dönmeden önce, Laila Chavez'in kolunu yakaladı. "Ramos'un nasıl öleceğini bilmek istiyorum."

Adam gülümsedi. "Kana susamış, ha? Eğer tüm kalbimle sevdiğim bir karım olmasaydı, evcilleştirmek için çok ilginç bir kadın olurdun."

Trees onu büyük, koruyucu bedenine doğru geri çekti. "O *benim* karım olacak."

"Ve benim işime karışmamasını sağlayacak mısın?"

"Aynen öyle."

"İyi adam." Federico dikkatini tekrar ona çevirdi. "Adamlarım Victor Ramos'un işini bitirecek ve bunu olabildiğince işkenceli yapacaklar. Nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Burada kalıp izleyebilirsin."

Bir bakıma teklifi cazipti. Bir yanı Victor'un korkunç sonunu görmek istiyordu. Ama kalbinin başka fikirleri vardı. O parçası geçmişte bir an daha geçirmek ya da şiddete saplanıp kalmak istemiyordu. İleriye bakmayı, mutluluğu kucaklamayı ve geleceğine başlamayı tercih ediyordu. Artık ailesi güvende olduğuna ve yarınları güvence altında olduğuna göre, zamanı gelmişti.

"Hayır. Yaşayacak bir hayatım var." Sevdiği adamla.

"Akıllıca bir seçim. Hepinize sağlık ve mutluluklar dilerim. Hoşça kalın." Chavez son bir kez başıyla onları selamladıktan sonra, Victor'un çığlıkları geceyi yırtmaya başladığında terk edilmiş hastaneye geri döndü.

Laila onları duymazdan gelerek kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu, ardından yeğeninin alnına yumuşak bir öpücük kondurarak çantayı ona uzattı. "Senin için."

Valeria başını salladı, sonra parayı tekrar Laila'nın avucuna bıraktı. "Sende kalsın. Gitmeden önce Emilo'dan çok daha fazlasını aldım ve her kuruşunu hak ediyorsun."

"Emin misin?"

"Olumlu. Belki de sen ve Trees bunu evlilik hayatınıza başlamak için kullanabilirsiniz?" Laila kaşlarını çatı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Sanırım St. Louis'e döndüm. Bana evim gibi gelmişti. Mevsimler hoşuma gidiyordu. Mahallemi sevdim."

Arkadaşlar edindim. Burası başlamak için bir yer."

Laila kaşlarını çattı. Ailesi için bu kadar mücadele ettikten sonra, yine de birlikte kalmayacaklar mıydı? "Ama..."

"Louisiana'da kalacağımı mı sandın? Nereye gidersen peşinden mi geleyim?" Valeria başını salladı. "Artık bana ihtiyacın yok. Ben de kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım. Oğlumu büyüteceğim ve umarım bir gün iyi bir adam bulurum. Bu arada, sanırım güzellik okuluna gideceğim. Kulağa hoş geliyor."

Laila kız kardeşinin elini tuttu. "Seni ve Jorge'yi özleyeceğim ama mutlu olmanızı istiyorum."

"İlk defa yapacağım. Bana cesur olmak hakkında çok şey öğrettin." Valeria onun parmaklarını sıktı. "Artık ilerleyebilirim. Seni seviyorum."

Sonra arkasını döndü ve Kane'e bir şeyler mırıldandı, o da ona minibüse kadar eşlik etti, kapıyı açtı ve onu içeri kapattı.

Ağaçlar onu diğerlerinden, ay ışığının altından ve Victor'un acı seslerinden uzaklaştırdı. Sonra onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "İyi misin ufaklık?"

Ona döndü ve her kesik, sıyrık, çürük ve kabuğu görsel olarak izledi. "Öyle misin? Seni bir doktora götürmeliyiz."

"Amerika'ya vardığımızda. Ama ben iyiyim. Hayır, harikayım. Sen varsın, yani her şeyim var." Alnına bir öpücük kondurdu. "Orada beni korkuttun."

"Seni kaybetmekten çok korkuyordum."

Başını iki yana salladı. "Beni kaybedemezsin, tatlım. Seni ilk gördüğüm andan beri seninim. Değişen bir şey yok."

Kalbi erirken yüzü de yumuşadı. "Seninle tanıştığımda iyi insan diye bir şey olduğuna inanmıyordum. Ama Tanrı beni kurtarmak için seni gönderdiğinde beni en iyisiyle kutsadı. Sana yaşattığım her şey için özür dilerim. Ama yemin ederim ki sonsuza dek seninim. Seninle evlenmek istiyorum, Forest Scott."

Heyecan yüzünü kapladı, ardından pişmanlıkla kaşlarını çattı. "Sana doğru şekilde evlenme teklif etmek istedim. Sana güzel bir elbise giydirmek, seni yemeğe çıkarmak, sonra da pırıl pırıl bir yüzükle diz çöküp mükemmel kelimeleri bulmak istedim."

Evrak çantasını ayaklarının dibine bıraktı ve onun kollarını kavradı. "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum tatlım. Şimdi seni eve götüreyim de sonsuza dek birlikte olalım."

CHAPTER Eleven

*Haziran
Dört ay sonra*

T Gün mükemmel bir şekilde doğdu. Trees gözlerini açtı ve bunun son kez yatağında yalnız uyanışı olacağına yemin etti.

Bugün, Laila sonunda onun karısı olacaktı.

Dün geceyi rahat bir pansiyonda, balayından yeni dönen Valeria, Kimber ve Tessa'nın yanı sıra Brea Walker ve patronların eşleri Kata, Tara ve Bailey ile "kız kıza" bir şeyler yaparak geçirmişti. Laila dün gece on bir sularında aramıştı, çok kaygısız görünüyordu ve müstakbel gelininin sesini asla duymayacağını düşündüğü bir şeydi-giggly.

Görünüşe göre tüm eşler, bazıları histerik olan en iyi evlilik tavsiyelerini vermeye başlamıştı. Sonra Alyssa Traverson, Bonheur adlı restoranından aldığı çökmekte olan bir tatlıyla uğradı. Delaney Murphy de peşlerine takılmıştı çünkü kocasıyla birlikte dört, iki ve dokuz aylık erkek çocuklarını büyüttükleri evlerindeki aşırı testosteron yüküne bir ara vermeleri gerekiyordu. Sonra beklediği bebeğin bir başka erkek olduğunu açıkladı. İçten tebrikler ve iyi huylu sataşmalar arasında Delaney gülmüş ve kendini kutsanmış hissettiğine yemin etmişti.

Trees'in istediği olsaydı, Laila'yla birlikte büyük bir aileleri olacaktı. Evi genişletmek için planlar yapmaya başlamıştı bile, hem de çok yakında. Valeria, Zy ve Tessa dışında kimseye söylememişlerdi ama Laila on bir haftalık hamileydi. Sonunda sabah bulantıları neredeyse bitmişti. İkinci üç aylık dönem hormonları erken gelmişti ve Laila onun için çok açtı. O. Zaman.

Trees gezegendeki en mutlu piçti.

Sabah rutinini hızlıca yerine getirdikten sonra Zy'yi evdeki ofisinde şiltenin üzerinde uyandırdı. Barney sabah mamasını yedikten sonra koşarak eve girdi ve kanepede uyanan Kane'i yalayarak uyandırdı.

Kahkahasını tutması imkânsızdı.

"Piç kurusu," diye homurdandı Kane ama büyük köpeği severken gülümsüyordu.

Sonra Trees misafir odasının girişinde durdu ve burada bulunmaları onu en çok şaşırtan iki kişiye, iki kardeşine, Nash ve Wade'e baktı.

Ağaçlar onları bir düzineden fazla yıldır görmemişti. Evden ayrıldığında Nash on dört yaşında, ilginç yerlerinde saçları çıkmaya ve filizlenmeye yeni başlamış, çelimsiz bir çocuktu. Wade ise on iki yaşında, bir kızla iletişim kurmaktansa topla yapılan herhangi bir sporla daha çok ilgilenen haşarı bir çocuktu. Şimdi ise yetişkin birer adam olmuşlardı ve yaklaşık onun boyundaydılar. Bir odaya girip de oradaki en uzun adam olmamak yeni bir deneyimdi.

Ama dün geceki müzik, viski, poker ve korkunç derecede uygunsuz şakalarla dolu bekârlığa veda partisi harika olsa da, Trees'i en çok mutlu eden şey derinleşen ilişkiler, yani köklerdi. Artık bir ailesi vardı. Sadece kan bağıyla değil, sadakat, saygı ve onurla tanımlanan gerçek bir aile. Bu, Laila'nın sevgisiyle birlikte, on sekiz yaşında evden ayrıldığında beri kalbinde taşıdığı boşluğu

onarmıştı. Değil

Zy ile her zamankinden daha yakın olmakla kalmıyor, çevresi de genişliyordu. Kane hızla hem hoşlandığı bir arkadaş hem de güvendiği bir akran haline geliyordu. Ve bu hafta sonunun ötesine geçeceğine kesinlikle inandığı biyolojik kardeşleriyle temas kurmak da işin tuzu biberi olmuştu. Ve hepsi bu değildi...

"Kalkın çocuklar," diye seslendi kardeşlerine.

İkisi de boxerlarıyla yataktan fırlamış, uykusuz ve akşamdan kalma görünüyorlardı.

"Lanet olsun." Nash pencereden güneşin doğuşunun ilk kıpırtılarına gözlerini kırıştıtırarak baktı.

"Saat kaç?"

"Oh-karanlık-otuz." Wade yüzünü buruşturdu. "Lanet olası başım..." Trees sadece sırtıttı. "Siz çocuklar nihayet ne zaman yattınız?"

Birbirlerine baktılar, sonra Nash başını salladı. "Yorum yok. Ama bugün senin büyük günün olduğu için sızlanmayı minimumda tutmaya çalışacağız."

"Çok minnettarım." Trees göz kırptı. "Peki geceyi striptizciyle kim geçirdi?"

Herkes ona kadın eğlencesi göndermek için yardım etmişti. Trees sahte varlıkları olan sarışınla ilgilenmemişti. Öte yandan, bekâr erkek kardeşleri.

Bir kez daha bakıştılar. "Yorum yok."

Bir kahkaha attı. Eğer onu takibe almışlarsa, bunu bilmek istemiyordu. "Öğlen aileyi alacak mısın?"

Nash, "En geç on iki buçukta kilisede olacağız," diye söz verdi. "Kellyanne ve Wren de dün gece uçakla geldiler, onları da yanımızda getireceğiz."

Trees iki kız kardeşini görmek için gerçekten sabırsızlanıyordu. Aslında, nişanlandığı haberini verdiğinde tüm ailesi çok heyecanlanmıştı. Ve çok misafirperverlerdi. Diğer üç kız kardeşi -Audrey, Lydia ve Daisy- işleri ya da ailevi yükümlülükleri nedeniyle düğüne katılamamış olsalar da iyi dileklerini ve sevgilerini göndermişlerdi.

Anne ve babası geldiğinde, neyse ki kavuşmaları acıdan çok tatlı olmuştu. Artık hayatlarının farklı bir evresindeydiler ve yıllar önce yaptıkları hatalar için özür dilemişlerdi. Onların sözleri ve güvenceleri -Laila'nın bağlılığıyla birlikte- ona istendiği ve sevildiği konusunda uzun bir yol kat ettirmişti. Ailesini affetmek kolay olmuştu. Yeniden bir aile olmak daha da kolaydı. Ve ailesi Laila'ya kesinlikle tapıyordu.

Tüm hayatı bir araya geliyordu. Tanıdığı en inanılmaz, cesur, zeki ve güzel kadının nihayet karısı olabilmesi için günün bir an önce gelmesi gerekiyordu.

Bir mesaj ona güvenliğinin dış çeperinde bir misafiri olduğunu haber verdi. Matt'i içeri almak için birkaç düğmeye bastı, sonra onunla kapıda buluştu.

"Hey." Trees elini uzattı. "Tekrar hoş geldin."

Matt elini sıktı, onu kucaklamak için kendine çekti, sonra da bir kutu çörek uzattı. "Vay be. Kasabaya tek parça halinde dönebileceğimden emin değildim."

"Bir teknoloji konferansı ne zamandan beri tehlikeli? New Orleans'ta bir şey mi oldu?"

"Düşündüğünüz gibi değil, ama müşteri her arkasını döndüğünde, kırkına yeni basmış ve çok azgın karısı üzerime atladı. Ondan kaçmak hiç eğlenceli değildi."

Trees güldü. "Kaçış manevralarını kullandın, ha?"

"Yapmak zorundaydım. Tanrım, arabada kaç kere aletimi avuçladı..." İç çekti. "Biriyle yatmam lazım. Geldiğimden beri bu şehirde kocaman bir sıfır çektim."

Trees'e göre bunun nedeni barlarda dolaşacak zamanı olmamasıydı. Matt yakışıklı bir adamdı. Sessiz kovboy tavırları kadınların ilgisini çekerd, tabii sürekli çalışmadığı sürece. "Düğünler hedef

açısından zengin bir ortamdır, dostum. Asla bilemezsin." Sonra Matt'in tam olarak kiminle tanışması gerektiğini anladı. "Hatırlat da seni Madison'la tanıştırayım."

"Tessa'nın beni reddettikten sonra tanıştırmayı teklif ettiği kız mı?" Matt pek heyecanlanmış görünmüyordu. "Madison sevimli ve gerçekten çok tatlı."

"Hayır, teşekkürler. Acıma randevusu için hazır değilim, dostum."

Trees Matt'in bir Geyler kaçırdığını düğündü ama o sadece omuz silkti. "Sen bilirsin."

Bütün erkekler mutfakta toplanmıştı. Dün geceki puro ve içki şenliğinin kalıntıları temizlenmişti. Hepsi kahve, çörek ve Kane ile Zy'nin kızarttığı domuz pastırmasını mideye indirdi. Kardeşleri ibuprofenli java içmeyi tercih etti. Duşlarını aldıktan sonra smokinlerini koruyucu çantalarına koyarak kiliseye doğru yola çıktılar.

Törenden iki saat önce Trees hazırды ve sabırsızlıkla pistte volta atıyordu, Laila'nın sade alyansı cebinde şıngırdıyor, bir delik açıyordu.

Trees ona mesaj attı. Hadi şimdi evlenelim.

O da gülerek ağlayan bir emoji gönderdi. Hayır, aşkım. Saat iki. Hâlâ hazırlanıyorum.

Sen olduğun gibi güzelsin. Sadece benim olmanı istiyorum.

Çok yakında. Ona bir kalp ve öpücük emojisi gönderdi, ardından başka bir mesajla devam etti. Sonra da

Bu gece, sen benimsin.

Amin.

Meksika'dan döndüğünden ve nihayet kartelden kurtulduğundan beri, Laila çiçek açmıştı. Elbette, Valeria Jorge'yi alıp St. Louis'e dönmeye karar verdiğinde kız kardeşini özlemişti. Ama bu, Laila'nın kabuğundan çıkmasına ve önce Tessa'yla, sonra da diğer eşlerden bazılarıyla arkadaş olmasına yol açmıştı.

Federico Chavez'in kendisine verdiği para çantasını da almış ve uyuşturucu rehabilitasyon merkezleri, kadın sığınma evleri ve kartel kurbanları için danışmanlık gibi amaçlara fon sağlamıştı. Kendisi için kullandığı tek fon, bebek doğduktan sonra başlayacağı üniversite masraflarıydı. Laila, Ramos kardeşler gibi pisliklerin kurbanı olan çocuklara yardım etmek dışında, diplomasıyla ne yapmak istediğinden tam olarak emin değildi.

Trees, Laila'nın kişisel kâbusu sona erdiği için her gün Tanrı'ya şükreliyordu. Elbette, Zy ve Tessa'nın Hallie'yi kaçırırlardan kurtarmasına yardım ederken Hector'u yerin dibine sokmuştu ve neyse ki küçük kız hiçbir şey hatırlamıyordu. Ama Victor başka bir meseleydi.

Victor'u Chavez'in şüpheli merhametine terk ettikten birkaç gün sonra, cesedi korkunç bir şekilde parçalanmış olarak ortaya çıkmıştı. Laila rahat bir nefes almıştı. Haberlerde Victor Ramos'un maruz kaldığı acımasız işkenceden dehşete kapıldığı belirtiliyordu ama Trees bunu kader olarak görüyordu. Laila resimlere bakamamıştı ama Trees bakmıştı ve Victor'un ölmenden önce vücudunun sarkan tüm parçalarının koparılmış olmasına rağmen, yine de daha kolay kurtulduğuna inanıyordu. Ne de olsa Victor sadece birkaç gün acı çekmişti. Laila ise altı uzun yıla katlanmıştı.

Telefonu tekrar çaldı. Seni seviyorum. Laila daha fazla kalp emojisi gönderdi.

Ben de seni seviyorum. Emojileri pek sevmezdi ama bir patlıcan, bir bal küpü ve su damlacıklarıyla birlikte bir kalp gönderdi. Ne de olsa düğün geceleri yaklaşıyordu.

Başka bir gülme-ağlama emojisi gönderdi.

Trees saatini tekrar kontrol etti ve neredeyse inliyordu. Kahretsin, bu kadınla evlenmek çok uzun sürüyordu.

Sonunda Nash ve Wade, anne babası ve kız kardeşleriyle birlikte kiliseye geldiler. Sadece ailesini gördüğü için minnettar değildi, aynı zamanda sabırsızlığını giderecek bir şey bulduğu için de çok mutluydu.

"Selam anne ve baba. Vay canına, Kellyanne ve Wren, ikiniz de büyümüşsünüz." Hayretler içinde kapıyı ardına kadar açtı. Wren onu son gördüğünde bebekten biraz daha fazlasıydı. "Geldiğiniz için teşekkürler."

erken geliyor."

"Seninle konuşmamız mı gerekiyor?" Kellyanne alay etti. "Hayır. Ben sadece... Bunun acele etmesi gerekiyor."

Annesi güldü, saçları gümüş rengine döndüğü için gözleri daha parlak görünüyordu. "Senin için çok heyecanlıyız oğlum. Smokinin içinde çok yakışıklı görünüyorsun."

Hayatında birkaç kez maymun kıyafeti giymişti ve kiralık dükkânlar o içeri girdiğinde her zaman kriz geçirirdi, ama oldukça iyi temizlendiğini kabul etmek zorundaydı. "Teşekkürler."

Babası ona sarıldı, sonra omzuna vurdu. "Evliliğe ve beraberinde getireceklerine hazır mısınız?"

"Hazırım. Laila ve ben çok heyecanlıyız." Onlara yeniden büyükanne ve büyükbaba olmak üzere olduklarını söyleyecekti.

Daha sonra. Heyecanlanacaklarını zaten biliyordu.

"Bir sürü uzlaşma..." dedi babası neşeyle, belli ki evlilik hayatını seviyordu.

"Bunu öğreniyorum. Laila evi daha 'ev' haline getirmek için yeniden dekore etmeyi uygun gördü bile." Trees isteksizce de olsa her şeyi sevdiğini itiraf etti. Barney özellikle içeride daha fazla uyumayı, yemeklerinin yenilenmesini ve ekstra sevgiyi takdir ediyordu. Harika bir anne olacaktı.

"Cidden, çok mutlu görünüyorsun." Kellyanne onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tebrikler." Wren de aynısını yaptı.

Hepsine sarıldı, ardından ailesi dışarı çıktı ve yerlerine oturdu.

O sırada zaman bir hareketlilik içinde akıp gidiyordu. Bir köşeye çöküp akşamdan kalmalıklarını atmaya çalışan kardeşleri dışında herkes meşguldü. Peder içeri girdi ve el sıkıştılar. Sonra Zy, Laila'nın yüzüğünü aldı ve hep birlikte sunağa gitmeden önce cebine koydu.

Sonunda, Laila neredeyse onun olmuştı.

Müzik başladığında küçük beyaz kilise çiçeklerle ve neşeyle doluydu. Hallie ve Jorge koridorda birlikte yürümeye başladılar, o kadar şirin giyinmişlerdi ki konuklar kahkahalarla güldüler. Tessa'nın kızı pembe gül yaprakları fırlattı, jambon gibi gülümsedi ve mihraba doğru dans etti. Jorge küçük smokiniyle onu takip etti, elinde yüzük yastığı, Kata ve Tara Edgington'ın her ikisini de şeker parçaları ve beşlik çakmalarla beklediği ön tarafa doğru giderken geyik gibi bakıyordu.

Çocuklar ön sıraya yerleştikten sonra Kimber, pembe ile bej arasında bir tonda, V yakalı narin bir elbiseyle koridorda yürüdü. Tessa da benzer bir kıyafetle kilisenin ön tarafına doğru süzüldü, ancak elbisesi bir omzundan sarkıyor ve diğer omzunu açıkta bırakıyordu. En yakın arkadaşına bir bakış atan Trees'e göre Zy'nin gözü sadece karısındaydı ve birbirlerine duydukları aşk aşikârdı. Sonunda Valeria aynı renkte straplez bir elbiseyle, elinde yumuşak yaz çiçeklerinden oluşan bir buketle mihraba doğru ilerledi ve nihayet huzur içinde görünüyordu.

Sonra müzik tekrar değişti. Herkes ayağa kalktı. Trees nefesini tuttu, kalbi çılginca çarpıyordu.

Gelmiş geçmiş en güzel gelin ona doğru yürüyordu; koyu bukleler, beyaz danteller ve ışıltılı bir neşe içinde gülümseyen bir hayal. Aşkla ışıldıyordu. Her seferinde bir zarif adım atarak, gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan yaklaşırken ona bakışından bunu hissedebiliyordu.

Tanrım, kendini o kadar aşağılanmış hissediyordu ki, gelinine olan bağlılığı onu neredeyse boğacaktı.

Sonunda Laila onun önünde durdu, ellerini onun ellerinin arasına yerleştirdi, bedenini, kalbini ve hayatının geri kalanını ona emanet etti.

Arkadaşlarının ve ailesinin önünde, hayatının geri kalanında diğer herkesten vazgeçerek onu seveceğine, onurlandıracağına ve el üstünde tutacağına yemin etti. Trees bunun zor olacağını

düşünmemiştir. Zaten bunu mutlulukla yapıyordu.

Laila da aynı sözleri söyledi ve geleceğini onunkine bağlarken gözyaşlarına boğuldu.

Yüzüklerini değiştirdiler. Laila'nın yüzüğünün parmağına tam oturması onu memnun etti ve Laila'nın titanyum yüzüğü parmağına geçirirken elinin titrediğini ve onu sonsuza kadar seveceğine yemin ettiğini görünce duygulandı.

Sonunda papaz Trees'e gelinini öpmesini söyledi.

"Tam zamanında," diye mırıldandı sadece onun kulakları için.

Mutlu gözyaşlarının arasından gülümsedi ve Trees onun yüzünde her gün o saf neşe gülümsemesini görmek için elinden geleni yapacağına yemin etti.

Dudakları birbirine yapıştı. Trees, kocası olarak ilk kez yaşadığı bu anı içine çekerken onu soludu. Bunun doğruluğu onu kalbinden vurdu ve bazı açılardan Ağaçlar sanki hayatına yeni başlıyormuş gibi hissetti.

Sonra elini tuttu ve onu koridordan aşağıya doğru yönlendirdi. Çocukken yazlarını geçirdiği göl kenarındaki kulübede bir hafta geçirmeye gitmeden önce Baton Rouge'daki lüks bir otelde ayırttığı süslü balayı süitine doğru koşmaya devam etmeyi çok isterdi. Ona balık tutmayı öğretirken çocukluğu hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Ona nasıl çığlık atılacağını hatırlatırken kelepçeler, göz bağları ve kıskaçlar hakkında her şeyi göstermek için can atıyordu.

Önce resepsiyonu atlatmaları gerekiyordu.

Zy'nin herkesi hem güldüren hem de ağlatan muhteşem konuşmasının ardından Valeria, kız kardeşinin zorluklar karşısındaki azmi ve Trees'in her şeye rağmen ona olan sevgisinin gücü hakkında dokunaklı bir konuşma yaptı. Her yerde alkışlar, ağlamalar ve sarılmalar vardı.

Dansın ardından, önce Trees yavaş bir aşk şarkısı için muhteşem karısını piste çıkardı. Ona sarıldı, öptü ve Laila'yı hayatına soktuğu ve hayatını çok daha iyi hale getirdiği için Tanrı'ya bir kez daha şükretti.

Sonunda, konukların alkış sesleri arasında tekrar dudaklarına yapıştı. "Artık gidebilir miyiz?" Kadın ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Daha pastamızı bile kesmedik."

"Keksiz yaşayabilirim. Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum, karıcığım."

Gülümsemesi sevgiyle parlıyordu. "Ben de sensiz yaşayamam kocacığım. Ama sabırlı olmalısın çünkü pastamızı atlamayacağım."

Dans pistini konuklarına bıraktılar. Brea ve Pierce Walker onları kucaklayarak tebrik etmek için içeri girdiler. Üç hafta önce oğulları Ryker'ın doğumu sevinçli ama yorucu olmuştu. Brea hâlâ iyileşme sürecindeydi ve babası ve üvey annesiyle bile olsa oğullarını uzun süre yalnız bırakma konusunda yeni anne gerginliği yaşıyordu.

Trees keskin nişancıyla el sıkıştı.

Pierce'in cevap gülümsemesi samimiydi. "Evli olmak nasıl bir duygu?" "İnanılmaz."

"Öyle." Karısının elini tuttu ve parmaklarını öptü. "Tebrikler, dostum. Senin adına sevindim."

Her zaman aynı fikirde olmasalar da, son birkaç aydır araları düzelmeye başlamıştı. Trees, Laila'nın hayatını kurtardığı için adama sonsuza dek borçlu kalacaktı. "Sen de öyle. Umarım babalığın tadını çıkarıyorsundur."

"Öyleyim. Çok fazla ama... vay canına. Bu senin bile anlayamayacağın bir aşk. Bir gün göreceksin." Bir günden daha erken, ama Trees bunu şimdilik kendine sakladı.

"Bak." Laila odanın diğer ucundaki, bugün kovboy şapkasını takmamış olan tanıdık adamı dikkatle işaret etti.

Matt'in aksi yöndeki ısrarlarına rağmen, pastel mor bir elbise giymiş olan Madison'a yaklaşmıştı. Kovboy sertçe flört ediyor ve gamzelerini gösteriyordu. Madison bağışıklık kazanmış gibi görünmüyordu.

"Aferin onlara." Sırıttı.

İkili dans pistine çıkıp Matt Madison'ı kollarının arasına alıp sımsıkı tutarken Laila, "Dua et,"

diye fısıldadı. "İkisi de mutlu olmayı hak eden iyi insanlar."

"Şansa ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum." Odanın diğer ucunda bile aralarındaki kimyayı hissedebiliyordu.

O sırada Tessa yanlarına sokuldu. "Bunu görüyorsunuz, değil mi?" Trees gülümsedi. "Evet, hanımefendi."

"Ona anlatmaya çalıştım."

"Ben de öyle. Ama sanırım artık o da bizimle."

"Sanırım haklısın," diye mırıldandı, sonra güldü ve Zy'yi yeni evlilerin yapması gerektiği gibi öptü.

DJ, onu ve Laila'yı pastalarını kesmeleri için ön tarafa çağırdı. Fotoğrafçı milyarlarca fotoğraf çekti ve Trees neredeyse sabırsızlıktan aklını kaybedecekti ama karısı tatlıdan bir ısırtığı dilinin üzerine kaydırды ve lezzet ağzında patlarken inledi. Adam da aynısını karısına yaptı, sonra çatalların bardaklara çarpmasına kulak verip öpüştüler.

"Konuşma. Konuşma. Konuşma!" diye slogan attı kalabalık.

İsteksizce Laila'nın dudaklarından ayrıldı ve Zy ona mikrofonu getirirken kolunu Laila'ya doladı. "Bugün Tanrı'nın bu gezegene sadece benim için gönderdiği en muhteşem kadınla evliliğimi kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Muhtemelen bana katlanabilecek tek kişi o olduğu için."

Misafirleri güldü ve Laila başını sallayarak "*Seni seviyorum*" dedi.

Trees onun dudaklarına tekrar bir öpücük kondurdu. Öpücüğü biraz daha derinleştirirse onun tatlılığında kaybolacaktı, bu yüzden geri çekildi. "İnsanlar ilk nerede tanıştığımızı sorduklarında, bir ara sokak diyorum. İlk nerede aşık olduğumuzu sorduklarında, bir karavan olduğunu itiraf ediyorum. Flörtümüz göz kamaştırıcı değildi ve hiçbir şey kolay olmadı. Ama hayatı senden başka birlikte yaşamak istediğim kimse yok, Laila Scott. Seni seviyorum, şimdi ve daima."

Konuklar gözyaşlarını silerken o da Laila'ya sorgulayan bir bakış attı. Bebek haberlerini henüz herkesle paylaşmak istiyor muydu?

Ona başını hafifçe salladı. Bu onların özel sırrıydı, sadece onlar için... sadece biraz daha uzun bir süre için.

Başıyla onayladı ve aşklarını ve bu özel günü, onu sonsuza dek birbirlerine ait olduklarına bir kez daha ikna eden bir öpücükle mühürlediler.

Epilogue

*Temmuz
Akşam 10'da.
Üç yıl sonra*

Matt Montgomery pencereden dışarı, bardaktan boşanırcasına yağan yağmura bakarken sövdü. Üç yıldır burada yaşıyordu ve bu lanet eyalet hakkında hâlâ anlamadığı şeyler vardı. Her yerde bataklıklar, aç timsahlar ve Fransızca'nın bir versiyonunu konuşan bir topluluk gibi.

lisede öğrendiği dile hiç benzemiyordu. Bu yeterince kafa karıştırıcı değilmiş gibi, şimdi de günlerce süren ve sıcak, yapışkan bir battaniye gibi hissettiren bir yaz yağmuruyla mücadele etmek zorundaydı.

Neden hâlâ burada yaşıyordu? Doğru, çünkü insanları ve Güney misafirperverliğini seviyordu. İşini seviyordu.

Ve eve dönmesini umuyorsun.

Bir lanet okuyarak arkasını döndü ve Wyoming'e dönmemeye karar verdiğinden beri kiraladığı evde volta atmaya başladı. Madison Archer'ı düşünmeye hiç hakkı yoktu. Daha doğrusu Madison Archer-Pershing'i. Trees ve Laila'nın düğününden bu yana üç yıl geçmişti; o akıllara durgunluk veren hafta sonunu bir otel süitinde geçirmiş, onunla şampanya, peynir kızartması, kahkahalar ve harika bir seks paylaşmıştı. Şimdi ise çok önemli bir senatörün oğluyla evliydi. Bataklıktan taşınmış, zenginlik ve nüfuz dünyasına yükselmişti; bu da ona asla veremeyeceği iki şeydi.

Bu farkındalık, dev bir boklu dondurmanın üstündeki büyük boktu.

Telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp işe yaraması için dua etti. Aklını Madison'dan uzaklaştırmak ve gecesini renklendirmek için biraz adrenalin ve aksiyon kullanabilirdi.

Onun yerine, en yeni arkadaşı Casey'den bir mesajdı. Her zamanki gibi lafı dolandırmamıştı.

Yağmur beni tahrik ediyor. Hadi sevişelim.

Normalde yapardı. Aslında, Madison'ın Senatör Winston Pershing'le nişanlandığı haberinden beri

Torunu Todd, haber bültenlerinde ve sosyal medyada boy gösterirken Matt pek çok teklifi geri çevirmemişti. Burada bir barda takılmak, orada da seksi bir komşuyla yatıya kalmak? Neden olmasın? Görücü usulü bir randevu? Bir uçuş görevlisi? Markette rastgele bir ilişki? Kontrol et, kontrol et ve kontrol et. Hatta eski bir müşterisi, spor salonu arkadaşının küçük kız kardeşi ve eski sevgilisinin en iyi arkadaşı. Kesinlikle oyundaydı. Casey ile bir yemek festivalinde tanıştığında ve ortak tanıdıklar hakkında konuşmaya başladıklarında, Casey onun iki arkadaşını çoktan becerdiğini söylemişti. Görünüşe göre gülümseyerek ayrılmışlardı ve o da bunun bir kısmını kendisi için istemişti. O an için mükemmel görünüyordu.

İki hafta sonra, artık ilgilenmiyordu.

Neden dönmesin? Dostum, o geri gelmeyecek. Siktir git.

İyi bir tavsiyeydi, özellikle de Madison'ın yakında o havasız mavi kanlıdan çocuk sahibi olacağını duyacağından emin olduğu için. Tanrım, aptalın tekiydi, çünkü Madison'ın bu adamla yatakta olduğu düşüncesi

Matt'i cinayete meyilli yaptı. Gerçekten biriyle yatmalı.

Sadece istemiyordu, Casey tarafından değil. Ne de aklına gelen başka biri tarafından. Sadece Madison.

Kırk sekiz saat içinde onu nasıl mahvetmişti?

Matt içini çekti, bir bira aldı, yarısını içtikten sonra pencereye döndü. Kadın dışarıda bir yerdeydi. Muhtemelen gösterişli, tabak başına on bin dolarlık bir bağış gecesinde, silahıyla geçimini sağladığı için onu küçümseyen insanlarla dirsek dirseğe oturuyordu.

Siktir et onları. Ve onu da sik. İstese de istemese de bu gece Casey'i sikecekti.

Telefonunu eline alarak bir cevap yazmaya başlamıştı ki, aniden penceresine bir tıklama sesi duydu ve irkildi. Geriye çekildi, sonra camın diğer tarafında bir yüz gördü. Kasket, güneş gözlüğü, hafif bir çerçeveye yapılandırılmış bol bir tişört. Ayırt edici bir özelliği ya da dövmesi yoktu. İlk bakışta ergen bir çocuğa benziyordu. Ama yüzünde bir yumuşaklık vardı... Pürüzsüz, açık tenli, zarifçe kemerli kaşlar ve incelikle eğimli bir çene.

Çocuk neden gece saat ondan sonra sağanak yağmurda dışarıda olsun ki? Kahretsin, neden ön kapıyı çalmak yerine kapalı verandadan kaçsın ki?

Çocuk sorun çıkmadıkça yapmazdı.

Matt pencerenin kilidini açıp bir parça kaldırdı ve silahının bir an için elinden kaçtığını fark etti.

"Öyle mi?"

"Matt?"

O ses. Hiç de erkek değil. Kesinlikle bir kadın.

Tanıdığı biri.

Hayır, bu imkânsızdı. Olamazdı... Ama ikinci bir bakışta değerlendirmesini yeniden gözden geçirdi.

Vay anasını.

Kalbi göğsüne çarptı. "Madison?"

Titrek bir baş hareketiyle onu selamladı, sonra da sanki öcünün üzerine atlamasını bekliyormuş gibi arkasına baktı. "Evet. Rahatsız ettiğim için özür dilerim-"

"Sen değilsin." Eğer buradaysa, çalılarının arasında saklanıyor ve gece geç saatte yağmur altında evine yaklaşırken kendini gizliyorsa, çok yanlış giden bir şeyler vardı. "Neler oluyor?" "Yardıma ihtiyacım var ve güvenebileceğim başka kimseyi tanımıyorum." Kadın yutkundu ve adam Yüzünde korkunç bir dehşet vardı. "Kocam beni öldürmeye çalışıyor."

The End

Wicked & Devoted yolculuğunuza devam etmeye hazır mısınız? Matt ve Madison üç uzun yıldan sonra yeniden bir araya geldiğinde bastırılmış tüm cızırtıyı öğrenin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

